

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

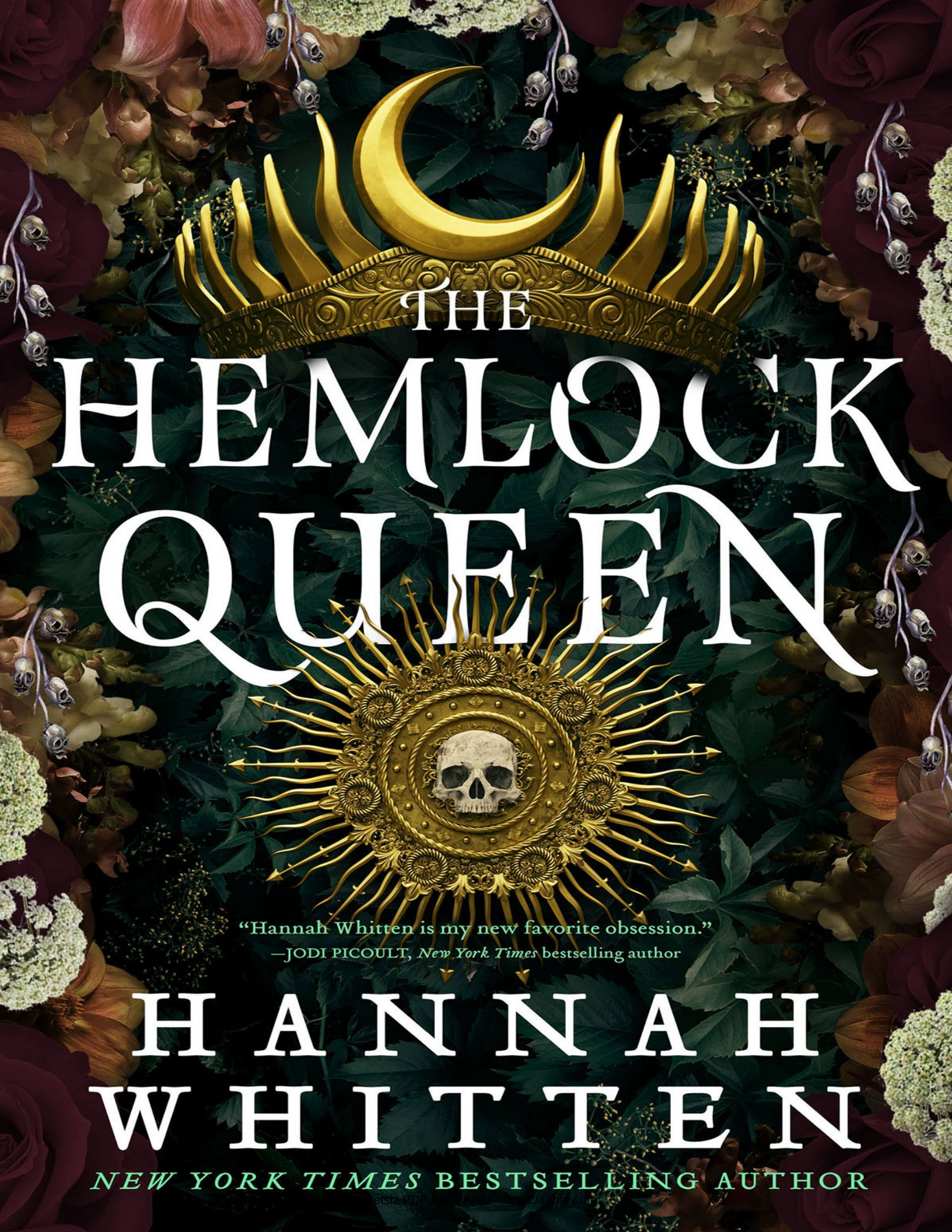
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE HEMLOCK QUEEN

"Hannah Whitten is my new favorite obsession."

—JODI PICOULT, *New York Times* bestselling author

HANNAH WHITTEN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

'ÈHE
HEML
QUEEN

Nightshade Tac1: İkinci Kitap

H A N N A H
W H I T T E N

nge

orbitbooks.net

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif hakkı© 2024 yazar Hannah

Whitten Kapak tasarımı Lisa Marie

Pompilio

Kapak illüstrasyonu Mike Heath | Magnus Creative

Shutterstock'tan kapak arka plan görseli

Kapak telif hakkı© 2024 by Hachette Book Group, Inc.

Charis Loke tarafından harita

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif haklarının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri haklarının çalınmasıdır. mülkiyet. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak isterseniz (inceleme amacı dışında), lütfen permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Desteğiniz için teşekkür ederiz yazarın hakları.

Yörünge

Hachette Kitap Grubu

1290 Avenue of the Americas New

York, NY 10104

orbitbooks.net

İlk Baskı: Nisan 2024

İngiltere'de Orbit tarafından aynı anda yayımlandı

Orbit, Hachette Book Group'un bir baskısıdır.

Orbit adı ve logosu aşağıdakilerin tescilli ticari markalarıdır

Little, Brown Book Group Limited.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacılar Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi . Daha fazlasını öğrenmek için şu adrese gidin
hachettespeakersbureau.com veya
HachetteSpeakers@hbgusa.com .adresine e-posta gönderin

Orbit kitapları iş, eğitim veya promosyon amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Bilgi için lütfen yerel kitapçınızla veya special.markets@hbgusa.com adresinden Hachette Book Group Özel Pazarlar Departmanı ile iletişime geçin.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Whitten, Hannah, yazar.

Başlık: Baldıran otu kraliçesi / Hannah Whitten.

Açıklama: İlk baskı. | New York : Orbit, 2024|

Seri: Nightshade Tacı; kitap 2

Tanımlayıcılar: LCCN 2023036442| ISBN 9780316435291

(ciltli)| ISBN 9780316435499 (e-kitap) Konular:

LCGFT: Fantastik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3623.H5864 H46 2024| DDC 813/.6

-dc23/eng/20230816

LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2023036442> adresinde mevcuttur

ISBN'ler: 9780316435291 (ciltli), 9780316577120

(BarnesAndNoble.com imzalı baskı), 9780316435499 (e-kitap)

E3-20240113-JV-NF-ORI

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İthaf Harita](#)

[Epigraflar](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[On Birinci Bölüm](#)

[On İkinci Bölüm](#)

[On Üçüncü](#)

[Bölüm On](#)

[DördüncüBölüm](#)

[Bölüm On Beşinci](#)

Bölüm On Altı Bölüm
On YediYirmi Bölüm
On Sekiz Bölüm On
Dokuz Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Yirmi BirYirmi
Yirmi ÜçİkiYirmi Yirmi
DörtBeşYirmi Yirmi
YediYirmiSekizAltı
Yirmi Dokuzuncu
Bölüm Otuzuncu
Bölüm Birinci Otuz
Otuz Otuz Otuz Bölüm
İkinci Bölüm Otuz
Üçüncü Bölüm
Dördüncü Otuz Bölüm
Beşinci Bölüm Altıncı
Bölüm Yedinci Otuz
Otuz Bölüm Otuz
Dokuzuncu
BölümBölüm Sekizinci
Bölüm Kırkıncı
Sonsöz

-

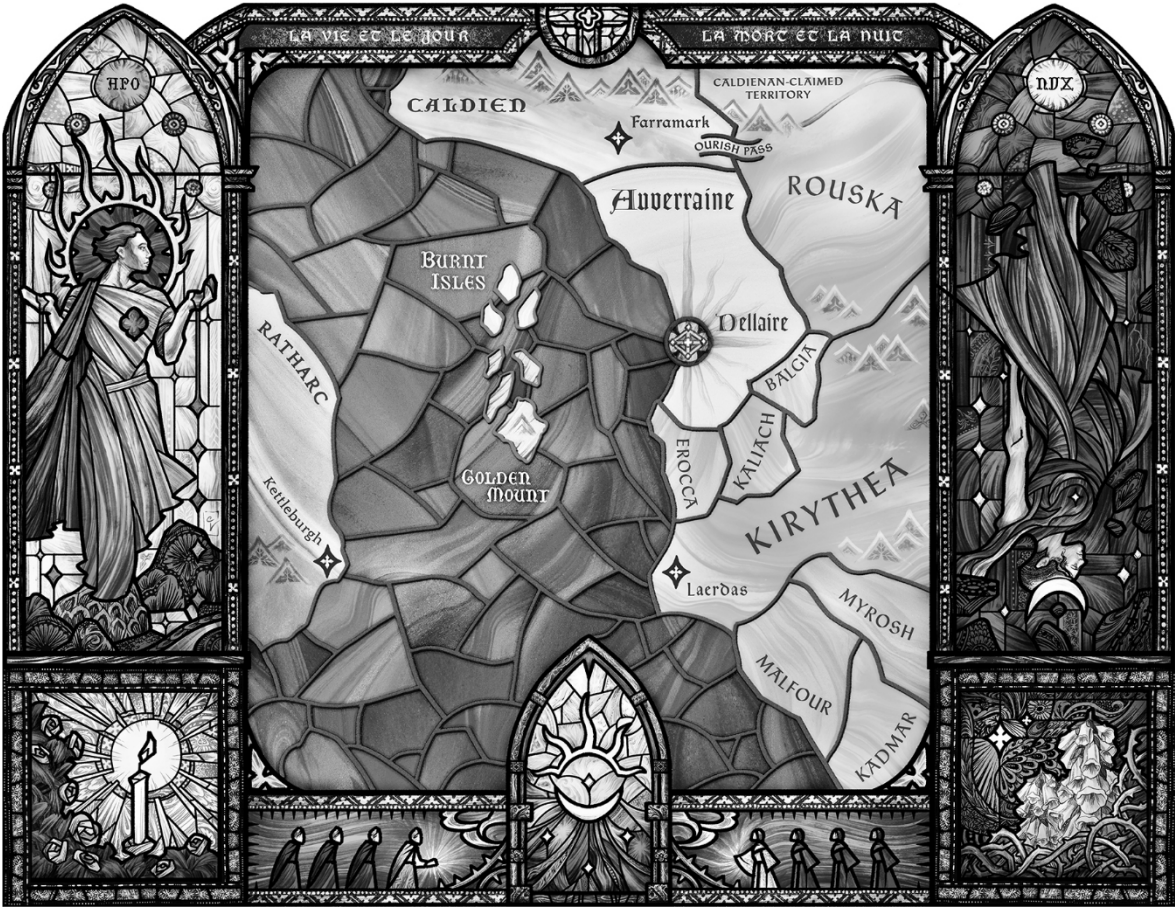
[Teşekkür Daha Fazlasını](#)
[Keşfedin](#)
[Ayrıca yazar: Hannah Whitten](#)

Bu size tamamen kendinize ait olduğunuzu
hatırlatsın.

Kitap , ön , fırsatları ve daha fazlasını keşfedin.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

MAP BY CHARIS LOKE

Şimdiki zaman ve geçmiş zaman
Her ikisi de belki gelecek zamanda
mevcuttur, Ve gelecek zaman geçmiş
zamanda bulunur. Eğer tüm zaman
sonsuzlukta dek mevcutsa,
Tüm zamanların telafisi yoktur.

-T. S. Eliot, "Burnt Norton"

Genç adam uzun zamandır aradığı pınarı
bulduğunu söyledi.
Altın Dağ'da buldu onu, Ve tüm
sorularını getirdi.

Güneşi sordu, denizi sordu, rüzgârı, ayı ve ateşi sordu,
Dizlerinin altındaki toprak.

Fount onun sorularını yanıtladı, o da
isteklerine geçti,
Onun nedeni sonsuz yaşamdı,
dinlenmeye ihtiyaç duymadan
sonsuz.

Fount bunun işe yaramayacağını, hiçbir yolu
olmadığını söyledi,
İnsan olduğu sürece değil.
Ve bir insan olarak kalacaktı.

Böylece arkadaşlarını ve sevgililerini
getirdi, Onları dağa doğru yelken açtı,
Ve her şeyin ruhunu içtiler Parıldayan
pınarın dışında.

-Auverrani şarkısı, BGF 400'de, Kilise
anakarada kurulduğunda ve panteon
resmi olarak
ilahi olarak tanınır

BİRİNCİ BÖLÜM

Her şey her şeydir. Tüm güçler birlikte hareket eder ve aynı kaynaktan gelir.

-Kadmaran keşişi Elan Adabbo'nun bir kehaneti. Kadmaran keşişi değerlendirilmek üzere gönderildiğinde kataloglama Yüce Rahip'e.

Lore'un bugün yapmak istemediği pek çok şey vardı. Erken kalkmak. Kahvaltıda boğulmak. Rüya görmediğinden emin olmak için yatmadan önce içtiği şarap yüzünden kafasında çekiçli binlerce küçük adam yaşıyormuş gibi hissediyordu. Ağrı ve kuru, ekşi ağız kombinasyonu, en narin hamur işlerinin bile tadını bir çöp yığınının alınmış gibi yapıyordu. Giyinmek de yapmak istedikleri listesinde üst sıralarda yer almıyordu ve sırf konuda mücadele edecek enerjisi olmadığı için, hizmetçisi Juliette'in ona rengine hiç uymayan soluk seftali rengi bir elbise giydirmesine izin vermişti. Bugünlerde bu onun için tipik bir durumdu. Bir şeyler için mücadele edecek enerjiye sahip olmamak.

Ama tüm bunların dışında, yeraltı mezarlarına girmek hâlâ kesinlikle ama kesinlikle yapmak istemediği şeyler listesinde bir numaraydı.

"Hazır mısın?" Bastian yeni açılan kuyuya baktı, kara kaşları gözlerinin üzerine eğilmişti. Parıltı

Yükselen güneş onları daha açık bir kahverengiye, zengin ve viski rengine dönüştürdü. Parmaklarının etrafında hafif bir altın fosforlu parıltı dönüyordu, havadan toplanan ışık, hayal edilebilecek kadar zayıftı.

Lore öyle olmadığını biliyordu.

Kuyuyu çevreleyen Presque Mort'lar Spiritum'u göremiyorlardı, çünkü onu yönlendiremiyorlardı. Yine de Aziz Kral'a pek de doğru olmayan bir korku ve huşu katmanıyla bakıyorlardı.

Tanrılarının dönüşünün müjdecisi olmasına rağmen, bedenlen olmasa da güç olarak, Presque Mort hala Bastian Arceneaux'yu pek umursamıyor gibi görünüyordu.

"Hayır," diye cevapladı Lore, bunun bir fark yaratmayacağını bilse de. Hayır, karanlığa geri dönmeye hazır değildi. Hayır, Anton'un içinden çekip çıkardığı ve bir gecede tüm köyleri öldürmeye gönderdiği Mortem'in kurbanları olan tüm o cesetleri dinlendirmeye hazır değildi.

Ama onlar onun kurbanlarıydı. Onun sorumluluğundaydılar.

Ve kendine yapmak istediği en son şeyin Mortem'i kanalizasyon etmek olduğunu söylese bile, parmakları hala bunun için kaşınıyordu.

Bastian sanki bu düşünceyi duymuş gibi ona baktı. İkisine de. Ama kuyudan uzaklaşıp Lore'un yanağını okşamak için uzandığında sadece ilkinin hitap etmişti. "Senin hatan değildi Lore," diye mırıldandı, babasının ölümünden bu yana geçen üç hafta boyunca hiç durmadan tekrarladığı bir cümleydi bu. Taç giyme töreni yarından sonra yapılacaktı ama o şimdiden kendini bir kral gibi görüyordu. "Anton yaptı, sen değil."

Ama Anton bunu onsuz yapamazdı. Lore'un, Hisar'ın altında gömülü olan Gömülü Tanrıça'nın bedeninden sızan büyüyü yönlendirebilme yeteneği tüm planlarını mümkün kılmıştı. Beklediği güç, onun büyümesini izlemek, onu buraya getirmeden ve Bastian'ı da tuzığa düşürmeden önce kaçamayacağı bir kadere adım adım yaklaşmasını izlemektir.

Onun hatası. Hepsinin.

Ama Lore itiraz etmedi. Bu yapılmadan bırakılabilecek bir şey değildi.

Ona endişeli bir bakış attı, dudakları bir çizgiye çekildi. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Muhtemelen bir yolunu bulabilirim."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Hayır. Ben buradayım. Bunu yapıyorum."

Bastian eli hâlâ kızın yanağındayken yüzünü inceledi. Ona o kadar rahat dokunmuştu ki, onu izleyenleri umursamıyordu. Lore buna hâlâ alışmaya çalışıyordu. Gizli bir şey olmaya o kadar alışkındı ki.

Sonunda başını salladı.

Onlara eşlik etmek için gönüllü olan Presque Mort sanki bir işaret bekliyormuş gibi öne çıktı. İçlerinden sadece bir tanesi, yeraltına yapılacak bu yolculuk için resmi Rahip Yüce iznine sahipti. Kutsal tarikatın geri kalanları hâlâ yeraltı mezarlarına girmeye hevesli değildi.

Yüce Rahip açık kuyunun arkasında duruyordu, hala görev yerinin beyaz cübbesi yerine siyah Presque Mort giysileri içindeydi. Kanayan Tanrı'nın Kalbi kolyesi boynunda asılı duruyordu ve öğleden sonra ışığında göz kırpıyordu.

Lore'un biri mavi, diğeri siyah derinin ardına gizlenmiş gözleriyle bir kalp atışı boyunca karşılaştı. Sonra başka tarafa baktı.

Bastian Rahip Exalted'ı tamamen görmezden geldi. Ama Lore'un bakışları Gabe'den tekrar ona döndüğünde, sanki diğerk adamin kayıtsızlığı onu da incitmiş gibi, ona küçük, kederli bir gülümseme verdi.

Bastian sadece ikisinin duyabileceğı kadar alçak sesle, "İyi olacağız," diye mırıldandı. "İyi olacağız."

Yeraltı mezarlarında onlara eşlik edecek olan Presque Mort'un adı Jerault'tu ve Lore onun gönüllü olmasının tek nedeninin Bastian'la eskiden sevgili olmaları ve keşişin hâlâ ona mum tutması olduğundan emindi. Anlaşılan Gabe bu yemini bu kadar ciddiye alan tek keşişlerden biriydi. Bastian dün akşam yemekte ona Jerault'yla geçmişlerini gülerek anlattığında, gözyaşlarının utanç verici acısını hissetmişti.

şarabının içine saklamıştı.

Jerault yakışıklıydı, belki Lore'dan bir yaş daha gençti, altın sarısı saçları ve gri gözleri Kral ile ölüm cadısının ne kadar yakın durduğunu görünce hafifçe kısıldı. Bastian kuyuya döndüğünde, Jerault özlem dolu bir iç çekişe yakın bir şey çıkardı.

Herkesin Bastian'la yattığına bu kadar ikna olması neredeyse komikti.

Kuyunun diğer tarafında Gabe sessizliğini koruyordu, ağzı göz bandının gölgesi altında ince bir çizgiydi. Lore onun bir şey söylemesini ya da en azından yüzünü boş olmayan, onaylamaz bir ifadeye zorlamasını bekliyordu. Ama o hiçbir şey yapmadı.

Bir keresinde Bastian'la oraya gitme fikrine öfkelenmişti. Bu onu Anton'a gidecek, her şeye ihanet edecek kadar rahatsız etmişti ve şimdi hiç umurunda değilmiş gibi davranıyordu.

Yine de umursuyordu. Umursamasaydı her şey çok daha kolay olurdu.

Bastian önce sarmal merdivenleri tırmanarak kuyunun kenarından aşağı , gömleğinin parlak beyazı ilerledikçe soluyordu. Elinde fener yoktu ama aşağıya inmenin yarısına geldiğinde çakmağını çaktı, alevin parıltısı ağzındaki sigaraya değdi. Onlar çığlık atan cesetlerden oluşan bir orduyu dinlendirmeye giderken Bastian elbette sigara içecekti.

Tanrım, Lore bu sefer çığlık atmamalarını umuyordu. Kafası bu sabah bunu kaldıramadı.

Sonra o gitti ve Jerault arkasından geldi, hepsi sessizdi. Lore neredeyse dibe vardığında başını kaldırıp baktı.

Gabe sonunda hareket etmişti. Kuyunun üzerine eğilmiş, dövmeli ellerini kenarlara dayamış, onlara bakıyordu. Yüz ifadesini göremeyecek kadar uzaktaydı ama belki biraz yumuşamış, Gabe'e özgü endişesini göstermişti. Bu noktada her şeyi kabul edebilirdi.

Eğer orada değilse, görmek istemiyordu. Lore bir daha yukarı bakmadan kuyuya tırmanmayı bitirdi.

Yeraltı mezarları her taraftan bastıran bir karanlığa bürünmüştü ve Lore, Bastian'a yakın durup toprak zemine bırakılmış malzemelerden bir meşale yaparken elleri titriyordu. "Neden bunlardan birini getirmedi?"

Bastian omuz silkti, yarım kalmış meşaleyi ondan aldı ve işi tamamladı. "Savurganlık gibi geldi." Meşaleyi geri verdi. "Korkacak bir şey yok, Lore. Buradaki en güçlü şeyler bizleriz."

Homurdandı. "Gömülü Tanrıça aynı fikirde olmayabilir." "O öldü, bu da beni bir savaş kazanabileceğimden emin kılıyor."

Onunla tartışmak."

Lore ona zayıf bir gülümseme verdi ve bedenine doğru biraz eğilerek onun çekim alanına girdi. Onu alnından öptü, hızlı ve sessiz, karanlıkta hayal edilebilecek kadar kısa.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı, artık tanıdık gelen bir tekrarla, dudakları hâlâ tenine değecek kadar yakındı. "Seni güvende tutacağıma söz veriyorum."

Bu nakarat son birkaç haftadır sürekli hale gelmişti. Bastian onu güvende tutacağını, yakınında tutacağını, ne yapması gerekiyorsa yapacağını söylüyordu. O da buna izin verecekti. Lore bu yeni hayatta başka bir şey yapamayacak kadar yorgun ve başıboştu.

Bastian elindeki meşaleyle tünellere doğru ilerledi. Lore gözlerini kırptırdığında, yeraltı mezarlarının iç haritası yerine oturdu ama buna ihtiyaç duyacaklarını sanmıyordu. Buraya geldikleri ve ceset odalarını buldukları gece -Gabe'in onlara ihanet ettiği gece- ikisinin de hafızasının derinliklerine kazınmıştı.

Jerault boğazını temizledi. "Var mı... ah, endişelenmeli miyiz..."

"Burada kimse yok," dedi Lore.

Presque Mort'un rahatlamış nefesi saçlarını karıştıracak kadar güçlüydü. Sanki karanlıkta kalmaktan korkuyormuş gibi onun arkasından çok yakın yürüyordu. Lore sinirlenecek gücü kendinde bulamadı.

"Ve eğer burada biri varsa, sen bunun için varsın." Bastian apkın bir gülümsemeyle keşişe baktı. "Bizi hemen hemen her şeyden koruyabileceğine eminim, Jerault. Dayanıklılığını hatırlıyorum."

Jerault bir ağız dolusu şarabı yanlış şekilde yutmuş gibi bir ses çıkardı. Lore gözlerini devirdi. Bastian memnun bir sırtışla sigarasını söndürdü.

Hızlıca yürüdüler, hiçbiri burada kesinlikle gerekenden daha fazla kalmak istemiyordu. Bastian'ın el fenerinin alevi çukurlu taşların üzerinde titriyordu ve yol ayırımına geldiklerinde duvara kazınmış kelimeleri kısa bir süre için aydınlattı.

İlahiyat asla yok edilmez. Sadece .

Onlar geçerken Lore kaşlarını çattı.

Köylerden gelen genç ve sağlıklı bedenlerin bulunduğu mahzene ulaşması uzun sürmedi. Bilincinin hemen altında kaynayan Mortem duygusu, kara bir dalga gibi yükseldi ve neredeyse ezici bir hal aldı.

Gözlerini kapadı ve bir orman hayal etti. Tek tip ağaçlardan oluşan küçük bir koru, kutsal bir yer, onu güvende tutuyor, kontrol altında tutuyordu.

Biraz yardımı oldu. Eskisi kadar değil.

"ığlık atmak yok." Bastian duvardan Lore'a döndü, kaşları atıktı, titreyen fener ışığı saçlarını yaldızlıyordu. "Bu da bir şeydir."

Jerault rperdi. "O kısmı abarttığını sanıyordum."

"Ben şeyi abartmam, Jerault."

Anton'un manipüle edilmiş Mortem ile yaptığı kilit gitmişti. Lore emin olmak için elini taşa bastırdı ama tek hissettiği kayanın doğasında bulunan Mortem'di. "Kolayca açılacaktır."

Bastian başını salladı, artık kızaran keşişe dalga geçmiyordu. "Muhtemelen bir plan yapmalıyız," dedi, sanki kasaya ilk giren kişi olmasını istemiyormuş gibi onun yanına yaklaşarak.

"Plan şu: Oraya gideceğim ve onlara biraz ölüm vereceğim." Artık buradaydılar, Lore bu işin bitmesini istiyordu. İçeri gir, kanalı aç, çık. "Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bunu kendim de yapabilirdim. Gelmene gerek yoktu."

"Bunu tek başına yapmana asla izin vermezdim."

"Bu yüzden tartışmadım." Bunu sevgiyle söyledi. Burada yalnız kalmak istemiyordu; bunu biliyordu. "Zaman kaybı gibi görünüyordu."

"Bilge bir kadın," diye yanıtladı Bastian. Lore taş kapıyı iterek açtı.

Ötedeki oda karanlıktı. Bastian daha önce yaptığı gibi tavandan sarkan fitili buldu ve el feneriyle yaktı. Işık yavaşça odanın içinde dolaşarak odayı aydınlattı.

Mübarek bir sessizlik içindeki cesetler kaidelerinin üzerindeydi. Lore, birinin buraya gelip onları yeniden mi düzenlediğini, yoksa o gece Lore kapıyı kapattıktan sonra kapıdan uzaklaşıp yatağına dönen uyurgezerler gibi döşemelerine geri mi yerleştiklerini bilmiyordu. Her iki beden de ellerini göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş, Bastian'la paylaştıkları yara izinin aynası olan avuç içlerindeki tutulma izlerini gizliyordu.

Parmakları içgüdüsel olarak kapandı.

Lore nefesini tutmaya, kalp atışlarını , yaşam ve ölümün manipüle edilebilecek somut şeyler olduğu o alana düşmek için yapmaya alışık olduğu her şeyi yapmaya hazırdı. Ama bu sefer farklıydı. Kalbi hâlâ atıyordu ama bu kolaydı, tekrar atmaya başlamadan önce basit bir duraksamaydı. Daha çok sonradan düşünülmüş gibi hissetti, gerçek bir ihtiyaç olmamasına rağmen vücudu hatırlanan bir ritüele uyuyordu.

Muhtemelen bu onu endişelendirmeliydi. Gücünün kapıları açılmıştı ve buna karşı inşa ettiği barajlar çoktan aşınmıştı.

Bir an kasanın tüm soluk renklerini gördü, sonra her şey siyah ve beyaza dönüştü. Düğümler

Mortem her cesedin göğsünün üzerinde ters yıldızlar gibi duruyordu.

Omzunun üzerinden Bastian'ın durduğu yere baktı ve neredeyse kendini tekrar kanallama-uzayından geri çekmek zorunda kalacaktı. O kadar parlaktı ki bakarken acı veriyordu, vücudunun her santimi beyaz ışıkla kızarmıştı.

Lore çabucak toparlandı ve elindeki işe geri döndü. Mortem en yakındaki cesedin üzerinde biraz daha yoğun bir şekilde asılı duruyordu - ilk seferinde dirilttiği kadın, yükselen ceset dalgasını tetikleyen, uyandık diye ilahi söyleyen, ağır ağır levhalarından tırmanan kadın.

Bu sefer de onunla başlayalım bari.

"Gitmemi ister misin?" Bastian sordu. Spiritum onun içinde yeni olduğu zamanlarda kendi gücünü iptal etmişti. Artık bunu yapmıyordu. Tutulma gecesi her ne oluyorsa onu değiştirmiş, söndüremeyeceği bir şey haline getirmişti.

Lore başını iki yana sallayarak cesedin yanına gitti, bu konuşmanın uzamasını istemiyordu. Adamlar da onu takip ederek cenazedeki yas tutanlar gibi kaideyi cınlattılar.

Nefes al, nefes ver.

Odadaki her ceset için bir ölüm hazırlamaya yetecek Mortem'i toplarken parmakları kıpırdadı. Onu duvarlardan, taşan, hiçbir şeyin yetişemediği kuru topraktan ve levhadaki kadının ölü göğsünün üzerinde havada asılı duran düğümünden çekti. Parmaklarının etrafında örüldü, bir kedi gibi dokundu.

Eskiden olduğu gibi korkunç hissettirmiyordu. Artık neredeyse doğal geliyordu. Yan etkiler aynıydı, nabızdaki bulanıklık ve parmaklardaki karıncalanma, ama acıtmıyordu. Hatta rahatsızlık bile vermiyordu. Sadece öyleydiler.

Mortem vücudundan süzülerek iradesine dönüştü ve Lore yavaşça, yavaşça onu geri itmeye başladı-

Müthiş bir çığlık. Jerault'un.

Cesedin eli havaya kalktı ve Jerault'nun boğazına kenetlendi. Siyah kenarlı tırnaklar, sürünen çürüme ile bağlanmış

Şimdi Mortem yaklaşmış, Presque Mort'un ayakları yerde etkisiz bir şekilde sallanırken kan hilalleri çiziyordu. Cesedin yüzü amansızdı, boş gözleri hâlâ yukarı bakıyordu, sanki el kendi isteğiyle hareket etmiş gibiydi.

Bir arıza emniyeti. Bedenin üzerindeki o kalın Harç düğümüne yerleştirilmiş bir şey, biri uyandıktan sonra orduyu etkisiz hale getirmeye çalışırsa savunmaya geçmesini sağlıyordu.

Lore'un siyah-beyaz görüşünde, Jerault'nun içindeki Spiritum kıvılcımının sönmeye başladığını gördü. Uzun beyaz ışık şeritleri bir yıldızın ağır çekim çöküşü gibi uzanıyor, yaşam ölüme dönüşürken uçları kararıyor, Jerault'nun içindeki Mortem solmakta olan yaşamından çiçek açıyordu.

Yanı başında bir alev daha -Bastian, onlara doğru koşuyordu. Bu sırada cesedin eli daha sıkı, daha sıkı sıkılıyordu.

Lore'un parmakları cesedin üzerinde kaldı, kanalizasyon ettiğİ Mortem'i itti, şimdi daha hızlı, demir tutuşu gevşeteceğini umuyordu. Ama çok yavaştı; cesedi dinlenmeye yatıramadan Jerault ölmüş olacaktı. Bastian'ın elleri, Jerault'nun boynuna amansızca yaklaşan cesedin elini tırmalayarak, ışık saçarak görüş alanına girdi. Cesedin parmaklarından birinin kırıldığını kemik sesini duydu.

Mortem'i yönlendirmeyen eliyle Lore, Jerault'dan dönen Spiritum'u ele geçirdi. Onun parlak ışığını kendi içinden geçirerek Mortem'in karanlığıyla uyumlu hale getirdi ve her ikisini de kendi iradesine çevirdi. Sonra Spiritum'u Jerault'ya doğru geri itti.

Bu çatallanma, ölümü ve yaşamı aynı anda yönlendirmek zor bir işti. Lore, Jerault'a ışık vererek yanmasını sağlıyor, ölüm ise cesede geri dönüyordu. Işık Jerault'un merkezinde birleşiyor, kendi üzerinde , onu ele geçirmek isteyen ölüme meydan okuyarak parlıyordu.

"Yardım?" dedi sessizce, siyah-beyaz görüşü Bastian'a döndü. Cesedin parmaklarından birini daha koparmıştı, kuru deri ve kemik cesedin sırtından aşağı sarkıyordu.

ama kalan üç elin gücü hâlâ Jerault'yu boğmaya yetiyordu.

Bastian cesedi bıraktı ve ellerini uzattı. Lore Spiritum'u tutuşunu bıraktı ve Spiritum'un ipliklerinin doğal olarak Bastian'a gitmesine izin verdi, onun ışığı tarafından çekildi. Akan bir su gibi Bastian'ın içinden geçerek Jerault'ya geri dönmeden önce bedeninden aktı ve Aziz Kral'a olan yakınlığıyla güçlendi.

Bastian'ın ağzında geniş bir gülümseme belirdi.

Havada asılı duran Mortem ölü kadının göğsüne doğru sürüklendi, dallar önce Lore'a sonra da kırık bir örümcek ağının parçaları gibi cesede uzandı. Düğümler sıkıca tutundu ama Lore onları parmaklarının seğirmeleriyle ayırıp içine aldı ve dışarı yönlendirdi, kendisi ve ceset düzensiz bir takımyıldızının merkezini oluşturdu.

İş bittiğinde, levhanın üzerindeki kadın gerçekten de huzurlu görünüyordu.

Lore geriye doğru savruldu, zor nefes alıyordu. Vücudu çelişkiler yumağıydı; kanı damarlarında yarı donmuş gibi ama olması gerekenden daha hızlı akıyordu; uzuvları karıncalanırken ciğerleri çok fazla hava çekiyordu.

İkisini de kanalize etmişti. Mortem ve Spiritum, aynı anda.

Tanrım, daha önce başının ağrıdığını düşünmüştü.

Bastian Jerault'yu omuzlarından tutarak boğazını inceledi. Cesedin tırnaklarının bıraktığı kanlı izler derisini çizmiş ve kırık kan damarları çoktan kötü morluklara dönüşmüştü, ama bunun dışında durumu kötü değildi. Yine de bitkin görünüyordu ve Bastian sırtına bir şaplak atarak onu serbest bıraktığında Presque Mort, Lore'a aynı anda hem bir rüya hem de bir kâbus görüyormuş gibi baktı.

Lore gülümseyerek mi yoksa kaşlarını çatarak mı karşılık vereceğini bilemedi, bu yüzden ona boş boş baktı.

Jerault'nun yaşayacağından emin olan Bastian, Lore'a doğru döndü. "Bir bakayım-"

"Hayır, ben iyiyim." Kapıya doğru döndü ve koşmadan çıkabildiği kadar hızlı bir şekilde kapıdan çıktı. "Ben iyiyim."

Dışarıdaki karanlık taş koridorda Lore sırtını duvara yaslamış, başını yukarı kaldırmış, nefes almakta zorlanıyordu. Mortem'e kanal olmanın verdiği rahatsızlık artık tanıdık bir sıkıntı haline gelmişti ama Mortem ve Spiritum'dan birlikte inmenin verdiği yoğun ikilem, onu bir arada tutan her bir dikişin hızla yıprandığını hissettiriyordu.

Neredeyse... heyecan vericiydi.

Kalbi göğsünde güm güm atıyor, soğuk kan pompalıyordu. Ciğerleri çok fazla hava tutuyordu ama boğazı, hepsini gerektiği gibi içeri ve dışarı veremeyecek kadar kuru hissediyordu.

"Siktir," diye mırıldandı Lore göğsünü ovuşturarak.

Görüşünün köşesinde bir parıltı. Gölgelemin içinde, tünelin derinliklerinde bir şey.

Lore döndü.

Herhangi bir ayrıntıyı görmek için çok loştu. Sadece belli belirsiz bir insan şekli. Ama Lore'un ihtiyacı olan tek şey buydu.

Taş duvara yaslanmış, o kadar büyüden sonra vücudunu yeniden düzenlemeye çalışarak annesine bakıyordu.

Gece Rahibesi ona baktı. Elini hafifçe kaldırdı, uğruna çabaladığı şeyi kavramanın imkânsız olduğunu bilen birinin yarım uzanıştıydı bu.

Sonra döndü ve karanlığın içinde kayboldu.

İKİNCİ BÖLÜM

Rüyada yürüme sanatı büyüden çok konsantrasyonla ilgilidir, ancak büyü gereklidir. Rüya görmenin Lereal'in yetkisi altında olduğu düşünülürken, en önemli faktör her iki tarafın da

-Rüya gören ve rüya gezgini aynı kaynaktan gelen büyüü kullanabilir. Bu nedenle, güçlü Mortem kanalları genellikle rüya gezginliğini başarabilmektedir. Sadece Tanrıların Düşüşü'nden hemen sonra, elemental büyü hala dünyada iken, her türlü gücü kanalize edebilenlerin birbirlerinin rüyalarında da yürüyebildikleri varsayılabilir.

-Ölüm ve Ölüm Dışı Uygulamalar, sayfa 113, yazan Antoinette Harleone

Onu sen kurtardın."

Bastian bu sözleri bir saat içinde üçüncü kez söylüyordu, şaşkınlık ve hayret dolu bir sesle, yüzünde bir gülümsemeyle başını sallayarak. İlk kez güneşin altında özel bir akşam yemeğine oturduktan kısa bir süre sonra söylemişti, ikincisinde çorbayı içerken söylemişti ve şimdi de Lore'un midesini hala rahatsız eden tatlıdan arta kalanlar sessiz hizmetçiler tarafından toplanırken tekrar söylemişti. Her seferinde Lore ona sadece sıkı bir gülümsemeyle karşılık verdi ve dikkat çekici bakışlar fırlattı.

mutlaka bu haberin Citadel'in her yerinde olmasını istiyorum.

Ama Bastian umursamazdı, bu yüzden bu kez o konuştu. "Parmaklarını kırmaya devam etseydin muhtemelen iyi olurdu."

"Hayır, yapmazdı," diye alay etti Bastian. "Boğuluyordu Lore ve sen onu durdurdun. Onu durdurmak için Mortem ve Spiritum'u birlikte kanalize ettin. Bu inanılmaz."

Hizmetkârlar o ana kadar yüzlerini ifadesiz tutmuşlardı ama şimdi gözleri hafifçe açılarak birbirlerine doğru kaydı. Lore koltuğuna yığıldı.

"Bunu nasıl yaptın?" Bastian kendine biraz daha şarap doldurarak sordu. Lore kendi kadehini öne itti ve Bastian kadehi neredeyse ağzına kadar doldurdu. "Ayrıntıları hatırlıyor musun? Nasıl hissettirdiğini?"

Bir deneyi yeniden yaratmak isteyen biri gibi sordu. Elinde kâğıt kalem olsaydı muhtemelen not alıyor olurdu. Lore sandalyesinde biraz daha kaydı ve şarabından büyük bir yudum alarak hizmetkârlara baktı. Söyleyeceği her şey daha güneş batmadan dedikoduya dönüşecekken fazla detaya girmek istemiyordu.

"Bunu gerçekten bilerek yapmadım," dedi. "Ben sadece... davrandım. İçgüdüselidi."

Garip bir şekilde bu onu memnun ediyor gibiydi. Yeşilliklerle dolu pencerelerde güneş batmak üzereydi, ışık yoğun ve bal gibi altın rengindeydi. "Yani kendiliğinden oldu," dedi arkasına yaslanarak. "İkisini birlikte yönlendirmek için özel bir şey yapmana gerek yoktu. Sadece doğru olduğunu hissettim."

Tam olarak böyle ifade etmemiştii ama Lore bunu bir tartışmaya dönüştürmekle ilgilenmiyordu. Bu daha uzun süre tartışmak zorunda kalacakları anlamına gelirdi. Bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde bir yudum daha aldı ve bardağını yere bıraktı. "Bu konuda daha fazla konuşmamayı tercih ederim, Bastian."

Kendininkini yere bıraktı, tortuları bitmişti. "Lore..."

"Hayır." Reddedici bir el salladı. "Lütfen farklı bir konuşma konusu seçin, Majesteleri."

Adını kullanması onu içinde bulunduğu sarmaldan çıkarmış gibiydi. Güneş sonunda dünyanın kıvrımının arkasına kaydı ve altın rengi parıltı yerini yumuşak bir alacakaranlığa bırakırken Bastian içini çekerek bir elini yüzünde gezdirdi. "Pekâlâ," dedi sessizce. "Özür dilerim. Bilmiyorum, sadece yapmam gerektiğini hissettim..." Sözüünü yarıda kesti. "Ne konuşmak istersiniz?"

Gabe. Gabe hakkında konuşmak istiyordu, Bastian'a bugün yeraltı mezarlarına inerlerken onun metaneti hakkında ne düşündüğünü, onu Rahip Exalted'a yükselttiğinden beri eski arkadaşlarıyla gerçek bir konuşma yapıp yapmadığını sormak istiyordu. Birlikte buluştuklarını biliyordu. Kilise'nin önemli liderlerinden ve Bastian'ın resmi danışmanlarından biriydi. Gabe'le yaptığı tüm konuşmalar zihinsel ormanını korumak için yapılan seanslar sırasında olmuştu ve Gabe başka bir şeyden bahsetmekten özenle kaçınmıştı. Bir heykelle konuşuyormuş gibi hissediyordu.

Ama Gabe hakkında konuşamazdı, şimdi değil, duyma mesafesindeki herkes tarafından dedikodular havada uçuşurken. Hâlâ çok taze bir yaraydı. Karma bir ortamda bandaja ihtiyacı vardı.

Bunun yerine Lore çatalını eline aldı ve neredeyse hiç dokunulmamış tatlısından biraz daha aldı - meyve, krema ve bir çeşit hamur işi. "At," dedi sonunda. "Onu dinlendirmek için bir parti yapacağını biliyorum-"

"Çiçekçi beklemede. Claude için."

Ona zayıf bir gülümseme verdi. "Ama onu biraz yalnız bıraksak sorun olur mu? Kimseye zarar vermiyor." Bazen onu ziyaret etmek hoşuna gidiyordu. Korkunç olmayan şeyler de yapabileceğini, Mortem'in ara sıra iyiye çevrilebilecek bir araç olduğunu hatırlatan güzel bir şeydi.

"Benim için hiç sorun değil," dedi Bastian. "Her ne kadar iğrenç olsa da ondan oldukça hoşlanıyorum." Kendi tatlısının hepsini bitirmişti, bu yüzden çatalıyla uzanıp onunkinden biraz aldı. Kız gönülsüzce eline vurarak başparmağına krem sürdü, ama o sadece yalayarak temizledi. "Belki biz

Onu partiler için kiralayabiliriz," diye devam etti bir çileğin etrafında. "Bir sonraki vatandaş ödemesi için para toplamının bir yolu da bu olabilir. Belki de hazinedarların benden daha az nefret etmesini sağlar."

"Halktan insanlara ödeme yaptığınız sürece sizden nefret edeceklerdir." Lore daha fazla çalamadan tatlının geri kalanını bitirdi.

"Bir hükümdarın göz kamaştırıcı hayatı." Bastian sandalyesinden kalktı. "Söz açılmışken, toplantılarım var."

"Geceleri mi?"

"Kilise toplantıları."

Hissettiği anlık hafiflik tekrar etrafına çöktü, kaçındığı konu yine de onları buldu.

Belki Gabe ve Bastian bu konuda ondan daha iyiydiler. Belki de bir ay önceki tüm karmaşayı daha büyük bir iyilik için arkalarında bırakabilirlerdi.

Lore hiçbir zaman daha iyi olanla ilgilenmemişti. Bastian masanın etrafına geldi ve onu alnından öptü. Bu tatlılık onun için yeniydi. Daha önce aralarında oluşan kolay yakınlık hiçbir zaman narin bir yakınlık olmamıştı ama son zamanlarda bunun bu yönde gelişmesini istiyor gibiydi. Sanki reddedilmeyi bekliyormuş gibi bir çekingenlik vardı. Ama o hiç .

Tatlılık onun için olduğu kadar onun için de yabancıydı ve onu arzuluyordu.

Yine de her aklına Gabe geliyordu. "Bekleme," dedi. "Geç kalacağım."

Sonra o gitti ve hizmetçiler kalan bulaşıkları temizlemek için sessizce geldiler. Lore pencereden gökyüzünü izledi, bal, lavanta ve yaklaşan çivit mavisini. Bu gece ay yoktu.

Lore uyuyana kadar içmemeye çalışıyordu. Çoğu gece, o

başarılıydı. Ama rüyaların tehdidi her zaman başının etrafında asılı durur, şakaklarına vururdu ve yüksek sesle konuştuklarında, fazladan bir iki bardak onları bastırmak için bildiği tek yoldu.

Rüya görmek tehlikeliydi. Rüya görmek onu bir silaha dönüştürmüştü. Anton artık onu manipüle etmek için burada olmasa da, Lore hâlâ rüya görmekten hoşlanmıyordu. kafasının boş ve zihninin boş olmasını, sabah uyanıncaya kadar hiçbir şey düşünmemeyi .

Bu yüzden gözlerini kapattığında, kendini burada bulmaktan hiç memnun değildi.

Belli ki bu bir rüyaydı. Lore, Gabe'in ona zihninin etrafında büyütmeyi öğrettiği, gerçek olamayacak kadar mükemmel görünen tek tip ağaçlarıyla kendi ormanındaydı. Gökyüzünü kaplayan duman, yakındaki bir ateşten havaya yükseliyordu.

Görünüşe göre kendi kurduğu bir düzen. Lore onun elinin, kendi yönlendirmesi olmadan, yanan bir meşaleyle uzanıp bir ağaca dokunuşunu izledi. Geri çekildi, kendi kafasının içinde sessiz bir yolcuydu ve ağaçların tutuşmasını, diğerlerinin alevli cehennemine katılmasını ve onu bir ateş çemberine hapsedmesini izledi.

Yüzünü kaldırdı ve çığlık attı.

Sonra, bir bandajın yırtılması gibi burkucu bir hisle, Lore ter içinde ve nefesi kesilmiş bir halde uyandı.

Karanlıkta nefes nefese kalırken bilinci yavaşça bedenine geri geldi, parmaklarını, ayak parmaklarını seğirterek uyanık olduğundan emin olmak için küçük testler yaptı.

Rüya ona saçmalık gibi gelmişti. Bu iyiydi. En azından öyle olduğunu düşünüyordu. Anton onun gücünü çekerken gördüğü rüyalar gibi hissetmediği kesindi ve bu da yeterince iyiydi.

Yeraltı mezarları, diye fısıldadı zihni.

Lore kaşlarını çatarak karanlığa baktı. Yeraltı mezarlarıyla bir ilgisi olduğunu hatırlamasa da, bu rüyanın bir kalıntısı hâlâ ona yapışmış olmalıydı. Rüya mantığı,

Düşüncelerinin akıntısına kapılan çöpler, bir rögarın içindeki çöpler gibi.

Ellerinin topuklarını gözlerine bastırdı, ancak yıldızları görecektik kadar sert bastırdıktan sonra ellerini çekti.

Güneydoğu kulesindeyken yatağında gölgelik yoktu ve nevvresimleri, kendisinin bile modasının geçtiğini bildiği hardal sarısının bir tonuydu. Burada, Bastian'ın saray gibi dairesindeki birçok boş yatak odasından birinde, açık pencereden gelen esintiyle üzerinde süzölen gölgelik, dolabındaki koyu yaz elbiseleriyle aynı tüllü kumaştandı, hayalet beyazı ve dalgalanıyordu.

Pencere açık olsa bile odanın havası boğucuydu. Auverrain'e'de yazlar gülünç derecede sıcak ve nemliydi, hem gece yarısı hem de öğlen vakti kaynamış sidik kadar sıcaktı ve bu yıl çoğu yıldan daha kötü geçecek gibi görünüyordu.

Bir şişe şarap, erimiş buz dolu bir kovanın içinde komodinın üzerinde duruyordu ve şimdiden yarısı içilmişti. Lore bir an şaraba baktı, sabahları ağzının kurummasının ve başının ağrımalarının rüyasız bir uyku umuduna değip değmeyeceğini tarttı.

Öyle olmadığına karar verdi ama yine de şişeyi buzdan soğuk bardağı altına bastırdı. Rüya huzurlu bir gece geçirme umudunu yok etmişti ve tekrar uyursa muhtemelen daha fazla rüya görecek. Yine de sabahki kaçınılmaz baş ağrısının alkolden ziyade uykusuzluktan kaynaklanmasını tercih ederdi. Bu yola daha önce de düşmüştü, bir düşkünlük bağımlılığa dönüşmekle flört ediyordu ve Hisar bunun için fazla tehlikeli bir yerdi.

Lore iç çekerek yataktan kalktı. Uzandı. Yerde bıraktığı ipek sabahlığı buldu ve bağlama zahmetine girmeden silkindi. Bu sık gece gezintilerinde başıboş saraylılardan kaçınmakta oldukça ustalaşmıştı ve karşılaştığı herkesin kendisinden daha skandal bir şekilde giyinmiş olacağına dair adil bir bahisti.

Yaşlı saray mensupları Bastian'ın yeni önlemlerine karşı temkinli ve öfkeli bir şekilde kendi içlerine kapanırken, genç kesim yeni bir kraliyet paradigmasının gelişini memnuniyetle karşılıyor gibiydi. Vergi artışları başladığında bunun ne kadar süreceğini merak ediyordu.

Boğazı ağrıyordu. Muhtemelen bir bardak su bulmalıydı. Kendisine bir tane getirmesi için bir hizmetçi çağırabilirdi ama onları uyandırmak istemiyordu. Tabii bu düşünce Bastian'dan bir bardak su isteyebileceği fikrini doğurdu, çünkü Bastian kendi dairelerinde nerede su bulabileceğini biliyordu. Eminim Gabe'le görüşmesinden çoktan dönmüştür.

Ama ihtiyacı olan son şey gecenin bir yarısı Bastian'ın odasında yarı giyinik dolaşmaktı.

Aralarındaki çekim çok açıktı. Arzu oradaydı. Ancak bu durum, denkleme gerçek bir sevişme eklemeden yedi gün boyunca zaten sikilmişti.

Haftalar önce, Gabe ve Bastian arasında sıkışıp kaldığını, ikisine de çekildiğini hissettiğinde benzer bir düşünceye kapıldığını hatırlayarak homurdandı. Bu his hiç azalmamıştı.

Ve o zaman işlerin karmaşık olduğunu düşünmüştü.

Kükürt kokusu, kor şingirtisi; elindeki kibriti çaktı ve kıvılcım çıkardığını gördü. Lore alevi fitile tutuşturdu ve salladı, kullanılmış kibriti bu iş için kullanılan sepete geri attı, sonra mumu aldı ve odasından dışarı süzüldü.

Kapısının dışında, bir tarafı Bastian'ın kamarasının ana odasına açılan bir hol vardı: haftalar önce Alie'yle çay içtiği mermer ve altın solar. Koridorun ortasındaki geniş merdiven, yemyeşil eğrelti otlarıyla kaplı solar kata çıkıyordu. Üç boş yatak odası ikinci katı oluşturuyordu ve açık koridorun sonundaki daha küçük bir döner merdiven Bastian'ın yukarıdaki odalarına çıkıyordu ve üçüncü katın tamamını kaplıyordu.

Lore bir an dudağını dişlerinin arasına alarak spiral merdivenlere baktı. Sonra başını salladı ve merdivenlere doğru

Ana kapı.

Buraya taşındığında Bastian tavus kuşlarından kurtulmuştu -tüm tanrılara şükürler olsun- ve bu yüzden odanın ortasındaki fıskiye den gelen yumuşak su şırlıtısı dışında güneş sessiz ve durgundu. Bitkiler pencerelerin yanında kümelenmiş, demir çizgili zemine pürüzlü gölgeler düşürüyordu.

Kaygan ayağını demir parmaklıklardan birine sürttü. Burada daha , Hisar'ın zemin katındaki kalın parçalardan ziyade kiremitte metal şeritleri vardı ama aynı amaca hizmet ediyorlardı. Kutsal otoritenin, kutsal sorumluluğun hatırlatıcıları. Bir Arceneaux Kralı Mortem'i ve Gömülü Tanrıça'yı... yani gömülü tutmakla görevliydi. Ve işte Bastian, Apollius'un seçtiği hükümdar olarak tahtta otururken bir ölüm cadısını barındırıyordu.

Tanrıların hepsinin öldüğünün ya da en azından umurlarında olmadığına kanıtı olan bir şey varsa o da buydu. Anton, Apollius'un Lore'un amacını yerine getirdikten sonra gitmesini istediği konusunda o kadar kararlıydı ki, Bastian'ın gücünün O'nun dönüşünün işareti olduğundan o kadar emindi ki. Ama Apollius'tan hiçbir iz yoktu ve Lore hâlâ buradaydı ve dünyanın sonu henüz gelmemişti.

Kuzeybatı kulesinin koridorlarına doğru ilerledi.

Pencereler burada daha seyrek, aysız gökyüzünü çerçevesiyordu, yıldızlar onun yokluğunda daha parlak parlıyordu. Lore aklında bir hedef olmadan dolaşarak, her ses duyduğunda yönünü değiştiriyordu.

Sonunda gezintisi onu Hisar'ın ana katına getirdi. Savaş alanına benzeyen koridorlarına, heykeller, çeşmeler ya da sanat eserleriyle dolu gösterişli odalara açılan kapılara daha aşina hale gelmişti. Adımlarının sabit hareketi zihnini köreltti, görüşü önündeki zemine daraldı. Bu ona uykudan daha dinlendirici geliyordu. En azından rüya görme konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Önündeki zemin değişti, Hisar kapısının eşiği haline geldi.

Lore yukarı baktı. Burada muhafızlar olması gerekiyordu ama kimseyi göremedi; muhtemelen daha zevkli uğraşlar için görev yerlerini terk etmişlerdi.

Kapıyı iterek açtı.

Dışarıda, bunaltıcı hava sis girdapları halinde çimlerin üzerinde uzanıyordu. Ayın yokluğu her şeyi bulanık kenarlı gölgelere dönüştürüyordu, şekilsiz, zihnin canavarlara dönüşmesi kolay.

Lore bir fidanın yanında durdu ve yüzünü yıldızlara çevirdi. Gece onu bir battaniye gibi sarmıştı.

Lore bahçelerde dolaşırken gül dikenleri sabahlığının ipeğine batıyordu. Sabahlık aslında Bastian'ındı; göğsünde baş harfleri işlenmişti. Ayinden sonraki gece, onu soğuk, kanlı ve şoktan uyuşmuş bir halde dairesine getirdiğinde vermişti.

Seninle ilgileneceğim, dediğini hatırlıyordu. Elleri hâlâ altın gibi parlıyordu, gözleri neredeyse aynıydı, sesi olması gerekenden daha fazla yankılanıyordu. Sen benimsin.

En azından onun böyle söylediğini düşünüyordu. Anıları bulanıktı. Ertesi gün uyandığında, güneş alacakaranlığa doğru kaybolurken onun farklı göründüğünü hatırlıyordu. Yorgun, gözleri kararmıştı. Ona doğru geldiğinde, pencerenin yanında dururken sessizce yanına yaklaştığında, kollarını sessizce ona dolamıştı.

Presque Mort'un taş bahçesini koruyan ferforje çit sisin içinden görünüyordu. Lore içeri girip girmemesi gerektiğini düşünmek için duraklamadı. İçgüduları onu ileri doğru çekiyordu.

Taştan çiçekler, taştan yapraklar. Uzak köşede, daha önce hiç girmeye cesaret edemediği bir sera vardı.

Lore kuyuya doğru ilerledi.

Önünde duran kişiyi görünce durdu.

"Kızım," dedi annesi sessizce, sesini taşıyarak

sisin içinden.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Geçmiş sonsuza dek geri gelir. Biz ölene kadar hiçbir şey değildir.

-Amita Giro, Kirythean şairi

Lore'un ayakları yere yapışmış gibiydi. İçindeki her şey hem sıcak hem soğuktu, koşma dürtüsü ve hareketsiz kalma dürtüsü onu eşit derecede çekiştiriyordu, böylece kasları gerildi ama hareket etmedi.

Annesi bitkin görünüyordu. Loş yıldız ışığında ela gözlerinin altındaki halkaları, yüzünü çevreleyen yorgun çizgileri görebiliyordu. Son zamanlarda Lore'dan daha fazla uyumamış gibi görünüyordu.

Gece Rahibesi bir adım öne çıkınca Lore geri çekildi ve aralarındaki mesafeyi aynı tuttu. Annesi iç çekti.

"Neden buradasın?" Lore'un sesi sert çıkmıştı; gerçekten de bir bardak su bulmalıydı. "Ne istiyorsun?"

Kendisinininkine benzeyen gözler ona dik dik bakıyordu. "Ben..." Annesi sözünü kesti, dudakları bir çizgi halinde sıkıştı. Sanki bahçede bir yerlerde aradığı kelimeleri bulacakmış gibi uzaklara baktı.

"Kaybettin," diye tısladı Lore. "Bunu anlamıyor musun? Sen, Anton ve diğerlerinin inandığı kıyamet günü kehaneti her neyse, yalandı. Ben hayattayım ve dünyanın sonu gelmedi."

"Sonlar zaman alır," diye mırıldandı annesi, hâlâ ona bakmıyordu.

Lore sertçe yutkundu.

Gece Rahibesi mesafesini korudu, daha fazla yaklaşmadı. İç çekerek tekrar göz teması kurdu ama bu ona acı veriyor gibiydi. "Neden burada olduğumu bildiğini sanıyorsun. Ama bilmiyorsun."

"Kapa çeneni." Lore iki yana salladı ve yumruklarını sıktı. Yara izinin çıkıntıları acıyla birbirine sürtündü. "Bitti artık. Beni ölmeye ikna edemeyeceksin."

"Yapmaya çalışmıyorum," dedi annesi. "Buraya seni durdurmaya geldim."

Lore'un ağzı çoktan açıldı, zehirli bir karşılık vermeye hazırdı. Dişlerini birbirine vurarak ağzını kapattı. Rüyayı görmüş, uyanmış ve dolaşmaya başlamıştı. Kafasının içindeki ses, yeraltı mezarlarını fısıldayan ses, kendi bilinçaltının günün olaylarını seçtiğini düşündüğü ses...

"Çağırıyor hissettiniz," diye mırıldandı Gece Rahibesi. "Dışarı çıktığını hissettik. Her şey birleşiyor, Lore. Zaman çok kısa. Gitmek zorundasın." Son kelimeyi zorla söylemiş gibiydi, sanki boğazı onu kapatmaya çalışıyordu. "Kaçmalısın."

Nemli, çiçek kokulu havadan keskin bir nefes; neredeyse nefes alınamayacak kadar yoğun hissediliyordu. "Ne yapmaya çalışıyorsun?" Lore sıcağa rağmen Bastian'ın bornozunu daha sıkı sardı. "Üç hafta önce ölmemi istiyordun, şimdi de kaçmamı mı istiyorsun? Bunun yanıldığınızı, tüm dininizin yalanlar üzerine kurulu olduğu gerçeğini örteceğini mi sanıyorsunuz? Kıyamet falan gelmiyor, Gece Rahibesi-"

"Lilia," diye fısıldadı annesi.

"Ve olsa bile-" Ama isim ona çarptı, Lore'un kelimelerini bir araba kazası gibi bir araya getirdi.

"Bana Anne demeni asla istemezdim," dedi Gece Rahibesi. Gözleri kapandı. "Sonra değil... ama benim adım Lilia."

Gece Kızkardeşleri'nin hiçbirisi isim kullanmazdı. Hepsi

Birbirlerine rahibe, bireysellikleri katlanmış ve görevlerinin genişliğinde gizlenmişti. Bu kadın onun adını kullanmayalı ne kadar olmuştu?

Lore ne diyeceğini bilemedi. Soğuk, sızan bir ürperti tüm omurgasını sararken bile ensesinde terler birikti.

"Koşarsan bir şansın olabilir," dedi annesi Lilia.

-Devam etti. "Güçler yakınlıkla keskinleşir ve şimdi sen buradasın, diğerleri de uyanmaya başlayacak. Eğer gidersen, kurtulabilirsin. Hepiniz kurtulabilirsiniz."

"Yani ölmemi istemiyorsun," dedi Lore, dudakları uyuşmuştu. "Ama yine de gitmemi istiyorsun. Uzakta ve yalnız." Boğazından kısa bir ses çıktı, belirli bir duyguya kategorize edemediği bir şeydi bu. "Benim bir şeylere sahip olduğum düşüncesine bile katlanamıyorsun."

Lilia'nın hâlâ kapalı olan gözlerinden bir damla yaş süzüldü. "Öfkeni hak ediyorum," dedi, sesi ölçülü ve düzgündü. "Ve güvenini de hak etmiyorum. Ama Lore, söz veriyorum, yaptığım her şeyin iyi nedenleri vardı."

"Ama o nedenler asla ben değildim," diye yanıtladı Lore. "Belki iyi olduklarını düşündün ama ben senin kızınım. Beni öldürecek kadar iyi miydiler?"

"Seni kurtardım."

"Beni terk ettin." Bağırabilirdi. Niyeti buydu. Ama kelimeler Lore'un ağzından çıktığında basit ve gerçekçiydi. "Ben bir cocuktum ve sen beni hayatta kalma şansımın çok az olduğunu bildiğin bir dünyaya tek başıma gönderdin. Peki bu beni gerçekten kurtarmak mıydı, yoksa sadece ellerini temiz tutmak mı?" Lore bir yırtıcı gibi öne çıktı, sis etrafını sarmıştı, gecenin tüm karanlığı peşindeydi. "Üç hafta önce varlığından bile haberdar olmadığın bir tanrı için beni öldürebilirdin. Şimdi yanıldığın ortaya çıkınca fikrini mi değiştirdin?" Bir adım daha öne çıktı. Lilia küçücük bir adım atarak geri çekildi. "Bana bunun daha büyük bir iyilik için olduğunu söyle. Sana meydan okuyorum."

"Alo?"

Ses kuyunun arkasından, bahçenin Kilise'nin duvarlarına yaslanmış kısmından geliyordu.

Gabe.

Her ikisi de donakaldı. Gece Rahibesi dehşete düşmüş görünüyordu; Bastian, Gömülü Nöbet'i Kilise'nin resmi bir parçası haline getiren evrakları bir daha hazırlamamıştı. Hâlâ resmi olarak var değillerdi ve Gabe onlardan birini taş bahçede bulursa, işler pek de iyi gitmeyecekti.

"Ona söyleme," diye fısıldadı annesi, açık kuyuya dönüp merdivenleri tırmanırken sis hareketlerini hayalet gibi yapıyordu. Başka bir küfür, başka bir yalvarış yoktu. Sadece bir anneden kızına.

Ve lanet olsun ona, az önce söylediği şeyden sonra bile, Lore bunu yapmayacağını biliyordu.

Lilia karanlığa gömülürken yarı yolda durdu ve Lore' baktı. "Eğer fikrini değiştirirsen," dedi, "sana yardım edeceğim. Kuyuya bir gül bırak."

Sonra da gitti.

Gabe bir kalp atışı sonra Lore'un görüş alanına girdi, sis bir pelerinin etekleri gibi etrafında dönüyordu. Dövmeli bir elinde gaz alevli bir fener tutuyor, sessiz bahçenin etrafında pervasızca ışık sallıyor, kolyesinden yansıyor. Kuyu hâlâ açıktı ve Lore'u henüz fark etmediği için kaşlarını çattı. "Onu kapattığımızdan emindim." Sesinde yorgun bir ton vardı; Lore onun hiç uyuyup uyumadığını merak etti.

Kaçıp kaçmamayı da düşündü. Sis içinde geriye doğru kayarak, kapıya, Hisar'a, Bastian'ın dairesindeki yatağına doğru ilerlerken soluk sabahlığının onu kamufle etmesini umuyordu. Aslında seçmediği ama Gabe'in davranışları yüzünden nasıl karar vereceğinden henüz emin olmadığı bir karar vermek zorunda kaldığı yere. Vermek istemiyordu.

Gabe kuyudan yukarı bakarken fenerin ışığı tekrar sallandı ve Lore'un yüzüne sarı bir parıltı sıçrattı. Çok parlaktı ve Lore hareketin etkisiyle yüzünü saran sis bukleleriyle irkildi.

"Lore?"

Kahretsin.

Uzun zamandır Gabe'le gerçek bir konuşma yapmak, ona nasıl olduğunu sormak, ona öfkelenmek, ona sarılmak istiyordu. Ama şimdi ne yapacağını bilmiyordu. Taş çiçeklerin arasından birbirlerine bakıyorlardı.

"I..." Gabe göz bandının altındaki elini ovuşturarak konuşmasını sürdürdü. "Neden buradasın?"

Sesi aynı anda hem ağlamaklı hem de suçlayıcı geliyordu. Lore kendini yukarı çekti, öfkeyle baktı. "Uyuyamadım. Yürüyüşe çıktım."

Tek gözü göğsündeki işlemeye takıldı, loş ışıktaki net bir şekilde okuyabiliyormuş gibi çenesi titriyordu. "Aziz Kral'ın karargâhından buraya yürümek için uzun bir yol var."

Böyle konuşmaya hakkı yoktu. Sanki ona bir şekilde ihanet eden oymuş gibi. Aralarında bir zamanlar var olan kıvılcım çoktan sönmüş, yaptığı şey tarafından boğulmuştu. Lore kolay kolay güvenecek biri değildi ve o kıvılcım söndüğünde, sönmüştü.

Yine de buradaydı. Hâlâ umursuyordu. Asla başka bir şeye sahip olamayacak olsalar bile, yeniden dostluğun yolunu bulabilmeyi diliyordu. En azından ondan bir parça istiyordu.

"Biraz temiz havaya ihtiyacım vardı," diye cevap verdi ve onun kinine karşılık vermedi.

Gabe fark etti. Söndü, omuzları çöktü, başı başka tarafa döndü, böylece kızın gördüğü tek şey yamasının gölgesiydi. Bir sonraki konuşması alçak sesle ve ciddiydi. "Sana iyi davrandı mı?"

Elbette Bastian hakkında konuşmak istiyordu. Ama bu gerçek bir soruydu, o yüzden gerçek bir cevap verdi. "Çok iyi." Hâlâ Bastian'ın öpücüğünün hayalet nefesini alnında hissediyordu, kabul etmeye ya da göstermeye hazır hissetmediği o tatlılığı. "Ama bizim aramız öyle değil. Pek sayılmaz."

Başını kaldırdı, kaşları mavi gözlerinin üzerine kalktı. "Ama öyle olmasını istiyorsun."

Soru değil. Sadece bir açıklama. Lore başını hafifçe salladı ama bu bir olumsuzlama değildi. Bu bir

Gabe'in yüzündeki ifadeyi iyileştirmeye, onu silikleştirmeye ve bunu kolaylaştırmaya çalıştı. İkisini de incitmek istemiyordu ve kabzası olmayan, sadece bıçağı olan bir bıçağı tutmak imkânsız görünüyordu.

Gabe doğruldu, konuşmayı fiziksel olarak silkeleyip başka bir yere yönlendirdi. "Burada seninle birlikte başka biri var mı? İki ses duyduğumu sandım."

"Hayır," dedi çok fazla düşünmeden önce. "Sadece ben. Kendi kendime konuşuyorum."

"Yeni alışkanlık mı?"

"Günler bir şekilde geçmek zorunda." Ona titrek bir gülümseme verdi. "Çoğu saray mensubundan daha iyi bir arkadaşlığım var."

"Bu işte iyi olacağını hiç düşünmemiştim," dedi Gabe. "Seçkinlerle dirsek teması."

"Sen de o seçkinlerden birisin Mort."

"Bir de şimdi halimize bakın, karanlıkta sinsi sinsi dolaşıyoruz." Hâlâ bir şakaydı ama ucu sivriydi, nazikçe sunulmuştu.

Çenesini kaşdı, orada büyüyen kırmızımsı altın rengi kirli sakalını kaşdı, gözlerini yere dikti. "Alie iyi olduğunu söyledi," dedi. "Ona son sorduğumda. Ama bunu senden duyduğuma sevindim."

"Alie'nin yardımı oldu." Resmi devlet görevlerinde arkadaşının yönlendirmeleri hayat kurtarıcıydı ve bu hiç de küçümsenecek bir ifade değildi. Lore'un Hisar'daki tuhaf ve istikrarsız konumu, Bastian Kral olduğundan beri çok fazla olan ve resmi taç giyme töreninden sonra da çok daha fazla olacak olan balolar ve akşam yemekleri gibi şeylerde kimsenin ona nasıl davranacağını gerçekten bilmediği anlamına geliyordu. Hiçbirine ev sahipliği yapmamıştı ama davetler kaçınılmaz olarak geliyordu. İkisine de şüpheyile yaklaşan ve Lore'a bazen düpedüz küçümseyerek yaklaşan saray mensupları bile olsa onları geri çevirmedi. Alie'nin Lore'un yanındaki sakinleştirici varlığı, yüze şarap ya da havaya girildiğinde yumrukla sonuçlanabilecek pek çok durumu yatıştırmıştı.

Tekrar sessizliğe gömüldüler.

"Üzgün olduğumu biliyorsun, değil mi?" Gabe sonunda fısıldayarak

Düşük. "Ben... Ben yaptığım şeyin yanlış olduğunu bilmiyorum..." Gözleri taş bahçenin köşesine kaydı, seranın gölgeleri büyümüş duvarların arasında gizleniyordu. "Ama seni incittiğim için üzgünüm, Lore. Ben sadece elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum."

"Hepimiz öyleydik."

Bana bunun daha büyük bir iyilik için olduğunu söyle. Onu affetmemişti ama affetmek istiyordu ve bu istek Gabe'e annesine olduğundan çok daha kolay geliyordu. Lore bunun adil olmadığını biliyordu. Bunu değiştiremezdi.

Gabe başıyla onayladı. Sonra döndü, elinde sallanan fenerle geldiği yöne doğru ilerledi. Kısa bir süre arkasından seslenmeyi düşündü ama konuşma doğal bir şekilde sona ermişti ve tekrar nasıl açacağını bilmiyordu.

Lore bahçede tek başına duruyordu, milyonlarca yıldız ona bakıyordu. Önce annesi, sonra Gabe. Şimdiden her şey gerçeküstü geliyordu, düşünceleri sis gibi çalkalanıyordu. Gece çoğu zaman gerçekliğin dışında, her şeyin daha ruhani ve daha az somut olduğu bir zaman gibi görünüyordu.

Garip konuşmalar için ne güzel bir zaman.

Lore kendini taş bahçeden dışarı atıp gül ağaçları ve fidanlar arasından geçerek Citadel'in kapısını itip açtığı anda çiy etekliğini ıslatarak yerde sürükledi. Zenginlik labirentlerinden Bastian'ın dairesine, kendi yatağına doğru yumuşak bir yürüyüş.

İçinde bir şeyler huzursuzdu. Cevaplanmamış bir soru.

Yeraltı mezarları, diye fısıldadı zihninin bir köşesi yine ama Lore çoktan uykuya dalmıştı. Bu sefer rüyasızdı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Onunla evlenmemiş olması önemli mi? Çocuk ona kraliçesi gibi davranıyor. Sanki onun için ne yaptığımızı anlamıyor. İşler planladığımız gibi gitmese de, yine de istediğimiz pozisyona yerleştirildi.

Kızla ilgilenilirse durum düzeltilebilir.

-Kont Alphonse Levett'in Dük Alan Lavigne yazışması, kendisi tutulma ayininden sonra ev hapsindeyken. Ele geçirildi ve Aziz Kral Bastian Arceneaux'ya sunuldu.

Raporlar gülümsediğini söylüyor.

Uyanma zamanı, sevgilim."

Sözler nazık olabilirdi ama Bastian'ın yataktan yorganı çekme şekli kesinlikle öyle değildi. Lore yan tarafına kıvrıldı ve ışığı engellemek için kollarını yüzüne sardı. "Neden?"

"Çünkü Hisar Sarayı'nda keyifli bir yaz günü daha." Bastian narın bir fincan kahveyi duyulabilir bir çınlamayla masaya koydu. Elini buharın üzerinde salladı ve sanki kokusu onu yatağından kaldıracakmış gibi yüzüne doğru tuttu. "Ve çünkü bugün tarlalara gitmemiz gerekiyor. Yoksa unuttun mu?"

Dünkü kargaşadan dolayı unutmuştu. Fakat

Dellaire'in sınırlarında -yok edilmesinde parmağı olan çiftlik arazilerinde- bir kraliyet randevusunun hatırlatılması onu uyanmak için daha istekli hale getirmede. Aslında tam tersi. Lore yastığını başının üzerine çekti. "Neden gitmek zorundayım?"

Sözcükleri kaz tüyü yüzünden silikleşmişti ama sesindeki ağlamaklı hırıltı netti. Bastian'ın iç çekişi de öyle. "Çünkü sen benim ölüm cadımsın, Lore. Saraydaki en yüksek makam."

"Senin uydurduğun bir ofis."

"Ve en yükseği yaptı." Otururken şilte eğildi. "Benim yanımda kalman güvenliğin için de en iyisi. Ama bu konuşmayı tekrar etmeyeceğim."

"Sana yakın kalmakla ilgili bir daha hiç konuşmazsam, çok erken olacak." Hâlâ yastığının altında olan Lore gözlerini kıstı. "Tarım arazilerine kadar gidebileceğimi bile bilmiyoruz."

Dellaire'den ayrılmasına asla izin vermeyen Mortem büyü, ritüelden bu yana etkisini biraz kaybetmiş gibiydi. Test ettiğinden değil - o zamandan beri Hisar'dan ayrılmamıştı - ama bunu hissedebiliyordu. Hem Spiritum'u hem de Mortem'i elinde tutmakla ilgili bir şey birinin zincirlerini gevşetmiş, ona dünyayı açmıştı. Bunun için minnettar olması gerektiğini düşündü.

"Öğrenmek için iyi bir gün gibi görünüyor," dedi Bastian. "Eğer o kahveyi içmezsen, ben içeceğim. Otuz saniyen var."

İsteksizce yastığını başından çekti.

Bastian her zamanki gibi büyüleyici bir güzelliğe sahipti. Koyu renk saçları yakasının etrafında kıvrılıyor, alnındaki yakutlarla süslü altın yüzük, alnından sağ gözünün dış köşesine kadar uzanan, iyi iyileşmiş yara izini ikiye bölüyordu. Yara izini yumuşatmak, daha az acımasız bir şekilde iyileşmesini sağlamak için Spiritum kullanmamıştı.

Kadın ayağa kalkıp kahve fincanını alaycı bir şekilde kendi ağzına yaklaştırdığında kaşlarını kaldırarak ona baktı. Kadın elini uzattı

elini uzattı ve kemik porseleni teslim etti. "İhtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Ne zaman yattın, güneş doğmadan on dakika önce mi?"

Lore bir yudum almadan önce kahvenin üstüne üfledi. "Yemekten hemen sonra yattım, teşekkür ederim. Sadece pek iyi uyuyamadım. Kötü rüyalar gördüm."

Alaycı bir şekilde kalkık kaşları yerine aniden ciddileşerek alçaldı. "Yine rüya mı görüyorsun?"

Yanan ağaçlar, çığlık atan gökyüzü. Rüya görmüştü, tamam, ama aynı şey değildi. Bir rüyadan çok bir anı gibiydi.

Lore kahveyi bir kenara bıraktı ve dolabını karıştırmak için ayağa kalktı. "Evet, ama önemli bir şey değil. Eskisi gibi değil." Lore elbiseleri karıştırırken sertçe yutkundu. Yaz aylarında Hisar'ın saray mensupları ya olabildiğince çok teni gösteren ya da tene olabildiğince az dokunan şeyler giyerlerdi. Lore ikinci seçeneği tercih etti, etrafında bir bulut gibi süzülen tüllü çadır benzeri elbiseler.

Ama Bastian ikna olmadı. "Sana zihnini korumayı öğretmesi gerektiğini sanıyordum."

O. Birbirlerine Gabe'in adını neredeyse hiç söylemiyorlardı, sanki o bir hayaletmiş gibi. "Öyle."

"Görünüşe göre iyi değil. Konuşmam gerek-"

"Hayır, Bastian." Lore arkasına döndü, zar zor baktığı bir elbiseyi göğsüne bastırdı. Koyu, kanlı kırmızı, yaz için pek uygun değildi. "Bu onunla ilgili değil, benimle ilgili."

Onun korkusu. Onun utancı. Bencilliği.

Sen kıyametin tohumusun, demişti annesi güneş tutulmasının karanlığında. Sonlar zaman alır, demişti dün gece kuyunun başında.

Bastian içini çekerek başını geriye eğdi. Ona doğru geldiğinde dikkatliydi. Sıcak ellerini omuzlarına koydu, hafifçe yerleştirdikten sonra sıkılaştırdı.

Başını kaldırmadı, pelüş halının üzerindeki çıplak ayaklarına bakıyordu.

"Bırakmalısın, Lore," diye mırıldandı.

Ama asla korkmazdı. Korktuğu tek şey gökyüzünde dumanların döndüğü rüyalar değildi; normal kâbuslar da en az onlar kadar kötüydü. Mahzenlerde siyah gözlü, ağzı açılmış ve fısıltılar saçan çocuğu gördüğü kabuslar. Etrafını saran obsidyen duvarları gördüğü ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın çığlık atamadığı yer.

"Güç senin," dedi Bastian şiddetle, sanki onu olduğu kadar kendisini de ikna etmeye çalışıyormuş gibi. "Onu sen kontrol ediyorsun. Başka kimse değil."

Lore parmaklarındaki kaşıntıyı yatıştırmak için kırmızı elbiseyi elleriyle yoğurdu. Eğer denerse, zihninde büyüttüğü ormanın sınırlarını aşarak cansız şeylerde Mortem'i hâlâ hissedebiliyordu. Bu neredeyse rahatlatıcı bir şeydi. "Biliyorum," diye mırıldandı. "Gücün benim olduğunu biliyorum."

Düşüncenin tamamı bu olmasa da, orada bıraktı, çünkü büyü hakkında hissettiklerinin geri kalanı kolayca kelimelere döküleliyordu. Korktuğunu itiraf etmek istemiyordu. Ona bazen tüm zihninin Anton'un haklı olabileceği dehşetine söylemek istemedi. Belki de gücünü ne kadar çok kullanırsa o kadar çok Nyxara'ya benzeyecekti.

Lore buna inanmadı. Reddetti. Ve yine de.

"Belki de bugün burada kalmalıyım," dedi. "Seninle çiftliklere gitmem için bir neden yok, değil mi?"

Adamın kadının omuzlarındaki elleri, tuttuğu elbiseye düşmeden önce biraz daha sıkılaştı. "Nedeni," dedi, "çünkü bunu yapmanı istiyorum."

"Yeterince iyi değil."

"Lore." Adını söylemenin o kadar çok yolu vardı ki. Alay ederek, yalvararak, özlemle. Ama bu emrediciydi. Neredeyse bir emrin başlangıcı gibiydi.

Bu onu kızdırdı. Ama sırf savaşmak için savaşacak ne zamanı ne de enerjisi vardı. Daha önce kim olsaydı bunu yapardı ama artık o kişi değildi.

Şu anda kim olduğunu gerçekten bilmiyordu. Bu yüzden Lore başını salladı.

Bastian dudaklarını kıvrarak elbiseyi ondan uzaklaştırdı. "Ama bunu giymiyorsun." Kadının etrafından dolanarak dolabın yarattığı felakete doğru ilerledi. "Zevkinin tartışmaya açık olduğunu defalarca gösterdiğin için elbiseni ben seçeceğim ve Juliette'i çağırıp saçınla ilgili bir şeyler yapmasını isteyeceğim."

Bir saat ve Juliette'in mırıldandığı birçok küfürden sonra yoldaydılar.

August Aziz Kral iken Hisar'ın dışında nadiren görülürdü. Duvarların ötesinde ilgilenilmesi gereken işler diğer soylulara ya da kanlı adamlara havale edilir, her ikisi de çok az denetlenirdi. August nadiren de olsa ayaktakımının arasına karıştığında, muhafızlardan oluşan bir falanks tarafından korunan üstü kapalı bir arabaya binerdi. Dellaire sakinlerinin çoğu eski Krallarının Güney Mabedi'ndeki yağlı boya tablolar dışında neye benzediğini bilmiyordu ki Lore bu tabloların olması gerekenden biraz daha cömert olduğunu düşünüyordu.

Bastian her konuda olduğu gibi bu konuda da farklıydı. Dellaire'i geliştirmek için başlattığı birçok inşaat projesini görmek için sık sık ata biner ve bunu yapmak için asla bir arabaya saklanmazdı. Yarınki taç giyme töreni hem halktan hem de soylulardan herkese açıktı ve Kuzey yerine Güney Mabedinde yapılacaktı. Muhafızların komutanı -At'ı yetiştirdikten sonra yakalanmasına yardım eden ve adını öğrenme zahmetine hiç girmedığı eski düşmanı- Kıvırcık Bıyık, algılanan güvenlik riski karşısında neredeyse küplere binmişti. Ama Bastian, Auverrain vatandaşlarının Krallarını tanımaları gerektiği konusunda kararlıydı.

Ve hiç kimse bunun iyi bir fikir olmadığını, Auverrain'in daha fazla güven inşa etmekten fayda sağlamayacağını iddia edemez.

Kral ve tebaa arasında. Tahtta yeni bir Arceneaux olduğu haberi hızla yayılmıştı ve Yanık Adalar'dan gelen raporlar açık sulara Kirythean savaş gemilerinin her zamankinden daha fazla görüldüğünü söylüyordu. Şu an kesinlikle sınırları içinde karışıklık çıkarmanın zamanı değildi, zira yaklaşan savaşın işaretleri her geçen gün artıyordu.

Lore yakın zamana kadar Adalar'da tam bir askeri karakol olduğunu bile bilmiyordu. Görünüşe göre, bu yanmış takımadalar bir hapishaneden çok daha fazlası için kullanılıyordu.

Açık araba kaldırım taşlarının üzerinde yalpaladı ve Lore yumuşak bir lanetle yan tarafa tutundu. Mortem, ortasında Spiritum'un altınıyla yumuşatılmış yavaş bir karanlık sarmalıydı. Onları orada hissetmek sakinleştiriciydi ama sinirleri hâlâ hızlı bir tetikteydi.

"Arabalar benim de midemi bulandırıyor," diye mırıldandı Alie. Bir silahı nişan alan birinin konsantrasyonuyla dosdoğru önüne baktı. "Gözlerimi önümdeki yoldan ayırmamam gerekiyor yoksa bütün midem ağzımdan çıkacakmış gibi hissediyorum."

"Gelmek zorunda değildin," dedi Lore bir çukura çarptıklarında. Sızıntıların daha yaygın olduğu zamanlarda Presque Mort'un kayaya kanalize ettiği Mortem miktarı yüzünden sokaklar kırılgandı. Bunları onarmak Bastian'ın listesindeki maddelerden biriydi. "Söz veriyorum, iyi olacağım. Seni geri götürmelerini sağlayabiliriz-"

"Neredeyse şehirden çıktık bile." Alie, Lore'a hızlı bir gülümseme fırlattı, sonra aceleyle tekrar ileriye baktı. "Yapacak başka bir şeyim de yoktu. Bastian beni danışman yaptı; ben de gelmenin en iyisi olacağını düşündüm. Danışmana ihtiyacı var."

Bir başka sarsıntı Lore'un arabanın kenarına daha sıkı tutunmasına neden oldu. "Doğru."

Şehrin sınırı yaklaşıyordu. İleride, parıl parıl parlayan siyah bir at üzerinde Bastian durdu ve Lore'a bakmak için döndü. Lore'un midesini çalkalayan endişe yüzüne yansımıştı.

Bir yanı, işler ters gider ve büyü gitmesine izin vermezse diye, buraya geri dönüp onlarla birlikte ata binmesini diledi. Adam bunun bir sorun olmayacağından emindi ve o da bu güvenin bir kısmını ödünç almaya çalışmıştı ama şimdi parmaklarının arasından kayıp gittiğini hissediyor ve tutunacak bir dal bulamıyordu.

Bastian atına bindi ve şehrin sınırını geçti. Birkaç dakika sonra, arabanın tekerlekleri Dellaire'in sınırını belirleyen sınır çizgisinin üzerinden geçti.

Hiçbir şey olmadı.

Hayatı boyunca ilk kez Dellaire'in dışındaydı.

Bastian'ın atı etrafında döndü. Büyük ve parlak bir şekilde sırttı ve Lore da ona karşılık verdi. Mortem ve Spiritum iliklerinde küçük bir ahenkle tıngırdadı, onu öldürmesi gereken şey onun yerine onu özgür bıraktı.

Kral atını döndürdü ve kortejin önüne doğru geri döndü. Presque Mort onun etrafında toplandı. Bastian kanlı muhafızlar yerine rahipleri koruma olarak tutmayı tercih etmişti. Sadece birkaç tanesi kalmıştı -ayın gecesini Malcolm'la birlikte olan ve Anton'un planının bir parçası olmayanlar- ve kimsenin sadakati garanti olmasa da, bu noktada onlara güvenmek diğerlerine göre daha kolaydı. Kral'a en yakın olan Malcolm'un kendisiydi.

Gabe burada değildi.

Yaptığının yanlış olduğunu bilmiyorum, demişti dün gece sis ve fener ışıkları arasında. Bunu bir şüphe tozuyla sunması bile bir gelişmeydi, diye tahmin etti. Daha fazlasını istemesi aptalcaydı.

Alie uzanıp bacağını okşadı, Lore'un paradigmasındaki muazzam değişimden habersizdi ve rahatsızlığının çukurlu yolla ilgili olduğunu sanıyordu. "Kötü haber vermekten nefret ediyorum ama tümsekler buradan sonra daha da kötüleşecek. Son zamanlarda Dellaire dışında hiçbir yere bakım yapılmadı. Anayollar bile."

Anayollar, ülkeler arasında uzanan ve kıtayı birbirine bağlayan patikalar. Lore bunun onlardan biri olduğunu biliyordu -doğrudan Kirythea'ya giden bir yol, diye düşündü, gerçi haritayla vakit geçirmeyeli epey olmuştu- ama şimdi, Mortem'in artık onu Dellaire'e bağlamadığının yeni farkına varmasıyla, bu bilgi yaldızlanmıştı. "Bunu düzeltecektir."

"Belki," dedi Alie. "Yine de Kirythea için daha kolay bir giriş yolu yaratmanın yüksek bir öncelik olmaması gerektiğini düşünüyorum."

Bu Lore'un neşesini biraz olsun azalttı. Kendi hayatı o kadar karışıktı ki, bazen dünyanın geri kalanının da nasıl olduğunu unutmak kolay oluyordu.

Alie'nin çenesi sertleşti, koyu yeşil gözleri dümdüz ileriye sabitlendi. "Babam her zaman yollardan acı acı şikâyet ederdi. Umarım doğru zaman geldiğinde Bastian parasını özellikle yolları yeniden asfaltlamak için kullanır."

Lore dudağını kemirdi, arkadaşının sessizlik mi yoksa rahatlatıcı bir şey mi istediğinden emin değildi. Lord Severin Bellegarde malikânelerinden birinde ev hapsinde tutuluyordu. Babasının işlerinden tamamen habersiz olan Alie, ona eşlik etmek yerine mahkemede kalmayı tercih etmişti. İyi ki de öyle yapmış-Bastian babasının eski danışma kurulunu neredeyse tamamen lağvetmişti ve Alie Bellegarde'ın yerini doldurmak için devreye girmişti. Hem de çok fazla. Lore'un bildiği kadarıyla Bastian'ın şu anki konseyi Alie, Malcolm ve kendisinden oluşuyor, Gabe de gerektiğinde Kilise'yi temsil ediyordu. Lore çoğunlukla teknik olarak oradaydı, çünkü tanrılar kimsenin ondan tavsiye almaması gerektiğini biliyordu.

August çok daha büyük bir konsey tutmuştu ve Bastian'ın bunu yapmaması da bir başka anlaşmazlık konusuydu. Ancak bir avuç soylunun ev hapsinde olması ve daha fazlasının Bastian'ın politikalarını protesto etmek için saraydan ayrılıp kendi mülklerine gitmesi, şimdilik her şeyi sabit tutuyordu.

"Bastian'ın babanın şarap dükkanlarını da almasını sağlayabilir miyiz?" Lore dedi ki. "İnzivaya çekilip içki içmesi adil görünmüyor. Kulağa bir tatilden çok

cümle."

Hafiflik çabası ağır düştü. Alie ona endişeli bir bakış attı. "Rüya görmediğinden emin olmanın daha iyi yolları var, Lore. Bastian bana çok fazla içtiğini söyledi."

Lanet olsun.

"Bunda utanılacak bir şey yok," dedi Alie çabucak, dantel eldivenli eli Lore'un koluna dayanmıştı. "Çok şey yaşadın ve her şey çok çabuk değişti."

"Yapma." Lore ince döşemeli araba minderine yaslandı. "Ayyaş olmamı bir tür şehitlik haline getirme."

"O zaman bunu bir şakaya dönüştürme." Alie'nin eli havaya kalktı; tekrar ön tarafa döndü, çenesi sabitti. "Er ya da geç, Lore, olanlarla yüzleşmek zorunda kalacaksın. Üçünüz de yapacaksınız."

Lore, "Bunu yaptıklarında ben hallederim," diye homurdandı.

Alie iç çekti. Bir avuç kalp atışı boyunca sarsıntılı bir sessizlik içinde yol aldılar. Kırlar, imkansız yeşilin üzerine gümüşten parıldayan bir perde çekerek geçip gidiyordu. Kaba yontulmuş çitlerin ardında otlayan sakın inekler, onlar geçerken yumuşak gözlerini kaldırıp onları izliyordu. Lore daha önce hiç bu kadar yakından bir inek gördüğünü sanmıyordu ve bir yanı şoföre durması için seslenmek, ineklerden birinin onu sevmesine izin verip vermeyeceğini görmek istiyordu.

Yeşil, hatta keskin ve tatlı kokusu vardı, hayvansal bir tonu vardı ve her nasılsa burada kalabalık Ward pazarlarında olduğu kadar iğrenç değildi. Lore derin bir nefes aldı ve ciğerlerinde tuttu.

"Özür dilerim," dedi Lore. Çok az arkadaşı vardı ve onları nasıl elinde tutacağına dair çok az fikri vardı.

"Ben de." Alie elini uzattı; Lore onu tuttu.

Alie tekrar konuştuğunda, sesi toynak sesleri ve araba tekerleklerinin takırtısı arasında yumuşak geliyordu. "O nasıl?"

Suçluluk duygusu Lore'un yutması gereken bir kayaydı. Gabe hakkında konuşurken Alie'nin sesindeki endişeyi duymak

Görünüşe göre bunu ona hep yapıyordu. Alie'nin yumuşaklığı ona kendi sert yanlarını hatırlattı. "Olabildiği kadar iyi sanırım."

Dün gece bahçe hakkında hiçbir şey söylemedi. O onun bahçesiydi.

"Burada olmalı," diye mırıldandı Alie. "Bastian hakkında ne düşünürse düşünsün, nasıl hissederse hissetsin, o Yüce Rahip ve burada olmalı."

Lore cevap vermedi.

Alie eteklerini yeniden düzenlerken kabarık etek sesleri sessizliği bozdu. "Sonunda doğru kararı verdi, Lore."

Gabe, Anton yerine onların yanında durduğunda. Onu kurtardığında. Hâlâ yaptığının yanlış olup olmadığını bilmiyorum. Bu, sonunda onları seçmenin doğru olup olmadığından da emin olmadığı anlamına mı geliyordu?

"Sadece bunu hatırlamaya çalış," diye bitirdi Alie yumuşak bir sesle. "Her şey söylendiğinde ve yapıldığında onun seni kurtardığını hatırla."

Lore kolunun soluk şeftali rengi kurdelesini, ucu morarınca kadar parmağına doladı. "Biliyorum. Bu tür şeyler sadece... zaman alır."

"Umarım elimizde vardır." Alie başını salladı. "Son raporu duydun mu? İki gün önce Eroccan sınırı yakınlarında bir Kirythean birliği görülmüş."

Lore'un parmak ucu uyuştı. "Bastian ne dedi?"

Endişe Alie'nin ağzını buruşturdu. "Onlar gerçekten karşıya geçene kadar panik yapmanın faydası olmadığını söyledi. Ve küçük bir grupmuş; elliden az. Şanslıysak sadece seyahat ediyorlar, şanslı değilsek keşif yapıyorlar."

Son birkaç ay içinde Lore'un şanslı sayabileceği çok az zaman olmuştu.

"Erocca'da durduklarını varsayıyorum," diye devam etti Alie. "Eğer devam etselerdi, şu anda Auverraine'de olurlardı. Ve kesinlikle bunu bilirdik."

"Elbette," diye kabul etti Lore.

Kırsalın sonsuz yeşili değiştiğinde, bu aniden oldu. Yemyeşil tarlalar ve ağaçlar gitmişti - aslında gitmemiştir. Sadece değişmişti.

Şimdi yeşil yerine gri. Cansız taş, Presque Mort'un bahçesi gibi, her yaprak ve bıçak kayanın içinde donmuş. Kortej yavaşladı, herkesin nutku tutuldu.

Lore sızıntının olduğu o günü, Malcolm'un kendisi ve Gabe August'a yalan söylemeye hazırlanırken taht odasına koştuğunu hatırladı. Anton'un onun gelmesine nasıl izin verdiğini. Mortem'in nasıl yükseldiğini. Onun için geliyordu, onu dışarı çekiyordu, çok kolay düştüğü bir başka tuzak.

Tanrım, eskiden iyi bir casus olduğunu düşünürdü. Belki zehir kaçakçılığı için yeterince iyiydi. Mahkeme tamamen farklı bir oyundu.

Lore yine de bu tuzağı kimin kurduğundan emin değildi. Sızıntıyı kendi lehine kullanan Anton değildi; Mortem'i şekillendirmiş, gücünü artırmasını sağlamış ve böylece onu bir silah olarak kullanabilmişti. Ama sızıntıyı o yapmış olamazdı. Annesinin ve diğer Gece Kızkardeşleri'nin de yapabileceğini sanmıyordu. Mortem sızıntısı doğrudan Nyxara'nın bedeninden akan bir güçtü ve en güçlü kanallık yapanlar bile tanrıçanın kendisinden büyü çekemezdi.

Bu da sızıntının bir tesadüf olması gerektiği anlamına , değil mi?

Hiç de tuzak değil.

Kendini buna tam olarak ikna edememiştir.

Alie'nin gözleri harap olmuş çiftlik arazisinden ona kaydı. Hiçbir şey söylemedi ve Lore buna minnettardı.

İleride, Bastian sonunda dizginlerini çekerek siyah atlı arabayı durdurdu ve elini kaldırdı. Etrafındaki Presque Mort itaatkâr bir şekilde durdu, kenardaki birkaç kan ceketli de onu takip etti. Arkasında Malcolm gergin bir şekilde kendi atının boynunu okşuyor, titreyen kulaklarına sakinleştirici sözler mırıldanıyordu.

Yolun aşağısında, karşı yönden gelen bir grup küçük at arabası onlara doğru ilerliyordu.

Lore'un tüm o Mortem'i tarlalarına aktardığı çiftçiler, sızıntı yüzünden geçim kaynaklarını kaybedenler.

Bastian atından indi. Sonra Lore ve Alie'ye doğru, yaklaşan çiftçilerin aksi yönünde yürümeye başladı. Bu kadar uzaktan bile yüzünde kararlılık parlıyordu, çenesi sertleşmiş ve saçları altın halkasının altından kıvrılıyordu.

Lore'un merkezindeki örgülü büyü, sanki biri bir ucundan tutup çekmiş gibi sıkıca çekildi. Nefes nefese kaldı, elleri içgüdüsel olarak yumruk oldu.

Zıtlıklar Yasası, adam yanındayken onu daha güçlü kılıyordu. Ritüel gecesinden beri bunu hiç bu kadar yoğun hissetmemişti ve bir yanı adamın bunu bir şekilde kasıtlı olarak yapıp yapmadığını merak ediyordu. Onu çağırıyor, öne doğru çekiyordu.

Bastian arabanın hizasına geldi. Hiçbir şey söylemedi. Gerek de yoktu. Sadece elini uzattı.

İşte bugün gelmesini istemesinin gerçek nedeni buydu. Lore bunu aceleyle anlamıştı, şimdi kadar açtı ki daha önce fark etmediğine inanamıyordu.

Tarlaların iyileştirilmesi gerekiyordu. Ve belki Bastian bunu kendi başına yapabilirdi, belki de içindeki ortak büyü yeterliydi. Her zaman reddedebilirdi. Ama bunu birlikte yaparlarsa güçlerinin daha güçlü olacağını içten içe biliyordu.

Büyü kemiklerine kadar işledi, çoktan derisinin altına dolanmıştı, Spiritum ve Mortem'in her ikisi de. Onları kullanmak, bırakmak için yanıp tutuşsa da Lore yumruklarını daha sıkı sıktı. Korku ve heves onu çekiştiriyordu, eşit güçte, onu ayırmaya yetecek kadar.

"Yapabilir miyim bilmiyorum," diye mırıldandı, sadece onun duyabileceği kadar sessiz.

"Var," diye cevap verdi, uzattığı eli tereddüt etmeden. "Yapabileceğini biliyorum."

O sınırsız güven, aynı anda hem onaylayıcı hem de baskılayıcı. "Hayır, bilmiyorsun. Bastian, Jerault'u kurtarmış olabilirim ama bu sadece iyi bir şey. Mortem ölümdür.

bunun için-"

"Ölüm olmadan hayat nedir ki?" Ona bir gülümseme verdi, ama bu normalde kullandığından daha yumuşak bir gülümsemeydi, sadece birkaç kişinin gördüğü bir gülümsemeydi. "Benim için dene, Lore. Lütfen."

Yaşam ve ölüm. Bir bütünün iki yarısı. Anton onları yansıma haline getirmeden önce yaralarının bir güneş ve bir ay olması gibi.

Lore elini Bastian'ın elinin içine koydu.

Onu tozlu yola geri götürdü, günün sıcaklığı tarlaların granit atıkları üzerinde gözle görülür bir şekilde dalgalanıyordu. Mortem ve Spiritum Lore'un ortasında dönüp duruyordu. Göz ucuyla vücudundaki değişiklikleri gördü, belli belirsizdi: damarlar kararıyor, derisini bir çeşit hastalıklı güneş gibi altın rengi bir parlaltı kaplıyordu. Aynı şey Bastian'a da oluyordu; kenetlenmiş elleri birbirlerini güçlendiren, yaşam ve ölüm, gece ve gündüz gibi zıtlıkların birleştiği bir noktaydı. Bastian'ın yara izinin çıkıntılarını hissedebiliyordu, kendininkiyle mükemmel bir şekilde eşleşiyordu, başarısızlıkla sonuçlanan tutulma ayınının hatıraları.

Uzakta, çiftçilerin birliğini taşıyan arabalar nihayet yetişmişti, arkalarındaki kayalık toz dalgası yavaşça dağılıyor, çorak yola yeniden yerleşiyordu. Alçak bir ses mırıltısı, sinekleri kovalamak için kuyruklarını kırbaçlayan atların kaba sesi vardı. Başka bir şey yoktu.

Lore uzakta, sanki ikinci bir birlik yaklaşıyormuş gibi başka bir toz bulutu görebildiğini düşündü.

Malcolm'un elleri arkasında kenetlenmişti, siyah Presque Mort giysileri ince bir kum tabakasıyla matlaşmıştı. Koyu renk gözleri Bastian ve Lore arasında kaygılı bir şekilde gidip geliyordu. "Bunu nasıl yapacağını biliyor musun?"

"Sanırım öğreneceğiz." Lore'un sesi boğuk çıkıyordu. "durumu daha da kötüleştirirsem?"

Kaşlarını kaldırdı. "Daha kötüsü olamaz."

"Rahatlatıcı." Bastian şimdi, ana yola dönmeden öncekinden çok daha gergin görünüyordu. Yaklaşan toz bulutunu izlerken çenesi gergin bir çizgiye dönüşmüştü.

"O da ne?" Lore arabaların ötesini görebilmek için parmak uçlarında yükseldi.

"Hiçbir şey." Bastian hızla dönerek çiftçilere baktı. "Rüzgâr."

Toplanan çiftçilerin mırıltıları sustu. Güneşten kavrulmuş, kaba saba insanlardı ve Bastian'a gerçek olduğundan pek emin değilmiş gibi bakıyorlardı.

Onlara yumuşak bir şekilde başını salladı. "Varlığınız için minnettarım. İsteğimin tuhaf olduğunu biliyorum, genellikle çalıştığınız toprakların sahipleri benimle isterdi. Ama ben özellikle bu işten kazanç sağlayanlarla değil, asıl işi yapan sizlerle görüşmek istedim."

Çiftçilerin yan gözle bakışları ve diğerlerinden biraz daha iyi giyimli olanların -Lore'un tahminine göre toprak sahiplerinin- omuzlarının dikleşmesi. Burada bile toplum kendi içinde tabakalaşmıştı.

Bastian arkasını döndü ve taş tarlalara baktı. Kilometrelerce buğday, çimen ve yeşil olması gereken ama olmayan ağaçlar, hiçbir şey üretmeyen mükemmel heykeller.

Hepsi Lore yüzünden.

Eli hâlâ Bastian'ın elindeydi, Bastian'ın parmakları hafifçe Bastian'ın parmaklarına dolanıncaya kadar bu gerçeği hatırlamamıştı.

Yolun aşağısında toz daha da yaklaştı. Atların ve yürüyen adamların şekillerine dönüşmeye başladı.

Bastian sessizce, sadece ona yönelik olarak, "Bunu hissetmemiz gerekiyor," dedi. Sesi gergin gelmiyordu, her şeye rağmen bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri olmadığını itiraf ediyordu. "Dün yaptığın gibi."

"Bastian." Lore belli etmemeye çalışıyordu ama bakışları sürekli yola, yaklaşmakta olan bir yolcu grubuna çevriliyordu. "Biri geliyor-"

"Boş ver onu." Sesi alçak ve emindi. "Bize odaklan."

Parmakları kasıldı, yara izleri ve nasırlar güven verici bir uyum içindeydi.

"İkisini de hissedebiliyorum -Mortem ve Spiritum, içte ve dışta." Dudağının kenarı hafif bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Sen hissedebiliyor musun?"

Yapabilirdi. İçeride, siyah ve altından örülmüş bir ip, kemiklerini işliyordu. Dışarıda ise entropi, ölü maddenin kaya ve solmuş köklerdeki durağanlığı, öldürdüğü her şey.

Ama daha aşağıda, tüm bu ölümün altında, tarlalarda hala bir yaşam kıvılcımı var. Spiritum, en ince iplik. O kadar zayıftı ki, uzanırsa koparacağından korkuyordu ama oradaydı.

Lore'un gözleri kapandı ve işte ormanı, uzun ve aşılmaz ağaçları, tehlikeli bir zihni koruyordu. Ötesindeki mavi gökyüzünde duman kıvrılıyor ve kömürleşmiş ağaç kabuklarının kokusu burnunu, ciğerlerini dolduruyordu.

"Bunu yapabilirsin, Lore." Bastian'ın sesi, hâlâ çok sessiz. "Ben buradayım. Birlikte buradayız."

Bu bir şeydi. O, burada olmak.

Bastian onun arkasına geçti, göğsü sırtından bir santim uzaktaydı. Bir an, sonra ellerini iki yanında tuttu, yavaş ve kasıtlı. Tıpkı söylediği gibi, bunu hissediyordu. Derin içgüdülerini takip ediyordu.

Lore ellerini onunkilere koydu, parmak eklemleri avuçlarına değdi. Yavaş bir ürperti içinden geçerek ikisini birbirine bağladı ve onları zamanın dışında hissettiren bir boşluğa bıraktı.

Yavaşça, zihninin etrafında büyüttüğü orman inceldi, yapraklar açık alan, mavi gökyüzü, sonsuz ufuk olana kadar düştü.

Bir panik anında değil de bilerek gücünün doluluğunu hissetmesine izin vermek, sonunda bir kasındaki krampı çalıştırmak gibi hissettirdi. Bastian'ın göğsünün omurgasına değdiğini hissedene kadar ona yaklaştığını fark etmemişti.

"İkisine de dokunabilir misin?" Soluğu bir anda

kulağına. "Onları birlikte mi kavrayacaksın?"

Yapabilirdi. Arkasındaki Bastian bir ışık akımı, alev alev yanan bir kordu. Karanlığını aydınlattı ama yok etmedi; sadece gölgelerini derinleştirdi. Uzanıp Mortem'i ve Spiritum'u, hem aydınlığı hem de karanlığı çekiştirebilir, onları kendine ait kılabilir, itaat etmelerini sağlayabilirdi.

"Bunu sensiz yapamazdım." Bastian'ın sesinde farklı bir şeyler vardı, tınısı olması gerekenden biraz daha yankılıydı. Sözcükler de pek ona benzemiyordu; şefkatini gösterecek biri değildi, eylemi konuşmaya tercih ederdi. "Bunların hiçbiri sensiz işe yaramaz."

Lore bununla, arzuladığı ama dokunmasına izin veremediği çiğ bir kırılganlıkla ne yapacağını bilmiyordu. Daha önce duyduğu bir şeye benziyordu. Tüm bunlar gerçekten de daha önce olmuş ve tekrar olacak bir şeydi. Lore kendi içinde, bedeninde ama aynı zamanda onun dışında da topraklanmıştı. Hem kendisi hem de bir başkası.

O da geri çekildi. Neredeyse belli belirsiz öne doğru eğildi, aralarına biraz hava girmesine yetecek kadar. "Hazır mısın?"

Zorladığı boşluk Bastian'ı hayal aleminden koparmış gibiydi. Bastian'ın sanki bir şeyi yerinden oynatmaya çalışıyormuş gibi başını hafifçe salladığını hissetti.

"Olabileceğim kadar hazırım."

Sesi yine kendisi gibiydi. Sanki o an onun için olduğu kadar kendisi için de beklenmedik bir şeydi.

Lore bir nefes aldı ve tuttu. Ciğerleri hareketsizleşti ve ağrımaya başladı, kalbi yavaşladı, görüşü grileşti. Ama grileşmek bunu ifade etmenin doğru yolu değildi, artık değildi. Spiritum dışında her şey renksizdi.

Daha önce yaşam büyü, yaşayan her şeyin kenarlarında parlayan beyaz bir ışık koronası olarak ortaya çıkmıştı. Ama şimdi her iki gücü de bilerek elinde tuttuğu için Spiritum güneş ışınları gibi altın rengindeydi ve onu ölü şeylerde bile görebiliyordu - ağaçlarda, çimenlerde kalan o ince yaşam filizini. Ölümünden yaşama ve tekrar geri, sonsuza dek bahar

diğerinden.

Bastian onun arkasından, "Tanrılar," diye nefes aldı. "Tanrılar ölüyor ve ölüyor, her yerdeler."

Kalbi küt küt atmaya başladı. Onunki de öyle.

Sonra, birlikte, nabızları hızlandı, sert ve hızlı atmaya başladı, yanaklarının kızarmasına neden olan bir hayat akışı.

Kadının elleri kalktı. Onunkiler de kalktı, hareket kıvrımlı ve zarıftı, avuç içleri hâlâ yağmuru yakalamaya çalışır gibi birbirine kenetlenmişti. Siyah ve altın teller parmaklarının etrafına dolanıyor ve tenlerini delip geçiyordu; bedenleri birbirinin devamı gibiydi, et, kalp ve güçle birleşmişti.

Büyü onların içinden geçti. Sonra tekrar dışarı çıktı.

Burada birbirlerinden ayrıldılar, her biri sanki binlerce kez yapmışlar gibi doğal bir şekilde bu dansın kendi bölümlerine geçtiler. Mortem'in telleri Lore'a yöneldi, Bastian'dan ona, ondan da çevrelerindeki taşla kaplı ölü maddeye aktı - yolun kayaları, çürümenin henüz berekete dönüşmediği kuru üst toprak katmanları. Spiritum Bastian'a gitti, ondan altın aktı ve taşa gömülü topraktaki her bir yaşam filamentini buldu. Onu güçlendiriyor, alevlenmeye, çiçek açmaya teşvik ediyordu.

Bu daha önceki gibi değildi, Gabe'le birlikte, o gece ara sokakta kazara Milo'nun etrafına ördüğü kayalık örtüyü çözerken olduğu gibi. Olabilirdi -bunu kendisi de yapabilirdi, sadece taşı alıp götürebilirdi- ama Bastian'la birlikte daha fazlası olmuştu. Tarlaları sadece ölümsüzlükten kurtarmıyorlardı, onlara yeni bir hayat aşıyorlardı, onları daha önce olduklarından daha güçlü ve verimli hale getiriyorlardı.

Çok güzeldi. Korkutucuydu.

Ve Lore'un kafasının içinde gölgeler yaklaşıyordu. Onu yutmak için bekleyen devasa bir şey, yıkılmış bir bariyer, ağaçlarında alevler ve gökyüzünün siyah dumanla dolması-

Lore boğuk bir çığlık atarak kendini kanal-uzayından dışarı attı. Dizleri yere çarptı, avuç içleri çimenlere gömüldü.

Çimen.

Gözlerini açtı.

Yeşil. Görebildiği kadarıyla yeşil, tarlalar yenilenmiş ve çiçek açmıştı.

Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyor, bu çarpıntı yoldaki çiftçilerin şaşkın fısıltılarını bastırıyordu.

"Lore." Bastian onun yanında diz çöktü, elini sırtına koydu. "Lore, iyi misin?"

Ama dikkati dağılmış gibiydi. Lore kafasını kaldırdığında nedenini anladı.

Toz bulutu dağılmıştı. Yerinde, birkaçı atlı, çoğu yaya, belki elli kişilik bir birlik vardı. Hepsi koyu mavi bir tunikle kaplı gümüş zırhlar giymiş, yakalarının etrafına altın bir defne yaprağı çemberi işlenmişti. Öndeki atlılardan birinin elinde, esintinin yokluğunda gevşek bir şekilde sarkan, açılmış bir flama vardı. Bir başka defne yaprağı tacı, cerulean bir alan üzerinde şaha kalkmış siyah bir aygırı çevreliyordu.

Lore bir haritaya bakmayalı uzun zaman olmuş olabilirdi ama Kirythea'nın sancağını hâlâ tanıyordu.

Hepsi donakalmıştı, tüm Auverrani vatandaşları nefeslerini tutmuştu. Kirythean atlılarından biri atından inerken başını dik tutarak öne çıkan Bastian hariç hepsi.

Kirythean başını salladı. Bastian da başını salladı.

"Maxon Agripolus," dedi. "Görüyorum ki davetiyemi almışsınız."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Savaş oyunlarının kuralları yoktur. Tek kural kazanmaktır.
-Heria Abraca, Kirythean generali

Ne oluyor Bastian?" Alie'nin sesi dairelerinin mermer duvarlarında ve fayans zemininde yankılandı, eğrelti otlarının yemyeşil yapraklarında yankılandı. "Ne oluyor lan?"

Başka kimse bu duyguyu dile getirmedi ama yüzlerinde yaşıyordu. Gabe göz bandının altından solgun görünüyordu. Malcolm kollarını kavuşturmuş, son bir saatin nasıl geçtiğine inanamıyormuş gibi yere bakıyordu.

Lore da yapamadı, gerçekten. Bastian Kirythean heyetini selamladıktan sonra her şey rüya gibi bir bulanıklığa dönüştü. Bastian onu tanıtırken Lore kibarca başını salladı. Ona ölüm cadısı mı demişti, yoksa başka bir şey mi? Hatırlamıyordu. Alie, ağzı ince bir çizgi halinde, gözleri hançer gibi fırlarken nazikçe reverans yapıyordu. Malcolm, hızlı bir selam vermeyi başarmış ve bunu yaparken neredeyse yoldaki gevşek bir taşa takılıp düşüyordu.

En azından Gabe orada değildi. Lore bunu kendi kendine tekrarlayıp duruyordu. Gabe çocukken gözünü çıkaran adamın gönderdiği heyeti görmek için orada değildi. Bastian'ın onlara arkadaş gibi, eşitlermiş gibi selam verdiğini görmek için orada değildi.

Bunun kasıtlı olduğunu düşünmeden edemiyordu. Bastian, Gabe'i elinden geldiğince korumaya çalışıyordu.

Her zaman yaptığı gibi yanlamasına, yaralayıcı bir şekilde.

Bastian şimdi bile ona zar zor bakabiliyordu. Odaya girdiklerinde, Malcolm doğaçlama bir konsey toplantısı için Gabe'i Kilise'den almaya gitmişti, Bastian ona sadece bir kez bakmıştı, ağzı açıktı, sanki dilinin arkasında bir özür bekliyordu. Ama hiç çıkmadı.

Alie'nin gözlerindeki hançerler, Kirythean'ların gizlice arkadan takip ettiği, bayraklarının sarıldığı ve kibarca istiflendiği Hisar'a dönüş yolculuğunda daha da keskinleşmişti. O zamanlar onunla göz göze gelmek bir kesik riskini göze almak demektir; şimdi ise kopmaya çok yakındı. Bastian'a doğru döndü. "Bunu ne zamandır planlıyorsun? Laerdas'tan buraya gelmeleri en az iki hafta sürdü."

İki hafta. Zaman çizelgesi Lore'un içinde var olduğunu fark etmediği bir gerilimi yumuşatmıştı. İki hafta August'un ölümünden sonra demektir, bir kez daha kandırılmadığı, Bastian'ın burnunun dibinde Kirythea'yla işbirliği yapmadığı anlamına geliyordu. En azından başka bir tuzağa düşmemiştir.

"Tam olarak neredeyse iki hafta." Bastian eğretili otlarından birinin yanındaki sandalyeye oturmuş, elini yüzünde gezdiriyordu. Kirythean'ları selamlarken çok sakindi, toplanan çiftçilere güç gösterisinde bulunurken çok sakindi - bunun gerçekleştiğini görmeleri için seçilmiş insanlardı ve Lore şimdi bile ilk öğrenenlerin halktan insanlar olmasındaki parlaklığı görüyordu. Sessiz bir dayanışma oluşturma, onlara sadece sarayına değil, Auverraine'deki herkese odaklanmış bir Kral olduğunu göstermenin bir yolu.

Ama şimdi Bastian bitkin görünüyordu. Bitkin ve biraz da şok olmuş, sanki yaptığına gerçekten inanamıyormuş gibi. "Kirythea zaten sınırda pusuya yatmıştı," diye devam etti, mermer zemindeki bulanık yansımasına bakarak. "Ordularla birlikte. Haberler bana August'un ölümünden bir gün sonra ulaştı."

"Ve sen bunun paylaşman gereken bir bilgi olduğunu düşünmedin mi?" Gabe'in sesi sessizdi ama tek mavi gözü bir alevin kalbi gibi parlıyordu. Duvarın yanında duruyordu.

Kapı, Bastian'dan olabildiğince uzaktaydı ama aralarındaki boşluk fırtınalı bir gökyüzü gibi çatırdıyordu.

"Boşuna olduğunu bildiğim halde değil." Bastian sonunda Gabe'in bakışlarıyla karşılaştı. "Seninle kavga edecek zamanımız yoktu, Gabriel. İkimiz de cevabının kan dökmek olacağını biliyorken olmaz."

Gabe hiçbir şey söylemedi ama alaycı bakışları dişlerini parlatıyordu.

Bastian, "Onları görmezden gelemeyiz ve yaptıkları planların gelmesini bekleyemezdim," dedi. "Ya onlarla savaşta karşılaşacaktık ya da onları buraya davet edecektik. Topyekûn bir savaşa hazır değiliz."

Alie yüz hatlarına tuhaf bir şekilde oturan sert ifadeyle alay etti. "Ama en büyük düşmanlarımıza ev sahipliği yapmaya hazır mıyız?"

"Hayır. Onlara ne kadar güçlü olduğumuzu göstermeye hazırız." Bastian geriye yaslandı, çenesi sabitti. "Aziz Kral, Auverrani ordusunun lideri. Ben ne yaptığımı biliyorum. Bu, bir tür barış sağlamaya çalışmak için en iyi şansımız."

"Belki de barış istemiyoruzdur," diye homurdandı Gabe.

"Kesinlikle savaş istemiyoruz," diye karşı çıktı Bastian. "En azından şu anda. Bizi dümdüz ederler, Gabe. Bunu sen de biliyorsun."

Alie'nin gözleri kapının yanında duran Gabe'e doğru kaydı. Ağzı açıldı, sonra sessizlikle tekrar kapandı. Baş ağrısı kafatasına vuruyormuş gibi şakaklarını ovuşturdu.

"Güven istemek iyi ve güzel bir şey." Lore'un göğsünde ertelenmiş bir öfke kabardı ama bunun ne için olduğundan tam olarak emin değildi. Bastian'ın aptallığına evet, ama aynı zamanda bugün ona tarlalara gitmesini emretmesine ve onun da bu kadar çabuk teslim olmasına. Sonunda doğru kararı vermişti ama bu kararın alınış şekline hâlâ içerliyordu. İçinden bir ses ona hayır demekte direniyordu. Bu onu tedirgin ediyordu.

"Eğer bir konsey istiyorsan, bize konsey gibi davranmalısın," diye devam etti. "Tüm kararları tek başına alamazsın Bastian. Bunun işe yaramadığını hepimiz biliyoruz."

Aslında bunun bir iğneleme, babasını hatırlatan bir söz olmasını istememişti. Ama yine de yüzünde beliren yaralı ifade öyle olduğunu gösteriyordu.

Bastian öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. Sertçe yutkunurken boğazı düğümlendi ve gözlerini Gabe ile onun arasında kaydırды. Bir an için günah çıkarmanın eşiğindeki biri gibi göründü, sanki ölüm cadısı ile Rahip Exalted arasındaki boşluk gardını indirebileceği tek güvenli yermiş gibi.

"Biliyorum," dedi sessizce. "Ama bunu bana ver."

Peki şimdi ne yapabilirlerdi? Gizlice de olsa Hisar'a kabul edildikten sonra Kirythean'ları dışarı mı atacaklardı? Bastian'ın ne yapması gerektiği hakkında konuşmak güzeldi ama yapmamıştı ve şimdi bununla yaşamak zorundaydılar.

Alie iç çekti. Gerginlik omuzlarından taşmıştı ama çerçevesinden değil; yumrukları hâlâ sıkıydı. "Bundan sonraki planımız nedir?"

"Gücümüzü göstermeye devam etmek için." Bastian altın halkayı başından çıkardı ve müzikal bir çınlamayla yanındaki masanın üzerine koydu. Alnında bir çentik bıraktı; ovaladı. "Maxon, Caius ve maiyetleri bir ay boyunca burada olacak. O bir ay boyunca Lore ve ben gücümüzü kullanmaya devam edeceğiz ve bizimle oyun oynanmayacağını açıkça göstereceğiz. Tarlaları iyileştirdiğimiz sırada gelmelerini ayarlamamın bir sebebi var. Bu tür bir büyü hafife alınamaz."

Lore sandalyesinde rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Bastian'la birlikte tarlaları iyileştirmek endişe verici derecede savunmasız, acı verici derecede hassas olmuştu. Bunu bir güç gösterisi olarak kullanmak bir şekilde yanlış görünüyordu.

Ama kötü bir plan değildi. Bu kadarını kabul edebilirdi. Bastian kutsal bir şeyi alıp bir silaha dönüştürüyormuş gibi hissetse bile.

En iyi çalıştığı şey buydu, değil mi?

"Maxon ve Caius." Malcolm başını salladı. "Şimdiden çok samimi görünüyorsun. Kim onlar? Yoksa sen mi

Sınırdan pusuya yatmış kim varsa onu mu davet edeyim?"

"Aslında İmparator Jax'in kendisini davet etmiştim-"

"Kanayan Tanrı," diye mırıldandı Alie.

"-ama yolculuğa çıkamadı ve onun yerine Maxon'ı önerdi." Bastian halkanın alnında bıraktığı izi tekrar ovuşturdu. "Kuzenim ya da öyle bir şey. Bunun pek bir önemi yok. Önemli olan şu ki, burada gördüğü her şeyi Jax'e bildirecek ve gördüğü şey de istila edilemeyecek kadar güçlü bir ülke olacak."

"Yanlış saray mensuplarıyla konuşmadıkları sürece," dedi Gabe karanlık bir sesle. "İçlerinden kaçının sana kızgın olduğunu görmedikleri sürece. Bunu istismar edecek kadar zeki olmadıkları sürece."

"Onlara karşı yumuşak davrandım," diye yanıtladı Bastian. "Bunu her an değiştirebilirim. Anton'un yoluna bir Markiz gönderirim ve hepsi hizaya gelir."

Gabe'in omuzları gerildi. Birbirlerine baktılar, Kral ve Rahip, kırılmak üzere olan bir dalga gibi.

"Peki." Malcolm kendini duvardan itti, ellerini neredeyse askeri bir duruşla arkasında birleştirdi. Koşumundaki hançerler düşen ışığı yakaladı. "Bu iş artık durdurulamayacak kadar ilerledi. Bize lojistiği anlat."

"Tabii tüm bunları tek başına üstlenmeyi planlamıyorsan," diye mırıldandı Alie. "Konsey'in canı cehenneme."

Bastian başını salladı. "Hayır, Lore haklıydı. Siz benim konseyimsiniz, size öyle davranmalıyım. Bu tek seferlik bir olaydı; gelecekte böyle bir karar vermeden önce en azından birinize danışacağım."

Alie dudağı dişlerinin arasında Lore'a baktı, sonra gözlerini kaçırdı.

"Muhafızlar Kilise'de kalacak," dedi Bastian. "Presque Mort'un onlara göz kulak olabileceği bir yerde."

"Çok hoş," diye mırıldandı Malcolm. "Onları dehlizlere mi koyacağız?"

"Onları yeriniz olan ve hareketlerini yakından izleyebileceğiniz bir yere koyun. Onları uzak tutmak istiyoruz

Maxon ve Caius'a mümkün olduğuunca çok bilgi vermeliyiz ki Kirtythea'ya ne tür bilgilerin ulaştığını daha iyi kontrol edebilelim.

-Kirtythean muhafızlarının izleyemeyeceğimiz kadar çok dedikodu duymasını istemeyiz. Maxon ve Caius, biz güneydoğu kulesinde kalacağız. Hisar'da casuslarımız olduğu son seferde işe yaramış gibi görünüyordu." Son seferinde, casuslar Lore ve Gabe olduğuunda, Anton ve August'un istediği yolda her adımda . Lore bunun iyiye işaret olduğunu düşündü. Gerçi Maxon ve Caius muhtemelen kendisinden ve Gabe'den çok daha iyi casuslardı.

"Yani onların casus olduğunu kabul ediyoruz," dedi.

"Elbette yleler." Bastian halkasını aldı ve bir parmağının üzerinde döndürdü.

"Peki size suikast düzenlemeye, darbe yapmaya ya da bir düşman heyetinin kalenizin içinden yapabileceği bir dizi kötü şeyi yapmaya alışmayacaklarını nereden bileceğiz?"

Bastian boğuk bir sesle güldü. "Gerçekten bu konuda endişelenmemize gerek olduğunu sanmıyorum. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim, sevgilim."

Sevgili. Bu yeniydi.

Odanın öbür ucunda Gabe ters ters baktı.

Pencerede, güneş nihayet söndü, ateşli yanığı yumuşak lavanta alacakaranlığına dönüştü.

ALTINCI BÖLÜM

Kralınız sizin efendinizdir, gitmeniz gereken yolda size önderlik edecek bir çoban ortağınızdır. Tüm yetkiyi ona Ben verdim; Bana baktığınız gibi ona da bakın.

-Ölümlüler Hukuku Kitabı, 903. Bölüm (yeşil
metin, Apollius tarafından Gerard
Arceneaux'ya söylenmiştir)

Bunun bir rüya olduğunu biliyordu çünkü avucunda yara izi yoktu. Elleri uzanmış, beyaz ve lekesiz, önündeki ağacın koyu kahverengi kabuğuna usulca dokunuyordu.

Bu ilk işaretti. İkincisi ise renklerdi; o kadar canlıydılar ki Lore gözlerini kısması gerektiğini hissetti ama rüyadayken gözleri bu doygunluğa alışkındı. Yeşil yapraklar o kadar koyu zümrüt rengindeydi ki içlerindeki damarlar neredeyse mavi görünüyordu, bulutsuz gökyüzü ise menekşe renginde parlak bir safirdi.

Lore derin bir nefes aldı. Ne yanık kokusu ne de duman vardı ve bu onu biraz olsun sakinleştirdi. Göğsünde bir çekiştirme, ayak bileklerinin üzerinden akan bir su ya da yanında gölgeli bir figür yoktu. Bu bir rüyaydı ama tehlikeli değildi.

Aynı şekilde değil. "O
senin."

Arkasından gelen o ses... onu hem tanıyor hem de tanımıyordu, tonu ve temposu yeni olsa da bir şekilde hatlarını biliyordu. Yine de, kaşınıyorlardı

Bir anı, sanki yakın zamanda duymuş gibi ya da benzer bir şey.

Eller beline dolandı. Beyninin girintilerinde bir yerde kilitli kalmış olan Gerçek-Düş, ellere endişeyle baktı ama Düş-Düş, daha önce binlerce kez yapmış gibi güçlü bir göğse yaslanarak arkasına yaslandı. "Bu bir başlangıç," diye iç geçirdi, sesinde yabancı bir acı vardı. Bir kalp ağrısı duymak, boğazından geldiğini hissetmek ve bunun için hiçbir bağlamı olmamak ne kadar garip. "Ve buraya bizden başka kimse gelemez mi?"

Beline dolanan kollar sıkılaştı, avuç içleri kalçalarının üzerinde düzleşti ve onu daha yakına çekti. "Bizden başka kimse yok."

"Ve diğerleri."

"Ve diğerleri," diye onayladı ses, zorlukla gizlenen bir kızgınlıkla.

"Lore."

Dışarısı hâlâ karanlıktı ama Bastian'ın sesi arkasındaki kapıdan yankılandı. Yakınlarda duruyor olmalıydı, elini tahtaya bastırmış, başını öne eğmişti. Kapı orada olmasaydı, muhtemelen ona dokunuyor olacaktı.

Lore cevap vermedi. Yine de pozisyonunu değiştirdi, omuzlarının kapının ahşabına sürtündüğünden emin oldu, böylece onu duymamış olmasının mümkün olmadığını anlayacaktı. Mum yakmamıştı, odası karanlığa gömülmüştü ama adam bir şekilde onun uyanık olduğunu biliyordu. Bu onu şaşırtmamalıydı, diye düşündü.

"Lore, beni içeri al. Yemek getirdim, biliyorum." Durakladı. "Lütfen."

En azından hâlâ lütfen diyordu. Bastian hiçbir zaman yalvaracak bir adam olmamıştı, hiçbir durumda en güçsüz kişi olmasına izin vermemişti. Ama ona lütfen dedi.

Bir iç çekiş daha. "Sessiz kalmanın gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Gayet iyi çalışıyor gibi görünüyor," diye mırıldandı Lore.

"Şimdi de sessiz kalmayarak her şeyi berbat ettin."

İşaret ederek sessizliğini sürdürdü.

"Sadece neden üzgün olduğunu bilmek istiyorum." "Savaş eylemi, belki?"

"Benimle aynı fikirde olduğunu sanıyordum."

"Kirytheanlar burada olduğuna göre elimizden gelenin en iyisini yapmamız gerektiği konusunda hemfikir dim," diye tersledi Lore. "Ama hayır, bir savaş eyleminin şu anda izlenecek en iyi yol olduğuna katılmıyorum ve bunu benimle konuşmadan yapman gerektiğine de kesinlikle katılmıyorum."

Konseye demek istedi. , sadece ona değil.
Ama kendini düzeltmedi.

"Son zamanlarda bunu çok fazla yapıyorsun," diye mırıldandı, neredeyse kapıdan duyulamayacak kadar sessiz. "Bize haber vermeden bizi ilgilendiren kararlar alıyorsun."

Bu sefer sadece onu kastetmişti.

Bastian bir an sessiz kaldı. "Aslında bir savaş eyleminden kaçınmak için yapılan bir eylemdi," dedi sonunda. "Bir barış eylemi değil, kesinlikle savaş karşıtı bir eylemdi."

Lore iç çekti. Tek taraflı karar verme konusunu uygun bir şekilde geçiştirmişti ve Lore konuyu zorlayabilirdi ama saat çok geç olmuştu ve gün zaten çok zor geçmişti. "Aptalca bir şey."

"Bunu yüzüme söyleyen daha iyi hissetmez miydin?"

Karnı acıkmıştı. "Kanayan Tanrı," diye mırıldandı Lore ve yoldan çekildi.

Bastian kapıyı iterek açtı, gölgeler içindeydi. İyi görünmüyordu. Gömleği kırıkmıştı ve gözlerinin altında koyu halkalar göze çarpıyordu. Doğaçlama konsey toplantısının bitimiyle şu an arasında geçen sürede uyumuştı - rüya görece kadar derin uyumuştı - ama o uyumuş gibi görünmüyordu. Gerçi gecenin bir yarısı kimsenin en iyi haliyle görünmediğini tahmin ediyordu. Elinde bir tepsi, ekmek ve çorba tutuyordu. Kız elini uzatmayınca tepsiyi yere koydu.

onun yanında.

"Ye," dedi tepsiye doğru başıyla işaret ederek. "Sen yedin mi?"

"Önemli değil."

"Cehennem gibi." Ekmeği ikiye böldü, bir kısmını

o.

Bastian aşağıya, ona baktı, yüzü okunamıyordu.

Sonra,

İsterse onu itebilmesi için yavaş hareket ederek ekmeği aldı ve duvardan aşağı kayarak yanına oturdu.

Lore biraz daha yana kayarak yer açtı. Bir süre sonra uzanıp çorbayı aldı ve ekmeğine bandırdı. Bir yandan çiğniyor, bir yandan da aynı şeyi yapabilmesi için kaseyi Bastian'a doğru tutuyordu. Sessizce yediler ve hem ekmek hem de çorba bittiğinde Bastian tepsideki papatya kokulu çay bardağını alıp bir yudum içti.

"Sana söylemediğim için özür dilerim," diye mırıldandı.

"Zayıf," diye cevap verdi Lore, dudakları fincana doğru hareket ederek. "Çay mı, yoksa benim özrüm mü?"

"İkisi de."

"Biliyorum." İç çekti, başını duvara yasladı. Bir dizini yukarı çekmiş, dirseğini üzerine dayamıştı; diğeri ise uzunlamasına uzanmıştı. "Yapmak zorundaydım," diye devam etti, belli ki prova edilmiş bir açıklamaya girişerek. "Kirythea açıkça bir istila planlıyordu ve August'un öldüğünü duyduklarında, huzursuzluktan yararlanacaklarını biliyorsun. Onlara birleşik bir cephe göstermeliyiz."

"Ama onlara bizi göstermek zorunda mıydın?" Aptalca bir soruydu; sorduğu için kendini küçük hissediyordu. Elbette Kirythea'ya güçlerini göstermeleri gerekiyordu. Yine de tamamen kendilerine ait olan bu mucizevi şeyin bir gösteriye dönüşmesinden nefret ediyordu. "İzlemek zorunda değillerdi. İlk seferimiz için değil."

Kelimeler, kanallıktan daha mahrem şeylerden bahsediyor olabilirdi. Ama bu bir şekilde doğru hissettirdi. Seks

sıradan bir şeydi; büyü değildi.

Bastian başını duvara yasladı. "Özür dilerim. Ama yine de tarım arazilerini iyileştirmek zorundaydık. Zaten yiyecek sıkıntısı var."

"Biliyorum." Kıtık, tarlalarda olanlardan önce bile bir sorundu. Kirythea ticaret yollarını tıkamıştı ve kış gelip Caldien'e giden geçitler donduğunda, İmparatorluk topraklarından ya da deniz yoluyla gitmek tek seçenektir.

"Keşke..." Geceliğindeki gevşek bir ipliği büktü, sözsüz bir şey için kelimeler bulmaya çalıştı. "Keşke başka bir yolu olsaydı. Ve keşke bana ne planladığınızı söyleseydiniz, böylece daha büyük bir izleyici kitlesi beklerdim."

"Seyircinin büyüklüğü neden önemli?" Sesi gerçekten meraklı geliyordu.

Lore omuz silkti, savunmasızlığı ve ne kadar çığ hissettirdiği hakkında konuşmak istemiyordu. Belki de birlikte kanallık yapmak sadece ona böyle hissettiriyordu. Belki de gücünü hiçbir zaman kutsal olmayan bir şey olarak düşünmek zorunda kalmamış olan Bastian için durum farklıydı. Belki de Bastian, bastırılması gereken bir canavar olmadığını kanıtlamak için duyduğu şiddetli arzuyla tüm bunları gerçekte olduğundan daha büyük bir hale getirmişti.

Öyle olsa bile Bastian bunu yapmazdı. En azından ona hâlâ o kadar güveniyordu.

Cevap vermeyeceği belli olunca Bastian içini çekti. "Sana söylemek istedim. Ama sana söyleseydim, Gabe'e söylemek zorunda kalacaktım. Ve bunun nasıl sonuçlanacağını biliyoruz."

Sadece Gabe, dedi. Konsey değil. O ve Bastian iki yarım olabilirlerdi ama yaptıkları her şey üçe bölünmüştü.

Lore küçük tırnağını gergin bir şekilde çay fincanının kenarına vurdu ve konuyu değiştirdi. "Hiçbir şey olmadı, değil mi?" Gözlerini kapattı; bu sadece karanlıkta duymak istediği bir haberdir. "Bu gece, ben uyurken, hiç... köylerdeki gibi bir şey olmadı, değil mi?"

Bir duraklama, sanki yıllarca sürmüş gibi gelen bir duraklama. "Tabii ki hayır." Sesi afallamış gibiydi. "Neden böyle düşündün ki? Rüya mı gördün?"

"Evet," dedi sessizce.

Şok edici bir sessizlik, ama Bastian konuştuğunda sesinde bir hançer keskinliği vardı. "Remaut işini yapmıyor o zaman." Remaut şimdi, Gabe değil, mesafe yaratıyor. "Bu ikinci kez oluyor, değil mi? Yeraltı mezarlarında kanallık yaptıktan sonra rüya gördün." Düşünceli bir ifadeyle ona baktı. "Ve sence nedeni bu mu?"

Gizliden gizliye içinde barındırdığı korkunun böylesine keskin terimlerle ifade edildiğini duymak tuhaftı. Daha da tuhafı, onun neredeyse hiç katkısı olmadan bu kadar çabuk anlamasıydı. "Mantıklı bir sonuç gibi görünüyor, evet."

"Ama hiçbir şey olmadı," dedi. "Kanallık yaptın, rüya gördün ve her şey yolundaydı."

İyi, bunun için doğru kelime gibi görünmüyordu. Lore hâlâ rüyasındaki sesi hatırlayabiliyordu, o kadar tanıdıktı ki, belindeki o eller. Ve önceki gece, ağaçlara karşı tuttuğu meşaleyi.

Hayır, rüyalar kimseyi öldürmemiştii ama tamamen iyi huylu da hissettirmiyordu.

"Belki de artık onunla çalışmana gerek yoktur," dedi Bastian. "O meşgul, sen de öyle ve biz-"

"Hayır."

Kendi öfkesi Bastian'ı olduğu kadar onu da şaşırtmıştı; Bastian ağzını kapattı, gözleri kısıldı.

"Ona hâlâ ihtiyacım var," dedi Lore, dosdoğru önüne bakarak. Çenesi detaylandırmak için açıldı, sonra kapandı. Ekleyecek başka bir şey yoktu.

Onun yanında Bastian kıpırdandı. Penceredeki ışık saçlarında parıltıyor, altın rengi vurguları ortaya çıkarıyordu. "Ona gerçekten ihtiyacın olduğunu sanmıyorum," dedi sessizce. "Ama bunu istemeni anlıyorum."

Lore buna bir şey söylemedi. Ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Bir an, sonra Bastian içini çekti. "Daha fazlası olduğunu biliyorsun."

onu burada tutmak senden daha iyi. Onu Yanık Adalar'a göndermeyeceğimi biliyorsun. Onu kurtarmak için ona ihtiyacın varmış gibi davranmak zorunda hissetme kendini." Çenesi sıkıştı, sonra yumuşadı. "O bunu hak etmiyor."

Gabe ve Bastian sık sık birbirlerini tekrarlıyorlardı. Gabe'in, o zamanlar Güneş Prensi olan Bastian'ın onun güvenini, dostluğunu ve şefkatini hak etmediğini söylediği onca zamanı hatırlıyordu. Ama bu asla bir hak etme meselesi değildi. Onlara bu şeyleri vermemeyi aklının ucundan bile geçiremezdi. İkisine de.

"Mesele o değil," dedi Lore. "Cinayetle sonuçlanmayan iki rüya görmüş olmam tehlikenin geçtiği anlamına gelmez. Özellikle de ileride daha fazla kanalize olacaksak."

Bastian, "Bunu aşmanın bir yolunu göremiyorum," diye mırıldandı.

"Biliyorum." Lore çayından bir yudum daha aldı ve konuştuğunda, tüm tereddütleri zorla bastırılmış, doğrudan ve gerçekçiydi. "Ama korkuyorum Bastian. Anton bize güçlenmeye devam edersem kötü şeyler olacağını söyledi ve bunun dini bir saçmalık olduğunu ve artık Kilise'ye bağlı olmadığımızı biliyorum ama korkuyorum."

Eli kızın kalçasına yerleşti, hafifçe bastırdı. "Yalan söylüyorlardı, Lore."

Titrek bir nefes aldı.

"Senin ölmeni istediler," diye devam etti Bastian. "Sen öldün ve ben..." Sözüünü yarıda kesti. Bacağında olmayan elini açtı, avucunu gösterecek şekilde çevirdi, orada tutulma oyulmuştu. "Seni korkutmaya çalışıyorlardı. Beni korkutmaya. Birlikte ilerlemenin bir yolu olmadığını, onların istediğinden başka bir yol olmadığını düşünmemizi sağlamaya çalışıyorlardı. Ama var ve biz bunu kanıtladık. Biz buradayız, dünya iyi ve onlar yanıldı."

Annesi karanlık bahçede, yavaşça çalkalanan sisle çevrili. Sonlar zaman alır.

"Yine de," dedi Lore sessizce. "Bariyerlerimi daha güçlü hale getirmek için çalışmaya devam etmek istiyorum. Olayları mümkün olduğunca kontrol altında tutmak istiyorum."

Bastian'ın dudakları düzleşti ama başını salladı.

"Ve bir dahaki sefere bir düşman birliğini izlemek için davet etmek istediğinizde, lütfen önce bana söyleyin."

Göz ucuyla ona bir bakış attı. "Beni uygun gördüğünüz şekilde cezalandırmaktan çekinmeyin."

"Bence bu çok hoşuna giderdi."

"Numaram ortaya çıktı," dedi ve sesi biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Ayağa kalktı, gerindi ve yerde yatan kadına elini uzattı. "Şafağa daha birkaç saat var. Yapabiliyorken dinlenmelisin."

"Sanırım buna ihtiyacım olacak," dedi Lore, yapılmamış yatağına kederle bakarak. "Sabah taç giyme töreninden önce Gabe ile bir randevum var."

Bastian'ın gözleri ondan yatağına kaydı. "Yapabilirim..." Ama sözünü kesti, başını salladı. "İyi geceler, Lore."

"İyi geceler." Tepsiyi de yanına alarak kapıdan çıktı.

Onun ne sormak üzere olduğunu biliyordu. Kalabilir miyim diye soracaktı.

Ve nasıl cevap vereceğini bilmiyordu.

Kiliseye girerken hiç bu kadar rahat olmamıştı. Lore orada kendini her zaman bir davetsiz misafir, mermer zemindeki bir çizik ya da pencerelerdeki bir leke gibi çabucak temizlenmesi gereken bir şey gibi hissetmişti. Kral'ın ölüm cadısı olduğu için bu his daha da artmıştı. Bastian onu daha güvenli hale getirmişti ama Kilise hâlâ onu sevmiyordu.

Lore kapüşonlu bir pelerin giymişti ve yüzünü gizlemek için yukarı doğru çekmişti. Şafağa yakın bir saat olmasına rağmen Burnt Isles sıcaktı ama Gabe'le buluştukları günah çıkarma odası Güney Mabedi'nde az kullanılan bir odadaydı ve Kilise'nin halk bölümünde onu zehir kaçakçısı olarak tanıyan biriyle karşılaşma ihtimali her zaman vardı. Şimdiye kadar,

Dellaire'deki herkes onun adını biliyordu ama o yine de eski hayatının yeni hayatına çarpmasını önlemeye çalışıyordu. İkisi de aynı anda tutunamayacak kadar zıttı.

Kilise günah çıkarma odaları kütüphanenin yakınındaydı ve oraya giden tek yol panteonu tasvir eden vitray pencerelerden oluşan duvarı geçmekti. Lore genellikle pencerelerin önünden olabildiğince çabuk geçmeye çalışırdı ama bugün, bilinmeyen bir nedenle, ateş tanrısı Hestraon'un önünde oyalandı.

Element tanrıları hakkında düşünmek için fazla zaman harcamamıştı. Çoğu insan düşünmezdi. Onlar geçmişin kalıntılarıydı, Tanrıların Çöküşü'nden önce yavaş yavaş birer birer ölüyorlardı ve geride kalan cesetlerden eser miktarda büyü sızıyordu. Elemental tanrıların güçleri Nyxara ve Apollius'un devasa, tüketen büyülerine kıyasla çok küçüktü, bu yüzden hayattayken bile gölgede kalıyorlardı. Apollius ve Nyxara gibi Altın Dağ'da kalmak yerine, Tanrıların Çöküşü'nden hemen önce anakaraya gelmişlerdi. Lore onlara daha az saygı duyulmasının nedenlerinden birinin de bu olup olmadığını merak ediyordu. Aşinalık küçümsemeyi doğururdu.

Lore kaşlarını çatarak Hestraon'a baktı. Saçları kızılımsı, demirhanesinin alevleriyle aynı renkteydi, çekici örsün üzerindeki metal kılıcı dövmek için havaya kalkmıştı. Vitray, yüzüne pek fazla ayrıntı vermiyor, zayıf bir ışıkla parlayan beyaz bir bulanıklıktan başka bir şey yapmıyordu.

Nyxara'nın penceresine hiç bakmadı, koyu mavi, siyah ve mordan oluşan şekilsiz bir girdaptı. Onun yerine gözlerini ayaklarından ayırmadı, karanlık camdan süzülen ışığın yerdeki bir çürüğün gölgesini nasıl yansıttığına baktı.

Günah çıkarma odasının kapısı kapalıydı. Lore derin bir nefes aldı, Gabe'i görmeden hemen önce her zaman dikkatini çeken sinirlerini yatıştırdı.

Pekala. Gabe ile konuş. Bu toplantılar sırasında onun kendisini görmesine asla izin vermiyor, rahibi tövbekârdan ayıran kafesin arkasında saklanıyordu. Konsey toplantıları sırasında medeni davranabiliyorlardı, ama birlikte yalnız kalmakla ilgili bir şey

İkisi de ürkek.

Lore kapıyı iterek açtı.

Günah çıkarma odası Mabet kadar süslü değildi ama sade de değildi. Beyaz badanalı tavanlar başının çok üzerinde yükseliyor, masif meşe kirişlerle kesişiyor ve mavi ve kırmızı tonlarında gül pencerelerle aydınlatılıyordu. Boş sıralar odanın iki yanında sıralanmıştı. Günah çıkarma Apollius'a bağlılığın zorunlu bir parçası değildi ve sadece birkaç kişi hala buna bağlıydı, bu yüzden günah çıkarma odaları boş kaldı. Yine de din adamları, birilerinin günahlarını anonim bir kulağa anlatmak isteyebileceği ihtimaline karşı onları açık tutuyordu.

Odanın ön tarafında, günah çıkarma yeri tüm duvarı kaplıyordu. Bir yarısı koyu kadife bir perdeyle kaplıydı, diğer yarısı ise masif ahşaptı. İçeride, iki yarı arasındaki duvar dantel gibi işlenmiş, dönen metal bir kafesti. Rahip ve itirafçı birbirlerini duyabiliyor ama net olarak göremiyorlardı.

Lore perdeli yarıya doğru bir ilmeğe doğru yürür gibi yürüdü, kumaşı kavradı ve kenara yırttı. Arkasında basit bir taş bank ve duvarda yanan tek bir aplik vardı. Onun yanında, kabinin uzunluğuna yayılan metal bir kafes vardı.

Adam oradaydı, kafesin karşı tarafında oturuyordu. Nefes alıp verişlerini duyabiliyor, göz ucuyla onun yavaş hareketlerini görebiliyordu, çünkü o da kendi tarafındaki bankın üzerine oturmuştu. Gabe onu fark ettiyse bile belli etmemişti. Hiç fark etmezdi zaten.

Sessizlik devam etti. Lore bunu nasıl bozacağını bilmiyordu. Onu bahçede gördüğünde her şey... yani kolay değildi ama daha kolay görünüyordu. Gece her şeyi örtmüş ve keskin köşeleri köreltmmişti. Şimdi, ışıktaki, her şey kesilebilirdi.

Ama bahçedeki o gecenin bir anlamı olduğu kesindi.

Kafesin diğer tarafında Gabe uzun ve yorgun bir iç çekti. "Gözlerini kapat."

Belki de olmadı.

"Gerçekten mi?" Kısık sesle ve alaycı bir kahkahayla.

"Gerçekten mi, Gabe?"

Bu kadar mı?"

Bu lanet günah çıkarma odasında buluşmaya başladıklarından beri hissettiği şeyi sonunda söylemek özgürleştiriciydi. Her şey yolundaymış gibi davranmayı bırakmak. Bitmemiş bir işleri yokmuş gibi davranmayı bırakmak.

Bir duraklama, onu görmezden gelebileceğini düşünmesine yetecek kadar uzun. Ama sonra: "Farklı bir şey mi bekliyordunuz leydim?"

Bu onurlandırıcı söz yumruklarını sıkmasına neden oldu. Çünkü öyleydi ve bu aptalcaydı. Gecenin bir yarısı iki dakikalığına arkadaş gibi davranabilmeleri hiçbir şeyin gerçekten değiştiği anlamına gelmiyordu. Onlar hâlâ Ölüm Cadısı ve Yüce Rahip'ti, önce arkadaş olan, sonra neredeyse arkadaş olan, sonra da hiçbir şey olan iki insan.

Ama yine de ona son sözü söylemek istemiyordu. Ona o geceyi hatırlatmak, inşa ettiği kırılğan kayıtsızlık kozasını parçalamak istiyordu. Yalan söylemek ve kendi izlerini örtmek zorunda kalacağı anlamına gelse bile. Son haftalarını kendi pervasızlığını bastırmakla, yeni hayatını olabildiğince basit tutmak için en kolay yolu seçmekle geçirmişti. Bir süreliğine de olsa, bundan vazgeçmek rahatlatıcıydı. "Taş bahçede ne yapıyordun, Gabe? Manastırının içinden beni duyamadığını biliyorum."

Sertleşti. "Bu soruya ben cevap verirsem, sen de verecek misin?" "Sana neden orada olduğumu söyledim."

"Doğru. Temiz hava." Homurdandı, ikna olmamıştı. "Büyük gösterinden önceki gece uyuyamadın mı?"

Tabii ya. Onun Kirythean'ları bildiğini sanıyordu. Alie'nin ona attığı tuhaf bakışı hatırladı - muhtemelen o da Lore'un bildiğini düşünmüştü. Bu güven eksikliği Lore'un nasıl ifade edeceğini bilemediği bir şekilde yaralayıcıydı. En azından bir düzeyde, onu mahkemeye aynı şekilde gördüklerini bilmek. Bastian'ın suç ortağı.

Yutkundu. "Bilmiyordum."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Umarım yaparsın." Sesi çok kısık çıkmıştı. "Sana asla yalan söyleyemem, Gabe, değil mi? Senin bana yalan söyleyebileceğin gibi değil."

Bu haksızlıktı ve o da bunu biliyordu. Ona asla doğrudan yalan söylememişti. İlişkilerindeki sahtelik Lore'un onun hakkında inanmak istediklerinden kaynaklanıyordu, tüm kanıtlar sürekli olarak onun inancına, kilisesine, ona bir amaç veren doktrinleri bırakamamasına işaret etse bile.

O, Gabe ve Bastian her ne kadar bundan nefret etseler de sadece dürüstlüğe sahip olabilirlerdi.

Bu dürüstlük ruhuyla, "Yine rüya görüyorum" dedi.

Kafesin diğer tarafında donup kaldı. "Ölüm yok mu?"

"Hayır." , dirseklerini dizlerine dayadı. "Ama yine de, eğer Kanallık yapacağım, savunmamı güçlü tutmam gerekiyor. Belki de daha sık görüşmeliyiz."

Bunun için hevesli görünmemeye çalıştı.

Gabe bir an cevap vermedi. Sonra, alçak sesle: "Daha fazla kanallık. Onunla."

Bu tonu okumanın pek çok yolu var. Öfke, özlem, kafa karışıklığı.

Lore, Bastian'ın saatler önce söylediklerini tekrarlayarak, "Bundan başka bir yol göremiyorum," diye cevap verdi. Hafifçe, neredeyse farkına varmadan, avucundaki yara izini takip etti. "Amaç da buydu zaten, değil mi? Ben hayatta kaldım ve şimdi ikimiz de birbirimizin gücüne sahibiz. Bunu kullanmamak aptalca görünüyor. Özellikle de bir savaşı durdurabilecekken." Tam olarak kahkaha sayılamayacak bir ses çıkardı. "Tüm o kıyamet konuşmaları ve işte buradayız."

Gabe cevap vermedi. Sessizce oturdular.

Sonunda bankın üzerinde kaykıldı. "Bu işi bir an önce bitirmeliyiz," dedi. "Taç giyme töreni iki saat sonra. Gözlerinizi kapatın."

Yaptı ve ormanını gördü. Duman kokusu boğazını kaşındırdı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Etkinliği herkese açtığına gerçekten inanamıyorum...
Burası at çiftliği gibi kokuyor.

-Lady Marguerite Volier, Majesteleri Aziz Kral
Bastian Leander'e kulak misafiri oldu
Arceneaux'nun taç giyme töreni

O ve Gabe sonra seans uzun sürmedi. Lore ormanını hayal etti, ağaçlarını büyüttü, korunun ortasına oturdu ve cerulean gökyüzünü izledi. Bu şekilde yaptıklarında çok kolay görünüyordu. Kanallamanın ortasında, ormanı Mortem'i kavrayacak kadar inceltmesi gerektiğinde çok daha zordu, ama tüm gardını indirecek kadar değil.

Yine de işi bittiğinde Juliette ve diğer leydi hizmetçileriyle onu taç giyme törenine hazır hale getirmek için randevusu çoktan geçmişti. Buz gibi güzel kadın, Lore terden saçları dümdüz olmuş bir halde kapıdan içeri girdiğinde ona sert bir bakış attı ve sonra diğer hizmetçilerden birine bunun tahmin edilenden daha uzun süreceğini muhafızlara bildirmesini söyledi.

Bu kötü başlangıca rağmen, Lore Güney Mabedi'nde yaldızlı bir sandalyeye oturduğunda en azından iyi görüldüğünü inkâr edemezdi. Elbisesi gün doğumunun lavanta pembesiydi ve altın iplikle süslenmiş uzun, tüllü kolları neredeyse yeri süpürüyordu. Kadın

Etek, cömert kalçalarının etrafında genişleyerek ona uyuyordu ve dar kesim korsaj, orta kısmının yumuşaklığını bir kum saatine dönüştürüyordu. İnce bir kâğıt ve odanın korkunç kokmasına neden olan sıcak ütülerin birleşimi dalgalı saçlarını belirgin bukleler haline getirmişti. Her şeyi taçlandıran, Bastian'inkine benzeyen, yakut ve oniks taşlarla süslü küçük altın bir kolyesi vardı.

Bu özel aksesuarı reddetmeye çalışmıştı. Ama Juliette onun elini tokatlayarak uzaklaştırmış ve akıcı bir hareketle başına yerleştirmişti. "Kralın emirleri." Ve hepsi bu kadar.

Lore şimdi keşke halkaya karşı biraz daha fazla mücadele etseydim . İki Presque Mort tarafından içeri alınıp sandalyesine götürüldüğünde bir fısıltı furyası başlamıştı ve bu fısıltıların ardı arkası kesilmedi. Onun yeri mabedin önündeki platformun en arkasındaydı, belli ki tek amaç onu kalabalıktan uzak tutmaktır. Lore, Alie ile ön sırada oturmanın daha güvenli olacağını düşündü ama Bastian olmazdı. olmak caydırdı, Görünüşe göre. O sürekli birilerinin ona suikast düzenleyeceğinden korkuyordu. Yine de Kirythean'ları davet etmekten kaçınacak kadar korkmuyordu. Lore galeride Maxon ve Caius'u görebiliyordu, en yaşlı soylulardan bazılarıyla oturuyorlardı, kim olduklarını sorgulama olasılığı en düşük olanlarla ya da en başta onları gördüklerini unutmaya olasılığı en yüksek olanlarla. Bugün kalabalık ve heyecanlıydı yeterli için Gizle onlar içinde ve Kaos, ama Bastian onları içeride tutmak istiyorsa bu uzun süre işe yaramaz.

Citadel.

Lore, Bastian'ın Kirythean delegelerini sarayın geri kalanıyla tanıştırma planını bilmiyordu. Bastian'ın ona bu planı anlatacağını varsayıyordu ama son birkaç gün varsayımlar ve eşeklerle ilgili atasözünü kanıtlamıştı, bu yüzden eğer bir cevap istiyorsa talep etse iyi olurdu. Dedikodular çoktan yayılmış olmalıydı, dün geliş tanık olan çiftçiler tarafından başlatılmış olmalıydı. Bastian'ın istediği kesinlikle buydu. Asıl soru, mahkemeye ne olduğunu söylemeden önce söylentilerin büyümesine ve alevlenmesine ne kadar izin vereceğiydi.

gerçekten oluyor.

Muhtemelen yıllarca devam etmelerine izin verirdi. Tanrılar, Lore hakkındaki söylentilerin gittikçe daha da saçma bir hal aldığını biliyordu.

"Ve bu sadece onları daha da kötüleştirecek," diye mırıldandı kendi kendine, sandalyede kayarak.

"Pardon?" Arkasındaki Presque Mort kaşlarını kaldırdı. Güzel bir kadındı, ancak ciddi bir yara izi görünmüyordu. Ölüme yakın deneyimi fiziksel bir iz bırakmayan türden olmalıydı.

"Hiçbir şey." Lore tekrar kıpırdandı. Bu elbise çok kaşındırıyordu ve mabedin kalabalığı sıcağı hafifletmek için hiçbir şey yapmıyordu. "Yine ne zaman başlıyoruz?"

"Bir süreliğine." Lore'un aslında bir şeye ihtiyacı olmadığından, sadece sinir bozucu olduğundan emin olan Presque Mort doğruldu. "Aziz Kral, mümkün olduğunca çok kişinin içeri girmesine izin vermek için birkaç dakika geciktiriyor."

Mabet şimdiden ağzına kadar dolu görünüyordu. Saray mensupları hem alt hem de üst galerilerdeki sıraların çoğunu kaplamış, koridorlara ve halktan insanların sıkışık bir şekilde durduğu duvarlara yan gözle bakıyorlardı. Bu durum kalabalığı zıtlıklar üzerine bir çalışma haline getiriyordu: havadar şifonlara karşı sade pamuklular, sulandırılmış ipeklere karşı kaba dokunmuş ketenler. Bariz bir ölçek, bariz bir olumlu eğim.

Lore gözlerini birkaç sıra gerideki tanıdık figürleri inceleyecek kadar uzun süre odaklanmasına izin verdi; saray mensupları daha varlıklı halk için biraz açık alan bırakmıştı. Beyaz, yıpranmış tenli ve soluk saçlı bir kadının yanında, deniz camıyla süslenmiş koyu renk örgüleri olan ve başının üzerine renkli bir eşarp bağlamış bir kadın vardı. Val. Mari. Gerçek anneleri.

El sallamadı - dikkatleri daha fazla üzerine çekme riskini almak istemedi - ama Lore onlara gülümsedi. Ya da gülümsemeye çalıştı. Muhtemelen daha çok yüzünü buruşturmuş gibi görünüyordu.

Mari gülümseyerek karşılık verdi, dikkat çekmekten korkmadan el salladı. Garip koşullar ne olursa olsun onu gördüğüne sevinmişti. Val, Lore'un gülümsemesine karşılık

verdi ama gülümsemesi bastırılmıştı ve endişe, Mari'nin yüzündeki parantezli çizgileri derinleştirdi.

Ağzını. Val böyleydi işte, sürekli diken üstündeydi, her zaman bir şeylerin ters gidebileceği sayısız yolu düşünürdü. Bu özel senaryoda Lore'un aklına pek çok şey geliyordu.

Lore gözlerini kaçırdı, kalabalık yerine yere baktı. Zehir kaçakçılığı yaptığı günlerden tanıdığı başka birini görme riskini almak istemedi. O günlerden bu günlere nasıl geldiğini artık herkes biliyordu, dedikodular Hisar'dan Dellaire'in geri kalanına yayılmıştı ama eski mürettebatının bu konuda ne düşündüğünü yüzlerinde görmek istemiyordu. Şoku, güvensizliği, Mortem yeteneklerine ve onları nasıl kullandığına dair olası tiksintiyi görmek istemiyordu.

Doğruyu söylemek gerekirse, Lore eski hayatını pek düşünmemeye çalışıyordu. Özlediğinden değil, özlemediğinden de değil, daha çok iyi bilenmiş hayatta kalma içgüdüğü hayal kurmaya pek yer bırakmamıştı. Buradaydı ve burada kalacaktı ve içindeki her şey bundan en iyi şekilde yararlanmaya ayarlanmıştı. Hayatı ona geçmişte ya da gelecekte yaşamak için fazla fırsat vermemişti. Sonsuza dek şimdiki anın içindeydi ve ondan çıkarabildiği kadarını çıkarıyordu.

Lore altın koltuğunda geriye doğru büzüldü, gözlerini kalabalıktan tamamen uzaklaştırarak pencereden dışarı baktı. Vitrayda Apollius kırık bir kolu iyileştirirken resmedilmişti, bir sanat eseri için oldukça ürkütücü bir konuydu ama renkler yeterince soluk olduğundan dışarıdaki gökyüzüne oldukça iyi bakabiliyordu. Bugün hava bulutluydu, yağmur tehdidi vardı.

Yanındaki kapı açıldı. Gabe, Rahip Exalted beyazlığı içinde, göz bandı sanki bu durum için parlatılmış gibi parlayarak ortaya çıktı. Kızın uzanıp dokunabileceği kadar yakındaydı ama ona bakmadı bile.

Platformun ön tarafına bir kürsü yerleştirilmişti ve üzerinde bir Compendium zaten açıktı; Gabe kürsüye doğru yürüdü ve elleriyle kürsünün kenarlarını kavradı.

Kalabalık sessizleşti, tüm gözler Yüce Rahip'e sabitlendi

odanın önünde. Uyumsuz bir görüntüsü vardı. Yanaklarında kırmızı-altın rengi kirli sakal, eksik bir göz, sanki kendisine kişisel bir haksızlık yapılmış gibi Compendium'a bakarken hırçın bir ifade. Haklı öfke kişileşmişti.

Compendium'dan başını kaldırdı, ama kürsüyü hâlâ kavriyordu, uzun bedeni yemini koruyan bir yırtıcı hayvan gibi kürsünün üzerine eğilmişti. "Ayağa kalk."

Herkes ayağa kalktı.

Gabe tekrar Compendium'a baktı. Yüksek sesle okuduğunda, sözcükler ve aceleyle okudu. "Apollius, Günün ve Yaşamın Efendisi, sadakatimizde bizi kutsamaya devam etmeni ve seçilmiş Krallarına güç yolunda rehberlik etmeyi sürdürmeni diliyoruz."

Dua Kitabı o zaman. Lore Compendium'un hiçbir bölümüyle fazla zaman geçirmemişti ama onu oluşturan üç kutsal kitaptan en az aşına olduğu Dua Kitabı'ydı. Apollius, başının üzerinde durarak kelimesi kelimesine okusa bile onun dualarına dikkat etmezdi.

En azından bugün, Yüce Rahip de onlardan pek emin görünmüyordu.

"Onları kutsal kıl," diye devam etti Gabe, "ve bizi onların önderliğinde sevinçli kıl. Çünkü teslimiyette huzur vardır ve gerçek mutluluk nasıl yönetileceğini bilmekte bulunur." Kürsüden bir adım geri çekilirken sayfayı çevirerek doğruldu, sanki o duaya daha fazla bakmak istemiyormuş gibiydi.

Platformun karşı tarafındaki bir kapı açıldı. Bastian. Lore'un katıldığı tek İlk Gün ayininde giydiği pelerinin aynısını giymişti; bronz ve koyu turuncu renkleri omuzlarından güneşin doğuşu gibi yayılıyordu. O gün alaycı bir gülümseme takınmıştı, gözlerinde şakacı bir parıltı vardı. Şimdi Bastian tamamen iş başındaydı, yakışıklı yüzü sert, omuzları dikti.

Arkasından düz beyaz giysili iki din adamı girdi. Biri diğer bir pelerin taşıyordu - kıpkırmızı ve altın, diğeri

August o uzun zaman önceki sabah dualarında giymişti; diğeri ise Auverraine tacını kadife bir yastığın üzerinde taşıyordu, ağır altın güneş ışınları neredeyse yüzünü örtecek kadar uzundu.

Bastian ve Gabe bir an için birbirlerine baktılar. İkisi de Lore'a bakmadı, ama Lore yine de onların çapraz ateşi arasında, görünmez bir üçgenin ucunda kaldığını hissetti.

Gabe göz temasını kesti, yutkunurken boğazı çalışıyordu. Tekrar Compendium'a baktı ve sayfaları çevirerek arkadaki Ölümlü Yasası Kitabı'na ulaştı. "Ölümlü Yasası Kitabı'nın On Bir Yüz Seksen Dokuz ila On İki Yüz Yirmi Beşinci Bölümlerine göre, bir Arceneaux Kralı'nın üç görevi vardır. Bunları biliyor musunuz?"

Beyaz cüppeli din adamları turuncu ve bronz pelerini omuzlarından çözerken Bastian, "Her şeyde Apollius'un yasasını korumak için," dedi. "Dünyayı O'nun kutsal planı doğrultusunda yönlendirmek için. Biz O'nun dönüşünü beklerken, yeryüzünde O'nun elçisi olmak."

Pencerenin dışındaki bulut örtüsü dağılmaya başladı. Yavaş ışık Lore'un sırtından sızıyor, arkasındaki gül pencere güneşin yaklaşmasını yakalıyordu.

Kalabalıktan hafif mırıltılar yükselmeye başladı ama Gabe başını Compendium'dan kaldırmadı. Bastian'ın ağzından çıkan her kelimeyle çenesi geriliyordu. "Ve Apollius'un seçilmiş hükümdarı olarak bu görevleri yerine getireceğine yemin ediyor musun?"

"Anlıyorum." Bastian platformda görüldüğünden beri ilk kez Lore'a baktı. Yüzündeki kararlılık ona güneş tutulmasının olduğu geceyi, alnında kanla yanan güllerin arasından atladığı anı hatırlatmıştı.

"İşaretlediğim bölümden oku," dedi Gabe'e, gözleri hâlâ Lore'a sabitlenmişti. "Bozulmuş Tracts'tan."

Yumuşak bir nefes alma sesi odada yankılandı.

Gabe hançer gibi Kralına baktı. Konuştuğunda, sadece platformdakilerin duyabileceği şekilde alçak sesle nefes alıyordu.

duymak. "Bundan emin misin?"

Bu, Bastian'ın gözlerinin kısa süreliğine ona doğru kaymasına neden oldu. "Beni mi sorguluyorsun?"

"Kendine suikast düzenleteceksin," diye tısladı Gabe. "Belki de küfürler arasında biraz ara vermelisin."

Bastian'ın ağzını küçük, neredeyse zalim bir gülümseme büktü. "Benim için endişeleniyor musun, Remaut?"

Gabe'in dişlerinin gıcirtısı neredeyse duyuluyordu. Özeti tekrar gözden geçirdi, bu sefer en arkaya kadar. Kilise Kütüphanesi'nde sadece birkaç Risale bulunuyordu; başka birinin bunlara sahip olması yasaktı. Lore, taç giyme töreni için bir tane getirmesi istendiğinde Malcolm'un tepkisinin ne olduğunu merak etti.

"Yaşam ve ölüm birbirinden ayrılamaz," diye okudu Gabe, sesi devasa odada yankılanarak. "Karanlık sayesinde ışık aydınlanır. Işık sayesinde gölgeler derinleşir. Biri olmadan diğeri var olamaz. Birlikte yükselmeli, bir kez daha eşit olmalı ve asla ayrılmamalıdır." "

Bastian, Gabe'in sesi odada çınlarken Lore'u izledi. Yüzünü nasıl düzenleyeceğini, nasıl rahat görüneceğini bilmiyordu.

Koruma, işte buydu. Onun gücünün de en az kendisinininki kadar kutsal olduğunu herkese ilan ediyordu. Tüm iç organları burkuldu ve gözlerine ateş bastı; minnettarlık, utanç ve korku tek bir nehre aktı.

Gabe Compendium'u kapattı. Ses, onun sesi kadar yankılanmış gibiydi. "Eğer bu kurallara uyacaksan," dedi, sanki Tract'la aramızda geçenler hiç yaşanmamış gibi, "o zaman sen tanrımız tarafından seçilmiş Auverrain'in Aziz Kralı'sın. Onun yerine hükmet."

Bastian diz çöktü; din adamı güneş ışınlarıyla parlayan tacı başına yerleştirdi. Bu şey ağır olmalıydı, ama o rahatlıkla ayakta durdu.

Ve güneş bulutların arasından tamamen çıktı.

Bu yavaşça ortaya çıkan, kasvetin doğal bir şekilde soyulması değildi; bu, her pencereden içeri giren parlak bir ışık çizgisiydi.

Güney Mabedi, gölgeleri bir kılıç ucu gibi kesip geçti. Platformun arka tarafındaki gül pencere ani bir parıltıyla aydınlandı ve Bastian ile tacını bir renk seli içinde aydınlattı.

Bir an orada durdu, toplanan vatandaşlara baktı, yüzü sakindi. Sonra döndü ve Lore'a elini uzattı.

Onu almak istese de, bu ışık dolu anın bir parçası olmak istese de, kendini buna ikna edemedi. Bunu bir şekilde karartacaktı. Her zaman yaptığı gibi.

"Lütfen," diye mırıldandı Bastian, erimiş altın rengindeki gözleri onunkilere dikilmişti.

Gabe sertleşti.

Lore yavaşça sandalyesinden kalktı. Bastian'ın sıcak, nasırlı elini kavradı ve parmaklarını kendi parmaklarının arasından geçirmesine izin verdi.

Orada durdular, etraflarında ışık akıyordu ve bir kalp atışından sonra kalabalık tezahürat yapmaya başladı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gerçek güç bağırarak yerine fısıldar.

-Malfouran atasözü

Taç giyme balosunun bir gelenek olduğunu anlıyorum," dedi Lore. "Ama bunun iyi bir fikir olmadığını kayıtlara geçirmek istiyorum." Sözlerine rağmen Lore, boy aynasında kendine bakmak için döndü ve eteğinin bacaklarının etrafında sallanmasına neden oldu. "Aslında, bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebilirim."

"Bunu sana söyleten ne?" Bastian odasının köşesindeki pelüş döşemeli sandalyelerden birine uzanmış, bir bacağını gül rengi kadife kolun üzerine atmıştı. Parmağını havada çevirdi. "Tekrar arkanı dön, tam oturduğundan emin olmalıyız."

Lore dönerken kaşlarını çattı, zıtlıklar üzerine bir çalışmaydı. "Kilise'de okunan İncil'i iptal ettirmiş olman mesela. Gabe haklıydı, bununla sadece sırtındaki hedefi büyütüyorsun. Yaşlı soylular sana zaten yeterince kızgın."

"Gabe ve doğru aynı cümlede, senin ağzından çıkıyor. Bunu bir daha duyacağımı hiç düşünmezdim."

Kızardı, kaşları çatıldı. "İki kişilik... beklenmedik misafirler."

Etrafında çırpınan hizmetçilerden hiçbirisi onun bu sözlerinden rahatsız olmuşa benzemiyordu, yani belki de çiftçilerin çıkardığı söylentiler henüz Hisar'a ulaşmamıştı.

"Sence davet edildiler mi?"

"Davetli değiller mi?"

Bastian sırttı. "Elbette öyle. Bir kez daha çevir, hâlâ dibinde doğru durmuyor."

Lore dişlerini sıktı ve tekrar döndü.

Auverraine'de yeni kralın taç giyme töreninin hemen ardından bir balo ve akşam yemeği düzenlenmesi adettendi ama tören sırasında onu koruyan Presque Mort tarafından odasına götürülene kadar Lore bunun gerçekliğini fark etmemişti. Oraya vardığında Juliette ve diğer hizmetçilerden oluşan bir grup, ellerinde gerçekten devasa beyaz bir balo elbisesiyle onu bekliyordu.

Lore'un şimdiye kadar giydiği en güzel şeydi. Talihsiz bıçak yarası onu kana bulamadan önce, tutulma ayininde giydiği siyah elbiseden bile daha güzeldi. Bu elbise de benzer şekilde sadeydi; göğsünden kalçasına kadar onu saran dar bir korsajdan sonra neredeyse yarı saydam şifon katmanlara doğru genişliyordu. Aynı şifonun kabarık kolları omuzlarının çıkıntısının hemen altından başlıyor, onları çıplak bırakıyor ve dirseklerinde toplanıyordu. Kendi kişisel bulutunu giyiyormuş gibi hissetti.

Ama mükemmel bir bulut elbisesi bile onu bu lanet baloda bir şeylerin halde ters gideceği hissinden uzaklaştırmaya yetmiyordu. Bastian'ı ikna etmeyi başaramasa bile.

"Beklenmedik misafirler için yeterince yerimiz var," dedi Bastian, yumuşak bir sesle. "Ve benim güvenliğim konusunda endişelenme. İstiyorsa bunu Remaut'ya bırak. Gerçi bunun gerçekten onun sorunu olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen suikasta uğradığımı görse çok sevinirdi."

Juliette'in dudakları gerildi ama duymamış gibi yaptı. Fantastik. Değirmen için bir söylenti daha.

Lore gözlerini Bastian'a dikmiş, yavaşça bir dönüş daha yapıyordu. "Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun."

Görünüşe göre dönüşü bazı yeni küçük

ve Juliette durması için elini salladı. Bir duraklama, bir iğne darbesi ve görünmez sorun ortadan kalktı. Lore aynada Bastian'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Gelenek olduğunu biliyorum ama şu anda bir balo pek tavsiye edilmez gibi görünüyor."

"Neyse ki," dedi Bastian, "senden tavsiye istemiyorum. Ben Kral'ım, balo istiyorum, o yüzden balo yapıyoruz."

Lore'un göğsü kızardı. Onunla kavga etmek istiyordu ama hizmetçilerle dolu bir odada bunu yapmanın en az bu lanet olası balo kadar akılsızca olduğunu biliyordu.

Juliette Lore'un eteğinde küçük bir ayar daha yaptı ve sanki Kral ile ölüm cadısı arasında başının üzerinde bir tartışma yaşanmıyormuş gibi eteği kabarttı. "Sanırım olabileceği kadar iyi oldu, Majesteleri."

Tam olarak bir onaylama sayılmaz.

"Güzel." Bastian başını salladı ve çenesini Lore'un tuvalet masasına doğru salladı. "Saç."

Juliette onu yanına çağırdı ve Lore'un eteği otururken bir dalganın üzerindeki köpük gibi etrafında yükseldi. "Hazırlanmama karışmanın bir nedeni var mı?" Lore bir tarakla buklelerini karıştırırken sordu. Bu sabahki bukleleri şimdi umutsuzca dümdüzdü, saçları bir kez daha düz altın-kahverengi dalgalar yığınınından ibaretti.

Kadın özlü bir cevap bekliyordu ama Aziz Kral onun yerine iç çekti. Ayağa kalktı ve Juliette'in küçük aynanın önünde oturduğu yere doğru ilerledi. Juliette tekrar elini salladı - Lore'a salladığından çok daha nazik görünen bir şekilde- ve hizmetçiler geri çekildiler, bir balık sürüsünün dümen için ayrılması gibi zarif bir şekilde.

Bastian kendini Lore'un sandalyesinin arkasına dayadı ve hafifçe ona doğru eğildi. Gözleri aynada onunkilerle buluştu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. Lore bir kaşını kaldırdı.

"Tüm bu kraliyet saçmalığına kapıldığın için üzgünüm." Bitkin görünüyordu. Belki de gerektiği gibi uyuyamıyordu, sinirler onu da onun gibi uyanık tutuyordu.

"Balolar, ta giyme törenleri ve... hepsi. İstediyinin bu olmadığını biliyorum ama seni tutmak zorundayım. Seni güvende tutmalıyım."

Aynaya kaşlarını çatarak baktı, birdenbire uzanıp onun yanağını okşamak, alnındaki endişeli çizgileri yatıştırmaya çalışmak arzusuna kapıldı. Hissettiği fke parıltısı, sabah sıcağındaki çiy gibi kolayca kayboldu. "Bu senin işin değil Bastian."

"yle." Gerçekçi, tartışmaya yer yok. "Ve istediğin de bu. Bana yalan söyleyemezsin."

Dudakları sıkıca kapandı. İstediyi şey buydu ve bundan nefret ediyordu. Lore yirmi dört yıl boyunca kendi başının çaresine bakmıştı ve en gizli özlemi artık bunu yapmak zorunda olmamaktı. Onunla neden savaşmadığının, neden liderlik etmesine izin verdiğinin büyük bir kısmı buydu. Hisar'ı ondan daha iyi bildiyi için, evet, ama aynı zamanda ilgilenilmek çok güzel olduğu için.

Bunun için kendinden biraz nefret etse bile.

Arkasında, Bastian akşamın lavanta rengi ışığıyla aydınlanmıştı, ay pencereden onun üzerinde bir orak taslağı gibi duruyordu.

"O zaman bırak ben yapayım," dedi, arkalarındaki hizmetçilerin bile duyamayacağı bir fısıltıyla. "Güven bana, Lore."

Geri adım atarak Juliette ve kk ordusuna Lore'un saçlarına saldırmaya devam etmelerini işaret etti. Bastian odadan çıkarken pencereye baktı, dünya geceye doğru eğilirken rahatlamaya benzer bir şey vücudunun hatlarını yumuşattı.

Bastian, Ağustos ldğnden beri bir partiye ev sahipliği yapmamıştı ve konukların coşkusu beklediklerini açıkça gösteriyordu. Taht odası en güzel kıyafetlerini giymiş saray mensuplarıyla doluydu, duvardan duvara ipek ve saten bir kalabalık vardı. Daha nce Bastian'ın partilerine katılan konukların yaşları gençti ama

Şimdi her yaştan saray mensubu, tahtın arkasına yerleştirilmiş yaylı çalgılar dörtlüsü eşliğinde dans ediyor, odanın her köşesinde serbestçe akan şarap çeşmelerinden doldurdukları kadehlerden içiyorlardı. Eski nesil soylular Bastian'ın politikalarını onaylamadıklarını gizlememişlerdi ama gerçek Citadel modasına uygun olarak, görünüşe göre bir akşamı şenlik içinde geçirmek için farklılıklarını bir kenara bırakmışlardı.

Aslında o kadar çok eğlence vardı ki, hiçbiri aralarındaki Kirythean'ları fark etmemiş gibi görünüyordu.

"Onları açıklamayacak mı?" Alie yarısı dolu kadehinin arkasında dudaklarını çiğnedi, sanki ağzının hareketini odanın geri kalanından gizlemeye çalışıyordu. "Kimseye haber vermeden Citadel'de dolaşmalarına izin mi verecek?"

"Bir planı var," dedi Lore. "Sadece bana henüz ne olduğunu söylemedi."

Alie ona keskin bir bakış attı, Kirytheanlar ilk ortaya çıktıktan sonra güneşte ona attığı bakışla aynıydı. Güvensizlik, bu sefer o kadar iyi gizlenmemişti.

"Bunu yapmaya devam edemez," dedi Alie bir süre sonra, sesi kısılmıştı.

Lore elbisesine dökmemeye dikkat ederek kendi şarabından bir yudum daha aldı.

Bastian'ın kolunda odaya girdiğinden beri elbisesi pek çok bakışın hedefi olmuştu. Lore bunu görmezden gelmeye çalıştı, kendini olabildiğince mütevazı göstermeye çalıştı. Beyaz giyinen tek kişi kendisi olunca bunu yapmak zordu. Bastian içeri girdiklerinde dudaklarını hızlıca Lore'un eline bastırarak yanından ayrılmış ve diplomatik turlarına başlamıştı.

Şimdi Alie'yle birlikte bir köşede saklanıyor, ikisi de farelerin kedilere gösterdiği dikkatle Kirythean'ları izliyordu.

Maxon doğal bir diplomattı. Kendini tutuş şekli ona Alie'yi hatırlatıyordu aslında: açık ve sıcak, ama zayıf değil; kolayca yaklaşılabileceğiniz ama üzerinde konuşamayacağınız biri.

Yakışıklıydı, kısa boyluydu ama iriydi, avizelerin ışığında koyu kahverengi saçları parlıyordu. Yüzü sert planlı, yontulmuştu, kaşları ciddi yeşil gözlerinin üzerinde koyu renkti. Yoldan geçen birden fazla saray mensubu ona takdirkâr bir bakış fırlattı, ama yol arkadaşı dışında kimseyle konuşmadı.

Caius delege arkadaşının tersi gibi görünüyordu. Neredeyse Gabe kadar uzun boyluydu ama kaslı olmaktan ziyade ince yapıydı, koyu renk gözleri ve ensesinde bir sıra halinde topladığı altın sarısı saçları vardı. Her iki adam da iyi ama sıradan giysiler giymişti, lüks denizi içinde gözün görmediği şeyler. Maxon'a yakışsa da Caius'a tuhaf gelmişti, sanki Auverrain'e at sürerken giydiği zırh ve tunik ona daha çok yakışırdı. Maxon şarap içmekten ve kalabalığı gelişigüzel izlemekten memnun görünüyordu ama Caius bunu göz ardı edilemeyecek bir niyetle yapıyordu, keskin bakışlı ve gözlemciydi.

"İşte dikkat etmen gereken kişi bu," diye mırıldandı Alie. "Pek bir şey kaçırmıyor gibi görünüyor."

Lore önce Caius'a baktı, sonra fark etmesinden korkarak uzaklaştı. "Kesinlikle bir imparatorluk casusu olmasa neredeyse yakışıklı sayılırdı."

Alie'nin dudakları büküldü.

Sanki kendisinden bahsedildiğini biliyormuş gibi, Caius'un gözleri onun ve Alie'nin durduğu köşeye doğru kaydı. Sanki yüzlerini ezberliyormuş gibi kaşları titizlikle aşağı indi.

Lore şarabını daha sıkı kavradı. "Fare!"

Etraflarındaki kalabalık dağıldı ve Lore'un hatırladığından tamamen farklı görünen iki kadının geçmesine izin verdi. Mari, Lore'un annesinin giydiğini hiç görmediği, tanrılara layık bir elbise giymişti. Zemini süpürüyordu, başının üzerinde ustaca büküğü örgülerinde şingırdayan deniz camıyla aynı parıltılı yeşildi. Val her zamanki gibi pantolon ve beyaz bir erkek gömleği giymişti, ama ikisi de yeni gibiydi ve botları cilalanmıştı.

Yüksek parlaklık.

Val ısıklık çalarak Mari'yle birlikte Lore ve Alie'nin yanına gelirken etrafına bakındı. "Ne parti ama. Sen-oof!"

Lore kollarını her iki annesine de doladı, Juliette'in mükemmelleştirmek için uğraştığı beyaz rujları ezmeyi umursamadan. "Seni görmek çok güzel."

"Sen de fare." Mari gülümseyerek Lore'un saçlarını geriye itti. "Çok güzel görünüyorsun."

Val, Lore'un elbisesinin eteğini uzatarak, "Krema dolu güzel bir pasta," diye onayladı. "Bize söylemen gereken bir şey mi var? Burada beyaz giyen tek kişi sensin."

Lore'un yanaklarından ateş fışkırdı, ama odanın ön tarafındaki elbiseli bir hizmetkârın tuttuğu gümüş çanın sesiyle cevap vermekten kurtuldu. Akşam yemeği vakti.

Herkes kapıya doğru ilerledi. Bastian duvarın dibinde durdu, saraylılar etrafını sarmış, Lore'u bekliyorlardı. Bastian dirseğini uzattı ve Lore elini Bastian'ın kolunun arasına soktu. "Bir dahaki sefere annelerimi bir kraliyet etkinliğine davet ettiğinizde, Val için bir kıyafet kuralı belirlemek isteyebilirsiniz," diye mırıldandı Lore. "Eğer bu bir taç giyme töreninden daha az bir şey olsaydı, muhtemelen gömleğinde güzelavrat otu lekeleriyle gelirdi."

"Bence çok hoş görünüyor. Ve birisinin benim etkinliklerime güzelavrat otuyla boyanmış olarak katılması ilk kez olmuyor."

"Yeterince doğru."

Balo salonundan çıkan kapılar cam duvarlı ve cam tavanlı, çiçek açmış güllerden oluşan çardakların içine asılmış avizelerle aydınlatılmış uzun bir odaya açılıyordu. Kalabalık takdirle mırıldanıyordu ama Lore çiçeklere baktığında tek düşünebildiği Anton'du.

Bastian onu odanın tepesindeki, her ikisi de güllerle taçlandırılmış iki koltuktan birine götürürken sessizce, "Konuklarımızı ne zaman anons etmeyi planlıyorsunuz?" diye sordu. Masadaki diğer saray mensupları dost canlısı olarak tanıdığı kimseler değildi. Aslında, ona attıkları bakışlardan üstü örtülü bir düşmanlık damlıyordu.

"Yarın," diye cevap verdi Bastian, aynı alçak sesle. Duyulmaması için onu duvarları kaplayan gül ağaçlarından birine götürmek üzere rotasını değiştirerek oyalandı. "İlk Gün dualarında."

"Yani bunu Gabe'e mi yaptıracaksın?"

"Ne? Hayır." Başını iki yana salladı. "Tanıştırma işini ben yaparım."

"Ama Gabe orada olacak."

"O Yüce Rahip, yani evet, öyle olduğunu varsayıyorum." Ama Bastian bu konuda tedirgin görünüyordu. Sanki zor bir denklem üzerinde çalışıyormuş gibi gözleri aşağıya doğru kaydı.

"Ve bunun nasıl bir sorun olabileceğini görmüyor musun?" Lore tısladı. "Babasının ölmesinin ve bir gözünün eksik olmasının sebebi İmparatorları olduğu için mi?"

İç çekti. "Onları birbirlerinden uzak tutmak için elimden geleni yapacağım. Etkileşime girmek zorunda kalmayacakları kadar uzakta. Ama onu şımartmam, Lore."

"Ben buna şımarıklık demem-"

"Onun incinmesini senin kadar ben de istemiyorum." Ve bunu o kadar içten söyledi ki, kolundaki kaslar elinin altında kasıldı. "Ama Gabe'i mutlu etmek için her şeyi feda edemem. Ya da mutluluk yerine hangi duyguya sahipse onu." Homurdandı. "Eğer denersen mutsuz olmak için daha da kararlı olur."

Lore dudaklarını ince bir çizgiye bastırdı.

Bastian güllerden dönerek onu tekrar oturacakları yere götürdü. Lore, masa arkadaşlarıyla göz temasından kaçınmak için olduğu kadar daha fazla yer açmak için de şifon köpüğünü kıcının etrafına sıkıştırmaya çalıştı.

Bastian tanıştırmalar yaptı ve o da hepsini aklında tutmaya çalıştı. Bir Şey'in Vikontu, Başka Bir Şey'in Markiz ve Markizi, hatta bir amiral. İsimler gözden kaçtı ama Lore'un Bastian'ın onları Hisar'da kendisinden en çok nefret eden saray mensuplarıyla aynı masaya bilerek oturttuğunu anlaması için yeterliydi. Vergi zamlarını yüksek sesle küçümseyenler buradaydı,

Bastian Arceneaux'nun taht için uygun olmadığını düşünen vatandaş ödemeleri fikirleriyle alay etti.

Harika.

Markiz, tanışma faslı bittikten sonra gergin sessizliği bozdu ve narin bir kaşıkla et suyunu yudumladı. "Majesteleri," diye söze başladı, neredeyse mırıldanarak. "Diğer hanımlardan bazıları ve ben bu yıl yaz ilerlemesinin devam edip etmeyeceğini merak ediyorduk. Anladığım kadarıyla genellikle ziyaret edilen malikânelerin çoğu... ev sahipliği yapıyor... Yani, olağanüstü koşullar altındalar-"

"Ev hapsi gibi mi?" Bastian genişçe sıırttı ve şarabından uzun bir yudum aldı.

Kadının yüzü kızardı ama Markiz gülümsemesini korudu. "Kesinlikle. Ancak, hala sadık olan bizler bu geleneği sürdürmeyi çok isteriz."

Ölmüş ve ölmekte olan tanrılar, bu yer ve onların gelenekleri. Büyük büyük dedeleri bunu daha önce yapmış olsaydı muhtemelen hepsi martılar gibi ciyaklayarak Hisar Duvarı'ndan atlardı.

Markiz karısına ters ters baktı, o ise görmemiş gibi yaptı, sabit gülümsemesinin kenarları gerilmişti.

Bastian yemek yemeden kaşığını çorbasının içinde döndürdü. Lore oynadığı rolün farkındaydı. Dikkatsiz aylak, beceriksiz Prens, tüm bu soyluların alışık olduğu kişi. Artık rolünü kadar kolay görebiliyordu ki, onunla ilk tanıştığında ne kadar kandırılmış olduğuna şaşırdı.

"Belki de ayarlanabilir," dedi sonunda omuz silkerek. "Hainleri barındırmayan birkaç malikane kaldı. Kim bilir? Belki o zamana kadar birkaçını temizlemiş oluruz." Lore'a döndü. "Bunu tartışacağız."

Gülümsemesi yüzünde sabit bir şekilde kaldı ama Markiz biraz daha solgunlaştı ve gözleri Kral ile ölüm cadısı arasında gidip geldi.

Lore hiçbir şey söylemedi. Şarabından bir yudum daha aldı. Bunun bir gösteri olduğunu biliyordu, tıpkı o kitabı okumak gibi.

Taç giyme törenindeki broşür. Saray mensuplarının bu yeni paradigmanın bir parçası olduğunu bilmelerini sağlamak. Anlıyordu ama bundan gerçekten nefret ediyordu ve rolünü oynayabilmesinin en iyi yolunun sessiz kalmak olmasından daha da çok nefret ediyordu.

"Pekâlâ," dedi Markiz, "umarım bu fikir hoşunuza gider leydim. Çocukken hepimiz yaz tatilini dört gözle beklerdik. Hisar'daki daireler büyük ama şehrin merkezinde olmak, tüm o caddelerle çevrili olmak - nedense sıcağı daha da kötüleştiriyor." Güldü, hafif ve havadar. "Yazları nerede geçiriyordunuz?"

"Sokaklar," diye yanıtladı Lore.

Masada sessizlik. Bastian'ın tek kahkahası dışında sessizlik.

Tam olarak doğru değil. Eğer bir işte çalışmıyorsa, depoda onun için her zaman bir ranza vardı. Ama Lore böyle bir fırsatı kaçıramazdı.

"Amiral Legrande," dedi Bastian, konuyu değiştirip solunda oturan iri yarı bir adama dönerek. "Aldığım son raporda yeni bir geminin ay sonuna kadar hazır olması gerektiği yazıyordu. İlerleme nasıl gidiyor?"

Legrande, dönümlerce tarım arazisi üzerindeki vergi artışını duyan herkese yüksek şikayet etmesine rağmen, yeni bir gemi hakkında konuşmaktan memnun görünüyordu. "Oldukça iyi gidiyor. Adalar yakınlarındaki sulara açıldığında, Kirytheanlar bu kadar yakın seyretmek konusunda iki kez düşünecekler."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle. Üzerindeki toplar bir gemiyi bir mil öteden vurabilir." Amiral kemerini bağladı. "Sonbahar geldiğinde pis imparatorluklardan korkacak bir şeyimiz kalmayacak."

"Umudumuz kesinlikle bu," diye yanıtladı Bastian.

Yemeğin geri kalanı yapmacık bir sohbetle geçti,

Onları akşam yemeğinde bir araya getiren zil tekrar çaldığında, bu sefer onları balo salonuna göndermek için çaldığında Lore rahat bir nefes almamak için kendini zor tuttu. Bastian diğer saraylılar gidene kadar sandalyesinin yanında oyalandı ve ancak onlar gittikten sonra omurgası sertliğini kaybetti.

"Tanrılar öldü ve ölüyor," diye mırıldandı.

"Oldukça." Bastian kolunu uzattı. "Henüz bitmedi, sevgilim."

Balo salonuna tekrar girdiklerinde çalan şarkının bir vals olduğunu düşündü Lore, gerçi adını güvenilir bir şekilde bildiği tek dans olduğu için ona her şey vals gibi geliyordu. Diğer saray mensupları hemen dansa daldılar, gece açan çiçekler gibi parıltılar ve dantel etekler dönüyorlardı.

Bu ona Hisar'daki ilk gecesini hatırlattı, yanında yüksükotu gibi giyinmiş Gabe vardı. Yanındaki Bastian'ın yüzünde de benzer bir kaygılı ifade vardı ve onun da kendisini düşünüp düşünmediğini merak etti.

Odanın ortasında, üzerinde oturanların baloyu rahatça izleyebilmesi için hafifçe yükseltilmiş iki tahtın bulunduğu bir kürsü vardı. Her iki sandalye de gümüş rengindeydi ve ikisi de ölü sarmaşıklara benzeyen şeylerle dolanmıştı.

Lore, "Çiçekçi, At için hizmetlerini henüz devreye sokmadığımız için üzölmüş olmalı," dedi.

"Bu ." Bastian'ın sesi çelik gibiydi. Kaşlarını çattı. "Açıkla."

Bastian önce onun adım atmasını işaret etti; elini onun beline koyarak arkasından gitti, sonra ona geniş ama yorgun bir sırıtış attı. "İki numaralı gösteri."

Oh.

Lore ölü sarmaşıkları incelerken yanağının içini kemirdi. Güller, başka ne olabilir? Dikenler keskindi, sandalye arkalıklarının gümüş kafeslerine örölmüştü, odunsu, kuru ve ölü olabildiğince ölüydü. En azından baldıran otu değildi.

Parmaklarını salladı, şimdiden ölü maddenin içindeki Mortem'in kıvrımını hissediyor, çok alttaki Spiritum'un parıltısını seziyordu. "Hepsine bakmalarını mı söyleyeceksin? Halka yöneticisini mi oynayacaksın?"

"Gerek yok." Bastian döndü ve onun arkasına yerleşti, yaklaşırken kalçaları eteğinin kumaşını hışırdattı. "Bakmaktan asla vazgeçmiyorlar."

Plan üzerinde konuşmaya gerek yoktu. Bunu her yaptıklarında daha doğal, daha içgüdüsel hissediyorlardı. Bastian ellerini Lore'un iki yanına uzattı, tarlada aldığı duruşun aynısını. Lore ellerini Bastian'ın ellerinin üzerine koydu.

Etraflarındaki dünya karardı, siyah, gri ve altın rengine büründü.

Her şey çok kolaydı. Lore ölümü dışarı atıyor, Bastian yaşamı besliyor, her iki gücün ipleri okyanusa giden kollar gibi içlerinde dönüyordu. Güller açıldığında, kanal-uzayının solgunluğu kalktı, renk yeniden akmaya başladı.

"Mükemmel," diye fısıldadı Bastian. Sesi onun sesine benzemiyordu, o anda değil. Çok yankılı, çok kısıktı. Ama Lore ona dönüp baktığında Bastian iyi görünüyordu. İyiden de öte, kendinden geçmiş gibiydi.

Güller kan rengindeydi, pudra ponponları gibi doluydu. Bir an sessizlik oldu ama sonra biri kibarca alkışlamaya başladı.

Bastian onun elini tuttu ve kürsüde döndürdü. Bir şovmen gibi kollarını açmış, gülüyordu. Lore yüzünü buruşturmaktan başka bir şey yapamadı.

Odanın diğer ucunda, köşede Caius duruyordu. Şarap kadehini kaldırdı, gözleri parlıyordu ama alkışlara katılmadı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Sevdiklerinizin sizden ayrılmasına asla izin vermeyin, tıpkı Benim onların Benden ayrılmasına asla izin vermediğim gibi.

-Kutsal Yasa Kitabı, 1347. madde

Bastian onu hem şaşırtan hem de ölmüş ve ölmekte olan tüm tanrılara şükretmesine neden olan bir hareketle onu dans ettirmedi. Lore bunu sorduğunda ona kaşlarını kaldırarak baktı. "Göz korkutucu görünmeye çalışıyoruz."

Bacağına vurdu.

Bu yüzden baloyu dans etmek yerine güllerle süslü kürsülerinde oturup şaraplarını yudumlayarak ve insanları izleyerek geçirdiler. Bastian saraydaki her küçük utancı yakalamakta çok başarılıydı, Lore'un kalçasına hafifçe vuruyor ve nereye bakması gerektiğini söylemek için çenesini sallıyordu. En az üç tıslamalı tartışma, dört tepinmeli ayak parmağı ve çok sarhoş iki asilzadenin bir köşede elle sarkıntılık girişimini gördü.

Lore, Alie'nin Caius'la konuştuğunu da gördü.

Bastian'ın bacağındaki eli bu kez şakacı değildi. Bastian'ın kalçasını kavradı, sinir uçlarından soğuk bir korku akıyordu. "Oraya gitmeliyiz."

Bastian onun bakışlarını takip etti ve kaşlarını ama Lore'un paniğine kapılmadı. "Buna gerek yok. Alie her şeyi kontrol altında tutuyor."

Öyle de görünüyordu. Caius'un söylediği bir şeye bile güldü, güzel yüzü nazik bir gülümsemeye dönüştü. Kirythean'a dönmeden önce Lore'a bir kez baktı, gözlerinde okunamayan bir şey yanıp sönüyordu.

"Bundan hoşlanmıyorum," diye mırıldandı Lore, Kral'a olan tutuşu isteksizce yumuşarken.

"Endişelenmemeye çalış." Elini onun elinin üzerine koydu. "Alie gizlilik konusunda senden çok daha iyi. Ve eğer izlersen, fazla konuşmadığını göreceksin. Konuşmayı onun yönlendirmesine izin veriyor. Kendisini nasıl tanıttığını duymak ilginç olacak."

Doğru, ama izlemek Lore'u hâlâ tedirgin ediyordu. Eteğinin tüllü kumaşını parmaklarının arasında döndürdü.

Kürsünün önünde bir asilzade durdu. Onu belli belirsiz tanıdı. Lord Demonde, Bastian'ın yeni kararlarına açıkça karşı çıkmayan eski kuşaktan birkaç saray biriydi. Ancak bu onu pek de övmüyordu. Alie ona Demonde'un kaypak bir adam olduğunu, inançlarının değişken olduğunu söylemişti. Ayrıca zengin soylulardan biri olmadığı için yeni vergiler onu pek etkilememişti.

Ayrıca yakın zamanda yaptığı bir evlilik de dikkatini dağıtmıştı. Yeni Leydi Demonde onun kolunu hafifçe kavradı, gözlerini kaçırdı. Lore'dan çok da yaşlı olmayan güzel bir kadındı. Demonde'un kendisi altmışın üzerinde olmalıydı. Hem de iyi yaşlanmış bir altmış değil; adamın yanakları belirgin bir şekilde kızarmış, gözlerinin akı sararmıştı. Paltosundaki vatkalar, altındaki iskelet inceliğini tam olarak gizleyemiyordu. Kesinlikle zehir içmişti.

Bastian, Demonde'a sanki diğer adamın söyleyeceklerinden sıkılmış gibi baktı. Kolyesini düzeltti, bu hareket sıradan bir hareket gibi tasarlanmıştı ama Lore bunun hiç de öyle olmadığını biliyordu.

"Sizi görmek çok güzel Majesteleri," dedi Demonde, önce kendisinin konuşması gerektiği belli olunca, yapmacık bir gülümsemeyle. "Düğünümüzde sizi göremedik ama ne kadar meşgul olduğunuzu anlıyoruz."

"Evet," dedi Bastian. Başka bir şey teklif etmedi.

Leydi Demonde gözlerini bir anlığına Lore'a kaldırdı, sonra tekrar aşağı indirdi. Güzel bir peygamber çiçeği mavisiydiler ve saçlarının altın rengiyle güzel bir uyum içindeydiler. Yüz hatları belli belirsiz tanıdık gelse de Lore daha önce tanışmadıklarından emindi.

Bu garipti, çünkü o bir anlık bakış zehir doluydu.

Lord Demonde, Bastian'ın soğukluğuna aldırmadan, "Karımı takdim edebilir miyim?" dedi. "Amelia Demonde, kızlık soyadı Devereaux."

Amelia Devereaux. Danielle'in ablası. Danielle'in ablası, Bellegarde ve Anton'la komplo kuran Danielle, rıhtımlarla ilgili hikâyesi yeraltı mezarlarına ve ölümsüz bir ordu kurmaya giden yolda bir adım daha olmuştu.

"Amelia," dedi Bastian, sesi ilgisizlikten biraz soğukluğa doğru değişiyordu. "Seni ailenin geri kaderinden kurtarabilecek birini bulduğun için ne kadar şanslısın."

Amelia gözlerini indirdi ve reverans yaptı ama Lore onun güzel gözlerindeki öfke parıltısını tekrar görmeden önce değil. "Gerçekten şanslıyım," dedi usulca yere doğru.

Demonde yapmacık bir ciddiyetle başını salladı, konuşmanın tüm alt metni kafasının üzerinde uçuşuyordu. "Devereaux'lar ve ben tüm bu karışık işler olmadan önce görüşüyorduk," dedi. "Siz cezanızı verdiğinizde -çok merhametli bir ceza olduğunu söylemeliyim- avukatlarım nişanı feshetme hakkım olduğunu söylediler." Amelia'nın elini dudaklarına götürdü ve bir öpücük kondurdu. "Ama o zamana kadar çok aşık olmuşum."

Amelia kocasına ne kadar güzel olduğunu vurgulayan güneşli bir gülümseme verdi. Lore, Danielle'in Alie'nin çayında söylediklerini hatırladı; Amelia gözünü Bastian'a dikmişken onu Demonde'la evlendirdikleri için ailesine kızgındı. Yine de akıllıca davranmıştı. Demonde'un aşkına karşılık veriyormuş gibi davranmak onu kurtarmıştı.

Yanık Adalar'dan.

Lore, Isles'ı tercih ederdi.

"Umarım bir gün sen de böyle bir mutluluğu yakalayabilirsin," diye devam etti Demonde, hayranlıkla gelinine bakarak.

Bastian basitçe, "Teşekkür ederim," dedi.

"Ve bunu yaptığında," dedi Demonde, Lore'a göz kırparak, "Amelia şanslı hanımefendinin plan yapmasına yardımcı olabilir. Bu hoşuna giderdi, değil mi aşkım? Bizim için son derece güzel bir tören hazırla, hem de bu kadar kısa sürede."

Amelia'nın dudakları beyazlaştı, dişlerine sertçe bastırdı. Ama konuşurken sesi tamamen eşitti. "Memnuniyetle. Sadece ne zaman olacağını söyleyin leydim, sonra konuşabiliriz."

"Eminim buna gerek kalmayacaktır." Ama bunu bir güvence olarak, kendisini hor gördüğü belli olan bu kadına, var olmayan bir düğünü planlamasına yardım etmek zorunda kalmayacağını bildirmek için söylemişti. Bunun muhtemelen bir hakaret olduğunu fark ettiğinde ağzından çıkmıştı bile. Lore daha iyi kelimeler bulmaya çalışarak kelimeler üzerinde tökezledi. "Yani, buna gerek olacağını sanmıyorum."

"Not edildi, Amelia." Bastian onun elini sıktı ve Lore sessizliğe gömüldü. "Teşekkür ederim."

Amelia'nın dudakları gülümsemeye yakın bir şekilde kıvrıldı. "Arceneaux Kraliçesi olmak küçük bir mesele değil," dedi. "Büyük bir hazırlık gerektirir. Elbette elimden geldiğince yardım etmekten onur duyarım."

De monde ve Amelia selam verip reverans yaparak ayrıldılar ve kalabalığın arasında kayboldular. Amelia onlara dönüp bakmadı ama bunu çok istediğini belli eden bir kararlılıkla yaptı.

Lore rahatlamış bir nefes verdi ve alnındaki özenle işlenmiş buklelerden biri yana doğru savruldu. "Bu... şey." Bastian'a döndü. "Herkes evleneceğimizi mi düşünüyor?"

Elini bıraktı ve omuz silkerek diğer dirseğinin üzerine yaslandı. "Öyle görünüyor."

Normalde burada bir şaka yapardı. Mahkemede kimsenin kendi adına düşünmediği hakkında özlü bir şeyler söylerdi. Ama yapmadı.

Elbisesi kaşındırıyordu. Lore sandalyesinde kıpırdandı. "Çok ," dedi sonunda, konuyu değiştirerek. "Amelia'nın Hisar'da kalmasına izin vermen."

"Kalmak, o hödükle evlenmek anlamına geldiğinde pek de nazik sayılmazdı." Halkasını tekrar düzeltti, sanki onu takmak için rahat bir açı bulamıyormuş gibi geriye itti. "Amelia'nın babası onun ailenin geri kalanının planlarıyla hiçbir ilgisi olmadığına yemin etti. Dindardı, gülünç derecede dindardı ama bana karşı özel bir komplo kurmadığına ve asla kurmayacağına dair yemin etmeye hazırdı." Durakladı. "Duruşmada çok ağladı. Bana yumuşak diyebilirsiniz ama o olaydan sonra onu Yanık Adalar'a gönderemezdim."

"Görünüşe göre gözyaşları seni kolayca etkiliyor," diye mırıldandı Lore.

"Kıskanma." Ama gülümsemesi solgun ve yorgundu. "Ben sadece... onun masum olduğunu biliyordum, sanırım." Başını iki yana salladı. "Hayır, bu tam olarak doğru değil. Sezgilerimdi. Onu burada tutmanın doğru olduğunu, hükümdarlığım için doğru tonu belirleyeceğini hissediyordum. Spiritum'la ilgili bir şey belki de." Hafifçe kaşlarını çattı. "Sanki böyle şeylere dikkat etmeliymişim gibi görünüyor."

Lore eteğinin şifonunu tekrar toparladı, narin kumaştaki bir iplik kopana kadar başparmağının tırnağıyla kazdı. "Belki de."

"İkna olmuş gibi görünmüyorsun."

"Siz ikna edici olmaktan daha az sezgiye sahiptiniz, Bastian?"

Bununla mı karar veriyorsunuz?"

Ona alaycı bir bakış attı. "Mahzendeki cesedi kaldırdığın zamanı hatırlıyor musun? Uyanışla, diğerlerini bulmakla ilgili saçma sapan şeyler söylediği ve senin bunun ne anlama geldiğini bildiğin zamanı?"

Kız sinirlendi. "Bu farklı."

"Öyle mi?" Tekrar ona doğru eğildi, neredeyse hevesli görünüyordu. Bastian hiçbir zaman teolojik tartışmaları seven biri olmamıştı,

Gabe'i sevmezdi ama adam tartışmayı severdi. "İkimizin de güçleri yanlış anlaşılıyor. İkimiz de onları daha önce hiç görülmemiş şekillerde kullanabiliyoruz. Zaman zaman bizi doğru yöne itmesi gerçekten o kadar inanılmaz mı? Bize bir rüya, bir vizyon, bir şey verebilir mi?"

Lore'un kaşları daha da çatıldı. Ama Lore ondan daha fazla ayrıntı isteyemeden odanın ön tarafındaki kapılar açıldı.

Diğer tarafta, Gabe.

Göğüs kemerindeki hançerler parıldıyordu, Kanayan Tanrı'nın Kalbi'nin kolyesi Anton'un taktığından daha kısa bir zincire asılmıştı. Tam kendi kalbinin üzerinde, kırılan avizenin ışıltısını geri yansıtıyordu. Avuçlarındaki mum dövmeleri, o yürürken siyah mürekkep parçacıkları halinde görünüyordu.

Lore'a şafaktan önceki koyu karanlığı, tenindeki o elleri ve arkasındaki pencerenin soğuğunu düşündürdü. Yutkundu.

Bu kez partide bir duraklama oldu. Dansçılar dönmeyi bıraktı, kemancıardan biri bir notayı kaçırdı. Lore onları suçlamadı; Gabe yaklaşmakta olan bir fırtınaya benziyordu. Taç giyme töreninden beri ruh hali pek düzelmiş gibi görünmüyordu.

Alie, Caius'tan ayrıldıktan sonra Lore'un anneleriyle birlikte durduğu dans pistinin köşesinden ilerlemeye başladı. Mari'nin koluna dokunan eli onu durdurdu. Brigitte, Alie'nin o talihsiz çay partisinde de bulunan arkadaşı, birkaç dakika önce gruplarına katılmıştı ve şimdi köşeye doğru bir adım atarak yaklaşan Rahip Exalted'dan aynı derecede endişeli görünüyordu.

Gabe hiçbirine bakmadı. Taht kürsüsüne doğru yürüdü, ters ters baktı ve kollarını kavuşturdu. Bu duruş göğsündeki Kalp kolyesini vurguluyordu. "Sen mi çağırdın?"

Sesi düzgün ve istikrarlıydı, ancak anlık sessizlikte kilise çanları gibi net çınılıyordu. Özellikle de Majestelerini eklemediği sessizlikte.

Duraklama uzun sürmedi; Hisar'ın saraylıları ilgilerini nasıl maskeleyeceklerini, bir yandan hiçbir şey yokmuş gibi davranırken bir yandan da gelişmeleri nasıl dikkatle izleyeceklerini biliyorlardı. Yaylı algılar dörtlüsü yeniden başladı, dansçılar ölçülü adımlarla geri döndü, şarap kadehleri bir kez daha zaten lekeli olan ağızlara götürüldü.

"Yaptım," dedi Bastian sessizce. Lore'la yaptıkları kısa tartışmanın ona kazandırdığı hızlı enerji şimdi kaybolmuştı; Bastian kararlı görünmekten başka bir şey yapmıyordu.

Gabe'in gözü ona doğru kaydı, o kadar hızlıydı ki Lore bunu hayal bile edebilirdi.

Bastian boş kadehini yavaşça yere bıraktı, sonra ayağa kalkarak ona doğru döndü. Neredeyse zr diler gibi görünüyordu. "Bu tür şeylerin resmi olarak Kilise tarafından tanıklık edilmesi gerekir."

Sonra tek dizinin üzerine ckt.

Lore'un vücudundaki her sistem, kaslardan iliklere kadar dondu. Alternatif açıklamalar gözünün önünden geçti, bir kenara atıldı -elbette bu başka bir anlama geliyordu, kesinlikle göründüğü gibi değildi-

Eğer oda daha önce durakladıysa, şimdi durdu, her incelikle izleyen göz gizliliğini açık bakışlar lehine bıraktı. Kuartet sadece bir nota kaçırmadı; kekeleydi, tellerin uyumsuz bir angırtısı, sonra sessizleştii.

Alie bir eliyle ağzını kapattı. Yanı başındaki Brigitte'in kara kaşları saç çizgisine yaklaştı, şarap kadehini yudumlarırken tutuklanmış gibi yarıya kadar kaldırmıştı.

Demonde ve Amelia ile konuşmakta olduğu köşede Maxon sessizleştii ve meraklı gözlerle kürsüye döndü.

Tüm bunlar Lore'un zihnine girdi ve Bastian Arceneaux'nun şu anda önünde diz cktğ gerğine karşı dikkatini dağıtarak hızlıca, duygusuzca kataloglandı. Lore bulanıklaşana kadar kalabalığa baktı, sonra gözleri Gabe'i aradı.

Adam da onun hissettiği kadar şaşırmış görünüyordu. Ve o bakıyordu

Sonunda, sanki bu şok diğer tüm şokları kırmış gibi

Aralarında bir bariyer oluşturmışlardı. Bastian da Gabe'in farkındaydı; diğer adamı görüş alanında tutabilmek için hafifçe dönmesinden bunu anlayabiliyordu. Bu üçgen, yine, hepsini kanlar içinde bırakan üç nokta.

"Lore."

Bastian'ın sesi, daha önce hiç duymadığı kadar farklıydı. Hayır, bu tam olarak doğru değildi; üç hafta önce atriyumda, yeraltı mezarlarına indikleri o geceki gerçekdışı, içten niteliğe sahipti. Babasının kötü bir adam olmasının, nefretinin Bastian'ı iyi yapması gerektiği anlamına geldiğini söylediği zaman.

Ve bazen kanallık yaptıklarında duyduğu o rezonans. Burada, onun önünde yerde yatarken hem daha fazla hem de daha az kendisi gibi görünüyordu.

Lore yavaşça, çaba sarf ederek gözlerini Aziz Kral'ın gözlerine indirdi.

Derin bir nefes aldı. "Bunun gerçekten sürpriz olması gerektiğini sanmıyorum," diye mırıldandı, sadece onun duyması için. "Ve sadece mahkemenin ne düşündüğü için de değil. Bunun olması gerekiyordu. Bizim için. Bunu sen de hissediyorsun, değil mi?"

Ve işte yakın geçmişlerinden bir başka yankı, neredeyse yalvaran o ağlamaklı nota. Bana bu konuda yalnız olmadığımı söyle.

O zaman bir cevabı vardı. Şimdi bulamıyordu.

Ama onu bu şekilde, cırılçıplak ve içten görmek, güzel ve korkunç bir şey gibi geliyordu; hiçbir ölümlü gözün bakamayacağı ve hiçbir ölümlü kalbin kaldıramayacağı bir şey. Bu, kendinden önce gelen her şey gibi kaçınılmaz olan bir dansın yeni bir adımıydı. En başından beri onda onu çağıran ve arzulamasını sağlayan bir şey vardı. İkisiyle de ilgili bir şey, o ve Gabe. Ve belki de bu tam olarak istemenin işaret ettiği yer değildi, ama tanrılar, ulaşmayı umabileceği kadar yakındı.

Bastian'ın karanlıkta parlayan gözlerine baktı. Başını salladı.

Arkasında, Gabe kaskatı kesildi.

Bastian ceketinin içine uzandı ve bir yüzük çıkardı. Yüzük

Tahtı gibi, altın ve gümüşten örölmüş bir bandı vardı. Elmas neredeyse altın rengindeydi ve yakalanmış bir güneş parçası gibi parıldıyordu.

"Topladığım tebaamın önünde." Sesi hâlâ kısıktı ama oda ağır bir sessizliğe bürünmüştü ve yüzyıllar önce kararlaştırılmış ezber cümleleri söylerken sözleri her köşeye taşınyordu. "Senden, Lore, benimle evlenmeni ve Auverraine Kraliçesi olmanı istiyorum."

Açıklamada soyadının olmaması kulağa garip geliyordu, herkesin fark etmesi gereken bir boşluktu bu.

Eğer sadece Lore, sadece Bastian olsalardı, bu bir faktör bile olmazdı - zaten önemli olan her şekilde birlikte olurlardı. Bunu biliyordu. Ama onlar bir Kral ve bir ölüm cadısıydı, tanrı gücünden arta kalan iki kanal. Ve unvanların bir önemi olmaması gerekse de, böyle bir şeyin sadece insanlarla ilgili olması gerekse de, olamazdı. Şimdi değil, unvanlar bu kadar ağırken değil.

Ama yine de istiyordu.

"Evet." Ağzının hareket ettiğini zar zor hissetti ama kendi cevabını duydu. "Evet."

Ve yüzük parmağının üzerinden kaydı.

Ve onu öptü. Lore onu öptü.

Dudakları hâlâ Gabe'in dudaklarındayken, kalabalık şaşkınlıktan tezahürata geçerken, gözlerini açtı ve tekrar Gabe'e baktı. Dudakları ayrılmış, yanakları kızarmıştı. Bir eli havaya kalkmış, parmakları ona ve Bastian'a doğru seğiriyordu.

Sonra döndü ve odadan çıktı.

ONUNCU BÖLÜM

Her zaman istenecek farklı bir şey vardır.

-Malfouralı şair Marya Addou'dan bir alıntı

Elleri yine ağacın üzerindeydi.

Bunun başka bir rüya olduğunu anlaması uzun sürmedi. Gözleri duyuşal girdiyi kaydeder kaydetmez anladı.

Lore korkuyu ve bu bilgiyle birlikte paniğin omurgasından aşığı buz gibi damlamasını ve uzuvlarını beceriksizleştirmesini bekliyordu. Rüyalar görmek ormanının işe yaramadığı anlamına geliyordu, Bastian buna inanmasa da ölü bir tanrıçanın etkisi zihnine sızıyor olabilirdi. Ama korktuğu başına gelmedi.

Belki de korkacak bir şey yoktur, diye düşündü, ama bu soluk bir şeydi, duman gibi uçup gidiyordu. Bu rüya dünyasında, rüya-zihniyle, kelimeler bir arada pek bir anlam ifade etmiyordu, burada olduğu kişinin hiçbir bağlamı yoktu.

Elleri -avuç içleri yara almamış, daha solgun- önlerindeki ağaç kabuğunu sanki çoktan gitmiş bir sevgiliymiş, bir daha dokunmayı hiç beklemediği bir şeymiş gibi okşadı. Zihni ortadan ikiye bölünmüş gibiydi, rüya-o ve gerçek-o, her biri farklı düşünce, anı ve inançlara sahipti. Rüya-her daha yüksek sesle konuşuyordu. Rüya-her, bu ağaca yeterince konsantre olabilirse, zihnindeki tüm gürültüyü sadece

parmaklarının altında hissederse, belki unutabilirdi.

Neyi unuttun? diye sordu real-Lore, zar zor etki yaratan bir başka çıplak düşünce izlenimiyle. Cevap gelmedi.

"Çok nazikti."

Hem tanıdığı hem de bir ses. Omzunun üzerinden baktı.

Gözleri arkasındaki figüre tam olarak odaklanamıyor, göze çarpan tüm noktalara göz gezdiriyordu. Uzun boylu. Geniş omuzlu. Elleri çilliydi ama yüzü, kurumamış bir tuvalin üzerine atılmış su gibi ışık ve renkten ibaretti.

Dream-her hafifçe alay ederek ağaca geri döndü. "Artık nasıl nazik olunacağını bildiğini sanmıyorum," diye mırıldandı. "İyilik insana özgü bir şeydir."

Figür ayaklarının üzerinde kaydı. "Ona bir cevap verdin mi?"

İç çekti, öne doğru eğildi, böylece alnı avuç içi kadar emin bir şekilde ağaca dayandı. "Zamana ihtiyacım var."

"Şu anda elimizde bolca bulunan tek şey bu gibi görünüyor," dedi diğer ses hayıflanarak. Bir duraklama. "Peki bunca zaman sonra ne cevap vereceksiniz?"

Rüya-zihin, hangisinin doğru olduğundan emin olamadan cevaplar üzerinde çırpındı. Onu seviyor muydu? Elbette seviyordu, sevmeseydi buraya gelmezdi. Doğru kararlar verdiğiinden emin olmadığı zamanlarda bile defalarca istediği şeyi yapmazdı. Ama bu onunla evlenmek istediği anlamına mı geliyordu?

"Bilmiyorum," diye mırıldandı, zihnindeki soruya ve arkasındaki kişiye bir cevap.

Atmosfer değişti. Adamın elini kaldırdığını biliyordu, parmaklarının sanki çoktan tenine değmiş gibi esnediğini hissedebiliyordu. Nefesi kesildi, bekliyordu. İstiyordu, her ne kadar bunu gizlemeye çalışsa da.

"Yapma," dedi diğer ses, o kadar yumuşaktı ki neredeyse hiç duyulmuyordu.

Lore nefes nefese uyanmadı. Gözleri sakince açılmış, açık pencereden gelen esintiyle bir hayalet gibi örtüsüne bakıyordu.

İçgüdüsel olarak, bu rüyanın kimseye zarar vermediğini biliyordu. Anton'un yaptığı gibi kendi zihni ona karşı dönmemişti; kendi zihniydi.

Yine de bu ifade tam olarak uymuyordu. Bu rüyalarda bir şey vardı, aşırı çalışan bir beynin yorgun ateşlemelerinden daha fazlası. Çok gerçekçi geliyorlardı.

Rüyalar her neyse, açıkça kanallama tarafından tetikleniyorlardı. Ve bu özel rüyalar kimseye zarar vermiyor olsa bile, yine de onu huzursuz ediyordu.

Ayağa kalktığında bir şey elini çekiştirdi ve yatağa aynı hızda tuttu. Lore kaşlarını çatarak aşağı baktı.

Yüzüğü.

Çarşafından kopan bir iplik elması tutan gümüş çatallardan birine takılmıştı. Lore onu taktığını neredeyse unutmuştu - gülünçtü, kocaman bir şeydi - ama parmağına rahatça oturuyordu, sanki hep oradaymış gibi bir ağırlığı vardı.

Dudaklarını birbirine bastırarak bir an ona baktı. Sonra yavaşça gevşek iplikten çözdü.

Bastian'la birlikte onun dairesine döndüklerinde uyku düzenleri hakkında bir tartışma yaşanmamıştı. Bastian kendi odasına gitmiş ve ondan kendisine eşlik etmesini istememişti. O da kendi odasına gitmişti. Hiçbiri gerçek gibi gelmiyordu, sanki herkesin iyiliği için oynadıkları bir oyun gibiydi, o onu istiyordu, o da onu.

Lore onu takip etseydi, onu durduracağını sanmıyordu. Belki de yapmalıydı. Bunu tanıdık bir şey haline getirdi.

Uyku bir daha gelmeyecekti, bu gece değil. O biliyordu ki

Yara izinin şeklini biliyormuş gibi. Bu yüzden Lore, zihni durulmayı reddettiğinde daha önce yaptığı şeyi yaptı.

Yürüdü.

Bu sefer mum yok. Ona ihtiyacı yoktu. Odasından çıkıp kapıyı usulca arkasından kapattığında ay güneşi aydınlatıyor, palmiye yapraklarının koyu gölgelerini fayansların üzerine düşürüyordu.

Uzun, kemerli pencerelerden birinde duran Bastian'ın yüzü gökyüzüne doğru eğikti.

Lore bir süre ona baktı, yüzüğünü boş boş parmağında döndürdü. Bastian'ın evlenme teklifinden sonraki zaman zihninde bulanıktı -kükreme ve alkışlar, tebrikler. Hafızası sadece iki şeye odaklanmıştı: Bastian'ın gözleri, kahverengi-altın rengi ve hâlâ önünde diz çökerken parlıyordu, sanki kıpırdarsa bir şeylerin kırılacağını düşünüyor gibiydi.

Ve arkasında Gabe'in yüzü, ifadesi dikkatle boştu. Gabe, tıpkı daha önce yaptığı gibi gitmek için dönüyordu. Her zaman gidiyordu.

Ayakları çoktan hareket edene kadar Bastian'a doğru yürüdüğünü fark etmemişti. Her zaman olduğu gibi, Bastian onun ipini tutuyor ve onu çekiyordu.

Bastian kız yaklaşırken ona baktı, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi yoktu, sonra tekrar pencereye döndü. Kadın yanına geldiğinde ona dokunmadı. Muhtemelen evli olan iki insan için garipti. Belki de kız onu odasına kadar takip etmeye çalışsaydı onu durdurabilirdi. Belki de normal bir şeymiş gibi davranmadan önce bunun yatışması için zamana ihtiyaçları vardı.

Aralarında hiçbir şey olmadığı kadar.

Lore onun neye bu kadar dikkatle baktığını anlamaya çalışarak pencereyi dikkatle inceledi. Tek görebildiği gökyüzünün geniş bir alanı, yıldızların üzerinde yaz fırtınası bulutlarından oluşan bir perdeydi.

"Buna izin vermezler," diye mırıldandı Lore. Yüzüğünü parmağının etrafında döndürdü, bu tik sanki yıllardır yapıyormuş gibi yerleşmişti. "Bunu biliyorsun, değil mi? Soylular

izin vermeyeceğim..."

Benimle evlenmek için. Kelimeler boğazında düğümlendi. İşte halledilmesi gereken kısım burasıydı: Bunun gerçekten olabileceğine inanmak. Hayatının bu kadar değişebileceğine.

Bir alay. "Onların söz hakkı yok. Bu seninle benim aramda."

Geniş pervaza oturdu. "Neden?"

Bu yüzük parmağına takıldıktan birkaç dakika sonra kendini gösteren soru. Onu uykuya sürükleyen soru. Bu sadece bir istek meselesi olamazdı, ikisi için değil. Bu şartlar altında olamazdı.

Uzun bir süre sessiz kaldı, kalp atışlarının tik takları yumruk gibi iniyordu. Lore yana doğru bir bakış atmaya cesaret etti. Bastian'ın başı öne eğikti, aşırı uzun siyah saçları yüzünü gizliyordu.

Haftalar önce Bastian'ın çok uzun saçlarının muhtemelen bir sonraki moda olacağını düşündüğünde haklıydı. Genç soyluların çoğu artık kendi saçlarını uzatıyordu.

Gabe hâlâ acımasızca kısa tutuyordu.

"Seni güvende tutmak istiyorum," dedi Bastian sonunda, yüzü hâlâ saklıydı. "İki insan ancak bu kadar yakın olabilir, değil mi?"

Yüzü kızardı.

"Ve bu sizi Kirythean'ların gözünde meşrulaştırır," diye devam etti. "Onlara hiçbir yere gitmediğinizi gösterir. Gücünüzün Auverraine'e ait olduğunu."

Yüzüğü daha hızlı çevirdi. "Bu sadece gösteriş için olduğu anlamına mı geliyor?"

"Hayır." Sonunda başını kaldırıp ona baktı. İkisi karşı karşıya dizilmişlerdi; adam pencereye, kadın odaya bakıyordu. Adam ışıktaydı, kadın ise gölgede.

Bastian yumuşak bir sesle, "Hayır," diye tekrarladı. "Seninle evlenmek gibi bir niyetim var."

Kalbi kendi içinde düğümlendi. "Korkunç bir Kraliçe olacağım, Bastian. Bunu enine boyuna düşünmüş olamazsın."

"Gerek yok. Her zaman sen olacaktın, Lore. Sihrimiz birbirimizi yansıtıyor. Birbirimizi kimsenin tanıyamayacağı kadar iyi tanıyoruz." Durakladı. "Ve sen bana yalnız olmadığımı hissettiren tek insansın."

Tek insanlardan biri. Diğerini tanıyordu, tek mavi gözü ve mürekkepli avuç içleri vardı.

"İyi," diye mırıldandı Lore yere doğru. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorsun. Peki ya benim ne yapmam gerekiyor?"

"Bana ihtiyacın var," diye cevap verdi Bastian, alçak sesle ve sakın bir şekilde. "Tıpkı benim sana ihtiyacım olduğu gibi. Bu yüzden hâlâ buradasın." Başını hafifçe salladı. "Eğer farklı insanlar olsaydık, Lore, şimdiye kadar çoktan gitmiş olurdun."

O haklıydı. O sadece kaçmakta iyiydi. Ama burada onun yerçekimine hapsolmuştu, onun yörüngesinde bir yıldızdı ve ayrılmak aklının ucundan bile geçmiyordu.

Karanlık bir bahçe, açık bir kuyunun yanında bir yakarış. Koş.

Hayır.

"Demek ihtiyacın olan şey benim." Gözlerini kaldırdı, onunkilerle buluşturdu. "Peki ya senin istediğin?"

Bastian Arceneaux'nun ne diyeceğini bilemediğini ilk kez görüyordu.

Ama belki de bu tam olarak doğru değildi. Kelimeleri bulamıyormuş gibi görünmüyordu - daha çok içinde bir yerlerde tıkanmış ve dışarı çıkmaları engellenmiş gibiydi. Yüzünde bir savaş oynuyordu, sıkılaştıran bir çenenin ve kaşlarının arasındaki oyma çizginin artışlarıyla savaşıyordu.

"Lore," dedi sessizce, sanki bir itirafın başlangıcıymış gibi. Ama itirafın geri kalanı ağzından hiç çıkmadı. Onun adı dışında hiçbir şey.

Gözleri hafifçe açık olan ağzına gitti. Evet dediğinde onu öpmüştü, gerçek ve sıcaktı ve kıştan sonra güneş ışığı gibi hissettirmişti. O anın anısı her düşüncesinin sınırlarında gezinip duruyordu ve bu anı ona, eğer bir balo salonunun ortasında olmasalardı, Hisar'daki tüm gözler onu izlemeseydi, onu nasıl öpeceğini düşündürüyordu.

Özellikle bir göz.

"Neden gelip görmesini istedin?" Bunu sormak istememişti. Ama bu gerçekten istediği bir cevaptı. Evet, kraliyet nişanlarına resmi olarak tanıklık edilmesi gerekiyordu ama bu sadece kayıt altına alınmaları gerektiği anlamına geliyordu ve Malcolm Kilise'nin elçisi olarak görev yapamaz mıydı? "Bu çok acımasızcaydı Bastian. Hepimiz için."

"Çünkü ikimizi de görebileceğin bir karar vermeni istedim," dedi Bastian. "Bunun zalimce olduğunu inkâr etmiyorum. Ama seçtiğin kişinin ben olduğumu bilmek istedim."

Yüzüğündeki taş avucuna doğru dönmüştü. Yara izinin kabarık çizgilerine karşı buz gibi hissettiriyordu. "Bunu yapmamalıydın."

"Listeye ekle." Yorgun bir elini yüzünde gezdirerek iç geçirdi. "Ama sen... sen seçtin, değil mi?"

Bastian'dan gelen belirsizlik kulağa tuhaf geliyordu. Bu onun kendi kesinliğini güçlendirdi, Zıtlıklar Yasası yine iş başındaydı. "Yaptım," dedi.

Ama Bastian'ın derin nefesi rahatlama gibi gelmedi. Sanki onun bir seçim yapmasını hiç istemiyormuş gibiydi.

Bastian pencereden döndü, eli onun koluna uzandı. Teni güneşi emmiş su gibi hoş bir sıcaklıktaydı. Kolundaki eli yanağına gitti, hafifçe bastırdı, böylece ona doğru döndü, ışığa doğru bir çiçek gibi.

"Bana ne düşündüğünü söyle," diye mırıldandı.

Lore içini çekti, gözlerini kapattı. "Keşke olduğumuz kişi olmasaydık diye düşünüyorum. Düşünüyorum da, eğer seninle sokakta tanışsaydım ve sen Güneş Prensi olmasaydın, çoktan birlikte bir sıra evimiz olurdu." Burnu kırıştı. "En azından bir tane kiralardık." Belki Gabe de orada olurdu.

Sessizce güldü. "Fakir olurduk ve sihrimiz olmazdı, sence bu kulağa bundan daha mı iyi geliyor?"

"Benim için öyle."

Nefesi çok sıcaktı, çok yakındı. Onu öpmek için fazla bir şey gerekmezdi. Ve eğer yaparsa, orada durmazlardı, yaparlardı

Ay ışığında yerde birbirlerinin içinde olmak, etraflarındaki her şey bu kadar karmaşıkken basit bir şey aramak. Bu tür bir birlikteliğin etrafında uzun süre dönmüşler ama asla bu kadar yakınlaşmalarına izin vermemişlerdi.

Lore başını geriye eğdi, adamın dudakları onunkilere kıl payı kadar yakındı. Aradaki mesafeyi kapatmak için hamle yaptı.

Ve Bastian eğildi.

Bu onu incitmedi, gerçekten incitmedi. Her şey , her şey kırılıyordu.

Bastian'ın nefesi titriyordu. "Özür dilerim," dedi. "Başka zaman... Bilmiyorum, sadece yapmamam gerektiğini hissediyorum..."

O bunu anlamadı. Ama anlamasına da gerek yoktu. Lore sadece başını salladı ve onun kollarından çıktı.

Onu durdurmadı.

Bahçeye geri dönmeyi düşündü ama yapmadı. Onun yerine avluya gitti. Gabe'in tekrar bahçede olacağını düşünmek için hiçbir neden yoktu ama Bastian'ın yüzüğü parmağındayken onu görme riskini almak istemiyordu.

Belki de Gabe onu tamamen bırakmıştı. Belki de orada olmayan bir şeyi arıyordu. Bir şekilde onun için hâlâ önemli olduğuna, onu burada nefret ettiği bir Kral'ın parmağı altına hapseden şeyden daha fazlası olduğuna dair gösterge. Ya da en azından nefret ettiğine inanmak istiyordu.

Farklı bir şey olmak istemesi bencilceydi. Ama Lore'un bencilliği yeni bir şey değildi. Her ikisine karşı hissettiği çekim, kiminle nişanlı olursa olsun değişmemişti.

"Bu korkunç," diye mırıldandı kendi kendine, ama gerçekten öyle miydi?

Pencerelerden giren ay, kulenin merdivenlerinden aşağı inerken yolunu aydınlatacak kadar parlaktı.

Zehirli bitkilerle dolu cam kubbeli odaya giden dolambaçlı koridorlar. Lore kimseyle karşılaşmadı ama geçtiği odalardan birkaçından kahkaha ve müzik sesleri sessizliğe karışıyordu. Balo hareketli geçmişti; bu tür partiler çabuk bitmezdi. O kapalı kapılar ardında adının kaç kez anıldığını merak etti. Hangi söylentilerin çıktığını merak etti. Hiçbirinin gerçek kadar tuhaf olmaması içini rahatlatıyordu.

Etrafında açılan avlu, gece açan çiçeklerden -akşam çuha çiçeği, tırmanan datura- gelen sıcak, uyutucu bir koku bulutuyla doluydu. Lore, Gabe'in de burada olmayacağını biliyordu ama yine de onu aradı, bir keşişi tutabilecek bir gölge aradı.

Keşiş yok. Ama burada biri vardı.

Figür inceydi, Lore'dan daha uzun boyluydu ve pencerelerden birinin yanında duruyordu. Soluk, ince bir el camın yanındaki çiçeklerden birini okşuyordu. Hellebore, kanlı rengi ay tarafından solgunlaştırılmıştı. Bir tutam altın sarısı saç figürün yüzünü örtüyordu ama Lore onu hemen tanıdı.

Amelia Devereaux. Demonde, şimdi. Dani'nin kız kardeşi, ailesinin Yanık Adalar'dan kaçan tek üyesi, gözyaşları Bastian'ı merhamete getirmişti. Loş ışıktaki neredeyse Dani olabilirdi, Lore'un onu hatırladığı gibi - Alie ve Brigitte ile Bastian'ın güneşinde gülüyor, makaron yiyor, Anton'un tuzağına götürecek küçük bilgi kırıntılarını ona veriyordu.

Lore hiç ses çıkarmadı ama diğer kadın yine de orada olduğunu biliyordu. Omzunun üzerinden bakarken elini karaca otundan kaldırdı.

Lore uzaktan, kaçmaya, saklanmaya çalışıp çalışmayacağını merak etti.

Amelia'nın yüzündeki ifade tamamen kötüydü.

"Bunu hak etmiyorsun," diye mırıldandı diğer kadın. "Kanayan Tanrı'nın verebileceği en büyük nimeti, hayal bile edemeyeceğin gücü çaldın ve umurunda bile değil. Aptal kız."

Başka zaman olsa, Lore'un bir çeşit kemeri olurdu.

Birinin onunla bu şekilde konuşurken iki kez düşünmesini sağlayacak bir sevinç. Ama çok yorgundu ve Amelia'nın kızmaya hakkı vardı, gerçekten. Ailesi yokken o buradaydı ve yaşlı bir adamla evliliğe hapsolmuştu. Bir elini yüzünde gezdirdi. "Böyle düşünen ilk kişi sen değilsin."

"Sadece bunun senin hatan olduğunu unutma," diye devam etti Amelia, sanki Lore hiç konuşmamış gibi. Yavaşça Lore'a doğru yürüdü, onunla atriyumun ortasında buluştu, tepedeki ay ikisinin de üzerinde bir spot ışığı oluşturunuyordu. "Sana emredileni yapmış olsaydın, tüm bunların yaşanmasına gerek kalmazdı."

"Neyin geri kalanı?" Lore kaşları çatılmış bir halde sordu. "Aptalca bir şey yapma Amelia. Demonde muhtemelen yakında ölecek ve o zaman uygun bekârları seçebilirsin. Yani Bastian dışında."

Diğer kadının yüzü buruştu. "Bu sadece Bastian'la ilgili değil." Neredeyse Bastian'ın adını hırıldayarak söyleyecekti. "Bu yeni bir dünyayla ilgili. Onun dünyası. Bu hepimizden daha büyük bir şey ölüm cadısı ve sen bunu olması gerekenden çok daha karmaşık bir hale getirdin. Tek başına aşağı inemezdin; herkesi yanına almak zorundaydın. Bencilce."

Sesi annesinin sesine benziyordu ve Lore'un geri çekilmesine neden oldu. Amelia'nın eli kalktı, soğuk parmakları Lore'un Lore'un yanağını okşadıktan sonra eline doğru eğildi. Onu aldı, önünde tuttu, yüzüğünü incelemek için bir o yana bir bu yana çevirdi.

"Baldıran Kraliçesi," diye alay etti Amelia. "Korkuyla yönetilen biri için ne kadar sert bir isim. Korktuğu için dünyayı lanetleyen biri."

Sonra gitmiş, avludan çıkıp gece vakti Hisar'ın karanlığına doğru sürüklenmişti.

Lore iç çekti. Sonra yavaş adımlarla Bastian'ın dairesine geri döndü, Amelia'nın ne demek istediğini anlayamayacak kadar yorgundu.

Bir şeyler oluyor.

Bu düşünce yabancı geldi, sanki biri fısıldıyormuş gibi

kafatasının

içinde. Sonra,

bir kelime.

Yeraltı

mezarları.

İç sesi değil, kendi düşüncelerinin sıradan monologu değil. Bu başka bir yerden , tıpkı ilk kez duyduğunda, taş bahçeye gidip annesini ve Gabe'i gördüğü gece olduğu gibi.

Ama şimdi daha güçlüydü ve sonunda nerede duyduğunu bulabildi, zihninin arkasında gizlenen bu ses hem kendi düşünceleri gibiydi hem de değildi.

Bir ömür önce Mortem sızıntısında duyduğu sesin aynısı.

Lore gözlerini sıkıca kapattı. "Git buradan," diye mırıldandı dişlerinin arasından. Deli bir kadın gibi görünüyordu; kendini de öyle hissediyordu. "Siktir git buradan."

Kafası sessizdi ama kemiklerinde hissettiği çekim devam ediyordu. Lore bunu görmezden geldi, kararlı adımlarla yatak odasına doğru yürüdü, sanki canavarca bir elin uzanıp onu gecenin içine çekmesinden korkuyormuş gibi Citadel kapısının önünden aceleyle geçti.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Yeni Kral'la yaşadıkları çalkantılara rağmen, Auverraine'e karşı bir hamle yapmayı henüz akıllıca bulmuyorum. Söylentilerin doğru olup olmadığını göreceğiz.

-Kirythean yazışmalarıOurish Geçidi'nde Caldienan sınır muhafızları tarafından durduruldu

Bastian İlk Gün dualarına pek sık katılmazdı. Lore onu suçlamıyordu - Anton ve August'un onun hayatıyla ilgili planları din üzerineydi, bu yüzden bundan kaçınmak istemesi mantıklıydı. Lore da sık sık katılmazdı.

Ama bunu kaçırıyorsa lanet olsun ona.

Lore şafakla birlikte uyanmış ve hemen dolabına gitmişti. Giyindi ve Juliette'i çağırıp çarşafı buruşmuş yüzü ve karışmış saçları için bir şeyler yapmasını istemeyi düşündü. Bunun yerine, Lore saçlarını örerek ve kırıksıklıkları düzeltmek için makyaj masasının üzerindeki bir kaptan aldığı losyon benzeri bir şeyi yüzüne sürerek onlarla kendisi ilgilendi. Sonuç, emrinde bir hizmetli ordusu varken alışkın olduğundan daha az gösterişliydi. Olduğu kişiden çok, eskiden olduğu kişi gibi görünüyordu.

Saç toplarken önceki gece aklını kurcalıyordu. Amelia atriyumda, görünüşe göre yaşlı kocasından kaçmak için geceleri dolaşıyordu. Bir yanı Gabe'in, Amelia'nın Lore'un Apollius'un en büyüğünü almasıyla ilgili bir şeyler söylediğinde ne demek istediğini aydınlatıp aydınlatamayacağını merak ediyordu.

Nimet. Bastian'dan şekilde bahsetmezdi herhalde? Ama hayır, bunun sadece Bastian'la ilgili olmadığını, daha büyük bir mesele olduğunu söylemişti. Eğer sarayda daha fazla dinsel muhalefet varsa, Gabe'in bunu bilmesi gerekiyordu. Belki dualar başlamadan önce onu yakalayabilirdi.

Bu kadar erken kalkmasının, tek başına hazırlanmasının nedeni buydu. Gabe'i tek başına görmek için. İyi olduğundan emin olmak için.

Belki, belki de kafasının içinde duyduğu sestten bahsetmek ve delirmediğine dair güvence almak için. Anton haklı değildi.

"Şimdiden giyindin mi?" Lore etrafında döndü.

Bastian kapının eşiğinde durmuş, elinde bir fincan kahve ile pervaza yaslanmış ve kara kaşlarını çatmıştı. O da giyinmişti, hem de her zamankinden daha güzel giyinmişti; işlemeli keten bir yelekle sınırlanmış beyaz gömleğinin kabarık kollarında altın iplikler parıltıyordu. Bu kez düğmelerini bile iliklemişti, sonradan düşünülmüş gibi açık bırakmamıştı.

"Uyuyamadım," dedi Lore. "Ne zamandan beri bu kadar erken kalkıyorsun?"

"Yeni bir sayfa açıyorum." Odaya girdi, aynada daha da büyüdü. Eli kadının omuzlarına inecekmiş gibi seğirdi, sonra onun yerine yanına düştü. "Görünüşe göre aynı affliction'dan muzdaripmişiz. Ben de uyuyamadım."

Sanki yeni bir bilgi bekliyormuş gibi, sanki dün gece onu görmemiş gibi söyledi. Sanki konuştuklarını hiç hatırlamıyormuş gibi.

Bastian'ın elleri omuzları sandalyesinin arkasına dayandı, endişeyle kaşlarını indirdi. "İyi misin, Lore?"

Zorla gülümsedi. "Peki."

Bastian fincanını makyaj masasının üzerine bıraktı ve ona içebileceğini işaret etti. "Bugün dakik olmak için iyi bir gün gibi görünüyor."

Lore omuz silkti.

Arkasındaki Bastian'ın içinden bir titreme geçti, havada bir rahatsızlık vardı. Dönüp ona baktığında gözleri kapalıydı, çenesi ani bir baş ağrısıyla savaşmaya çalışıyormuş gibi gergin bir çizgiydi.

"Umarım benden nefret etmiyordur," diye mırıldandı, çok sessizce. Kendisinden bile saklamak istediği bir sır gibi. "Umut etmek aptalca bir şey. Ama yine de."

Lore ayağa kalktı, parmakları onun sıkıca yumruk yaptığı elinin etrafını sardı. "Senden nefret edemez."

"Sanırım bu teorinin sınırlarını test edeceğiz." Bastian onun elini kaldırdı ve parmağındaki yüzüğe baktı. Etrafında dönmüş, taşı yana doğru kaymıştı. "Senin için biraz büyük. Yeniden boyutlandırmamız gerekecek, daha önce..."

Kraliçesi olmadan önce.

Bastian başını kaldırıp ona baktığında, bir anlık kırılganlığı kaybolmuştu. "Özür dilerim," dedi. "Başım ağrıyor." Kadının elini ağzına götürdü ve parmaklarını öptü. Sonra elini dirseğinin içine soktu. "Bu resmi olarak nişanlı bir çift olarak ilk gezintimiz olacak, değil mi? Dua toplantısı olması ne kadar da hayırlı."

Lore cevap vermeyerek onun kendisini odadan çıkarmasına izin verirken, güneş ışığı parçalanmış altın perdeler gibi etraflarına doluyordu.

Lore ve Bastian geldiğinde Kuzey Mabedi neredeyse doluydu. Meraklı gözler onun üzerinde geziniyor, yüzüğüne, yüzüne, dolaptan aceleyle çıkardığı siyah elbisesine ışık tutuyor, hepsinden fısıltılar çıkarıyordu. Zemine bakmak, toplanmış soylulara bakmaktan daha kolaydı; balo ve sonrasındaki partiler yüzünden hâlâ gözleri kararmış, adını taşıyan dedikodularla dolu bir gece yüzünden sesleri kısılmıştı.

Mabedin ön tarafındaki yerlerine oturduklarında Bastian onun kolunu bıraktı ve biraz mesafe bıraktı. Gitti

Arceneaux Kralı ve varisinin İlk Gün dualarına başlamak için sunakta diz çökmesi geleneğiydi-Bastian tutulmadan beri katılmamıştı ve ona eşlik edecek bir varis de yoktu.

Bir varis düşüncesi yüzünü ısıttı. Lore, Bastian'ın karısı olarak bunu sağlamanın kendisine düşeceğini düşünüyordu. Onları ebeveyn olarak hayal edemiyordu.

Sığınak yavaş yavaş sessizleşti, vitray rengindeki ışığın içinde sessiz soylulardan oluşan bir deniz. Lore, Gabe'in odaya girdiğini hissetti -toplu nefes alış verişi, Bastian'ın yanında kaskatı kesilmesi.

Yukarı baktı.

Ona bakıyordu. Gabe kürsünün ortasında durmuş, kısa zincirindeki Kanayan Tanrı'nın Kalbi geniş göğsünde parlıyordu. G z bandının derisi, bu role ait olmadığını ilan eden bir rozet gibi sade duruyordu.

Bastian'ın onunla gelmesi, Gabe'le konuşma, ona kafasının içindeki sesi anlatma fırsatı bulamadığı anlamına geliyordu. Belki bunun yerine konuyu Bastian'a açabilirdi ama bir şey onu buna karşı uyarıyordu. Ya paniğe kapılacak ya da bir şey olmadığını düşünecekti ve her iki u  da yararlı olmayacaktı.

Bir kalp atışı sonrasına kadar ormanını hayal ettiğini fark etmedi. Lore gözlerini kapattı ve zihninde yeşil yapraklar, kahverengi ağaç kabukları ve açık gökyüzü dolaştı. Bir bariyer, evet, onu güvende tutacak duvarlar.

Bir kafes.

Ama belki de ihtiya ı olan şey buydu, eğer karanlıkta sesler duyuyorsa.

Bir an sessizlik oldu, sonra Gabe konuşmaya başladı, sesi alçak bir g r lt yd . Her İlk Gün ayınındeki aynı dua. Anton'un daha önce söylediğini duyduğu şeyleri Gabe'den duymak doğal gelmemişti.

Lore ve Bastian ayağa kalktı ve cemaatin geri kalanıyla birlikte diz çöktü; bu, hiçbirinin zorunda kalmadığı, kökleşmiş bir performanstı. Kanayan Kilise'yi oluşturan vitraylar

Penceredeki Tanrı'nın Kalbi kanlı kanlı parlıyor, mangal dumanı gözlerini yaşartıyordu.

"Senden ışığın için bir araç yapmanı istiyoruz," diye mırıldandı Gabe, duanın sonuna yaklaşırken. Kelimeler karmakarışık, sanki onları ağızından çıkarmak, bu Sığınak'tan ve ona bakan herkesten ayrılmak için sabırsızlanıyordu.

"Senden geri dönmeni ve bizi kutsal kılmanı istiyoruz-" diye mırıldandı toplanan soylular, Lore'un sesi aralarında kayboldu. Ama sonra bu ortak ses kesildi ve soluk soluğa kaldı.

Lore'un gözleri tekrar Gabe'e kaydı. Bakıyordu ama bu kez ona değil, gözleri geniş ve Bastian'a sabitlenmişti.

Korku yüreğini kemirirken, Lore onun bakışlarını takip etti.

Bastian parlıyordu. Sadece pencereden gelen ışıktan değil, gerçi bu kesinlikle etkiyi artırıyordu; etrafında bir gölgenin antitezi olan altın bir parıltı dolaşıyordu. Gözleri kapalıydı, yüzü pencereye dönüktü, sanki duaya verilen aradan tamamen habersiz gibiydi.

Ama sonra gözleri açıldı ve Lore onun farkında olmadığını anladı, hem de hiç. Ona baktı, gülümsedi, uzandı ve elini tuttu.

Dokunuşu hafif, sıcak ve yaz gibiydi, bir kan hücumu, bir hava hücumu. Bir an için Lore'un görüşü titredi ve elini tutan adam Bastian'a hiç benzemiyordu. Sanki başka bir şekil Bastian'ınkinin üzerine bindirilmiş, iki parşömen yaprağı üst üste konmuş gibiydi.

"Sevgilim," diye mırıldandı ve sonra gözlerini kırptırdı ve tam olarak iki katına çıkmayan etki kayboldu.

Bastian'ın etrafını saran altın fosforlu ışıltı gelir gelmez söndü, parıltı yavaşça karardı ve yok oldu. Tüm soylular benzer şaşkınlık ifadeleriyle bakıyorlardı. Bazılarının gözlerinde yaşların belli belirsiz parıltısı vardı.

Lore'un ortası yüzüğüyle birlikte büküldü, sinirler her ikisini de yönlendirdi.

Bastian yüzüğünü düzelterek elini ağzına götürdü ve parmak eklemlerinin arkasını öptü. Dudakları hâlâ tenindeyken ona göz kırptı.

"yapmak için iyi bir zaman gibi göründü," diye fısıldadı.

Ne demek istediğini anlayarak odanın arka tarafına doğru baktı. Caius ve Maxon orada duruyorlardı, hâlâ tıpkı kendisi gibi taşralı kuzenlermiş gibi giyinmişlerdi. Ama Lore daha önce hiç ikisinin yüzünde olduğu kadar tuhaf bir ifade olduğunu sanmıyordu, huşu ve öfke karışımı bir ifade.

Artık halesiz olan ve az önce dualarını bölen şeyin tamamen farkında değilmiş gibi davranan Bastian, Gabe'e döndü. "Papa Hazretleri, devam edelim mi? Dualar bittikten sonra halledilmesi gereken işler var, hatırlarsınız."

Gabe ona dikkatle baktı, yüzünde neredeyse incinmiş bir ifade belirdi ama sonra bu ifadeyi kayıtsızlığa çevirdi.

Dualarını çabucak bitirdi, saray mensuplarının yarısı Krallarına bakmakla meşgul oldukları için kendi paylarına düşen çağrı ve yanıtı unuttular.

Sonra Gabe kürsünün önünden geri çekildi, hareketi tütsü dumanının dalgalanıp dönmesine neden olacak kadar hızlıydı. Tekrar Lore'a baktı, mavi gözleri parlıyordu.

Ve gitti.

Bunun olmaması gerekiyordu ve Bastian'ın adımlarındaki anlık kekeleme de bunu gösteriyordu. Ancak kürsüye çıkmadan hemen önce yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. Başını hafifçe salladı, bu sabah şikayet ettiği baş ağrısı tamamen geçmemiş gibi bir yüz buruşturması vardı, ancak mahkemesinin önünde dururken yüzü sakindi.

Bastian ellerini kaldırdı ve cemaatin üzerine bir sessizlik çöktü. "Sizi tanıştırmam gereken insanlar var." Doğrudan konuya girdi, herhangi bir ek gösteriden kaçındı. İfadesi sakinlikten alaycılığa dönüştü, sırtışı çarpık ve silahsızdı. "Bu son kez olduğunda, müstakbel eşimle tanıştırılmıştınız, bu yüzden dikkat etmenizi öneririm."

Kalabalıktaki bazı cevap veren gülümsemeler azaldı. "Bu tanıtım da bir o kadar önemli olacağı benziyor."

Bastian'ın kolları düştü, tütsü dumanı yayıldı. Mabedin arka tarafını işaret etti.

Lore döndü. Diğer herkes de öyle. Maxon hızla yüzünü sıkı bir gülümsemeyle düzeltti ve Aziz Kral'ın yönünü takip ederek orta koridorda zarif bir şekilde yürüdü. Muhtemelen Lore'un saraya takdim edildiğinde yaptığından çok daha zarif bir şekilde. Caius onun arkasından geliyordu, gözleri sanki yanından geçtiği her yüzü katalogluyormuş gibi bir o yana bir bu yana kayıyordu.

İki adam Bastian'ın yanındaki kürsüye çıkarken manikürlü kaşlar kızarmış gözlerin üzerine indi, nasır nedir bilmeyen eller gergin bir şekilde seğiriyordu.

"Kirytheanlar kürsüye ulaştığında Bastian, "Sizi Maxon Agripolus ve Caius Sentia ile tanıştırmak benim bir zevk," dedi.

Kirythean isimleri kalabalığın içinde gözle görülür bir tedirginlik dalgası yarattı.

Bastian onu gördü. Kurt gibi sırttı. "Bizzat İmparator Jax tarafından gönderilen delegeler."

Sonra, evlilik yeminlerinin ortasında itiraz bekleyen bir rahip gibi durakladı.

Mabette sessizlik vardı ama sakın bir sessizlik değildi. Hisar Sarayı, hoşnutsuzluklarını içinde dile getirmeyecek kadar iyi yetiştirilmişti ama bu hoşnutsuzluk, kaynamaya yüz tutmuş bir tencere gibi havanın altında kaynıyordu.

"Bu tarihi bir zaman," diye devam etti Bastian. Sesini bildiri okuyan biri gibi yükseltmedi; soylularıyla sanki sıradan bir yemek masasının etrafında toplanmışlar gibi, sanki Güneş Prensi olarak verdiği partilerden birindeymişler gibi konuştu. "Kurallar değişiyor. Geçmişin tehditlerinin gelecekte yeri yok; bunun yerine birlikte çalışmanın yollarını bulmalıyız. Yeni bir çağa girerken bir arada yaşamının yollarını."

Küçük, gergin hareketlerin hışırtısı, endişeyle gerilmiş ciğerlere girip çıkan yüzlerce nefesin neredeyse sessiz sesi dışında sessizdi. Lore etrafına bir göz atmaya cesaret etti.

Alie'yi göremiyordu ama Malcolm arka tarafında, yaralı kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzü sert çizgilerle kaplı bir şekilde duruyordu. Onunla göz göze geldi, sonra hızla başka tarafa baktı.

Kürsüye çıkan Bastian, Maxon'ı omzundan alkışladı. Diğer adam reddederek öylece durdu.

Bastian, "Uzun zamandır güvendiğimiz barışı korumak için çalışırken onları hoş karşılamanızı bekliyorum," dedi. Elini serbest bırakır gibi Maxon'dan çekti ve omzunun üzerinden din adamlarının yokluğunu vurgulayan sivri bir bakış attı. Alaycı bir gülümsemeyle kalabalığa geri döndü. "O zaman sanırım sizi kovmak bana düşüyor. Devam edin."

Az önce yarattığı karmaşanın tadını çıkarıyormuş gibi adımlarında bir sıçrayışla merdivenlerden indi ve Lore'un koluna girdi. "İyi gitti."

"Gabe'in gitmesi dışında."

Bastian'ın kendinden memnun sırıtışı azıcık da olsa duraksadı. "Belki de en iyisi budur." Yüzünü buruşturdu, eli şakağına gitti, sonra düştü. "Hadi ama. Şu lanet baş ağrısı geri geliyor."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Sadıklarımından asla uzakta değilim.

-Dua Kitabı, 56. Bölüm

Lore, tüm Hisar'da çınladığına şüphe olmayan soruyu sormadan önce odalarının kapısının arkalarından kapanmasını bekledi. "Bunu nasıl yaptın?"

"Ne yapmak?" Bastian İlk Gün ayininde olanlardan hiç etkilenmemiş görünüyordu. Adımları neşeli, tavırları rahattı, bir planın düzgünce yerine oturmasını izleyen biri gibiydi. Dün gece ay ışığının aydınlattığı pencerede, en az onun kadar kaybolmuş görüldüğü halinden çok farklıydı.

"Şu duaların sonundaki numara," dedi Lore, sesindeki kızgınlığı saklamaya çalışmadan. Elbette onun neden bahsettiğini biliyordu. "Parlayan."

"Ah, şu." Ona hınzırca bir sırıtış fırlattı. "Bir hevesle biraz Spiritum kanalladım, kendi auramı biraz güçlendirdim. Kanallık yapmayan birinin görebileceği kadar güçlü olacağından emin değildim ama görünüşe göre öyleymiş. Bir izlenim bıraktı, sence de öyle değil mi?"

"Büyünün oldukça anlamsız bir kullanımı gibi görünüyor." "Sevgilim, bizim için böyle bir şey yok."

Köşedeki oyuk -Alie'nin çay partisine ev sahipliği yaptığı yer- şimdi görkemli bir kahvaltı, meyve yığınları ve iki kişinin yiyebileceği hamur işleriyle doluydu.

asla yemek yemeyi ummazdı. Bastian, sanki doğaçlama sihir numarası onu aç bırakmış gibi masaya doğru hızlı bir sıra oluşturdu.

Bir fincan kahve doldurdu, içine krema koydu ve ona uzattı. "Belki bir dahaki sefere sen de benzer bir şey yapabilirsin. Kendini yürüyen bir ceset gibi gösterebilirsin."

Bir şakaydı ama hoşuna gitmemiştir. Lore kendisine uzatılan fincanı alıp bir yudum almadan önce şeker eklemeye koyulduğunda dudakları gerildi. Bastian genellikle Lore'un kahvesini nasıl istediğini, dişlerini sıyrarak kadar şekerli olmasını istediğini bilirdi ama bu sabah unutmuştu. Belki de Spiritum'un bir yan etkisiydi bu, konuşmadan önce düşünmemesine ve kahve tercihlerini unutmasına neden oluyordu.

"Hadi ama," dedi, kendi fincanını düzeltti ve sandalyelerden birine çöktü. "Şaka yapıyordum."

"Yani sadece bir izlenim bırakmak mı istedin?" Lore gönülsüz özrü görmezden gelerek sordu.

"Bu ve bunu yapıp yapamayacağımı görmek için." Bastian bir kase meyve aldı, çilekleri yaban mersinlerinden ayırdı ve ikincisini kızın yanına iterken birincisini sakladı. En azından kızın hangi meyveleri sevdiğini hatırlıyordu. "Dostumuz Jax'e gücümüzün boyutlarını gösterecek her şey iyi bir fikir bence."

İştahı kaçmıştı ama Lore yemezse daha sonra açlıktan öleceğini bildiği için kendini yemeye zorladı. "Dikkatli olmalısın Bastian. Kanallık yapmanın sonuçlarının ne olabileceğini hâlâ bilmiyoruz."

Kafasının içindeki bir ses gibi sonuçlar. Belki de sadece endişeydi, lanet olası tanrıça kadar derine gömdüğü tüm o travmanın bir tezahürüydü. Ama daha fazlası da olabilirdi. Aynı sesi Mortem sızıntısında da duymuştu ve daha fazlası da olabilirdi.

Dikkatle çiğnedi, çileğini yuttu. "Demek yine bu isteyiz." Bastian iç çekerek sandalyesine oturdu ve pencereden dışarı baktı. Manzara Hisar'ın arka tarafını, ana yapı ile Kuzey Mabedi arasındaki yeşil alanı gösteriyordu. Eğer başınızı kaldırırsanız

Yan tarafa baktığınızda tonozların cam kubbesini, mahzenlerin tepesine dikilmiş güllerin güneşe uzandığını görebiliyordunuz.

Bastian, camın parıltısında kelimeler arıyormuş gibi ağzı çalışırken ona baktı. Hareket edişinde acı veren bir şey vardı, ama her hareket dakikaydı - gözlerinin etrafındaki kaslar kapanırken, uzanıp parmaklarıyla ağzını ovuştururken, avucuna kazınmış tutulmanın bir anlık görüntüsü parlıyordu.

"Endişelerini anlıyorum," dedi sonunda, o kadar sessizdi ki, koca apartmanda sadece onlar olmasına rağmen duyulmaktan korkuyor gibiydi. "Ama benim için endişelenmene gerek yok, Lore. Ben ne yaptığımı biliyorum."

Yenmemiş bir yaban mersinini kâseye geri bıraktı. "Öyle mi?"

"Anton'un gücümüze karşı dikkatli olmamız gerektiğini söylediğini biliyorum," dedi. "Ama belli ki yanılmış. Ve bunu kullanmadan öğrenemeyiz."

Dudakları yana doğru kıvrıldı. "Belki de bunu ona sormalıyız."

Sessizlik. Bastian'ın parmakları porselen bardağının kenarına vurdu.

Lore endişeyle bir yabanmersini daha yedi. "Bunun nasıl çalışacağını bize söyleyebilecek tek kişi o olabilir."

"Haksız değilsin." Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. "Ama Anton'un hâlâ hayatta olduğundan şüpheliyim. Yaşıyorsa bile Mort'un onu nerede tuttuğunu bilmiyorum."

"Gabe'e sorabilirim," dedi, ikisi de onun etrafında bu kadar dikkatli dans ederken Rahip Exalted'ı gündeme getirdiği için biraz utanarak. Belki de bundan sonra Bastian'ın yanında Gabe'den her bahsettiğinde böyle hissedecekti, parmakları ortak bir yarayı deşiyordu. "Anton'un nerede tutulduğunu bilirdi."

"Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse," dedi küçümseyici bir el sallayarak.

Elini masanın üzerine uzatıp hafifçe onunkine koydu. Ona bir daha bakmadı ama gözleri kapalıydı.

"Bence," dedi sessizce, "belki de kanallık yapmaya birkaç gün ara vermeliyiz. İkimizin de iyiliği için. Yorgun görünüyorsun."

Kanallık yapmama düşüncesi hem bir rahatlama hem de bir hayal kırıklığıydı. Hangi cevabı umduğundan emin değildi.

Bastian, "Bunun kanallıkla pek ilgisi yok, daha çok Aziz Kral olmanın genel boktanlığıyla ilgisi var," dedi. Çenesinin bir başka kasılmasıyla gözleri açıldı ve içlerindeki bir şey belli belirsiz değişti. Yeni bir kararlılık. Bastian elini onunkinin altından çekti, kaba bir şekilde değil ama kesin bir kararlılıkla. "Korkarım bu bir seçenek değil, sevgilim. Şimdi değil."

Sessizliğe gömüldüler. Bastian çileği tabağına geri koydu, yenmemişti. Lore yaban mersinlerini kâsesinin etrafında kovaladı ama bir tane daha almadı.

Bastian kısa bir süre sonra ayrıldı, sessizlik o kadar ağırlaşmıştı ki Lore sessizliğin altında boğuluyormuş gibi hissetti. Bastian masadan kalkarken onu alnından öptü. Lore nereye gittiğini sormamış olsa da, "Heyecan verici bir şey yok," diye güvence verdi. "Hazinedarları tekrar rahatsız etme vakti geldi."

"Daha fazla ödeme mi?" Kendine rağmen sesinde parlak bir ton vardı. Auverrani vatandaşlarına yapılan doğrudan ödemeler hâlâ kendini iyi hissedebileceği bir şeydi.

Ona gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmadı. Cevap vermedi. "Peki saatlerini nasıl dolduracaksın?"

"Muhtemelen Yüce Rahip'i görüyordur." Unvanı isminden daha güvenli hissettiriyordu. "Bazı ekstra dersler iyi bir fikir olabilir, eğer

Kanallık, kurtulabileceğimiz bir şey değil."

Ve Anton'u soracaktı. İhtiyaç, kahvaltının geri kalanında göğsünde şişerek göğüs kafesine baskı yapmış ve patlamaya hazır hale gelmişti. Sadece kendi endişelerini yatıştırmak için bile olsa, bulabildiği her yerde cevaplara ihtiyacı vardı.

Bastian'ın gülümsemesinin kıvrımı daha da keskinleşti. "Bence bu kulağa harika bir fikir gibi geliyor. Remaut'a benden selam söyle."

Kaşları çatıldı. "Bunun iyi gideceğinden şüpheliyim." Ama Bastian çoktan kapıdan çıkmıştı.

Lore başını sandalyesinin arkasına yasladı. Bastian'ın Gabe'le alay etmek istemesi yeni bir şey değildi aslında. Gerçi bu konuda işlerin değiştiğini düşünüyordu. Bastian da ona zarar vermek istemiyordu.

Belki de bu sadece kendi isteklerinin konuşmasıydı. Üçünün bir tür çözüm bulmasına yönelik kendi arzusu.

Kendini zorlayarak ayağa kalktı ve hayatını ölçülemeyecek kadar zorlaştıran adamlardan birine içini dökmeye hazırlandı.

Kan ceketli bir muhafız kapının dışındaki saksı palmyelerden birinin yanında duruyordu. Lore onu görünce irkildi; zehir kaçakçısı olarak geçirdiği on yıldan sonra muhafızları görmek onu hâlâ tedirgin ediyordu, belki de Presque Mort'tan bile daha fazla. Hisar'da geçirdiği zaman onları gözünde yükseltmek için pek bir şey yapmamıştı.

Kan ceketli hiçbir şey söylemedi. Lore boğazını temizledi. "Neden buradasın?"

Muhafızın gözleri onun yönünü kesmiş, kabalığı karşısında şaşırmıştı. "Kral'ın emirleri," diye kesik kesik cevap verdi. "O gelemediğinde Hisar'da size eşlik edeceğim."

Dudakları birbirine yapıştı, öfkesi hızla artıyordu. "Hisar'da gayet iyi ilerliyordum."

Kan ceketli yanıt vermedi ama gözleri Lore'un yüzüğüne kaydı, sonra tekrar yüzüne baktı.

Ah.

"Buna gerek kalmayacak." Kendini tam boyuna çekti, gelecekteki kraliçeliğinin ağırlığını koymaya çalıştı.

sesine karıştı. "Kral'a sizi görevinizden aldığımı bildireceğim."

Kanlı ceketli ayağını kaydırđı ama gitmedi. "Korkarım bunu yapamazsınız leydim."

Gülümsemesi buz gibiydi. "Sizi temin ederim, yapabilirim."

"Sadece emri veren kişi tarafından görevden alınabilirim." Lanet olsun, bu kanlı ceket Lore'un hazırladığından daha cesurdu. Onları korkutmaya alışkındı ve bunu bir kez kullanmak istediğinde işe yaramayacaktı. Muhafız devam etti, "Majestelerini geri çağırmamı isterseniz-"

"Hayır." Topuğunun üzerinde dönerek telefonu kapattı.

"Gerek yok."

Çünkü bu tartışmayı kazanamayacaktı ve kaybettiğinde bu adamın yüzündeki memnuniyeti görmek istemiyordu.

Lore başka bir şey söylemeden koridordan merdivenlere doğru ilerledi. Adını sormadığı gardiyan da arkasına takıldı. Lore onun merdivenlerde ayağının takıldığını ve zemin kata kadar kış üstü düştüğünü hayal etti.

Bu özel hayale o kadar odaklanmıştı ki, neredeyse onu ezene kadar Alie'yi görmedi.

"Sana da merhaba," dedi Alie, ellerini Lore'un omuzlarına vurarak onu sabit tutmaya çalıştı. Sözlerinde bir kahkaha vardı ama gözleri yeşim taşı gibi parlıyordu ve taş gibiydi.

"Özür dilerim." Lore kendini düzeltti ve omzunun üzerinden bir bakış attı. Kan ceketli birkaç adım ötede durmuş, sırtı duvara dönük, elleri iki yanında ve gözleri dümdüz karşıya bakıyordu. Yeterince rahat bir duruştu, takip ettiğini hemen belli etmeyecek bir duruş.

Lore.

Muhtemelen amaç buydu.

Alie'nin bakışları Lore'unkileri takip etti, yüzündeki temkinlilik daha sert, daha keskin bir hal aldı.

"Elbette," dedi Lore, kan ceketlinin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Size dairenize kadar eşlik etmekten mutluluk duyarım, ayın o zamanlarının nasıl geçtiğini bilirim."

çok can sıkıcı."

Alie'nin yüzünde kafa karışıklığı belli belirsiz belirdi; Lore'a hafifçe başını sallayarak cevap verdi: "Teşekkür ederim, kramplar çok kötü. Eğer yanınızda varsa bir fincan Brigitte çayı iyi gelir."

"Her zaman." Lore kendini bir pazar festivalinde ahlak oyunu sergileyen yeteneksiz bir mumya gibi hissetti ama omzunun üzerinden hızlıca bir bakış daha atınca bu beceriksiz numaranın işe yaradığını anladı. Kan ceketlinin ağzında belli belirsiz bir hoşnutsuzluk ifadesi belirdi ve Alie'yle birlikte merdivenlere geri döndüklerinde Lore onun kadar yakından takip etmedi.

"Tanrım," dedi Alie nefesinin altından. "Kanaması olmayan herkes sanki yakalıyormuş gibi davranıyor." Lore'a okunamayan bir bakış attı. "Bastian'ın emirleri mi?"

"Görünüşe göre dakikalar önce."

"Hmm." Alie'nin herhangi bir içgörüsü varsa bile bunu dile getirmedi.

Kan ceketli onları merdivenlerden yukarı, koridordan aşağı, Alie'nin kapısına kadar takip etti -Alie'nin kapısı Bastian'ınki gibi saksılı eğrelti otları yerine, koridorun karşısındaki pencereden gelen ışıktaki coşkuyla büyüyen tırmanan bir pothos asmasıyla çevriliydi.

"Bir dakika sürmez." Lore, Alie'yi içeri kadar takip etti ve kapıyı arkasından kapattı. İkisi de durakladı, dönüp dönmeyeceğini görmek için kapı koluna baktılar. Dönmedi; anlaşılan kanlı ceket, onlar aylık kanama meselesini tartışırken dışarıda beklemekten memnundu.

Alie'nin dairesi Bastian'ınkinden çok daha küçüktü, Lore ve Gabe'in Eldelore Remaut gibi davranırken kaldıkları odalarla aynı seviyedeydi ama çok daha iyi dekore edilmiş ve bakımlıydı. Kapı, beyaz mermer şöminesi ve kuzey Citadel yeşiline bakan bir duvar dolusu penceresi olan küçük bir oturma odasına açılıyordu. Odanın arka tarafındaki açık kapıdan pelüş, yapılmamış bir yatak görünüyordu ve açık bir kemer, kadife döşemeli bir sandalye ile kitap ve mektuplarla dolu bir masanın bulunduğu küçük bir çalışma odasına açılıyordu.

Ama Lore'un daireyi incelemek için fazla şansı yoktu. Alie ona doğru döndü. "Ne yapıyorsun Lore?" dedi, sert ve kırpılmış bir sesle.

Lore'un ağzı açıldı ve tekrar kapandı. Sorgulanmaya hiç hazırlıklı değildi. Ama Alie ona neredeyse bir düşman gibi bakıyordu, bakır-kahverengi yanakları kızarmış ve gözleri parlıyordu, kollarını göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturmuştu.

Alie'nin gözünün üzerinde beyaza yakın bir kaş kalktı ve bakışları dikkatle Lore'un parmağındaki yüzüğe yöneldi.

Lore tekrar düşündü. Demek Bastian bunu önce kimseyle konuşmadan yapmıştı. Tamamen kendi başına aldığı önemli bir karar daha.

Titrek bir nefes verdi ve elması saklayabilecekmiş gibi avucunun içinde çevirdi. " de bu," dedi. "Gerçekten bilmiyorum."

Alie içini çekti, omuzları çöktü, kolları gevşedi. "Eh, bu ikimiz için de geçerli." Koltuğuna doğru ilerledi; Lore da onu takip etti, ikisi de şifon ve ipekten bir yumak halinde oturdular. "Sana bunu sordu mu? Yani yapmadan önce?"

"Hayır." Lore zayıf bir kahkaha attı. "Hiçbir fikrim yoktu. Daha önce hiç böyle bir şey hakkında konuşmamıştık."

Ama bu doğru muydu, gerçekten? Bastian onu nasıl güvende tutacağını defalarca söylemişti. Onu yakınında tutacağını. Ona göre, belki de bu doğal bir ilerlemeydi.

Alie ona üç kafası varmış gibi bakıyordu. "Ve sen de bunu kabul mü ettin? Bir Arceneaux Kralı ile evlenmeyi hiç konuşmamış olmana rağmen mi? Bu hafife alınacak bir şey değil."

"Tam olarak ne yapmam gerekiyordu, Alie? Kraliyet balosunun ortasında, lanet Kirtythean'lar izlerken sadece teşekkür mü edecektim? Her şeyi Jax'e rapor ediyorlar, Bastian'ın onları davet etmesinin tek sebebi bu. Aziz Kral'ın ölüm cadısının onun evlilik teklifini geri çevirdiği haberi bizi istikrar abidesi gibi göstermeyecek."

Alie'den derin bir iç çekiş daha. "Haklısın." Alnını ovuşturdu. "Malcolm ve ben tamamen gafil avlanmıştık ama en azından seninle konuştuğunu varsaymıştık. Nedenini söyledi mi?"

Hepsi bunun sadece ona değer verdiği için olmadığını biliyordu. Bu biraz acıttı. Lore omuz silkti. "Beni güvende tutmak için, dedi. Kirythean'lara kalıcı olduğumu, hiçbir yere gitmeyeceğimi göstermek için."

Kimi seçtiğimi görmek için. Ama bu kısmı kendine sakladı. "Daha çok sırtına bir hedef koymuş gibi görünüyor," dedi Alie. mırıldandı.

"Böylece muhafız, sanırım."

"Hala. Anlamıyorum..." Alie sözlerini bitirmeden önce sonunu getirdi ama bu sonlandırılması gereken bir ifade değildi. İkisi de gerçekten anlamıyordu. Bastian'ın eylemleri söz konusu olduğunda bu ortak bir konu haline geliyordu. Peki bu konuda ne yapabilirlerdi? O Kral'dı.

"Bir terslik var," dedi Lore sonunda, sessizce. Yüzüğün avucunun etine battığını hissedene kadar ellerini yumruk yaptığını fark etmemişti; yüzüğü yavaş ve kasıtlı bir şekilde geri döndürdü ve konuşurken ona baktı. "Kirythean'ları davet etmek, bana evlenme teklif etmek, bu kadar büyüü kanalize etmek. Mantıksız davranıyor."

Alie'nin dudakları düzleşti. "Muhtemelen Kral olmanın getirdiği strestendir, gerçi Bastian ve rasyonalite hiçbir zaman yakın mesafeleri paylaşmamıştır, özellikle de istediği şeyler söz konusu olduğunda."

"Bunun olduğunu sanmıyorum-"

"Onu ne kadar iyi tanıyorsun, Lore?" Alie yüzünü ona döndü, çenesini kaldırdı ve yüzünde soğukkanlı bir ifade vardı. "Aranızda sihirli bir bağ olduğunu biliyorum ama gerçek şu ki Bastian'ı sadece birkaç aydır tanıyorsun. Onun için neyin normal olmadığı konusunda yargıda bulunacak en iyi kişi sen değilsin. Bu Bastian Kral olduğunda beklediğimiz şeylerin dışında değil. Her zaman kendi fikirlerine başkalarınınkinden daha fazla önem vermiştir."

Lore ona baktı, Bastian'ı savunmak istiyordu ama bu duyguyu tamamen görmezden gelemiyordu. Eğer o bencilse, Bastian da öyleydi. İkisi de o gece Anton ve August'un istediklerini reddetmişti. İkisi de daha iyi olana asılmasını söylemişti. "O zaman bu konuda ne yapmamız gerekiyor?"

Alie ayağa kalktı, mermer ocağın üzerindeki çaydanlığa doğru ilerledi. Yıldızlı sapı olan bir demliği ateşe soktu, közleri karıştırdı, demliği ateşin ilk kıvılcımlarının üzerine astı. Hava böyle bir şey için çok sıcaktı; eliyle kendini yelpazeledi, saçlarının beyaz buklelerini dalgalandırdı. "Sen," dedi sonunda, "hiçbir şey yapmana gerek yok."

Sen kelimesine ince bir vurgu. Tedirginlik ensesine doğru diken diken oldu. "Bir şey mi planlıyorsun, Alie?"

Çaydanlık buhar çıkarmaya başladı; Alie onu askıdan indirdi ve bir bardağa sıcak su doldurdu, kanama krampları için ya da başka bir nedenle çay yapraklarıyla uğraşmadı. "Onun bir konseyi var," dedi sessizce. "Unutmuş gibi görünse bile. Tüm seçeneklerimizi değerlendireceğimize güvenin."

"Hangi seçenekler?"

"Her zaman seçenekler vardır." Alie'nin gözleri ona doğru kaydı, çay fincanının buharı arasından ona bakıyordu. "Onları göremiyor olman orada olmadıkları anlamına gelmez." Durakladı, sonraki sözleri daha sessizdi. "Gabe ile konuştun mu?"

Bu soru Lore'u hazırlıksız yakaladı. "Seni gördüğümde ben de oraya gidiyordum."

Alie başını salladı ve suyun soğumasını izledi. "Yani henüz ikisi arasında bir seçim yapmadın."

Alie'yle Gabe hakkında konuşmak -bu bağlamda ondan bahsetmek- Lore'un midesinde bir huzursuzluk yumağı, saldırmak için bekleyen bir yılan yarattı. Alie'nin ona hâlâ değer verdiğini biliyordu ama bunun tam olarak neye benzediğinden emin değildi. Lore'un önemseydiği gibi mi, yoksa daha yumuşak bir şey mi, ölmemiş ama tekrar büyümeyecek bir sevgi kalıntısı mı?

"İstemiyorum," diye fısıldadı Lore.

Alie dudağının kenarını çiğnedi. Bir süre sonra başını salladı.

Hava tuhaftı. Lore tekrar kanepeye kaydı. "Alie, ben..." Ama bunu nasıl takip edeceğini bilemedi, yönünü değiştirdi. "Sen ve Gabe..."

"Ben ve Gabe için endişelenme." Alie çay fincanının ağzından yükselen buharı izledi. "Onu her zaman önemseyeceğim. O da beni her zaman önemseyecek, bunu söylemek ne kadar küstahça olsa da." Dudağı büküldü. "Ama hiçbir zaman o ve ben olmayacaktık, Lore. İşler hiçbir zaman bu kadar basit olmayacaktı. Hiçbirimiz için değil."

Dumanı tüten çay bardağını aldı ve kapıyı açmaya gitti.

Kanlı ceketli koridorun karşısında askeri hazır ol vaziyetinde duruyordu. Alie başını ona doğru eğdi, sonra Lore'a dönerek elini tuttu ve onu eşikten geçirdi. "Çay için çok teşekkür ederim, eminim kısa sürede daha iyi hissedeceğim-"

Ama kapıdaki sadece Lore'un yeni muhafızı değildi.

Caius ellerini arkasında kavuşturmuş, neredeyse kan ceketlinin duruşuyla aynı şekilde duruyordu. Arkasındaki pencereden gelen ışık kenarlarını kızartmış ve doğrudan bakmasını zorlaştırmıştı ama öne doğru bir adım attığında yüz ifadesi kolayca görülebiliyordu.

Hevesli.

"Alienor," dedi Lore'u tamamen görmezden gelerek.

Şaşkınlık Alie'nin alnını kırıstırdı ama sadece bir anlığına. İyi giyilmiş bir pelerin gibi kolayca diplomat kimliğine büründü. "Caius. Seni tekrar görmek ne güzel, özellikle de artık saray kim olduğunu bildiğine göre."

Bunu şakacı bir şekilde söylemişti, ama tam olarak zımparalayamadığı bir kıymık vardı. O iyi giyilmiş pelerinin yıprandığı bir yer.

Caius sırttı. İnsanın içini rahatlatacak türden bir sırtış değildi bu. "Asla bu kadar aldanmazdın. Hile yapıldığını anlayan birine benziyorsun."

Lore daha önce hiç kimsenin "ayaküstü" kelimesini ironik olmayan bir şekilde kullandığını duyduğunu sanmıyordu. Ayrıca bu işin bu kadar kolay olduğuna da inanamıyordu; tüm saray Kirythean'ların varlığını hiçbir şey olmamış gibi mi kabul ediyordu? Muhafızları bile şaşkın görünüyordu.

Evet, diye düşündü, kendi sorusuna cevap vererek. Evet, öyle olduklarını sanıyordu. Auverraine bir savaştan ve bunun getireceği tüm maliyetlerden kaçınmak istiyordu; bu barış jesti, her ne kadar tuhaf görünse de, her şeyin yolunda gideceği yanılsamasını devam ettirecekti. İhtiyaçları olan tek şey de bu yanılsamaydı.

Alie gülümsedi ama gözleri kurnazca bakmaya devam etti. "Hasta bir vikontun uzak yeğeni olduğun hikâyesine pek inanmadığımı itiraf etmeliyim ama doğruyu beklediğimi söyleyemem. Sanırım öyle olmalıydı; bu tür yollarla yeni bir tanıdıkla ilk kez karşılaşmıyorum."

Kolunu şakacı bir şekilde Lore'unkinin içinden geçirdi. Hafif bir titreme vardı.

"Bir tanıdıktan çok bir arkadaşına benziyor," dedi Caius o keskin yarım gülümsemelerinden biriyle. "Umarım zamanla bizim için de öyle olur. Bastian senden çok övgüyle bahsediyor."

Lore, Alie'nin kolunu okşadı. "Git dinlen, Alie," dedi, hafif ve neşeli görünmeye çalışarak. "Zamanının sana acı verdiğini biliyorum."

"Planlarınızı bölmeme izin vermeyin." Düşman bir hükümetin ajanıydı ama en azından Caius kibardı. "Benimle bahçelerde bir tur atar mısın diye sormaya geldim ama kendini iyi hissetmiyorsan..."

"Öyle değil." Lore ona sıkı bir gülümseme verdi ve Alie'yi dairelerinin eşiğinden geri itti. "Ama seni görmek çok güzel, Caius." Sonra, yeterince yalnız bırakmadığı için, "Bastian ve ben Auverraine'de şimdiye kadar gördüklerinizden hoşlandığınızı umuyoruz."

"Kesinlikle etkileyiciydi." Alie'ye bir kez daha baktıktan sonra yırtıcı gülümsemesinin tüm ağırlığını Lore'a yöneltti. "Sizi de geç de olsa tebrik ederim leydim. Hepimiz

Nasıl bir Kraliçe olacağınızı görmek için sabırsızlanıyorum."

Bir hanımefendiye ve geleceğin kraliçesine gösterilmesi gerektiği kadar derin olmayan bir şekilde başını eğdi ve merdivenlerden inerek gözden kayboldu.

Lore titrek bir nefes verdi ve Alie'ye doğru döndü. "Sen _"

"Peki," dedi belli belirsiz. "Git Gabe'i gr."

Sonra da kapıyı kapattı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bir zamanlar aşk yaşamış iki insan arasında bundan daha dikenli bir yol yoktur.

-Emilie Beligne, Auverrani'li şair

Citadel'in yeşilini geçip Kilise'nin ağır kapılarından içeri girerken güneş Lore'un saçlarına kızgın yumruklarla vuruyordu. Hızlı adımlarla ilerledi ve vitraylı pencerelerden oluşan koridorda ilerlerken korumasının onu takip edip etmediğine bakmadı.

Bastian'ın Caius'un Alie ile vakit geçirmesini istemesi sürpriz olmamalıydı. Alie onların en iyi diplomatıydı, onlar farkına bile varmadan herkesten bilgi alabiliyordu. Yine de bu, onunla konuşmadığı bir başka şeydi ve sinirlenmesine, dişlerini sıkmasına neden oldu.

Ama şaşırmamıştı. Hayır, Bastian'ın en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapması yeni bir şey değildi. Artık kökleşmiş bir gerçek gibi geliyordu, daha önce onu şok etmemiş ve bir daha da şok etmemesi gereken bir şeydi.

Alie haklıydı. Onu gerçekten ne kadar iyi tanıyordu?

Lore yüzüğünü parmağında evirip çevirdi, derisini acımasızca ovaladı.

Kullanılmayan günah çıkarma odasının kapısına yaklaştı ve muhafızı kibar bir mesafe ötede, duvarın dibinde yerini aldı. "Aziz Kral emretti," dedi.

onun şüpheci kaşlarına karşılık olarak. "Yüce Rahip ile buluştuğunuzda mahremiyetiniz olacak."

Lore şansını zorlamadı. Başını sallayarak günah çıkarma odasına girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Bir an sonra emin olmak için kilidi çevirdi.

Bu konuşmanın hiçbir kısmının duyulmasını istemiyordu.

Koridorda aceleyle ilerledi, perdeyi kenara itti ve arkasından düşmesine izin verdi. Ama Lore banka oturmadı, bunun yerine kafesin onları ayırdığı yere doğru yürüdü ve dokunmadan olabildiğince yaklaştı. "Seninle konuşmam gerek."

Gabe kafesin diğer tarafına, incelikle bükülmüş metal ve tek aplikin titrek ışığıyla ikiye bölünmüş bir şekilde otururken gölgeler zeminin üzerinde hareket ediyordu. "Haberler harika," diye gürledi, ses tonunda yorgunluk ve kızgınlık birbirine karışıyordu. "Şu anda bunu yapıyorsun."

"Götlük yapma, Gabe." Lore uzandı ve parmaklarını kıvrımlı metale geçirdi, sanki tenini görmesini sağlamak sesine bir şekilde aciliyet katabilirmiş gibi. Gölgesi sertleşti; işe yaradı. "Demek istediğim..."

Sözünü bitirmedi ama parmakları kafesin içinde sıkılaştı, sanki metali kendisi koparıp ona bakmasını sağlayabilecekmiş gibi kıvrıldı.

Diğer taraftan bir iç çekiş. "Peki," dedi Gabe yorgun bir ifadeyle, başı duvara yaslanmıştı. "Konuşalım."

Ve bunu yaptığında, Anton hakkında soru sormadı. Henüz değil. "Hâlâ rüya görüyorum."

"Bunu konuşmuştuk. Savunmanız olduğu sürece-"

"Hayır," diye araya girdi. "Hâlâ Anton'la gördüğüm rüyalar gibi hissettirmiyorlar... katı hissediyorum. Neredeyse anı gibi hissediyorum. Ama benim değilim."

Diğer tarafta sessizlik vardı ama onun değiştiğini görmüştü. Lore ona Apollius, Nyxara ve onun gücünün dünyanın sonunun habercisi olduğu konusunda hâlâ neye inandığını hiç sormamıştı. Bastian kıyametin olmayışını

Anton'un yanıldığına dair bir işaret olarak algılamıştı ama başlangıçta buna hiç inanmamıştı. Gabe inanmıştı. Gabe çok inanmıştı.

Ve Lore hâlâ onun nereye düştüğünü bilmiyordu. Bir dayanak noktası, Gabe'in dindarlığı ile Bastian'ın kayıtsızlığı arasındaki devrilme noktası.

Gabe'in sessiz kalmayı planladığı anlaşılınca Lore, "Sanırım hiçbir şey ifade etmiyor olabilirler," dedi. "Ama burada buluşmamızın tek amacı büyümenin bir şekilde Gömülü Tanrıça'yı geri getirmemesi olduğuna göre, bence tartışmaya değer." Sonunda sesi kesildi. "Şimdi senin bir şeyler söylemen gereken bölüm, Remaut."

Soyadı onu sertleştirdi. Gabe yavaşça doğruldu. Elini yüzünde, saçlarında gezdirip göz bandını düzeltirken bulanık bir gölge gibiydi. "Ne söylememi istiyorsunuz Majesteleri?"

"Bunların önemli olduğunu düşünüp düşünmediğini bilmek istiyorum." Kafesi bıraktı ve ellerini önünde kavuşturdu, çünkü bundan sonraki kısım bir itiraf gibiydi. "Öyle düşünüyorum."

Bir duraklama, ağır.

"Bana rüyalarından bahset." Sesi eşitti ama Gabe ayağa kalkıp ileri geri adım atarken gölgeler hareket ediyordu. "Olabildiğince ayrıntılı anlat."

Lore bankın üzerine çöktü. "Bir ormandayım," dedi sessizce. "Ya da en azından bir çeşit ormandayım. Yeşilin üzerindeki gibi hissediyorum - planlanmış bir şey, doğal değil. Benim bariyerim olarak hayal ettiğim ormana çok benziyor."

"Rüyada görmenin nedeni bu olabilir," diye mırıldandı Gabe. "Bunu o kadar sık kurguladın ki, sen hiç çaba göstermeden aklından çıkmıyor."

Ama o daha sözünü bitirmeden Lore başını sallamaya başlamıştı bile. "Öyle bir şey değil. Daha çok... sanki bu ormanı hatırladım ve bu yüzden bariyerim olarak onu seçtim." Elini salladı. "Her neyse, sanırım bu kısım önemli değil. Ormandayım ve ellerim bir ağacın üzerinde ama benimkilere benzemiyorlar. Yaralı değiller."

Adımlarında kısa bir duraklama oldu, o yara izini nasıl aldığıının hatırası hareketini durdurdu. Ama sonra adımları yeniden başladı.

"Ve bazen insanlarla konuşuyorum," diye devam etti Lore. "Rüyanın içinde hiç de tuhaf görünmeyen ama dışında hiçbir anlam ifade etmeyen konuşmalar yapıyorum. Uyandığımda ayrıntıları hatırlayamıyorum ama verilen bir kararla ilgili bir şey..."

Konuştukça kendini daha da aptal hissediyordu. Belki de anlamsız bir şeye anlam yüklüyordu, tıpkı Gabe'in tek yaptığı onu önemsemediğini göstermekken, onda onu önemsemediğine dair bir işaret bulmaya çalışmak gibi. Hâlâ onu istemesi zalimceydi.

Uzun bir iç çekiş, başı ellerinin arasına düşüyor. "Unut gitsin. Aptalca davranıyorum, bu şu anlama gelmiyor-"

"Aptal değilsin." Tam diğer tarafta duruyordu, daha önce olduğu kadar yakındı. Bir an sonra parmakları körelmiş ve nasırlaşmış metalin içinden geçti.

"Bastian'a söyledin mi?" diye sordu sessizce.

Ses tonundaki nüansları çözmeye, incinmişliği özleminden ve öfkeden ayırmaya çalıştı. Ama hepsi birbirine örülmüştü ve çözülmüyorlardı.

"Ona rüya gördüğümü söyledim," diye yanıtladı Lore, "ama içinde ne olduğunu değil." Güldü, hızlı, nefessiz ve biraz da çaresiz. "Beni korkutuyorlar, Gabe. Ve ben sadece korkmam gerekip gerekmediğini bilmek istiyorum."

Bu cevaptan hoşlanmamış gibi parmakları seğirdi. Ama başını sallarken aplikteki parçalı ışık saçlarının altın sarısı renginde titriyordu. Sessizce durdular, ikisinden biri yanlış yönde hareket etse paramparça olabilecek kırılgan bir andı bu.

Sonunda Gabe içini çekti. "Sana güvenmek istediğimi biliyorsun, Lore."

Bastian'ın yüzüğü parmağındayken kalbi yerinden fırlamamalıydı.

"Öyleyse yapacağım," dedi, neredeyse meydan okurcasına. "En azından birazcık."

İstediği şeye boyun eğmeye alışkın bir adam değildi. Tanrılar, Lore'un ona güvenmesi için iyi bir neden vermediğini biliyordu ama sırf istediği için bunu yapacaktı.

Ona dokunmak istedi. Teninin onunkinin altındaki hareketini, kalbinin yumuşak atışını hissetmek istiyordu. Haftalar önce güneydoğu kulesindeki o öpücüğün her bir vuruşunu, kaslarının henüz unutmadığı bir dans gibi hâlâ hatırlıyordu.

Gabe'in diğer eli duvardaki bir çentiğe gitti ve bir şeyi büktü. Uzun paslı bir gıcırtıyla metal kafesin ortasındaki bir parça açıldı.

Bir kapı. Günah çıkarma odasının farklı tarafları arasında bir kapı, bir yol olması şimdi mantıklı görünüyordu, ama Lore kapıyı açık görene kadar bunu düşünmemişti, o kadar kıvrılan demirin içinde menteşe bile görmemişti, incelikle işlenmiş bir şey olmalıydı, çok ince-

Tüm bu ayrıntılar, Gabriel Remaut'un şu anda açık olan kapıda durup ona bakmasının, dokunacak kadar yakın olmasının etkisini ortadan kaldırmaya çalışan zihninin ona sağladığı dikkat dağıtıcı unsurlardı.

Görünen gözünün altında koyu renkli morluklar vardı ve yüzüne serpiştirilmiş belli belirsiz çillerin altında yüzü solgundu. Şakağında kırmızı bir iz vardı, sanki göz bandının kayışı onu acıtmış gibiydi, sanki ara vermeden çok uzun süre takmış gibiydi.

"Beni takip edin." Sanki Gabe'in bunu yapmayacağı aklına bile gelmemiş gibi topuğunun üzerinde döndü.

"Günah çıkarma odasının dışında bir kanlı ceket var," dedi ayağa kalkarken. "Bastian ona benimle kalmasını söyledi."

Gabe odanın önüne doğru karanlık bir bakış fırlattı, sanki kan ceketli bunu kadife perdeden ve meşe kapıdan hissedebilirmiş gibi. "Buraya onsuz gelebilmene şaşırdım o zaman."

"Görünüşe göre bu da Bastian'ın emirlerinin bir parçasıydı. Seninleyken mahremiyetim olacak."

Şaşkınlık Gabe'in donup kalmasına, omzunun üstünden ona bakmasına ve alnının neredeyse göz bandını yerinden çıkaracak kadar çatılmasına neden oldu. "Şey," dedi ve sözünü bitirmedi.

"Pekala," diye kabul etti Lore.

Bir an sonra Gabe arkasını döndü ve günah çıkarma odasının rahiplere ait kısmından geçerek ilerideki küçük taş kapıya doğru yürümeye devam etti. "Neyse ki," dedi, "bu odadan çıkmadan gideceğimiz yere varabiliriz, yani Bastian'ın muhafızları ayrıldığınızı görmeyecek."

"Peki nereye gidiyoruz?"

Başını arkaya eğdi ve tavana bakarak iç geçirdi. "Taş bahçe," dedi boyun eğerek. "Sana o gece neden orada olduğumu göstereceğim."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ben döndüğümde, dünya birleşecek, tüm karaları ve tüm denizleri kapsayan tek bir Kutsal Krallık olacak.

-Kutsal Yasa Kitabı, 173. Bölüm

Labirentimsi taş geçitler Kilise'nin iç kısımlarına doğru kıvrılıyordu ve hepsi de temiz ve bakımlı görünüyordu. Görünüşe göre Presque Mort ve diğer din adamlarının sık sık Hisar arazisine girmeden Kilise'den geçmeleri gerekiyordu. Lore, Kilise'nin yapısının mantıklı olduğunu düşünüyordu; Hisar ve çevresini çevreleyen devasa bir taş çember, kendi başına bir yapı olduğu kadar bir duvar da. Kuzey ve Güney Mabetleri granit kolye üzerindeki boncuklar gibiydi, binanın genişlediği yerlerdi, doğu ve batı tarafları ise daha inceydi, depo ve dehlizleri barındırıyordu.

Bu geçitlerin gizli olmadığı açık olmasına rağmen, Gabe görülmek istemiyormuş gibi hızla ilerledi. Biriyle karşılaşma ihtimali yüksek değildi. Presque Mort'un yarısı ve Anton'a komplo kuran tüm din adamları Yanık Adalar'da olduğundan, Kilise koridorlarında dolaşan insan sayısı önemli ölçüde azalmıştı.

Önünden geçtikleri diğer kapılara benzeyen bir kapıya yaklaştılar. Gabe cebinden bir anahtar çıkarıp kilide soktu. Kapı sert bir kemerin içine açıldı.

Yaz güneşı, neredeyse gözle görülebilecek kadar yoğun bir sıcaklık. Gabe kapıdan çıktı ve Lore bir gölge gibi onu takip etti.

Bahçe gündüz vakti daha küçük görünüyordu, köşelerini gizleyen sis perdesi yoktu. Işık, değişiklikleri görmeyi de kolaylaştırıyordu. Sardunyalar hatırladığından daha kalındı, nemi ve ışığı yiyorlardı. Canlı güller o kadar yoğun açmıştı ki neredeyse taş olanları örtüyor, griyi yeşil saplar ve kahverengi dikenler arasında gizliyorlardı.

Artık yeraltı mezarlarından kanalizasyon edilecek daha az Mortem vardı. Ayından beri küçük bir ay tutulması olmuştu.

-Lore'un odasında bir şişe şarabın etrafında büzüşerek geçirdiği bir gecede... Ama görünüşe göre pek sihirli bir sonuç vermemişti.

Bunun kendisini rahatlatmasını diledi.

Gabe onu dolambaçlı patikalardan geçirdi, onu buraya ilk getirdiğinde kullandıklarından farklı bir yoldu bu. İleride, çiçeklerin arasından kuyu görünüyordu. Apollius'un heykeli gölgede, ellerini uzatmış, küçük bir şekilde duruyordu. Lore'a sanki onu ileri çağırıyormuş gibi geldi. Alay ediyordu.

Ama Gabe kuyuda oyalanmadı; keskin bir sağ dönüş yaparak güllerin arasına, bahçenin duvarına ve köşeye yerleşmiş küçük seraya doğru ilerledi. Apollius'a son bir kez bakıp iki orta parmağını da kaldırarak onu takip etti.

Gabe seranın dışında durakladı. Tek gözü kapandı ve tekrar açıldı. "Hiç hoş değil," diye uyardı.

Anton'u sormayı unutmuştu, Alie'yle konuşmanın, Gabe'i rüyalarıyla yüzleştirmenin yarattığı duygu yoğunluğu içinde. Yine de buradaydı. Elbette Gabe'in o gece yaptığı şey buydu.

"Korkmuyorum," diye yalan söyledi.

Başını salladı, omuzlarını dikleştirdi ve kapıyı iterek açtı.

Sera iki odaya bölünmüştü, bir tanesi

Ön tarafta cam duvarlar boyunca uzanan raflar ve arkada yarı açık bir kapıyla kapatılmış, ötesinde karanlıktan başka bir şey görünmeyen bir oda. Raflar kırık saksılar ve yarı ölü bitkilerle doluydu, belli ki ihmal edilmişlerdi ve onları koyacak başka bir yer olmadığı için buraya sıkışmışlardı. Gabe seranın arka tarafına doğru yürüdü ve kapının açık ağzından içeri süzüldü.

Lore mide bulantısına karşı bir yudum alarak onu takip etti.

Arka oda karanlıktı, duvarlar ve tavan neredeyse tırmanan güller ve sarmaşıklarla kaplıydı. Buna rağmen, gür ve sık çiçekler açarak büyüyorlardı. Hava, yapraklar ve balçık gibi baş döndürücü kokuyordu. Neredeyse çok güzeldi.

Ta ki bitkilerin herhangi bir topraktan daha zengin bir kaynaktan beslendiğini görene kadar.

Anton çiçeklerin altında zar zor görünüyordu. Lore'un söyleyebildiği kadarıyla sırtı duvarla aynı hizadaydı, başı sanki kendisi de bir çiçekmiş gibi yukarı kalkmış, kalabalık yaprakların arasından güneşi arıyordu. Sarmaşıklar gövdesini kaplamış, arkasındaki duvara canlı prangalar gibi uzanarak kollarını iki yana açmasını sağlamıştı. Bu duruş Apollius'u çağırtırdı ve Lore safrayı ait olduğu yerde, midesinde tutmak için tekrar sertçe yutkunmak zorunda kaldı.

Güller sarmaşıklardan daha kötüydü. Anton'un derisine girip çıkıyor, onu toprak gibi kolayca deliyor, dikenleri narin zarı yırtarak kanlı yapraklar açıyordu. Gözünün içinden çıkan bir tanesi başının yanından yukarı doğru uzanıyordu, kırmızı bir çiçek açarken yeni tomurcuklar uzunluğunu süslüyor, kaşına, alnına baskı yapıyordu. Göz çukuru, yüzünün her tarafındaki koyu mor yara iziyle tamamlanan bir iç organ deliğiydi; ona Gabe'i, Bastian'ı, Lore'u ve getirecekleri iddia edilen yıkımı gösteren imgeleminden bir hatıraydı. Viskoz sıvı yanağından aşağı akıyordu; gözünün kalıntıları.

Ama en kötüsü hâlâ nefes alıyor olmasıydı; göğsü sanki uyuyormuş gibi kolayca inip kalkıyordu.

Lore eski Rahip Exalted'la doğrudan yüzleşmek zorunda kalmamak için başını eğdi ama Gabe gözlerini kaçırmadan ona baktı. "Ölmesine izin veremezdim," diye mırıldandı. "Bastian bana bu konuda söz verdi, en azından ayın gecesi. Anton'un hayatını korumasına izin verdi; bunun geçmesine izin veremezdim."

Anton nefesini çekerken yapraklar takırdadı. Dinlediğini biliyordu Lore, tüm o diken ve kanın içinde bilincini kaybetmemişti. "Neden onu sır olarak saklıyorsun?"

"Çünkü onu bu şekilde ortada bırakmak hiç de onurlu bir davranış değil." Darbenin bir parçası olan Presque Mort'ların hepsi gönderilmişti; Kilise'de Anton'un başına gelenleri bilen, eski Yüce Rahip'in ölmediğini bilen tek kişi Gabe olacaktı.

"Bazen suyu reddediyor," diye devam etti Gabe. "Beni burada gördüğün zaman sıcak bir gündü ve bir şeyler içtiğinden emin olmaya çalışıyordum."

Gabe'in akıl hocasını saksıdaki bir bitki gibi suladığı görüntüsü onu ürpertti.

"İlk başta Apollius için yalvardı." Gabe'in sesi neredeyse transa geçmiş gibiydi, sonunda kendisini dinleyen bir kulak bulmuşken bu dehşet öyküsünü okuyordu. "Onu kurtarmak için. Hiç kurtarmadı. Onu bahçeden buraya taşıdım -çok zordu, gülleri tek tek sökmem gerekiyordu ve bir yaprağı koparırsam çığlık atıyordu." Kaşlarını çattı. " çığlık atmıyordu. O kadar yüksek sesle bağıramazdı. Bir süre çiçekleri kesmeyi denedim ama bu da canını yakıyor gibiydi, sonunda bıraktım."

"Gabe." Lore bir elini koluna bastırdı; kasları taş gibi gergindi. "Eğer o kadar acı çekiyorsa-"

Ama başını salladı, ne söyleyeceğini biliyordu ve şimdiden olumsuzladı. "Yapamam," dedi kısık sesle. "Denedim. Yapamam."

Elini kaldırdı.

Eğer bir verilirse Anton'a soracağı sorular, onun hakkında arayacağı güvence hakkındaki tüm düşünceler

büyü, onun gerçek dehşeti karşısında aklından uçup gitmişti. O korkunç, canı bir adamdı ama Bastian'ın verdiği ceza neredeyse daha kötüydü.

"Sen."

Çok az ses vardı, yapraklar ve dikenlerle dolu kuru bir boğazdan gelen bir nefes.

Ama bu, Lore'un sesinin boğazında düğümlenmesine, görüşünün istemsizce yeniden odaklanmasına ve kanlı çiçek karmaşası içindeki adamı görmesine neden oldu.

Anton'un bir göz yuvarlandı aşağı itibaren ve Gökyüzü, yavaşça, müstehcen bir şekilde.

Kilise'nin bağırsaklarında onu bağlayıp uyuşturduğu günkü kadar keskin bir şekilde ona sabitlendi. "Ölüm cadısı," diye homurdandı. "Olmaman gerekirken hâlâ hayattasın."

Lore'un elleri iki yanında yumruk oldu ama titriyordu ve sesi de titriyordu. "Konuşmayı seven birisin."

Korkunç bir oflama sesi; bir kahkaha, diye tahmin etti. "Anladım," dedi Anton, ağzından çıkan sarmaşığın yapraklarını hışırdatarak. "Gerçi bu kader düşündüğün kadar korkunç değil. Bana tek gerçek tanrıyla iletişim kurmak için çok zaman veriyor. Apollius'la konuşmak ve onun beni dinlediğini bilmek için çok zamanım oluyor." Anton yine o hışırtılı kahkaha sesini çıkardı, ses telleri çiçek yapraklarına sürtünüyordu. "Planları değişti, ölüm cadısı. O değişkendir. Uyarlanabilir. Bütün tanrılar öyledir."

Midesindeki ürperti hissi omurgasından aşağı kaydı.

Ona bakmak için gökyüzünden aşağı yuvarlanan tek göz tekrar yukarı yuvarlanmış, cezalandırıcı yaz ışığına bakıyordu. "Ona bir orman yetiştirdi," dedi Anton, alçak sesle ve boğuk bir sesle, sarmaşık yapraklarını bir kez daha hışırdatarak. "Bulduğu gücü elinde tutmasına yardım etmeleri için hepsinden kalmalarını istedi. Ama izolasyonun en çok rahatsız ettiği kişi O'ydu ve O'na bir şeyler verdiği tek kişi de O'ydu. Ondan yeminini istedi ve o da ona yumruğunu verdi."

Bir orman. Rüyalarındaki gibi. Lore'un gözleri kısıldı. Gabe'e baktı, bir açıklama arıyordu.

Ama başını salladı, parmağını kısa bir süre dudaklarına götürdü. Sessiz ol.

"Onlara tanrısallığın tüm armağanlarını verdi, ama bu yeterli değildi." Anton büyülenmiş gibi konuşuyordu, yüzü güneşe doğru eğikti. Ama duvara yayılmış parmakları kıpırdadı, sanki yapabilseydi onları yumruk yapacaktı. "İşte bu yüzden tanrı olarak hatırlanmaya uygun değiller. Çünkü her şeyi bir kenara attılar, O'nu yalnız bıraktılar. O başka ne yapabilirdi ki?" Bir damla gözyaşı süzüldü sarp yanağından. "O sadece kendisine verilenle yapabileceğinin en iyisini yaptı. Yapması gerektiği gibi değişti."

Anton sessizliğe gömüldü. Lore adamdan uzaklaştığını fark etti, kollarını kendini küçültmek istercesine göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturmuştu. Gabe'e doğru bir bakış attı.

"İfadeler değişiyor," dedi sessizce, onun dile getirilmemiş sorusunu tahmin ederek. "Ama özü aynı. Ormanla ilgili hikâye, ihanet."

"Ve sen." Anton'un gözü yine gökyüzünden aşağıya doğru kayarak Lore'a kilitlendi. Kasların hareketi harap olmuş yüzündeki bir şeyi harekete geçirdi ve diğer gözünün gülle kaplı yuvasından daha fazla yapışkan sıvı pompaladı. "Yaşamaman gerekirken yaşadın. Yıkıma neden oldun, O'nun için daha fazla iş yaptın ve yine de seni tercih etti. Çünkü durmayacaksın, değil mi? Kanalize olacaksın, kanalize olacaksın, kendini ölüme ve karanlığa gömeceksin ve kimsenin söylediği hiçbir şey seni durduramayacak. O bunu istiyor, şimdi. İkinci bir şans."

"Bütün bunları nereden buluyor?" Lore gizlice yukarı baktı, sarmaşıkların arasından gözlerini kısarak öğle ışığına baktı, sanki bulutların üzerinde deli kutsal adama fısıldayan birini görebilecekmiş gibi.

Gabe sessizce, "Anlattığı hikâye, Altın Dağ'daki tanrılarla ilgili bazı efsanelerle örtüşüyor," dedi. "Compendium yazılmadan önce."

"Onlar hakkında hikâyeler anlatmanıza izin verildiği zamanlar," diye mırıldandı Lore. Antik çağlarda, tanrılar

hala hayattayken, onlar hakkında da şu anda Tracts hakkında olduğu kadar çok hikaye vardı. Tapınmaları gayri resmîydi ve güçlü tanrılardan çok masal karakterleri gibi görölüyor, hem oldukları insanlar hem de dönüştükleri tanrılar olarak hatırlanıyorlardı. Din yaşlandıkça kemikleşiyor, yoruma daha az yer veriyordu. Compendium'a girmemiş olan tanrılar hakkındaki hikayelerin çoğu hiçbir yere yazılmadı, bunun yerine nesiller boyunca ağızdan ağıza anlatıldı. Sonunda, bu sözlü gelenekler bile yok oldu. Tanrılar hakkında hikayeler anlatmak -özellikle de Apollius'u pek de hoş olmayan bir şekilde resmeden hikayeler- yasaklanmış olmasa da hoş karşılanmıyordu.

Gabe'den ters bir bakış geldi ama başını sallayarak ona hak verdi. "Teyit etmek için kütüphaneye baktım. Malcolm bazı eski el yazmalarını bulmama yardım etti."

"Bekle." Bunun bir sürpriz olmaması gerektiğini düşünüyordu ama yine de ona sürpriz gibi gelmişti. "Malcolm Anton'u biliyor mu? Ne söylediğini?"

Gabe'in dudakları düzleşti. Başını salladı. "O el yazmalarını ele geçirmenin başka yolu yoktu."

"Bastian'a söyledin mi?" Ona daha önce sorduğu sorunun aynısı, güvensizliğin bir yankısı.

Dudakları mümkünse daha da düzleşti.

Alie, Malcolm, Gabe. Hepsi de kurnazca kendilerini Bastian'ın karşısında konumlandırıyor ya da tam bir karşıtlık içinde olmasalar bile en azından anlaşmazlık içindeydiler. Kökünden söküp atmadıkça güvensizlik büyüyordu ve Bastian kendini kontrol ettirmek için hiç acele etmiyor gibiydi.

Ağustos ayına kadar hiçbir Arceneaux yönetimine meydan okunmamıştı. Belki de bundan sonra bir domino etkisi, bir darbenin diğerine yol açması, sonsuz bir krallar silsilesi beklemeliydiler.

Gabe onun yüzündeki cıvıl cıvıl düşünceleri, alevlenip sönen ihanet ve anlayış kıvılcımlarını okudu. İçini çekti ve şakağındaki kırmızı izleri ovuşturdu.

göz bandının kayışından tuttu. "Bastian dengesiz biri," dedi sessizce. "Bunu en başından beri biliyorsun, Lore. Yönetimi şiddetle devraldı ve yaptığı bazı değişiklikler iyi olsa da tehlikeli bir yola girdiğini inkâr edemezsin. Ve seni de yanında götürüyor." Yüzüğüne bakmadı ama parmağına daha ağır oturmuş gibiydi, sanki görünmez saygısı ona korkunç bir ağırlık yüklemişti. "Anton'un Apollius ve Nyxara hakkında, kanallık yapmanın tanrıların istediği bir sonu getireceği hakkında atıp tuttuğunu düşünseydi, sence ne yapardı?"

Başladığı işi bitirecekti. Amcasını öldürecekti. Lore bunun bir merhamet olduğunu bilse de, Gabe'in buna asla izin vermeyeceğini de biliyordu.

İkisinin arasına bir kama daha girmesi fikri göğsünü acıtıyordu.

"Her şeyin stresi onu etkiliyor ve tutunmak için elinden geleni yapıyor. Bunu anlıyorum." Gabe bu kısmı isteksizce söyledi. "Ama mutlak güce sahipmiş gibi yönetmeye devam edemez."

Söylemediği kısım, penceresiz bir odadaki puro dumanı kadar yoğun bir şekilde etraflarında asılı kaldı. Bastian mutlak güce sahipti ama hepsi de bunu kullanmayacağı konusunda ona güveniyordu. Bir konseye güvenmek, diğer fikirleri dikkate almak.

"Katılıyorum," dedi Lore yavaşça. "Ama başka ne alternatifi var ki Gabe? Hasat istiyorsak tarlaları iyileştirmek zorundayız. Ve Kirythean'lara sahip olmadıkları güce sahip olduğumuzu göstermek onları işgalden alıkoyacaktır." Bunları inanıyormuş gibi söylüyordu ve inanıyordu da. En azından bir kısmı inanıyordu.

"O zaman güç hakkında çok az şey biliyorsun, Lore." "Peki sen biliyor musun?"

"Senden daha fazla." Güneş arkasındaki cam tavanı aydınlatırken saçları altından çok kıızıl görünüyordu. "Kirythean'lara gücünü göstermek onları korkutmaz. Sadece kendileri için almanın yollarını düşünmelerini sağlayacaktır."

"İyi ki yapamıyorlar o zaman." Gözlerini kısarak bakmak zorunda kaldı.

ama yine de yaptı. "Sadece Bastian ve ben Spiritum'a kanal olabiliriz. Ve Bastian asla İmparatorluğa teslim olmaz."

Arkalarından bir hışırtılı kahkaha daha geldi. Anton güller ve sarmaşıklardan oluşan kanlı çardakta asılı kalmış, başını yukarı kaldırmıştı. Ağzının yanındaki yapraklar tüylendi, yaralı ve boş göz çukurunda büyüyen gül ileri geri sallandı.

Eski Yüce Rahip, acı dolu neşesi yatıştığında, "Olduğun şeyden daha azını düşünmeye çok heveslisin," diye mırıldandı. "Bu plan O'nun ilk planı olmayabilir ama şimdi taşları nasıl oynattığını görüyorum." Elinden geldiğince başını salladı. Bir diken yanağına battı ve onu kırmızı bir ete dönüştürdü. "O'na boyun eğeceksin, karanlığın kızı. Her zaman yaptığın gibi."

Lore yutkundu. "O da sık sık böyle şeyler söyler mi?"

"Hayır." Gabe onun dirseğinden tutup dikenlerle kaplı rahipten uzaklaştırarak seraya geri götürdü. "Bu yeni bir şey."

Gabe onu tekrar Kilise'ye, yılan gibi kıvrılan koridorlardan geçirerek günah çıkarma odasına açılan küçük kapıya götürdü. Sadece birkaç dakikalığına gitmişlerdi ama Lore hâlâ başını ağır kadife perdenin arasından dikkatle uzatıyor, kanlı ceketlinin meraklanmadığından emin olmaya çalışıyordu.

Günah çıkarma odası her zamanki gibi boştu, gül pencereden kırılan ışık boş sıraların üzerinde uçuşan toz zerreciklerini aydınlatıyordu. Kanlı ceket yoktu. Bastian'ın Lore'un mahremiyetini istemesine neden olan garip düşünce için bir kez daha şükran duası etti.

Lore tekrar Gabe'e döndü ve perdenin arkasına düşmesine izin verdi. Gabe düşündüğünden daha yakın duruyordu ve Lore bilinçsizce geriye doğru bir adım attı, topuğu perdenin kenarına takıldı.

Ayağı takıldı; adam dirseğini yakaladı. Daha önce de oraya dokunmuştu, onu bahçeden çıkarırken, ama şimdi daha ağır geliyordu. Daha dokunsal, sanki bu odada, meraklı gözlerin tehdidinden uzakta olmak, bir şekilde nasırlarını sertleştirmiş ve ateşini yükseltmişti.

"Yardım etmek istiyorum," dedi Lore, çünkü o an onu kıracak bir şey için yalvarıyordu ve kelimeler en güvenli seçenektir. "Bastian'ın mantıklı düşünmesini sağlayabiliriz. Bu bir savaş olmak zorunda değil."

"Kirythea'yı getirdiğinde bunu bir savaşın parçası haline getirdi," dedi Gabe karanlık bir sesle. Ama yine de dirseğini bırakmadı. "Tam anlamıyla."

Lore başını salladı. "düşünemeyiz. Böyle düşünemeyiz. göze , Gabe. Tehlikede olan çok şey var."

"Sen tehlikeydesin." Adam kızın kolunu sıkıca kavrayarak onu hafifçe kendine çekti. "Buraya geldin çünkü o rüyalar seni korkutuyor. Kanallık yaptıktan sonra gördüğün rüyalar. Ve durmana izin vermeyeceğini biliyorsun."

Daha önce Gabe'in gücü hakkında hâlâ neye inandığını, onu neye dönüştüreceğini merak etmişti. Bunun bir tür cevap olduğunu düşündü. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Kesinlikle yapamayacağını defalarca gösterdin." Gabe onu tekrar ileri doğru çekti, sadece birazcık ve bu kaçınılmaz bir şeymiş gibi hissettirdi, yaklaşıyor, durdurulamaz bir ivme kazanıyordu. "Konu ona gelince her seferinde pes ediyorsun. Karşılayamayacağımız şeyler hakkında mı konuşmak istiyorsun? Bir zayıflığı karşılayamayız ve o senin. Her zaman öyleydi."

Çok yakındaydı, gözleri kızın ağzına dikilmişti. Burada bir şeyin uçurumunda duruyorlardı ve kenardan ilk kimin atlayacağını görmek için bekliyorlardı.

"Onun benim sevgilim olduğunu mu düşünüyorsun?" Lore mırıldandı.

Çenesindeki bir kas seğirerek baktı, boynundaki tendonlar kopacak kadar gergindi. Onun kendisine dokunmasını istedi, aralarındaki küçük mesafeyi kapatmak istedi. Bastian'ın yüzüğünü takan parmağını onun parmağında gezdirmek istedi.

Köprücük kemiği.

Ama o yapmadı. O da yapmadı.

"Peki bunu başka kim biliyor?" diye sordu kollarını kavuşturarak. "Bastian'ın kontrolden çıktığını mı düşünüyorsun?" Aklına birkaç gece önce Amelia Demonde'u avluda Bastian ve Apollius hakkında konuşurken bulduğu an geldi. "Peki Amelia Demonde'un Anton'la konuşmuş olma ihtimali var mı?"

"Ne?" Şok, kelimenin nemli odayı kesip geçmesine neden oldu. "Anton'un nerede olduğunu senden ve benden başka kimse bilmiyor, Lore. Malcolm bile yerini bilmiyor, sadece hayatta olduğunu biliyor."

Aralarında gereken bir sır daha.

Gabe başını salladı. "Amelia Demonde'u hangi cehennemden buldun?"

"Geçen gece onu avluda gördüm. Dini saçmalıklardan bahsediyordu. Anton'un ortaya atmaktan hoşlandığı türden şeylere çok benziyordu."

"Amelia danışmanlık için Anton'a gelirdi. Çok... dindardı." Ama bunu söyleme şekli kulağa tatsız geliyordu. "Apollius'a olabildiğince yaklaşmak istiyordu. Anton ona İncil'i öğretti." Yorgun bir elini yüzünde gezdirdi. "Ama o da herkes gibi Apollius'un öldüğünü düşünüyor. Ailesi Anton'un tarikatının bir parçasıydı ama o zararsız biri. Şu anda endişelenmemiz gereken tek kişi Bastian."

"Bir şey onu etkiliyor," dedi sessizce. "Kendisi gibi davranmıyor."

Gabe ona kuşkulu bir bakış attı. "Bana tamamen kendisi gibi görünüyor. Bencil ve umursamaz. Ama artık bu sadece bizim değil, tüm ülkenin sorunu."

Lore içini çekti. "Ben ciddiylim. Son zamanlarda dikkati dağılmış gibi görünüyor." Bir gece önce onu öpmek için hamle yaptığı ve onun uzaklaştığı anı düşündü. "Belki de kanallık onu da etkiliyordur. Belki o da garip rüyalar görüyordur ve bana anlatmıyordur. Ona odaklanmamız gerektiğini biliyorum."

savaşa karar verdim, ama önce onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum-"

"Onunla evlenmeden önce mi?" Bunun arkasında başka bir soru vardı. Onunla gerçekten evlenecek misin?

Lore dudağını çiğnedi. Başını salladı.

Adam ona baktı, omuzları hafifçe çökmüştü. Sonra başını sallayarak perdeyi kenara itti ve odanın önüne doğru yürüdü. "Bu akşam Kral'ın yemeğinde görüşürüz. Sanırım hepimiz senin nişanını tartışıyor olacağız."

Gözlerini onun arkasına dikti. "Bu konuda daha fazla çalışmak için plan yapmamız gerekmez mi? Seninle kütüphanede buluşabilirim-"

"Hayır." Kapının önünde durdu ve yüzünü ona döndü. Yüzündeki yumuşaklıktan eser kalmamıştı, perdenin arkasında az kalsın neler olduğuna dair her türlü ipucu tamamen silinmişti.

Muhtemelen en iyisi buydu.

"O zaman planın nedir?" diye sordu.

"Sana biraz güven vereceğimi söylemiştim," dedi Gabe bıkkın bir ifadeyle ve günah çıkarma odasının rahip tarafına yöneldi. "Hepsini değil."

Uyuyamadığı gerçeğinin büyük bir sürpriz olmaması gerektiğini düşündü.

Beşinci kez pozisyon değiştirdikten, yatakta dönüp durduktan ve yastıklarını yere attıktan sonra Lore yenilgiyi kabul etti ve ayağa kalktı. Bir yanı uykunun bu kadar zor olmasından dolayı rahatlamıştı. İhtiyacı olan son şey yine garip bir anı-rüya görmektir.

Git bul onu.

Ses zayıftı, kolayca hayal edilebilecek bir ses kafasının içinde geziniyordu.

Öyle olmadığını biliyordu. Bunu birçok kez duymuştu.

Gecenin derinliği her şeyi gerçek dışı hissettiriyor, gerçekliğe pek de bağlı değilmiş gibi geliyordu. Bir zamanlar, bu düşünce tarzı

Gabriel Remaut'u öpüyordu. Kız kemerine uzanırken birdenbire keşişçe duyarlılıklarını geri kazanmasaydı daha fazlasına yol açabilirdi. Şimdi, bunun aynı derecede pervasızca bir şeye yol açacağından emindi.

Nesin sen?

Soru, üzerinde fazla düşünmeden zihninin karanlığına doğru fırlatıldı. Bunun gerçekten istediği, hatta ihtiyaç duyduğu bir cevap olup olmadığına karar veremedi.

Ama bunun gerekli olduğunu bilmeden önce değil. Kafasının karanlıklarında onunla birlikte başka bir şey daha vardı. Bunu görmezden gelmeye çalışmış, Gabe'e rüyalarını anlatırken bundan bahsetmemişti. Ama Lore'un kafasının içinde bir ses vardı ve ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranması aptalcaydı.

Cevap geldiğinde, kulağa neredeyse şaşkınlık dolu geliyordu. Bunu sana söylememe gerçekten ihtiyacın var mı?

Lore zihnini bir tuzak kapısıymış gibi kapattı, yuva yapan bir hayvan gibi yere çöktü. Bunu istiyordu, bir cevap almak istiyordu ama şimdi cevabı aldığına göre saklanmak . Önceden, geceleri dolaşırken ses kafasının içinde yeraltı mezarlarını fısıldadığında, görmezden gelmek daha kolaydı. Tam cümleler farklı bir meseleydi.

İç çekiş gibi bir şey yankılandı içinde, incecik, sonra kayboldu. Lore korusunu büyütmeye çalıştı, sık ağaçlar ve mavi gökyüzü yaratmaya çalıştı. Ama bu ona sadece rüyalarını hatırlattı ve bariyer asla sağlamlaşmadı.

Lore bir an durdu, derin nefes aldı. Zihninin dişlerini birazcık açtı. Yani şimdi bana yeraltı mezarlarına gitmemi söylemek yerine Bastian'ı bulmamı mı söylüyorsun?

Uyum sağlayabilirim.

Ağaç bariyeri ulaşılmaz görüldüğünde yapabildiği kadarıyla zihnini tekrar kapattı. Lore yavaşça doğruldu ve kendini çarşafının karmaşasından özenle kurtardı. Yatağının başucundaki masada duran bir bardak suyu yudumladı, ağzının kenarlarından akan damlalar geceliğini ıslattı.

Üst katta, ağır bir şeyin yere düşmesi gibi bir gürültü.
Sayısız cehennem.

Lore ayağa kalktı, odanın içinden geçip koridora doğru yürüdü. Saatten emin değildi ama tam geceydi, pencereler beyaz ay ışığıyla kesilmiş siyah kadifeydi.

Bastian'ın odalarına giden sarmal merdivenlere ulaştığında adımları bir tepinmeye dönüştü, gerçekten anlamadığı bir öfke sinir sisteminden sızıyor, tutulma izinin hayat ve kalp çizgilerini kestiği yerde avucunun karıncalanmasına neden oluyordu. Bu bir yankı gibiydi, bastırıldığı geçmiş bir andan yankılanan ve ancak şimdi karanlıkta tam olarak fark edilen bir duygu.

Merdivenlerin tepesine ulaştığında, gözleri ona ait değilmiş gibi hissettiren yaşlarla dolmuştu.

Bastian uyanıktı, ancak yatağın çarşafı düğümlemiş ve yastıklar yere savrulmuştu, sanki kalkmadan önce yatağıyla savaşmış gibiydi. Çıplak göğüslü, üzerinde sadece Lore'un geceliğiyle aynı beyaz tülde bir pantolon olan Bastian pencerenin önünde durmuş, yaralı elini açıp kapatıyordu. Koyu renk saçları dağınıktı, yanakları kızarmıştı, sanki bir kâbustan ya da özellikle iyi bir seks rüyasından uyanmış gibiydi.

Belki ikisi de.

Pencerenin yanında küçük bir masa yere devrilmiş, bir gül vazosu genişleyen bulanık bir su havuzunun içinde yan yatmıştı. Bu kazayı açıklıyor.

Onun orada olduğunu biliyordu. Kaslarının gerilmesinden, ay ışığında belirginleşen çizgilerden, merkezine kadar takip edebileceği bir haritadan anlayabiliyordu. Lore yatmadan önce onu hiç görmemişti. Akşam yemeği bir tepside odasına getirilmişti ve Kral'ın nerede olduğunu sorduğunda, yemeği getiren hizmetçi sadece Majestelerinin rahatsız olduğunu söylemişti. Lore, Anton'la buluşmasından ve Gabe'le neredeyse öpüşmesinden dolayı onu aramaya çalışamayacak kadar bunalmıştı. Eğer onu görmek istemiyorsa, sorun değildi.

Şimdi keşke onu bulmaya gelseydim diyordu. Keşke Gabe de onunla gelseydi.

Bastian ellerini pencere pervazının iki yanına dayamış, başını eğmişti. Kısık bir ses, bir kahkaha ya da kahkaha denemesi. "Sen hangisisin?"

Kaşları birbirine çatıldı. "Sen neden bahsediyorsun be?"

Başını daha da öne eğdi. "Sanırım bu aptalca bir soru."

Lore'un çenesi sertleşti, ellerini yumruk yaparak odanın içinde ilerlemeye başladı. Avucunu adamın omzuna ilk değdirdiğinde canlı bir şey gibi ürperdi, yanakları kızardı ve ciğerlerine temiz hava doldu. Gabe kadar iyi yapamasa da, Bastian yüzünü ona dönene kadar . Bastian'ın yüzü ters ters bakmak için yaratılmamıştı; Gabe'in sirkesine karşılık o bal gibiydi.

Bir an için adamın gözlerine baktı, sonra dikkatle ondan uzaklaşıp masaya baktı. "Bana rahatsız olduğunuzu söylediler ama bunun acısını dekordan çıkaracağınızı düşünmemiştim."

"Ne işe yararsa." Adam onun yemine gelmiyordu. Bastian'ın gözlerinde neredeyse hayranlık uyandıran bir şey vardı, merak uyandıran bir şey, tamamen yok olana kadar bakışlarını yumuşattı. Eli kalktı ve kızın yüzünün yan tarafını kavradı. Kız geri çekilmedi ama onun dokunuşuna doğru da eğilmedi. Denge, her zaman, esneyen bir uçurumun üzerindeki bir ipin üzerinde duruyordu.

Bastian onun yüzünü inceledi, ona nasıl vereceğini bilmediği bir şey arıyordu. Gözlerindeki merak, neredeyse kıskançlığa dönüştü. "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye mırıldandı. "Bu kadar çok şeyi nasıl tutuyorsun ve hala kendini nasıl koruyorsun? Ben her geçen gün daha fazla kayıyorum ama sen hâlâ sensin."

"Sen de öylesin." Elini kendi eliyle kapattı, bundan ne anlam çıkaracağından pek emin değildi.

Evet, biliyorsun, diye fısıldadı kafasının içindeki ses.

"Keşke olsaydım," diye mırıldandı Bastian. Başparmağı elmacık kemiğinin üzerinde gezindi. "Çok istiyorum Lore, ama yapamıyorum.

al."

"Yapabilirsin." Aradaki mesafeyi kapatmak isteyerek ona doğru sallandı. Gece vakti onu umursamaz yapıyordu.

Bir an için onu kendi bıraktı.

Dudakları sıcaktı ve açtılar, aynı anda Lore'un dudaklarını bastırarak açtı ve onu duvarla arasına hapsetti. Lore'un ayağı dökülen gül suyunda kaydı ve adam bu dengesiz anı dizini Lore'un kalçalarının arasına sokmak için kullandı. Kızın nefesi kesildi ve adamın dili kızın ağzına kaydı.

İkisi de çok hızlı hareket ediyordu, sanki bir şeyden kaçmaya çalışıyorlardı.

Bundan hoşlanmayacak, dedi ses.

Ve Bastian sanki bunu duymuş gibi geri çekildi, geri adım atarken elleri kızın saçlarından ayrıldı. Uzandı ve şefkatle dudağına dokundu, sadece bir kez.

"Şimdi bile..." Ama sözünü bitirmedi, ona korktuğunu belli eden hızlı ve kaçamak bir bakış attı.

Ve bu korkuyu yatıştırmak istedi, burada, güneşin olabildiğince uzakta olduğu gecenin derinliklerinde aralarında bu dürüstlüğü yaşamak istedi. Ona rüyalarını anlatmak istiyordu, böylece o, kendisi ve Gabe hep birlikte bir şeyin içinde olacaklardı. "Bastian, sana söylemem gereken bir şey var.

."

Ama başını salladı, hızlı ve keskin bir olumsuzlama.

"Yapma."

Yapma, diyeyankılandı ses.

Sezgilerine güvenmeyi öğrenmişti. Derin hislerine güvenmeyi, özellikle de bu adam söz konusu olduğunda.

Bu yüzden çenesini kapalı tuttu.

Bastian içini çekti, elleri yine kalçalarında asılı duruyordu.

"Neden buraya geldin?"

"Kazayı duydum."

Başını salladı ve bir an öylece durdular, ikisi de ne yapacaklarından emin değildi. Bastian sessizliği bozduğunda ortalık çok sessizdi.

"Kal," dedi. "Lütfen."

Lore başıyla onayladı ve içindeki her şey bu gece burada onunla kalmayı kabul ederek yankılandı, yansıdı.

Tamamen onun gibi hissetmediği kısımları bile.

Öpüşmelerine rağmen sekse dair hiçbir imada bulunmadılar. Bastian yatağa kaydı, o da diğer tarafa geçti; sanki yıllardır yapıyorlarmış gibi, nefes almak kadar doğal bir şekilde yanlarını seçtiler. Elinden geldiğince çarşafı düzeltti. Onun gibi kokuyorlardı, kırmızı şarap ve kolonya, ter kokusu.

Bastian yüzünü ona dönerek bir kolunu ortasından geçirdi ve onu göğsüne bastırmak için çekti. Nefesi saçlarını karıştırdı, yavaşladı, akşam oldu.

Lore karanlığa baktı. Sonunda, karanlık göz kapaklarının arkasına dönüştü, unutkanlık ona doğru yaklaştı.

Uykuya dalmadan hemen önce zihninde bir hayalet sözcük belirdi. Neredeyse bir itiraf.

Bunu kaçırmışım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Bazı bağlar kopmaz. Sadece bükülürler.

-Kaldien atasözü

Uykusunda bir şekilde iki büküm olmuş, başı çenesinin altında, kolları sırtına sarılmış bir halde ona dönük olarak uyandı. Lore gözlerini ilk açtığında kaskatı kesildi, zihni bir an için dün geceyi ve neden burada olduğunu hatırlamaya çalıştı.

Bir şeyler söyleyeceğinden emin olduğu sesi beklerken daha da sertleşti. Ama kafası sessizdi, kendi düşünceleri dışındaki tüm düşünceler boştu.

Henüz şafak sökmemişti, pencerenin dışında güneş yavaş yavaş yükseliyor, gökyüzünün çivit rengini menekşe boyuyor, pembe ve turuncuya doğru ilerliyordu. Işık yerdeki su birikintisinde, ikisinin de temizlemeye zahmet etmediği gül vazosunda yansıyor.

Lore Bastian'ın yüzüne bakmak için boynunu bükte. Bastian uyanıktı ve neredeyse bir kayıp ifadesiyle ona bakıyordu. Bu ifade kaşlarının çatılmasına neden oldu, kafasında sözcük bulamadığı soruların dönüp durmasına ve ağzına bir çıkış yolu aramasına yol açtı.

Parmağını dudaklarına götürdü. "Bunun ne kadar güvenli olduğunu bilmiyorum," diye mırıldandı. "Bildiklerimin ne kadarı bana ait kalacak. Konuşmamak daha iyi."

kaşları çatıldı daha da, bir korkunç anlayış

çiçek açıyor. "Bastian, yapmalıyız-"

Başını iki yana salladı. Güneş tamamen gökyüzüne yükselirken yavaşça alnından öptü.

Geri çekildiğinde, bir şeyler farklıydı. Gözlerinin etrafındaki soğukluk, yüzünün açıları bir şekilde daha sade. Belli belirsiz ama oradaydı ve Lore ondan uzaklaşmamak için mücadele etmek zorunda kaldı.

Fark ettiyse de yorum yapmadı. Bastian yataktan kalkıp gerindi ve göğsündeki kaslar keskin bir şekilde ortaya çıktı. Dün gece de en az şimdiki kadar çıplaktı ama bunda açıkça cinsel bir şey yoktu - en azından, göz ardı edilemeyecek kadar yakışıklı olan Bastian'la her zaman olduğundan daha fazla değildi. Ama şimdi, Bastian onun kendisini izleyişini izliyordu, ağzında kendinden memnun bir kıvrım vardı.

Lore hızla ayağa kalktı ve kristal bir sürahi içinde limonlu su ve iki bardak bulunan masaya doğru ilerledi. Yanakları kızardı. Limonlar tazeydi; şüphesiz onlar uyurken bir hizmetçi getirmişti. Nişanlısının yatağında yakalanmaktan utanması için bir neden yoktu ama Mari'nin onu bir gece önce tanıştığı ve adını hiç sormadığı bir kızla bastığı zaman hissettiği utancın aynısını hissetti. Kazanılmamış yakınlık, tanımadığın birine bir parçanı açmak.

Çünkü birlikte uykuya daldığı adam, şu anda onu izleyen adamdan tamamen farklı görünüyordu.

"Bugün ajandanda ne var?" diye sordu kadehi doldururken, daha çok beklenti dolu sessizliğin havasını dağıtmak için. Bir kadehi yudumladı, bir tane daha doldurdu.

"Daha çok gündemimiz." Bastian'ın ayağa kalktığını ve dolap kapısının açıldığını duydu. "Bana eşlik edeceksin."

Bu, onun boş duvarı dikkatle incelemekten vazgeçmesi için yeterliydi. "Size nerede eşlik ediyor?"

Bastian omzunun üzerinden ona sırtarak dolaptan beyaz bir gömlek çıkardı. "Limana,"

sanki dünyadaki en doğal cevapmış gibi konuştu. "İyi dostlarımız Maxon ve Caius ve sarayın çoğuyla birlikte. Yeni gemiyi vaftiz etmemiz gerekiyor, unutmayın."

Hayal meyal hatırlıyordu. Taç giydiği gece amiral ile tartıştığı yeni donanma gemisi, Kirythean savaş gemilerinin Yanık Adalar yakınlarındaki artan okyanus varlığına bir cevaptı - August'un Bastian'ın durdurmadığı tek projelerinden biriydi. Rıhtımdaki parti haftalardır sosyal takviminin bir parçasıydı ama son zamanlarda günler birbirine karışmış gibiydi.

"Kim bilir, belki sihrimizi biraz daha gösterme şansımız olur." Gözleri parladı, kahverengileri altın rengiyle beneklenmişti. "Bir taşla iki kuş."

"Yapmayacağım."

"Neden olmasın?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, bugün olmaz. Sonuçları-"

"Sonuçların Anton'un seni korkutmak için uydurduğu aptalca bir şey olduğu konusunda hepimizin hemfikir olduğunu sanıyordum."

Lore dişlerini sıktı. "Bu da başka kimseye danışmadığın bir başka karar gibi görünüyor."

Malcolm vagonun diğer tarafında, bir boks maçıını izler gibi tartışmalarını izledi. Bugün Kilise'nin resmi eskortuydu ama rıhtıma kadar olan kısa yolculukta neredeyse sessiz kalmıştı. Lore, Bastian'la yalnız kalmak istemediği için aceleyle onu arabanın yanında değil de içinde yolculuk etmeye davet etmişti.

Bastian, güneş gökyüzüne hükmettiği için artık farklıydı.

Her ne kadar görmezden gelmeye çalışsa da, bu gerçeği zihninin bir köşesinde tutmaya çalışsa da, sonuç apaçık ortadaydı. Anton onları kanallık yapmaya devam ederse doğacak sonuçlar konusunda uyarmıştı.

Nyxara. Şimdiye kadar tek aldığı kafasının içindeki sest.

Bastian için böyle bir uyarı yapılmamıştı ama ya bunun nedeni Anton'un onu ele geçirmek istemesiyse? Kilise Apollius'un dönüşünü arzuluyordu. Bu her zaman bedensel bir dönüş, tanrının beş yüz yıldır saklandığı yerden muzaffer bir şekilde çıkması olarak tasvir edilmişti, ama ya bunun yerine buysa? Esir alınmış bir beden, zincirlenmiş bir zihin?

Gabe'e söylemek istedi. Ama ya o da bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyorsa? Düşünmese bile, o, Malcolm ve Alie zaten Bastian'ın dengesiz davrandığını düşünüyorlardı. Onlara bunun sebebinin Bastian'ın artık Bastian olmaması olduğunu söylerse, her zaman değil, bu ne işe yarardı?

İyi bir şey değil.

Malcolm görünüşe göre Lore'un şaşkın bakışlarını konuşmak için bir işaret olarak algılamıştı. Doğrulup oturdu ve yüz ifadesini düzeltmeden önce ona biraz sinirli bir ifade takındı. "Lore'a katılıyorum. Kyrtheanlar senin neler yapabileceğini gördü. Bugün başka bir gösteriye gerek yok. Ayrıca, Spiritum ya da Mortem'in suyla yapabileceği hiçbir şey yok; bunun için Caeliar'ın gücüne ihtiyacınız var."

Bastian tartışacakmış gibi gözlerini kısarak ona baktı ama sonra yerine oturdu. "Göreceğiz," dedi basitçe.

Kolunu arabanın koltuğunun arkasına atmış, parmaklarını Lore'un gevşek saçlarına yaklaştırmıştı. Bu sabah Juliette'e ayıracak vakti yoktu; çabucak giyinmiş ve ona da aynısını yapmasını söylemişti. Yatak odasının kapısına geldiğinde, Juliette onu bugün kanallık yapmayacağını söyleyerek karşıladı. Adamın yanıtı gülümsemek ve onu arabaya kadar götürmek olmuştu.

"Daha önce de söylediğim gibi," dedi Bastian, parmaklarını seğirterek Lore'un bir tutam saçını nazikçe çekiştirirken, "yeteneklerini kullanmamak Anton'un korku tellallığına boyun eğmektir. Büyüden korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok Lore."

Bunu şaka yapar gibi söyledi ama gözlerinde bir gölge titreşti.

"Tedbir korku değildir," dedi Malcolm. "Tedbir iyidir."
Bastian hiçbir şey söylemedi ama ona alaycı bir bakış attı.

Lore dalgın bir şekilde nişan yüzüğünü parmağında döndürdü.

Bastian onun elini tuttu ve oraya koyduğu yüzüğe baktı. Yüzünde yine belli belirsiz bir değişiklik oldu; bunu yapmasına izin verdiğine inanamıyormuş gibi ona baktı. Yanağına hafifçe dokunduğunda gözlerinde bir anlık bir yumuşaklık vardı.

Sonra yine o değişim, güneşin bulut örtüsünü yarması kadar hızlı. Yanağındaki dokunuş daha az merak, daha çok sahiplenme gibi oldu.

Lore geriye yaslandı, elini yüzünden çekmesine yetecek kadar.

Bastian da arkasına yaslanıp koltuğun köşesine yerleşti ve hem onu hem de Malcolm'u görmezden gelerek gözlerini kapalı pencereye çevirdi.

Zihninde bir titreşim, yakalanmış bir güve kanadının avuç içine sürtünmesi gibi.

Lore'un bir yanı çılgılık atmak, Malcolm'a burada bir şeylerin fena halde yanlış gittiğini fark etmediği için bağırmak istiyordu. Bu korkunç bilgiyi bir başkasının üzerine yıkmak ve onun bununla başa çıkmasını sağlamak istiyordu. Ona baktı, yüzünde bir panik parıltısı belirdi.

Malcolm'un kaşları çatıldı.

Araba aniden durdu. Martı gaklamaları açık havada yankılanıyor, tül perdelerin arasından süzülen ışık denizden yansıyor daha parlak görünüyordu.

"Yine de yapmayacağım," dedi Lore sessizce. "Ciddiyim Bastian."

Hiçbir şey söylemedi.

Kapı açıldı. Bastian dışarı çıktı, teatral bir şekilde gerindi ve perdenin arkasından seslerini duyabildiği toplanmış izleyicilere gülümsedi.

Kan ceketli kendine geldi ve kendi kapısını açtı. Lore yorgun bir iç çekişle onun kendisine yardım etmesine izin verdi.

Malcolm onu takip etti, daha önce ona attığı sinirli bakış yerini endişeye bırakmıştı. "Lore, her şey yolunda mı? Bir şey mi oldu?"

Ama ona cevap vermedi. Nasıl cevap vereceğini bilmiyordu, Bastian'ı ya daha kötü bir adam ya da daha büyük bir iyiliğin sunağında kabul edilebilir bir kurban yapmayacak bir şekilde.

Lore ikisiyle de yaşayamazdı.

"Gabe'e bahsetmiştim," diye devam etti Malcolm, Bastian'ın kalabalığın arasına karışmasını izlerken. Koyu renk gözleri kısıldı, çenesi sert bir çizgi haline geldi. "Şu Bastian... kapalı görünüyor. O da bunu biliyor. Bastian söz konusu olduğunda Gabe pek bir şey kaçırmaz. Ama bu konuda konuşmak istemedi."

"O iyi," dedi Lore belli belirsiz, Malcolm ve Alie'nin dünden beri konuşma fırsatı bulamamış olmalarını umarak. Malcolm'un Bastian'daki değişimi fark etmesi ve onun Alie'ye bir şeylerin ters gittiğini düşündüğünü söylemesi arasında, Lore'un kafatasının arkasına vuran aynı korkunç sonuca varamamışlardı. "Sadece yorgunum, eminim."

Malcolm şüpheli bir ses çıkardı.

Konuşmayı olduğu yerde bırakan Lore kalabalığa doğru sürüklendi.

Rıhtım hiç de hatırladığı gibi görünmüyordu. Yıpranmış ahşap midyelerden ve martı pisliklerinden arındırılmış, tuzdan kızarmış tahtalar tam olarak parıldamasa da yerlerine çakıldıklarından beri olduklarından çok daha temiz görünüyordu. Kadife ipler kenarlara dizilmiş, toplanan saraylıların yanlışlıkla denize düşmelerini engellemiştir.

Tanrım, sanki tüm Hisar buradaymış gibi görünüyordu. En az dört rıhtım temizlenmiş, limanın etrafını saran yolun uçlarında kanlı ceketliler ve birkaç koyu renk giysili Presque Mort tarafından bir çevre oluşturulmuştu. Ayaktakımını dışarıda tutuyor, soyluların şehri deneyimliymiş gibi hissetmeleri için sterilize edilmiş bir alan yaratıyorlardı.

"Sahayı... yani, dışına çıkarmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm." Görünüşe göre Bastian

Kalabalığın kenarındaki herkes Lore'un yanına geldi ve koluna girdi. "Dellaire'le gerçekten etkileşime geçmemizin tam zamanı, öyle değil mi? Soyluların çoğu yazın buradayken Hisar Duvarı'nın dışına adım ve Tanrı korusun, kışlık mülklerine dönerken bir mola verirler."

"Görünüşe göre hâlâ bir duvar var." Lore çenesini rıhtım yollarında kümelenmiş, onları engelleyen kanlı ceketlilere ve Mort'a doğru salladı. "Sadece daha alçak bir tane."

Bastian omuz silkti. "Yavaş ilerleme yine de ilerlemedir."

Lore boynunu eğdiğinde, kan ceketlilerin diğer tarafında toplanan insanları görebiliyordu, saray mensuplarına bakarken onları görmezden geliyordu. O kalabalığın içinde tanıdığı, birlikte içki içtiği ya da uğruna zehir kullandığı insanlar var mıydı? Bu düşünceyle midesi rahatsız edici bir şekilde bulandı ve şimdi onu gördüklerinde ne düşündüklerini merak etti.

Hayatının tüm parçalarını ayrı tutmaya çalışmıştı - katakomplar, zehir akıntısı, Citadel, üç farklı evre, üç farklı Lore. Ama her geçen gün birbirlerine daha fazla karışıyor, bu üç parça kaçınılmaz olarak bir bütün oluşturunuyordu.

Onu, Bastian'ı ve Gabe'i düşündü.

Bastian onun elini dirseğinin içine soktu. "Ve ."

Lore ilk birkaç saray mensubunu çoğunlukla görmezden gelmeyi başardı; pastel renkli yazlık giysiler ve zarif aksanlardan oluşan bir telaş, belirsiz bir yıkamaya dönüştü. Gülümsedi ve beceriksizce reveranslar yaptı, çoğunlukla sıradan küçük konuşmalara ayak uydurdu. Bastian o kadar iyi bir konuşmacıydı ki, onun karizmasının dalgasına kapılarak fazla konuşmasına gerek kalmadı.

Kalabalık kısa bir süreliğine dağıldı ve ona beyaz, kıvrık saçlarını gösterdi.

"Anlıyorum Alie." Lore kendini Bastian'ın kolundan kurtardı, az önce Leydi Neşesurat'ın çiçeklerin nasıl etkili bir şekilde yetiştirileceğine dair tezini böldüğünü umursamıyordu

soğuk Caldien sınırında. "Hemen döneceğim."

Bastian telaşlanmadan gitmesine izin verdi ve Lore kalabalık saray mensuplarının arasından geçerken Leydi Neşesur'u sevimli bir gülümsemeyle yatıştırdı. Alie rıhtımın kenarını kapatan kadife halatların yanında durmuş, başını öne eğmiş Brigitte'le konuşuyordu. Diğer kadının safran sarısı elbisesi koyu kahverengi tenini parlatıyordu; uzun saç tellerinin uçlarına uyumlu iplikler dokunmuştu. Alie bugün allık pembesi, çilli omuzlarını açıkta bırakan kısa kollu bir elbise giymişti ve beyaz buklelerden oluşan bulutu başının üstünde bir topuz halinde toplanmıştı. Bu saç modelini zahmetsizce yapmayı başarmıştı. Lore kendi saçlarıyla benzer şeyler yapmaya çalıştığında, bir yağ variliyle korkunç bir kaza geçirmiş gibi görünüyordu.

Brigitte onun geldiğini Alie'den önce gördü. "Lore! Görünüşe göre tebrikler sıraya girmiş."

"Sanırım öyle." Lore bu kısmı nasıl atlatacağından, heyecanlı mı yoksa sakın mi davranması gerektiğinden emin değildi. İkisinde de başarılı olamayacaktı, çünkü gerçek hisleri çoğunlukla çılgılık atmak istemesine neden olan bir endişe ve arzu çalkantısıydı.

Brigitte'in yanındaki Alie döndü ve yanından geçen bir hizmetliye boş şarap kadehini alması için kurnazca işaret etti. Gözleri Lore'un yüzüğüne takıldı ve gülümseyerek Bri'ye işaret etti, ancak gözleri endişeyle kalabalığı izlemeye devam etti. Muhtemelen Caius'u arıyordu. "İşte burada, Bri. Bir göz at."

"Nihayet." Bri kendi şarabını göğsüne yaklaştırdı ve Lore'un uzattığı ele doğru eğildi. "Yıllardır ona bir göz atmak istiyordum."

Lore parmağını oynatarak, "Gönlünüzce bakın," dedi. Normal bir nişan için normal bir heyecan duyan normal bir kadın gibi davranması çok hoştu.

"Tanrılar öldü ve ölüyor," diye mırıldandı Bri, Lore'un elini ileri geri hareket ettirerek altın renkli taşın ışığı yakalamasını sağladı. Taşı, nadir bulunan bir taş a sahip bir bilim adamı gibi inceledi.

sanki bir büyüteç istiyormuş gibi. "Bu elmas, kelimenin tam anlamıyla, paha biçilemez."

"Çoğu Arceneaux mücevheri değil mi?" Alie kemerli bir bakışla sordu.

"Evet, ama özellikle bu mücevher çok özel." Bri sonunda sevdiği bir konuyu açıklama fırsatı bulmuş biri gibi gülümsedi. "Nedenini sor lütfen. Elime çok az fırsat geçiyor."

Alie'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Brigitte amatör bir kuyumcu," diye açıkladı Lore'un yararlanması için. "Ve bu nedenle değerli taşlar hakkında çok fazla şey biliyor."

"Bunu ben yaptım." Brigitte pişmanlıkla Lore'un elini bıraktı ve sanki yeni nişanlanmış gibi kendi elini uzattı. "Hadi, bak bakalım."

Yüzük muhteşemdi, koyu mavi bir safiri kucaklayan gümüş bir güneş patlamasıydı. Bant, Brigitte'in parmağı üzerinde kıvrılan rüzgar esintileri gibi görünecek şekilde oyulmuştu.

"Çok güzel," dedi Lore. "Hak edilmiş bir bakış, kesinlikle."

"Teşekkür ." Bri elini bıraktı ve küçük bir reverans yaptı, sonra Alie'ye baktı. "Şimdi Alie bana yüzüğünü sormak zorunda."

Alie gülümseyerek gözlerini devirdi. "Peki. Anlat bize."

"O elmas," dedi Bri, doğrudan cevabına geçerek, "Altın Dağ'dan çıkarıldı."

Lore'un kaşları çatıldı. "Bir dakika. Bu doğru olamaz, değil mi?" "Olabilir." Bri, açıklayacak bir nedeni olduğu için heyecanla gülümsedi.

"Dünyanın en iyi kuyumcuları tarafından test edildi ve yapısal olarak herhangi bir yerde çıkarılan diğer tüm elmaslardan farklı - en çok Yanık Adalar'daki diğerlerine benziyor, ancak onlar bile mükemmel bir eşleşme değil. Görünüşe göre başka bir bileşeni paylaşıyor, iki kuyumcunun ne olduğu konusunda hemfikir olmadığı kadar nadir bulunan başka taş türü. Bu ve sarı rengi arasında tek açıklama Altın Dağ."

"Ya da son derece yaratıcı bir satıcı," dedi Alie.

Bri omuz silkti. "Arceneaux ailesi

Nesillerdir Altın Dağ'dan geliyor. Taş test edildikten sonra Gerard Arceneaux onu Kilise'de bir yere sakladı. Çoğu insan bunun bir efsane olduğunu düşünüyordu, özellikle de Gerard bunun kendisine Apollius tarafından verildiğini söylediği için." Sırıttı. "Bastian'ın nerede olduğunu bilmesi ve sana nişan yüzüğü olarak vermesi tam bir skandal. Şahsen ben bunu son derece romantik buluyorum."

Lore gülümsemeye çalıştı ama yanaklarındaki kaslar sadece seğiriyordu.

"Bastian." Alie onun adını bir uyarı gibi söyledi; Lore döndüğünde nişanlısının kurt gibi bir gülümseme ve gözlerinde bir parıltıyla onlara doğru yürüdüğünü gördü. Bri ve Alie hızlıca reverans yaptılar; Lore aynı şeyi yapması gerekip gerekmediğinden ya da böyle şeylerin ondan istenip istenmediğinden emin değildi.

Kral soruyu, kızın kolunu tutup bir kez daha dirseğinin kıvrımına yerleştirerek yanıtladı. "Hanımlar."

Bri başını eğerek, "Majesteleri," diye mırıldandı. Alie hiçbir şey söylemedi, dudakları sıkıca kapalıydı.

Bastian'ın duruşundaki bir şey onun sessizliği karşısında biraz soldu, ama bu gülümsemesini bozmadı. "Kraliçemi bir süreliğine senden çalmak zorundayım."

"Elbette." Bri, Alie'nin koluna girdi. "Biz de tam yeni gemiyi gezecektik."

Bastian, "Başlık için bir fikriniz varsa bana söyleyin," dedi. "Yarım saat içinde bu şeye bir isim vermem gerekiyor ve elimde hiçbir şey yok."

Lore onun kendisini nazikçe götürmesine izin verdi, yüzük ağırlığındaki elini koluna bastırdı. Yüzüğün değerli olduğunu biliyordu - Arceneaux yadigârıydı; sırf bu yüzden bile astronomik derecede pahalı olabilirdi - ama Altın Dağ'dan mı çıkarılmıştı? Hikâyenin doğruluğu ne olursa olsun, bu onu değerli olmaktan çıkarıp efsanevi hale getiriyordu.

Altın Dağ vardı -Tanrı'nın Çöküşü öncesi haritalar bunu doğruluyordu- ama kimse gerçekte nerede olduğunu bilmiyordu.

Yanık Adalar, sahilin hemen açıklarında. Apollius'un son karşılaşmalarında Nyxara'yı Adalara atmasından ve ilk takipçilerine Nyxara'nın cesedini alıp Dellaire'e defnetmelerini emretmesinden sonra Dağ'ın hâlâ var olup olmadığı konusunda bir fikir birliği yoktu. Eğer Lore'un yüzüğündeki elmas gerçekten Altın Dağ'dan geldiyse, Tanrıların Düşüşü gerçekleşmeden önce çıkarılmış olması gerekirdi. Lore, Bri'nin hikâyesi bağlamında bunun mantıklı olduğunu düşündü. Eğer Apollius'un Gerard Arceneaux' Tracts'ı yazdırdığına inanılıyorsa, ona da bir yüzük verdiğini düşünmek çok da zor değildi.

Yine de neden olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Ya da böyle bir şeyin neden Kanayan Tanrı'nın lütfunun bir başka işareti olarak sergilenmek yerine Kilise deposunda tutulduğunu. Sayısız cehennem, eğer hikâye doğruysa, Anton ondan önce davranmasaydı August bu şeyi yüzüne kalıcı olarak ilıştirmiş olacaktı.

Bastian'ın nerede olduğunu nasıl bildiğine gelince... o kısmı anladığını sanıyordu.

Bastian dudakları kızın kulağına değecek kadar yaklaşıarak, "Bir şey hakkında çok düşünüyorsun," diye mırıldandı. "Bana da anlatmak ister misin?"

"Önemli değil." Lore onu takip etti ve reddinin etkisini yumuşatmak için omzuna yaslandı.

Birkaç boş selamlaşma ve aynı derecede akılsız konuşmadan sonra Bastian ikisini bir amaç uğruna henüz adı konmamış gemiye doğru çevirdi. Rıhtımdaki diğerleri gibi turlara açıktı, iskele iki Presque Mort tarafından korunuyordu, koşumlarındaki hançerler öğleden sonra ışığında parlıyordu. Çok terlemiş olmalıydılar. Güneş tepedeydi ve yaz ortası sıcakı kendini belli ediyordu. Özenle yapılmış birden fazla saç modeli nemden kabarmıştı.

"Gemiye isim vermek için yukarı çıktığımızda," diye mırıldandı Bastian, "daha önce olduğu gibi birlikte kanalize olacağız. İşe yarar bir şeyler yapabilseydik iyi olurdu ama Malcolm'un dediğı gibi,

Bu şu anda bizim kapsamımız dışında, o yüzden belki sadece o günkü dua gibi bir şey-"

"Sana yapmayacağımı söyledim Bastian." Lore'un sesi küçüktü ama çekingen değildi.

Ona bakmadı, gözleri gemiye ve ötesindeki ufka sabitlenmişti. Ama hâlâ kolunun arasına sıkışmış olan elinin kaslarından bir titreme geçti.

"Bunu onurlandırmak istiyorum," dedi, sesindeki titreme kolundaki titremeyele eşleşiyordu. Cümlenin sonunda söylemediği bir ama kaldı.

Yeni gemiden uzaklaştı, kadife halatların etrafından dolanarak diğer rıhtıma geçti ve kalabalığın arasına karışmaya devam etti.

Kanlı paltoların ve Presque Mort'un barikatına en yakın rıhtıma adım attıklarında Kral'ın tavrı değişti. Daha da doğruldu, sanki savaşa hazırlanır gibi omuzlarını dikleştirdi. "Gidip onur konuklarımızı görmeliyiz."

Kimi kastettiğine şüphe yoktu. Kirythean diplomatları rıhtımın kenarındaki kadife halatların yanında durmuş, şaraplarını yudumluyor ve diğer iki saray mensubuyla sohbet ediyorlardı. iftin hanımefendisi başını geriye atarak güldü. Amelia Demonde, her zamanki gibi muhteşemdi, yüzünde gece yarısı toplantılarını ve tıslayan dini açıklamaları anımsatmayan hoş bir ifade vardı.

Bastian ve Lore yaklaşırken Maxon başını eğdi, yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Artık Kirythean modasına göre giyinmişti - çoğu Auverrani'nin tercih ettiğinden daha sade, sade bir pantolonun içine sokulmuş yeleksiz, dökümlü koyu renk bir gömlek ve Lore'un görmeye alışık olduğundan daha kısa botlar. Gömleğin yakasının etrafına altın bir defne çelengi işlenmişti ve tıpkı zırhlarının üzerine giydikleri tunikler gibi Maxon'ın göğsünün neredeyse ortasına kadar açıktı. Adam neredeyse Bastian kadar gülünç derecede yakışıklıydı. "Ne güzel bir parti vermişsiniz. Kutsama törenleri için sizin yeni bir tören için verdiğinizden daha az canlı toplantılar gördüm.

gemi."

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Amelia, şarabını yudumlarken gözleri Lore'a kaydı. "Katıldığım son birkaç Kutsama töreni oldukça eğlendiriciydi."

Lore, kadının tutulma ayınındeki tüm bu kanlı karmaşayı, saçınızdaki bir kurdele kadar sıradan bir aksesuar olan narin bir saray dikenine dönüştürmeyi başarmasından gerçekten etkilendi. Muhtemelen daha iyi bir Kraliçe olabilirdi.

Caius, "Maxon'a göre bu pek bir şey ifade etmiyor," dedi. "Kirythea'daki kutsama törenleri kasvetli olaylardır. Bu onur Kanayan Tanrı içindir, yükselme yaşına ulaşan için değil." Bastian'ı selamlamak için kadehini kaldırdı. "Yine de bir Arceneaux için Lord Apollius'un biraz daha fazla eğlenmeden hoşlandığına eminim."

Lore'un felaketle sonuçlanan Kutsama törenini tamamen bir kenara bırakarak, hikâyeyi bildiğinden emin olsa da. Amelia sinirli görünüyordu.

"Parti için her türlü bahaneye bayılırız," diye yanıtladı Bastian. "Umarım ikiniz de saray tarafından hoş karşılanmışsınızdır. Açık fikirli olduklarını düşünmek hoşuma gidiyor."

"Yeterince samimi bir şekilde karşılandık," diye yanıtladı Maxon. "Yine de hoş karşılanmak zorlama olabilir."

Lord Demonde diğer adamın sırtını sıvazlayarak, "Kendilerine gelecekler," diye onu temin etti. Belli ki ikram edilen şarabın tadını çıkarmıştı; yanakları kızarmış, gözleri cam gibi olmuştu. "Eski düşmanları tutmaktansa yeni dostlar edinmek daha iyidir, derim hep."

"Gerçekten de öyle." Bastian'ın gözleri çakmak çakmaktı ama altındaki gülümseme sıcaklığını koruyordu. Amelia kocasının yanındaki yerinden onu bir kuşun solucana baktığı gibi hırsla izliyordu. Altın sarısı saçları başının üzerine yığılmış ve yüzlerce küçük, ısıltılı iğneyle tutturulmuştu; neme rağmen terli görünmek yerine nemli görünmeyi başarıyordu.

Kendine rağmen, Lore bir sahiplenme duygusu hissetti. Hayır, sahiplenmek tam olarak doğru değildi-koruyucuydu,

Bastian'ın bir kalkana ihtiyacı varmış gibi.

Ne kadar aptalca. Kurdun inine girmekte ısrar eden bir tavşanı hiçbir kalkan koruyamazdı.

"Aslında harika vakit geçirdik," dedi Amelia gülümseyerek. "Kültürlerimizi tartışmak aydınlatıcı oldu, özellikle de August İmparatorluk hakkında konuşmayı uzun süre yasakladığından beri. Örneğin, Kirythea'da Lereal'in gücünün Tanrıların Düşüşü'nden yaklaşık iki yüz yıl sonrasına kadar kullanılabildiğini biliyor muydunuz? Bazı araştırmacılar Laerdas yakınlarında hâlâ hava büyüünün izleri olduğuna inanıyor, çünkü cesetleri orada bulundu." Yüksek ve müzikal bir sesle güldü. "Kirythea'nın bu konuda daha iyi bir anlaşma yaptığını söyleyebilirim."

"Mortem yerine hava büyüü fazlalığına sahip olmayı kesinlikle tercih ederim," diye onayladı Demonde. "Çok daha kullanışlı."

"Belki," diye cevap verdi Bastian. Yanından geçen bir hizmetçi, Auverraine bayrağıyla aynı mor renkte buzlanmış küçük hamur işlerinden oluşan bir tepsi taşıyordu; Bastian tabaktan bir tane kaptı. "Belli bir bakış açısından."

Maxon hiçbir şey söylemedi, sadece kaşlarını çattı.

"Amelia ve Hugh, Mortem sorunlarının Dellaire'i ve bir bütün olarak Auverraine'i nasıl etkilediği konusunda çok aydınlatıcı oldular." Caius başını eğdi, altın sarısı saçlarının kuyruğu bir omzunun üzerine düştü. "Görünüşe göre birkaç hafta önce oldukça büyük bir sızıntı olmuş, uzun yıllar sonra?"

Olduğun şeyden kaçamazsın, karanlığın kızı.

"Vardı, evet." Bastian Lore'un kolundaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Neyse ki nişanlım herhangi bir zarara yol açmadan önce onu yönlendirmek için oradaydı."

"Ben öyle demezdim." Amelia sesini hafif tuttu ama altında zehir vardı. "Hepsini tarım arazilerine kanalize etti."

"Neyse ki," dedi Lore, diğer kadının ses tonuna uyararak, "onları da geçen hafta iyileştirdim. Yoksa o kısmı duymadın mı?"

"Oh, hayır, ben yaptım." Amelia şarabını yudumladı. "Umarım hasadı etkilemek için çok geç kalmamışımdır."

"Değildi." Bastian'ın ses tonu buz gibiydi ve ilk kez yüzü de bunu yansıtıyor, sevimli nezaket maskesini düşürüyordu. "Lore takdire şayan bir iş çıkardı. Hem sızıntının ilk yönetiminde hem de sonrasındaki temizlikte. Bu beni onun iyi bir Kraliçe olacağına ikna eden şeylerden biriydi, sadece saray lakabı yerine gerçekte."

Bu, sonunda Amelia'nın sessizleşmesini sağladı. Neredeyse içine kapanacak gibiydi, sanki bu ifade bir karşı çıkışın ötesine işaret ediyordu. Lore'un kalbi ona karşı hafifçe yumuşadı. Amelia'nın eline kötü bir el geçmişti ve Lore aynısı kendisine de yapılıydı muhtemelen onun da hoş bir arkadaş olmayacağını biliyordu.

Anlaşılan Hugh Demonde karısının küçüldüğünü fark etmemiştir. Gülümsedi, şarabını yudumladı ve ayıkken muhtemelen tekrar düşüneceği bir yakınlık gösterisiyle Bastian'ın omzuna vurdu. Omuz tokuşturmak adamın her zaman yaptığı bir hareketti. "Sizi aşık görmek ne güzel, Majesteleri. Çok hoş. Auverrain Kralı ve Kraliçesi birbirlerinden gerçekten hoşlanmayalı uzun zaman olmuştur."

Ne kadar dolaylı da olsa ailesinden bahsedilmesi Bastian'ın kaskatı kesilmesine neden oldu. Ama bu anlık bir şeydi, gözünü kırpınca edilmeyecek kadar küçüktü ve Demonde'nin sözlerini sanki böyle bir birlikteliğin çocuğu değilmiş gibi başıyla onayladı. "Umarım bu ülkenin geneli için iyiye işarettir."

"Eminim öyledir," dedi Caius, şarabından bir yudum daha alırken bir başka gülümsemeyle.

Bastian konuyu değiştirmek istercesine elini rıhtımın sonuna doğru salladı. "Hepiniz dekordan yararlandınız mı? Bana kalırsa çok etkileyici."

Hayatının büyük bölümünde limana yakın bir yerde yaşamış olmasına rağmen Lore tekneler hakkında yüzdükleri dışında pek bir şey bilmiyordu ama rıhtımın sonunda gelgitte sallanan gemi gerçekten de etkileyici görünüyordu. Ağır toplar iskele ve sancak taraflarından bir omurgadaki kaburgalar gibi fırlamıştı. Bir başka top da pruvaya sabitlenmişti ve açık ağız başlığın hemen üzerinde duruyordu. Caeliar'ın

Deniz, saçları geminin yanlarını okşamak için arkasında uçuşuyor, kolları yaklaşan gelgiti kucaklamak için açılıyordu. Gözleri kısılmış, ağzı bir savaş çığlığıyla açılmıştı. Caeliar her zaman orijinal panteonun en savaşçı olanı olarak tasvir edilmiştir. Elemental tanrıların tasvirleri teknik olarak yasaklanmıştı ama özel durumlar dışında - kilisenin pencereleri ve heykel başları gibi. Hepsinde de vahşi görünüyordu.

Maxon parlak yeşil gözlerini Bastian'dan gemiye çevirerek, "Son derece öyle," diye kabul etti. Bakışları Caeliar'ın tasvirine takıldı, ağzının kenarında küçük, kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. "Henüz içine girme fırsatım olmadı ama nasıl bir şey olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum. Kirythea savaş gemileriyle ünlüdür."

"Evet, Malfour gemi yapımıyla ünlüdür." Bastian Maxon'a sinsi bir gülümseme verdi. İmparatorluğun tüm gemileri, İmparatorluk ele geçirmeden önce deniz yolculuklarıyla bilinen daha küçük bir kıyı ülkesi olan fethedilmiş Malfour'da inşa edilmişti. "Tur rehberiniz olmama izin verin."

Demonde, Amelia'nın koluna girerek, "Biz zaten oradaydık," dedi. Demonde Amelia'yı itti; Amelia sadece kalçasını zarifçe sallayarak şarabın solgun elbisesine dökülmesini engelleyebildi. "Ve isimlendirmeden önce turlarımızı yapmalıyız. Gel canım, Lord Gauthien ve yeni karısını gördüm, onları gelecek haftaki şenliğimize davet etmeliyiz."

Amelia, Bastian ve Kirythean'lardan uzakta ödüllendirilmekten pek memnun görünmüyordu, ama itaatkâr bir şekilde kocasını takip etti. Onlar uzaklaşırken omzunun üzerinden Lore'a keskin bir bakış fırlattı. İçindeki zehir tükenmişti. Onun yerine, diğer kadın neredeyse incinmiş görünüyordu.

Aziz Kral Lore'u savaş gemisine doğru çekti ve Lore Amelia'yı kalabalığın içinde kaybetti. Maxon ve Caius arkalarına düştüler, ama fısıldarsa duymayacak kadar uzaktaydılar.

Bastian'ın omzuna yaslandığında ise fısıltıdan çok tıslama duyuldu. "Düşmana en iyi gemilerimizin içini göstermenin gerçekten iyi bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

strateji?"

"Eğer bunlar en iyi gemilerimiz değilse öyle," diye mırıldandı Bastian daha az tıslayarak. "Ya da teknik olarak donanma gemileri. Bunlar August'un kişisel filosundan ödünç alındı. Toplar sadece dekorasyon amaçlı. Yeni gemi hâlâ limana yanaşmış durumda ve tamamen korunuyor. Buna isim verdiğimizde, vekâleten isimlendirilmiş olacak."

Kolundaki ölümcül tutuşu gevşedi ama Lore hâlâ kaşlarını çatarak ona bakıyordu. "Bu... zekice."

"Bu kadar şaşırmış görünme." Parmağıyla kızın burnunun ucuna dokundu. "Bazı sırları saklamak iyidir, potansiyel müttefiklerden bile."

Lore burnunu kırıştırdı ve başını eğdi. "Kirythean İmparatorluğu'na potansiyel bir müttefik demek fazla iyimserlik olur."

"Ben çok iyimser bir adamım."

İki Presque Mort iskeleyi koruyordu ama açıkça sadece ismen koruyor, yaklaşan herkese üstünkörü bir baş sallamadan başka bir şey yapmadan giriş izni veriyorlardı. Bastian'ı gördüklerinde kenara çekilip onun, Lore'un ve Kirythean'ların sözsüzce geçmesine izin verdiler.

Gemi neredeyse Hisar kadar güzeldi, Lore'un tahminine göre August'un şahsi filosuna ait olması mantıklı bir şeydi. Bastian onu geminin iç kısımlarına inen, zemine oyulmuş küçük bir döner merdivene götürmeden önce güvertenin pırıl pırıl tahtalarına, parmaklıklara işlenmiş altına hayranlıkla bakmak için sadece bir dakikası vardı. "Bunu deneyimlemenin en iyi yolu aşağıdan yukarıya doğru gitmektir," diye seslendi diğer diplomatlara. "Bana güvenin."

"Bu saçmalık mı?" Lore onu karanlıkta takip ederken arkasından mırıldandı. "Kulağa saçmalık gibi geliyor."

"Sadece kısmen." En alt basamaktan atladı ve inmesine yardım etmek için elini uzattı. "Yukarıya ulaştığımızda bizim için planlarım var ve konuklarımızın sahneyi paylaşmak yerine seyirciler arasında olmasını istiyorum."

Kanallık gibi planlar. Lore kaşlarını çattı ama dışarıdaki aydınlığın ardından gelen ani karanlıkta , düşünmedi

Bastian gördü. "Sana yapmayacağımı söyledim."

"Lore, lütfen." Sesi dün geceki gibi çıkıyordu; o kadar yaralı, savunmasız, tüm yumuşak yanları çıplaktı ki başka bir şey söylemedi.

Güvertenin altındaki sıcaktan kurtulmayı umuyordu ama kapalı alan nemi daha da artırdı. Saçları ensesine yapışmış, ağır ve rahatsız edici bir hal almıştı.

Geminin derinliklerine inene kadar Lore'un aklına burada ne kanlıların ne de Presque Mort'un olduğu gelmemişti. Kirythean'lardan biri onları öldürmeye karar verirse, saldırıyı kendilerinden başka durduracak kimse olmayacaktı.

Bastian'a baktığında, onun gülümsemesinde neredeyse vahşi bir parıltı vardı. Neredeyse bu fırsattan zevk alacak gibiydi.

Maxon ve Caius spiral merdivenlerden aşağı inerken ahşap basamaklar gıcırdadı. Bastian ona dönerek, Hisar'daki taht odasının yarısı kadar büyük ve onun kadar iyi döşenmiş olan ambarın açık alanını işaret etti. "Beyler, gemiye hoş geldiniz."

Tur biraz bulanıktı. Lore Hisar'ın şıklığına alışmıştı; bu noktada gözleri mücevherlerin ve yıldızların yanından fazla düşünmeden geçip gidiyordu. İnandırıcı bir savaş gemisi olması için burada biraz fazla şey vardı; balo deniz kızlarının heykelleri ve kışla olması gereken yerdeki dev kanopili yataklar arasında. Ama belki de Kirytheanlar Auverraine'in para içinde yüzdüğünü, savaş makinelerinin bile lüks olduğunu düşüneceklerdi.

August'un berbat zevkinin hileyi çökertebileceği gerçeği, meşru bir endişe olmasaydı komik olurdu.

Ama Kirytheanlar bu aldatmacayı anlamış gibi görünmüyorlardı. Maxon başını salladı ve işaret verildiğinde uygun sesler çıkardı. Caius sessizliğini korudu ve ne düşündüğüne dair hiçbir işaret vermedi.

Tur sona erdiğinde Bastian hepsini sarmal merdivenlerden yukarı, acımasız güneş ışığına doğru götürdü. İki Presque Mort merdivenin başında bekliyordu; Bastian elini sallayarak anlamsız bir şekilde veda etti -şarabın tadını çıkarın, birazdan partiye tekrar katılacağız- sonra Lore'un koluna girdi ve telaşsız ama kararlı adımlarla pruvaya doğru yürümeye başladı.

Geminin ön tarafına rengârenk sancaklar asılmıştı; koyu mor flamalar tuzlu rüzgârda dalgalanıyordu. Hisar'dan devasa bakır kaplar içinde getirilen gül ağaçları pruvayı çevreliyordu. Bu da mekânı neredeyse bir sahne gibi gösteriyordu.

Lore durdu, ayaklarını dikti. Hiçbir şey söylemedi; her şeyi daha önce söylemişti ve reddine ekleyecek hiçbir şeyi yoktu. Kanallık yapmıyordu.

"Lore." Bastian durdu, onun önüne geldi. Elini tuttu. "Korkman için hiçbir neden yok. Benimle daha önce de kanallık yaptın ve Malcolm'un sonuçlardan bahsetmesinin yeni bir şey olmadığını biliyorum. Gerçekten ne değişti?"

Sesi yumuşak kalsa da gözlerinde kurnaz bir kıvılcım vardı. Gözleri, sanki arkalarında gizlenen bir şey arıyormuş gibi onun gözlerini aradı.

Ve Lore o zaman Bastian'la gerçekten konuşmadığını biliyordu. Bastian'ın şiddetli rüzgârda bir mum gibi yanıp söndüğünü biliyordu.

Dehşet yumruğunu omurgasına doladı.

Biraz daha yaklaştı, çenesini yukarı kaldırdı. Güneş arkasında parlıyor, koyu renk saçlarını neredeyse kumrala çalan bir haleye dönüştürüyordu. "Bana güveniyor musun?"

Hayır. "Mesele o değil."

Sanki gerçek cevabı onun yüzünde görmüş gibi, geriye doğru sonsuz küçük bir irkilme. İfadesi değişti, yumuşadı, sert çizgileri daha tanıdık bir şeye dönüştü. "Lore."

Sadece adı. Sesi farklı geliyordu. Daha kendisiydi.

Yine de.

Lore başını salladı. "Yapamam."

Bir an ona baktı, gözlerinin ardında neredeyse öfkeye benzer bir şey gizleniyor, öne çıkmaya çalışıyordu. "Beni dinle-"

Sözlerinin geri kalanı patlamanın içinde yutuldu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Zaman, dünyayı anlamlandırmak için yarattığımız bir şeydir. İçine girip çıktığımız bir nehir, bize yapı kazandıran bir düşünce biçimi. Her şeyi yönetir ve var değildir.

-Norun Loe, Ratharcanlı filozof

Lore ölüme alışkındı. Çocukluğundan beri adımlarının peşini bırakmamıştı, parmaklarına dolayabildiği, iradesinin ipleriyle öğretildiği elle tutulur bir şeydi. Ölüm Sızıntısı'ndaki o gün, Nyxara'nın bedeninden şehrin derinliklerine doğru akan bir nehir gibi, daha önce hiç hissetmediği kadar çok şey hissetmişti. Onu bile kontrol etmeyi, sisteminden geçirmeyi ve taşa dönüştürmeyi başarmıştı. Onu bir hafta boyunca bayıltmıştı elbette ama başarmıştı.

Bu çok daha kötüydü.

Şimdi ölüm bir bulut gibi etrafını sarmıştı. Mortem'in hiçbirisi ona ait değildi -nasıl olur da sayısız cehennemden hiçbirisi ona ait olmazdı- ama bu daha az acı vermiyor, dehşetini hafifletmiyordu. Derin bir karanlık kuyusundan, prizmadan, entropi ve çözülme elmaslarından başka bir şey göremiyordu. Yönü bir gizemdi, baş aşağı, ters ya da ters yüz. Lore vücudunun gerçekliğinden sadece parmaklarını hissedebildiği için emin olabiliyordu, tüm bu karanlığa doğru uzanıyor ve dokunmaya hazır bir şekilde kendisine geri döndüğünü hissediyordu.

Önünde bir ışık. Bastian. Spiritum ondan minyatür bir güneş gibi parlıyor, ışık ışınları siyahı kesiyordu. Ona da ulaştı, kanalize edilmeye, yönlendirilmeye, istediği şeye dönüştürülmeye hazırdı.

Lore döndü -döndüğünü sandı- ölüm bulutunun içinden baktı.

Spiritum, her yerde, yüzlerce ölmekte olan yıldız. Dalları yavaşça, çok yavaşça büyüdü, onu tutan insanlardan dışarı doğru genişledi, ölmekte olan bedenlerden sızarak Mortem'e dönüştü.

Yanında bir şey var. Bir boşluk, bir delik, bir sonsuzluk ağzı. Ölümün ön odasında duruyordu, yaşamın iplerinin koparıldığı yerde. Zaman bir nehirdi ve o kıyıda durmuş, saniyelerin imkansız boyutlara ulaşmasını, durmuş bir katliamı izliyordu.

Durdurabileceği bir katliam. Lore farklı bir şeydi, yaşamı ve ölümü elinde tutabilecek bir şey. Ve ikisini de kullanmak zorunda kalacaktı.

Önce Spiritum. Lore uzandı - uzandığını varsaydı - ve Spiritum'un havaya fırlayan ipliklerini, damarlarından kaçan yaşam şeritlerini kavradı. Onları kendi iradesiyle aşlamak için denize giden su kadar hızlı bir şekilde damarlarından geçirdi, sonra da ait oldukları insanlara doğru itti.

Her şey bir bıçağın yumuşatılmış tereyağına girmesi kadar kolay bir şekilde geri döndü. Yaşam, auralara dönüşerek, yavaş yavaş tükenişini durdurarak, olduğu yerlere aktı. Yerini almak için acele eden uykudaki Ölüm itilerek uzaklaştırıldı ve farklı bir ölümü beklemek üzere yeniden durağanlığa zorlandı.

En azından çoğunu.

Mortem'in bir kısmı çoktan Spiritum'u geride bırakmış, bir güç diğerine dönüşürken değişim çoktan başlamıştı. O ve Bastian dışında, yok olan geminin en yakınındaki cesetler. Parçalanmış bedenler, uzak köşelere savrulmuş uzuvlar. Eğer Lore fiziksel formunun tamamen farkında olsaydı, öğürürdü.

İyi ki ikisini de yönlendirebiliyordu. İyi ki onları burada, saniyeler arasındaki bu boşlukta, ruhların yaşam ve ölümün eşğinde oyalandığı ve hiçbirinin tam olarak ele geçiremediği yerde bir araya getirebiliyordu.

Mortem ona bir çocukluk hayvanı gibi geldi, parmaklarının etrafında dönerek keyfi engellerini aştı. Onu kendi içinden geçirdiğinde, bu sefer onu değiştirdi. Nasıl olduğundan emin değildi, mekaniğini bilmiyordu ama içine aldığı Mortem, Spiritum olarak geri çıktı ve onu gitmesi gereken yere geri koydu, ölümü izinde durdurdu, ona eski yaşamı geri verdi.

Sonuçlarından korktuğu bir an oldu - bu insanları bir şekilde yeraltı mezarlarındaki cesetler gibi yaşayan cesetler haline getirdiğinden korktu - ama bu düşünce gelir gelmez yok oldu. Bu farklıydı. Bu hak edilmemiş bir hayat vermek değildi, bu çalınmış bir hayatı geri vermektir, onu ölüme dönüşebileceği saniyeden çekip almaktır.

Şehrin altında bir şey kıpırdadı.

Önce yavaş, sonra aceleyle geldi.

Ölüm Dellaire' altından sürünerek çıktı, büyük bir dalga onu geriye doğru savurdu, tıpkı setteki bir çatlağa doğru kabağan bir sel gibi. Kayadan, tahtadan, ölü maddeden geçerek Lore'a doğru hiçlikle döşeli bir yol açtı. Bir sızıntı gibi değildi, yoluna çıkan her şeyi yutan akılsız bir dalgalanma. Bu hesaplanmış bir saldırıydı.

Eve dönüş.

Durması gerekiyordu. Ama Lore artık bir kanaldan başka bir şey değildi, Mortem'i çekip içine yönlendiriyordu. Onun çukur yerlerinde ve kaçınılmaz sonu neredeyse kabullenmişti. Hiçbir ölümlü hayatta kalamazdı.

Ama sen sıradan bir ölümlü değilsin, Lore. Hiç olmadın.

Mortem gelmeye devam ediyordu ama Lore ölümün belirtileri olduğunu varsaydığı şeylerin hiçbirini hissetmiyordu; nefes daralması, kalp yavaşlaması. İçinde her ne değişmişse, her ne olmuşsa, bu onu bir şey yapmıştı ki yapabiliirdi.

Buna dayan.

Lore depoydu. Lore bir hücreydi. Mortem ona çarptı, sonsuz dalgalar, siyah ipliklerden oluşan titreşen bir sel. Ve onun içine dolandı ve orada kaldı.

Ve hayatta kaldı.

Acele ediyor, acele ediyor ve dünyanın tekrar odaklanmaya başladığı, görüşüne renklerin sızmaya başladığı, kulaklarının yumuşak beyaz sesle dolmayı bırakıp çığlıklar, ağlamalar, yükselen sesler duyduğu noktayı işaretlemiyordu.

Korkmuş, incinmiş ama hayatta. Hepsi hayatta.

Çünkü onları o şekilde tutmuştu. Zamanın dışına çıktı ve ölümü durdurdu, hayatı olması gerektiği yerde, fışkıran bir atardamarın üzerindeki bir el gibi tuttu.

Suyun serin kucacı, sıcakta hoş geldin. Bir sürü ses, bazıları tanıdık. Özellikle biri.

"Sen," diye mırıldandı Bastian Lore'un kulağına, "bir harikasin."

Bilincini kaybetmeden hemen önce bunu duymak güzel bir şeydi.

Ölü sayısı yoktu. En önemli ve en inanılmaz kısım da buydu. Rıhtımın ucundaki üç gemi de patlamıştı ve ölü sayısı yoktu. Gemilerdeki ya da rıhtımdaki hiç kimse ölmemişti, bariyerin ötesinde toplanan halk da ölmemişti. Birçoğunun ölmüş olması gereken yaraları, korkunç yara izleri ve kan kaybı vardı ama herkes hayattaydı.

İkinci en önemli ve en inanılmaz kısım ise patlamanın ilk etapta nasıl gerçekleştiği idi.

"Katılımcılardan biri olmalı." Malcolm bir parmağını düşünceli bir şekilde dudaklarına götürmüş, sandalyesinde öne doğru oturmuş, bir bacağı Lore'un odasında bulundukları yarım saat boyunca bir kez bile durmayan endişeli bir dansla aşağı yukarı sallanıyordu. "Bir saray mensubu, bir muhafız, biri. O gemiler

tekrar tekrar kontrol edildi."

"Tabii biri kontroller sırasında bombayı yerleştirmediyse," diye gürledi Gabe. Kapının yanında durmuş, kollarını kavuşturmuş, tek gözünü yataktaki Lore'dan başka bir yere dikmişti. Lore'u buraya taşıırken ona bakmış, her yarayı kataloglamak istercesine manzarayı seyretmiş ve sayacak, endişesine karşı barometre olarak kullanacak bir şey olmadığı için neredeyse kahrolmuştu. Ama onu yere bıraktıktan sonra gözlerini kaçırmış ve bir daha da dönüp bakmamıştı.

"Hayır." Malcolm başını salladı. "Bizden biri olamaz. Bastian'dan kurtulmak isteyen bizim ya da Bloodcoat'ların saflarındaki herkes Yanık Adalar'da."

"İşte bu yüzden Kirytheanlar en bariz suçlular," dedi Alie. Tekrar. Lore'a en yakın yerde, yastığının hemen yanında oturuyordu; bileğinde bir bandaj, şakağında da başka bir bandaj vardı. Patlama olduğunda rıhtım yolunun en ucundaydı ve yaraları küçüktü, çoğunlukla uçan tahta parçalarından kaynaklanan kesiklerdi. Yine de elleri kucağında titriyordu.

Malcolm elini yüzünde gezdirerek, "Herhalde bu kadar aptal olamazlar," diye mırıldandı. Patlama alanının dışındaydı ve herhangi bir yara almamıştı ama gömleği başkasının kanıyla kararmıştı. "Sana suikast düzenlemenin milyonlarca daha kolay yolu var. En azından bundan önce öyle olduğu düşünülebilirdi."

Lore, ölüm üzerinde kimsenin hayal edemeyeceği bir güç göstermeden önce.

Lore başta olmak üzere hiç kimse buna bir yanıt vermedi. Beş çift göz gizlice yatağın üzerinde düz bir şekilde duran ellerine yöneldi.

Ellerini çarşafın içine bastırmak, diğer tarafta yatan şeyi saklamaya çalışmak istedi. Ama Lore neredeyse bilinçsizce ellerini ters çevirdi.

Avucunun ortasından kömür grisi bir yıldız dışarıya doğru yayıldı, karanlık ortasından parmaklarına kadar izledi, sanki elinin o kısmı çoktan ölmüştü. Boyanmış

Tutulma yarası alacalı renklerdeydi, neredeyse bir çürük gibiydi ve buraya ilk getirildiğinde, ölmek üzere olan bir gelin gibi Gabe'in kollarında taşındığında ne kadar temizlenirse temizlensin silinmiyordu.

O haldeyken bile, bilinci gidip gelirken, Bastian'ın böyle bir şeye izin vermesine şaşırmişti. Ama onun yanlarında yürüdüğünü, omzunun neredeyse Gabe'inkine değdiğini, parmaklarının Gabe'in parmaklarının arasından geçtiğini hatırladı. Üçü birbirine dolanmıştı.

Bastian dairelerine vardıklarından beri sessizliğini korumuştı ve şimdi de korumaya devam ediyordu. Pencerenin yanında duruyordu, neredeyse olağanüstü bir şekilde hareketsizdi, güneş ışığı ince perdenin arasından sızarak onu altın renginde çiziyordu.

"En basit cevabın genellikle doğru cevap olduğuna dair eski bir söz vardır," dedi Alie sert bir şekilde. "Ve böyle bir saldırının etkisi göreceli zekâdan daha ağır basabilir. Lore ve Bastian'ın tüm büyülerine rağmen savunmasız olduğumuzu biliyorlar."

Büyüden söz edilmesi Gabe'in gözlerini kırıştırdı, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Pekâlâ," dedi. "Düşünülmesi gereken bir seçenek var, değil mi?"

Gemiler bombaların neyden yapıldığına dair hızlı bir kanıt elde edilemeyecek kadar tahrip olmuştu, ancak bir avuç dolusu enkaz barut veya başka ipuçları için test edilmek üzere Caldien'in başkenti Farramark'taki üniversiteye doğru yola çıkmıştı. Şu anda bile, saldırıdan sadece saatler sonra, buna neyin sebep olabileceğine dair söylentiler havada uçuşuyordu. Bir Mortem sızıntısı (sıradan vatandaşın Mortem'in gerçekte nasıl çalıştığına dair hiçbir fikri olmadığını kanıtlıyordu), bir Apollius eylemi (Lore'un midesinde hoş olmayan bir burkulma hissetmesine neden oldu), bir top arızası. Şaşırtıcı bir şekilde çok az saray mensubu Kirythea'yı suçlamaya hevesli görünüyordu. Savaşın gölgesi soğuktu ve onun altından sıyrılmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Ayrıca, saldırının nedeni ve nasıl olduğu, sonrasında yaşananlardan çok daha az ilgi çekiciydi. Ya da eksikliğinden.

Mahkemenin ortak görüşü, en azından şimdilik, ölüm olmamasının Kanayan Tanrı'nın lütfunun bir işareti olduğu yönündeydi. Bunun, saldırının Apollius'un bir eylemi olduğunu düşünenlerle nasıl örtüştüğünden Lore emin değildi ama din her zaman boşluklar bulurdu. İlk Gün geldiğinde Kuzey Mabedi'nin çok dolu olacağını, yeni bir dini coşku duygunun Hisar'da bir virüs gibi yayılacağını tahmin ediyordu.

Bir iyilik işareti. Bir güç gösterisi.

Tam Bastian'ın istediği gibi.

Hiçbiri bir şey söylemedi, Gabe'in iması yavaşça yerleşti.

Bastian gözlerini yerden kaldırdı.

Gabe kıpırdamadı, göğsündeki Kalp kolye mumların ışığında parlıyordu. "Bana bunu senin yapmadığını söyle." Gabe'in sesi alçak ve tehlikeliydi, püsküren bir alev gibi tıslıyordu. "Tanrılar aşkına Bastian, bana bunu bir tür güç gösterisi olarak yapmadığını söyle."

Aziz Kral iki adımda odanın öbür ucuna varmış, yüzü Gabe'inkine birkaç santim yaklaşmış ve Rahip Yüce'yi duvara sıkıştırmıştı. Dişlerini göstermiş, gözleri alev alev yanıyordu. "Hayır," diye tükürdü. "Elbette ben değildim ve bunu düşünmüş olman bile..." İçindeki öfke simyalaştı, sonsuz küçüklükte bir değişim geçirdi ve sözsüz hırıltısı alaycı bir sırıtışa dönüştü. "Eğer bir gemiyi havaya uçuracak olsaydım, Remaut, sen içinde olana kadar beklemez miydin sanıyorsun?"

"Bastian," dedi Lore, sesi yorgunluktan kısılmıştı. ve kullanılmaz haldeydi. Ama bunu söylerken bile onun duymayacağını, zihninin bir yerinde kaybolduğunu, başka bir bilincin onu ele geçirdiğini biliyordu.

İnançsızlık Gabe'in yüzünde titreşti ve derin bir acı tarafından kovalandı. Bunu çabucak kovdu. İki santim ve hepsini kullanmak için doğruldu, Kral'a olabildiğince yaklaştı. "Bu hiç şaşırtıcı değil. Bu noktada, herhangi birimizi feda edeceğini düşünüyorum."

Bastian'ın yumruğu, Lore'un bağıramayacağı kadar hızlıydı. Gabe'in yumruğuyla buluştu.

Çıtırdayan bir sesle burnu kırılan Rahip Yüce'nin başı yana döndü ve soluk duvar kağıdına bir damla kan sıçradı.

Alie haykırdı; Malcolm duvara yaslanarak ateş hattının dışına çıktı.

"Bastian!" Lore tekrar seslendi, şimdi daha güçlüydü ama çok geçti, çünkü Gabe kendi yumruğunu geri çekiyordu, Bastian'ın çenesine çarpıyordu ve Bastian bir kahkaha ve kanlı dişlerle dolu vahşi bir gülümsemeyle dönüyordu ve tüm bunlar bir anı gibi geliyordu, daha önce olmuş bir şey gibi, kendi kuyruğunu tekrar tekrar yiyen bir yılan gibi-

"Kes şunu." Lore dizlerinin titrediğini hissedene kadar ayağa kalktığını fark etmedi; sesinin gücü, tekrar yatağa oturmak için yığılma şekliyle azaldı. "Bu ihtiyacımız olan son şey."

Sözleri büyüyü bozdu; ikisi de birbirlerinden uzaklaştı ama Bastian uzanıp Gabe'in çenesini yakalamadan önce değil. Diğer adamı öpüşecek kadar yaklaştırdı, kanlı ağızları birbirlerinden sadece birkaç santim uzaktaydı, ikisi de zor nefes alıyordu. O an titreşti, olasılık anında yakalandı.

Sonra Bastian avucunu Gabe'in burnunun üzerine vurdu. Elini çektiğinde Gabe'in burnu yine düz ve kırılmamıştı. Spiritum iş başında.

Bastian'ın çenesinde çoktan çiçek açmış olan morluk yavaş yavaş soldu, düzeldi. Kavgadan geriye kalan tek iz duvar kağıdındaki kandı.

Lore tekrar yatağa yığıldı. Alie yardım etmek istercesine elini uzattı ama Lore başını salladı. İkisi de dinleniyor olmalıydı; ikisi de Aziz Kral ile Rahip Exalted arasındaki bir kavgaya hakemlik etmeye çalışmamalıydı.

"İşin bitti mi?" Malcolm temkinli bir şekilde sordu.

Ne Gabe ne de Bastian cevap verdi, gözlerinde her anlama gelebilecek bir sıcaklıkla birbirlerine bakmaya devam ediyorlardı.

Malcolm ellerini havaya kaldırdı ve kapıya yöneldi. "Yarım saat içinde küçük bir ay tutulması olacakmış.

Bir saat. Diğerlerinin ekstra mortem için kuyuyu hazırlamasına yardım etmeliyim. Ben yokken birbirinizi öldürmemeye çalışın." Kapıyı arkasından çarptı.

Malcolm giderken Bastian doğruldu ve ellerini gömleğine silerek Gabe'in kanından bir leke bıraktı. Gabe'le yaptığı kısa kavga sanki bambaşka birinin başına gelmiş gibiydi. "Bu işin aslını öğreneceğiz. Kirythean delegelerini çoktan tutuklattım; sorgulama yarın başlayacak."

Şaşırmış bir sessizlik.

Sonra Alie'den sinirli bir ses yükseldi. "Yani yabancı bir heyeti hiçbir yasal süreç olmadan mı tutukladınız? Kimseye danışmadan?" Sargılı elleri havada dalgalanıyordu, sanki kararın alındığı anı yakalayıp ezebilirmiş gibi. "Diplomasi böyle yürümez Bastian! Savaş mı başlatmaya çalışıyorsun?"

"İşler o noktaya gelmeyecek." Omuz silkti. "Eğer Kirytheanlar masumsa, özellikle de Caldien'den enkazla ilgili raporu aldıktan sonra bu çabucak ortaya çıkacaktır. O zamana kadar İmparator Jax'ın elindeki tek şey saldırı söylentileri ve Lore'un kayıpları nasıl önlediği olacak."

Alie, "Bu söylentilerin diplomatlarının nasıl tutuklandığını ve yargılanmadan tutulduğunu da içereceğini düşünmüyorsanız, aptalsınız," diye çıkıştı.

Bastian ona sakın bir gülümseme verdi. "Yapacaklarından şüphem yok.

Ancak bunun bir sorun teşkil edeceğini de düşünmüyorum."

Dudaklarını sıkıca bastırdı ve gözlerini kapattı, sanki ona aklına gelebilecek her türlü kötü ismi söylememek için tüm iradesini kullanıyordu. "Onlarla konuşmam gerekecek," dedi Alie sonunda, aldatıcı bir eşitlikle. "Yarattığın bu karmaşayı düzeltmeye çalışmak için."

"Çekinmeyin," diye yanıtladı Bastian. "Bugün bile yapabilirsiniz. Kuzeybatı kulesinin altındaki hücrelerde tutuluyorlar; en iyi durumda olanlar onlardı." Keskin bir gülümseme. "Misafirperver değilsem ben bir hiçim."

Alie hiçbir şey söylemedi ama gözleri zehirliydi.

Kapı çarparak açıldı. Diğer tarafta, Lore'un tanımadığı bir Presque Mort, yanları şişmiş ve gözleri kocaman açılmıştı. Lore'un aklı taht odasındaki o güne, Malcolm'un onlara Mortem sızıntısını anlatmak için koştığı ana gitti. Anılar, kuyruk yiyen yılanlar, sonsuz girdaplarda ilerleyen zaman.

"Bahçedeki kuyuyu açtık," dedi nefesini tutarken. "Hiçbir şey yok."

Gabe kaskatı kesildi, burnu iyileşmiş olmasına rağmen dişleri hâlâ kanlıydı. "Ne demek istiyorsun Marie?"

"Yani hiçbir şey yok." Marie elini geriye doğru savurdu. Lore onun üç parmağının ve avucunun büyük bir kısmının eksik olduğunu uzaktan fark etti. "Her zaman en azından biraz Mortem vardır, kanalize edilecek küçük parçalar. Ama artık yok." Gözleri yatakta yatan Lore'a, onun güneş tutulmasından yara almış ve karanlıkla işaretlenmiş ellerine kayd. "Mortem'in tamamı gitti."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Ve O'nun¹dönüşünde, yeni bir bedene sahip olacaktır - yoldan çıkmış tanrıçanın şiddetiyle damgalanmamış, O'nun amacına mükemmel bir şekilde uygun bir beden.
-Kutsal Yasa Kitabı, 893. Bölüm

Lore kuyuyu kendi gözleriyle görmek için onlarla birlikte gelmesi fikrine biraz direnç gösterileceğini tahmin ediyordu ama yataktan kalkıp daha ince olan sabahlığının üzerine ince bir bornoz geçirerek Marie'yi açık salona kadar takip etmek için acele ettiğinde herkes fazla itiraz edemeyecek kadar şaşırmıştı. Gabe ona eğik bir bakış fırlattı, gözleri başının üstünden aceleyle kaymış ayaklarına kadar takip etti ve ellerindeki hafif titremeye takıldı. Ama hiçbir şey söylemedi.

Güneşe inen merdivenlere yaklaştıklarında Bastian arkasına uzandı ve onun yaralı elini tuttu. Sıktı. Yüzünü göremiyordu ama bir şekilde sırttığını biliyordu.

O da öyle olmalı. Bu iyi bir şeydi, tüm Mortem gitmişti, muhtemelen dalgalanacak hiçbir şey kalmamıştı. Öyle değil miydi?

Yine de midesi çalkalandı.

Dördü Bastian'ın dairelerinden geçip kuzeydoğu kulesinin merdivenlerinden aşağı inerek Hisar'ın güneyindeki yeşil alana doğru hızla ilerlerken konuşacak nefesleri kalmamıştı.

Marie onları demir kapıdan geçirerek labirenti andıran

Presque Mort'un taştan bahçesinde. Lore'un kalbi, diğer kadının kuyudan uzaklaşıp Anton'un serasına doğru yönelebileceğini düşündüğü bir an için boğazına kadar çarptı. Ama Marie patikadan ayrılmadı.

Kuyu açıldı, kapağı uzak tarafa doğru eğilmişti, onu yerinde tutan küçük Apollius heykeli taştaki çentiğine doğru itilmişti. Belli belirsiz tanıdığı Mort'lardan biri

-Alexis kuyunun ağzına doğru eğilmiş, sanki Mortem'in saklandığını düşünüyorlarmış gibi gölgeli derinliklere bakıyordu. Yanlarında, Malcolm ellerini kalçalarına dayamış, yüzünde gergin bir ifade vardı.

"Ne oldu?" Bastian yüzündeki sırtışı silmişti; şimdi tamamen işle ilgiliydi, sesi sertti. "Ayrıntılar, lütfen."

Alexis geri adım atarak elini kuyuya doğru salladı. "Hiçbir şey olmadı, sorun da bu." Terli sarı saçlarını alnından geriye doğru ittiler. "Kuyuyu açtığınızda her zaman bir şeyler olur."

"Özellikle de ay tutulmasında." Lore'un adını bilmediği bir başka Mort. Neredeyse Bastian kadar uzun boyluydu, kollarını fiçı gibi göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Alnından dudağının köşesine kadar inen bir yara izi, Lore'a diktiği çakmak gözünü kıl kaçırmıştı. "Ve özellikle son zamanlarda."

Kimse bir Presque Mort'u incelikli davranmakla suçlayamazdı. Lore gözlerini kaçırان ilk kişi olmayı reddederek Mort'a baktı. Sonunda pes etti ve bakışlarını tekrar açık kuyuya çevirdi.

"Mortem'in olmamasını bir sorun olarak görmüyorum." Bastian kuyunun ağzına doğru yürüdü ve Alexis'in duruşunu taklit etti, ellerini yana dayadı, başı çatıdan gelen gölgenin altında kaldı. "Aslında," dedi, taş sesini karanlıkta yankılayarak, "bu daha çok bir çözüm gibi görünüyor." Doğruldu, Lore'a döndü ve gülümsedi. "Başardın."

İçgüdüsel olarak bir adım geri çekildi ve kuyu ile arasına mesafe koydu. Gözlerini kırıştırdığında, bu yeri

Karanlık, kuru çiçeklerin alevleri, ayın güneşin önüne geçtiği bir gökyüzünü yalıyordu. Elleri avuçlarını saklayacak şekilde sıkıca kapandı. "Ne yaptım ben?"

"Bu!" Bastian kollarını genişçe açarak kuyuyu, taş bahçeyi ve kanalizasyon edecek hiçbir şeyi olmayan boş suratlı Presque Mort'u içine aldı. "Bir şekilde, rıhtımdaki herkesi kurtardığında, kalan tüm Mortem'i kanalizasyon etmiş olmalısın." Ona doğru geldi, ellerini omuzlarına koydu, alnını onunkine yasladı. Dokunuşu yabancıydı, kara gözlerinde altın bir parıltı vardı. "Sen bir harikasınsın."

Olaydan sonra, ikisi de hâlâ hayatta olduklarını fark ettiklerinde ona söylediği şeyin aynısını. Sesinde aynı memnuniyet notası, her şey kimsenin bilmediği bir plana göre ilerliyor.

", " dedi, çünkü başka ne söyleyeceğini bilmiyordu ve doğru olmasa da diline en kolay gelen şey buydu. "En azından, eğer yaptıysam, bunu bilerek yapmadım. Bir kişi için imkansız olmalı."

"Sen hariç herkes için imkânsız." O kadar yakındı ki kelimelere ses vermek zorunda bile kalmıyordu; aralarındaki boşlukta hayaletler gibi süzülüyorlardı. "Önceden de özeldin ama artık yeri doldurulamazsın." Altın benekli gözleri, sanki üstesinden gelmiş gibi kapandı. Bastian Arceneaux sayısız cehennemin içinde ne zaman üstesinden gelmişti ki? "Doğru kararı verdiğimi biliyordum."

Evlenme teklif etmekten bahsediyordu, değil mi? Emin değildi. Kulağa birden fazla durum için geçerli olabilecek bir şeymiş gibi geliyordu, onları buraya getiren bir kararlar zinciri.

"Bekle." Alexis bir adım öne çıktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Yani... eğer hepsi gittiyse..."

"Öyle." Bastian, Lore'dan uzaklaşarak toplanan Mort'a döndü ama ellerini tutmaya devam etti. Yumruklarını daha sıkı kapattı. "Gelecekteki Kraliçemiz tarafından özgürlüğümüze kavuşturulduk." Lore'a omzunun üzerinden göz kamaştırıcı bir gülümseme attı. "Eğer saray mensuplarıyla sosyalleşmekten bu kadar nefret etmeseydi, ona bir parti verirdim."

Malcolm kuyuya vardıklarından beri sessizdi. Kollarını kavuşturmuş, açık ağzından kuyuya bakıyordu, ifadesi boştu. "Hiçbir şey hissedemiyorum," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine. "Önceden, denediğimde her zaman en azından biraz hissedebiliyordum, ama şimdi..."

Lore ağzını düzleştirdi ve bakışlarını kaldırım taşlarına çevirdi. Bu iyi bir şey olmalıydı ama Malcolm neredeyse acı çekmiş gibi görünüyordu.

Arkalarında, Gabe de benzer bir kaybolmuş ifadeyle kuyuya bakıyordu, tek gözü açıktı. Onu sıkıştıran duygulardan sıyrılıp Bastian'a dik dik baktı. "Oraya birini göndermediğimiz sürece emin olmanın bir yolu yok."

Bastian kaşlarını kaldırdı. "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum, ama yaparsan seni durdurmayacağım."

Şaşkınlık Lore'un başını yere baktığı yerden kaldırmasına neden oldu, gözleri Gabe'inkilerle buluşup ortak bir şok ritmi yaşadı. Bastian'ın diğer adama bu kadar kolay boyun eğdiğini hiç duymamıştı.

Kral onların hızlı bakışlarını fark etti ve ağzı, istediğini elde etmiş ama bedelinin ne olacağından henüz emin olmayan birinin gergin gülümsemesiyle kalktı. Çenesinin çizgisinde neredeyse acı veren bir şey vardı, sanki yine o baş ağrılarından biriyle savaşıyordu. Gözleri yukarıya, alacakaranlığa doğru yavaşça batan gökyüzüne kaydı. Saldırı bu sabah olmuştu; Lore iyileşmek için sadece birkaç saat kaybetmişti.

Bir haftaya göre bir gelişme. Özellikle de bu sefer çok daha fazla Mortem kanalize ettiği için.

Hatta hepsini.

Bastian, "Bu size biraz zaman kazandıracaktır," dedi. "Artık ormanınızla ilgili yardım almak için Rahip Yüce'ye gitmek zorunda kalmayacaksınız."

Lore'un kaşları çatıldı. "Aynı fikirde değilim."

Bastian'ın yüzündeki memnun ifade durakladı, üzerine bir gölge düştü. "Öyle mi?"

Soru değil. Dümdüz söyledi.

"Eğer her ... kaçtıysa," dedi, sesi atlayarak

"Bariyerime her zamankinden daha fazla ihtiyacım olacak."

Onun ormanı, demişti. Ona hiç böyle görüldüğünü söylemiş miydi?

"Bu zaman kaybı olur." Bastian'ın sesi tartışmaya yer bırakmıyordu. "Sen ve Remaut'un tozlu bir günah çıkarma kabininde saklanmaktan daha iyi yapacak işleriniz var."

"Kesinlikle katılmıyorum."

"Ben de öyle," dedi Gabe sessizce.

Bastian'ın gözleri ikisi arasında gidip geliyordu, kahverengiden çok altın rengindeydi. "Anlıyorum."

"Bastian," dedi Lore, ona doğru ilerleyerek, taş güllerden oluşan bir bankın yanından geçerken. "Her şeyi olduğu gibi bırakmalıyız, ta ki-"

Kolu bir taş sapına değdi ve taş sanki aniden buza dönüşmüş ve onun sıcaklığıyla erimiş gibi kırıldı. Lore onu hızla kaldırarak çiçek tarhından uzaklaştı.

Gül ilk başta sadece çatladı. Sonra paramparça oldu. Sıra sıra hepsi kırıldı, kaya o kadar kırılgan hale geldi ki neredeyse parçalanmadan önce kül gibi döküldü, nemli havada gri bir kum bulutu oluşturdu.

Daha önce de kayanın bunu yaptığını görmüştü ama sadece içine büyük miktarda Mortem kanalize edildiğinde.

İşte o zaman elini fark etti. Avucundaki gri yıldız dışa doğru uzanmış, neredeyse parmaklarını kaplamış, her damarı mürekkeple kazınmıştı. Soğuk yavaşça bastırdı, kanı yavaşladıkça karıncalanmalar ve iğnelenmeler başladı.

Mortem. Mortem'i çok az bir dokunuşla güllere yönlendirmişti. Ama bu imkansızdı, eğer gittiyse-

Gitmemiş.

Ses zayıftı, sadece çatlak bir kapıdan gelen bir fısıltı gibiydi.

Sadece senin içinde.

"Kahretsin," diye fısıldadı Lore, eline bakarak, taş güllerin olduğu yere bakarak. Bastian'a bakıyordu, Bastian ona hem heyecanla hem de neredeyse

Gözlerinde endişe vardı.

"Gabe ile çalışmaya devam edeceğim." Lore onun ellerini nasıl tutacağını bilmiyordu, dokunduğu her şeye ölüm bulaştırmasından korkuyordu. "Aslında, bence hemen şimdi pratik yapmaya gitmeliyiz."

Bastian hiçbir şey söylemedi, Gabe başını sallayıp Kilise'ye geri dönerken, Lore da onu takip ederken bile. Sadece gidişlerini izledi.

"Anlamıyorum."

Gabe'i Kilise'nin labirentimsi arka koridorlarında takip ettiği birkaç dakika boyunca bu üç kelimenin bir versiyonunu en az beş kez söylemişti, Anton'u görmeye gittikleri günkü gibi uzun yoldan gidiyorlardı. Gabe bu kez saklanmaya çalışmamıştı, anlaşılan takip edilmekten korkmuyordu.

Lore kollarını kavuşturmuş, lekeli ellerini saklıyordu. "Hissetmedim bile, Gabe. Hiçbir uyarı yoktu. Bir anda oldu."

"Zihnini daha fazla korumamız gerekecek," dedi Gabe, bariz olanı söyleyerek. Onun kısa adımlarını düşünmeden yürüyordu; Lore ona yetişmek için çabaladı. "Daha güçlü bariyerler. Eğer tüm Mortem şu anda senin içindeyse-"

"Bekle." Taş koridorun ortasında durdu. "Bundan nasıl emin olabiliyorsun?" Ses ona kafasının içinde sessiz bir şekilde söylemişti. Onun da bir sesi var mıydı? Gökyüzü karardığında ona fısıldayan bir şey?

Döndü, yüz hatlarında şaşkınlık okunuyordu. "Bilmiyorum," dedi sonunda. "Ama yanılıyor muyum?"

Lore başını salladı.

Bir kez kararlı bir şekilde başını salladı, sonra tekrar koridorda ilerlemeye başladı. Birbirleri hakkında bilmemeleri gereken şeyleri bilmeleri bu noktada bir şok değildi.

Bize neler oluyor? Lore yaklaştığını hissedebiliyordu,

Fırtına öncesi havadaki yük gibi, kelimelere dökemediği bir korku ve beklenti.

Günah çıkarma odasına ulaştılar, ama Gabe durmadı, onu önce kafesten, sonra kadife perdeden geçirerek ıssız koridorlardan kapıya kadar götürdü. Kapıyı açtı, ona el sallayarak içeri girdi, sağa döndü ve koridordan aşağı indi. Bir aydan biraz fazla bir süre önce her gün gittiği bu yolu haftalar sonra tanımıştı. Kütüphaneye gidiyordu.

"Bariyerin üzerinde düşün," dedi yürürken, hareket halindeyken verilen bir ders. "Bunu nasıl yapacağını artık biliyorsun. Üzerinde çok düşün Lore, zihnini hayatın buna bağılmış gibi koru."

Bunca zamandır vardı ama bunu hiç bu kadar keskin hissetmemişti.

Artık gözlerini kapatmadan ormanını hayal edebiliyordu. Düşüncelerinin etrafında kalın ve yeşil bir orman yükseliyordu, rüyalarında gördüğü ormanın aynadaki görüntüsü gibiydi. Lore neredeyse ormanın kokusunu alabiliyordu - yoğun bitki özü, yeşilliğin keskin ısırtığı, esintideki tuz-

Gabe kütüphane kapısına ulaştığında daha sakindi, midesindeki panik tam nefes alabilecek kadar yatışmıştı. Deneysel olarak uzanıp taş duvara dokundu. Erime yoktu, ani bir kırılma yoktu.

Kafasının içindeki ses daha yerleşik olduğunu söylüyordu. Artık daha güçlüydü, dışarıdaki gökyüzü alacakaranlığa doğru kararırken. Onu kontrol altına alabilirsin.

Lore elini kaldırdı.

Gabe kapıyı açtığında Malcolm çoktan eldivenlerini giymiş, okuma masalarının ortasından geçen cam kubbenin altına kitapları iterek bekliyordu. Ağzı ince bir çizgi halindeydi, gözleri kararlıydı ama ellerinde zar zor bir titreme vardı. "Kanallama mekaniğinden bahsedene her şeyi çektim," dedi, işinden başını kaldırmadan. "Üçümüz bir saat içinde bunların hepsini kontrol edebiliriz, elimizi çabuk tutalım, daha fazlası için Farramark'a ve hatta belki Kettleburgh'a gönderebilirim-"

"Bütün bunlara ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum, Malcolm." Gabe'in sesi nazikti.

Malcolm yine de kaşlarını çattı, eldivenli elleri camın altındaki son kitabı kaydırdı. Daha fazlasını almak için rafa doğru ilerledi; rafta büyüyen pothos sarmaşığı onun yaklaşmasıyla kıpırdandı. "O halde sizce neye ihtiyacımız var, Papa Hazretleri? Çünkü Mortem gitti ve bu teoride harika görünse de pratikte son derece sıkıntılıyım."

"İhtiyacımız olan şey," dedi Gabe, "efsaneler."

"Neden?" Malcolm, Gabe'e kurnazca bir bakış atarak rotasını raftan başka yöne çevirirken Lore sordu. Köşedeki küçük doğru gitti, bir zamanlar ona kehanetlerin ve sıradan gözlerin göremeyeceği kadar önemli sayılan diğer şeylerin saklandığını söylediği oyuğa. "Bu lanet mitlerin bize ne söyleyeceğini düşünüyor olabilirsin? Görünüşe göre Malcolm, Mortem'e ne olduğunu nasıl anlayacağımız ve bunu nasıl tersine çevireceğimiz konusunda doğru fikre sahip."

"Tersine mi?" Gabe kızıl bir kaşını kaldırdı.

Lore, kelimeler ağzından çıkana kadar umduğu şeyin bu olduğunu bilmiyordu.

Bunun için çok geç, dedi ses.

Kapa çeneni. Tanrım, şu anda tamamen delirmiş olma ihtimali çok yüksekti, onun için yavaş iniş yoktu. Kafasının içindeki o lanet sesle, sanki sinir bozucu bir kardeşiymiş gibi konuşuyordu.

Tam olarak değil, ses tekrar katıldı. Kim olduğumu bilmiyormuş gibi davranmayı bırakırsan bu çok daha kolay olur.

Lore ormanına çok ama çok sert bir şekilde odaklandı. "Bunu istemiyorum," diye mırıldandı. "Gabe, kimsenin bunu istemesine imkân yok."

Birisi yapabilirdi. Lore bu düşüncenin sestən mi yoksa kendisinden mi geldiğinden emin değildi.

İç çekti. Adamın eli, kızın saçlarını düzelterek kulağının arkasına sıkıştırmadan önce, kararsızca yukarı doğru seğirdi. Fırçalanmayalı en az bir gün olmuştu, kabarmış ve karmakarışık bir hale etrafında başı-Juliette kalbi olurdu

Lore'un kilisede bu halde, üstelik gecelikte dolaştığını bilseydi çarpıntısı olurdu.

Ama taşa dönüşmedi. Bu da bir şeydi. Onu kapana kısıtıran soğuk korku bir nebze olsun hafifledi.

"Bu tersine çevrilebilecek bir şey gibi gelmiyor," dedi sessizce.

Korku farklı bir şekilde de olsa geri geldi.

"İşte." Malcolm eldivenli ellerinde sadece bir kitapla küçük oyuk odadan çıktı. Onu camın altına kaydırđı, sonra cebinden iki çift eldiven daha çıkarıp Lore ve Gabe'e fırlattı. "Bulabildiğim tek şey bu." Kederli bir kahkaha attı. "Görünüşe göre Laerdas'ta teknik olarak kanonik olmayan ciltler dolusu hikâye var, eğer tanrıların lanetlediğı nezarethanelerdeki Kirythean dostlarımıza sormak istersek. Belki Alie bu konuyu açabilir."

"Umarım değildir," diye gürledi Gabe. Alie onlara kuyuya kadar eşlik etmemiş, bunun yerine görünüşte ani diplomatik krize hazırlanmak için kendi dairelerine gitmişti. "Bence bunu mümkün olduğunca sessiz halletmeliyiz."

"Olası beklentilerinizi ayarlamamız gerekebilir." Lore eldivenlerini giyerken kitabın önündeki bankın üzerine kaydđ, artık bir şeylere anında ölüm göndermeden dokunabileceğinden emindi. "Herkesi bir patlamadan kurtarmamın çabuk unutulacak bir haber olacağını sanmıyorum."

"Muhtemelen hayır." Malcolm kitabın narin sayfalarını çevirmek için kapıya doğru uzandı. "Ama Nyxara'dan sızan tüm fazla Mortem'i bir şekilde emmen ve saklamanla ilgili kısım umarım dışarıda bırakılabilir."

Bu doğru olabilirdi. Ortalama bir saray mensubu tutulma döngülerini takip etmezdi; Lore'un Nyxara'nın ölü bedeninde kalan tüm Harcı aldığını bilmeleri için hiçbir neden yoktu.

Malcolm hâlâ kitabı karıştırırken, "Bilmediğimiz çok şey var," dedi. "Ölü maddeden fazladan bir şey gelmediğinde, Mortem'i hâlâ ölü maddeye kanalize edebilir miyiz?"

Gömülü Tanrıça mı? Peki ya zehir içen insanlar? Artık bir işe yarayacak mı? Hâlâ kafayı bulacak mısınız, hâlâ daha uzun yaşamınızı sağlayacak mı-"

"Öyle olmalı." Nihayet Lore'un somut cevapları olan bir şey. "Çoğu zehir doğru şekilde alındığında Dellaire dışında bile hafif zihin değiştirici etkilere sahiptir; bu yüzden zehir tacirleri başka yerlerde iş yapabiliyor, daha güçlü oldukları için burada yetiştirilen zehirleri gönderiyorlar." Ya da öyleydiler. Belki Val ve Mari'nin işlerini de mahvetmişti. Lore son zamanlarda işleri mahvetme konusunda rekor kırıyordu. "Ömrü uzatma etkisi, Gömülü Tanrıça'dan sızan Mortem'den çok kişinin içindeki Mortem'i kullanır. Birkaç yıl satın alan herkes hala onlara sahip olmalı."

"Harika," dedi Malcolm, sesinde yoğun bir alaycılık vardı. "En azından suç girişimlerimiz zarar görmeyecek." Camın altındaki sayfayı inceledi, kitabı düzeltti, sonra geri çekildi. "İşte size bir efsane. Altın Dağ'ın Çeşmesi."

"Bu ismi kim koydu?" Gabe tiksintiyle burnunu kaşdı. "Kafiye gereksiz."

"Belli ki o kişinin başka bir isim vermesine izin vermemişler," dedi Lore. "Safir Denizi 'kaçmak isteyeceğiniz deniz' olurdu. Ourish Geçidi 'başıma bela olan geçit' olurdu."

"Yardımcı olmayacaksan konuşma." Gabe, Lore'un karşısına oturdu ve okumak için camın arkasından baktı. "Lo, Güç Kaynağı'ndan bahsediyorum, tüm sihrin kaynağı-"

"Lo da gereksiz."

"Korkunuzu mizah yoluyla gizlemeye çalışmak asla etkili değildir. Ayrıca, bu hiç komik değildi."

Lore kapa çeneni.

Malcolm masanın diğer tarafından ona sempatik bir bakış attı. "Ourish Geçidi ile ilgili kısım komikti gerçi."

"Bir tane buldum," diye mırıldandı Lore.

Gabe onları görmezden geldi. "Tüm büyü'nün kaynağı olan Güç Pınarı, Apollius olacak kişi tarafından Altın Dağ'da bulundu. Ve tüm gücün ağırlığını hissederek, en çok sevdiklerini Dağ'a davet etti, Çeşme'den pay almaları ve karşılığında güç almaları için."

"Tüm gücün ağırlığı..." Lore yavaşça tekrarladı. "Bu kulağa geldiği gibi bir anlama mı geliyor?"

"Evet." Gabe arkasına yaslandı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı ama hiç şaşkınlık belirtisi yoktu. "Başlangıçta Apollius her şeyin tanrısıydı. Tıpkı şimdi olduğu gibi."

Hayır, dedi kafasının arkasındaki ses. Bu sadece onların düşünmesini istediği şeydi.

"Bu bize Lore ve Mortem'e ne olduğu hakkında hiçbir şey söylemiyor." Malcolm bir adım öne çıktı, kitabı tekrar karıştırdı ve başka bir efsane aradı. "İşte. Bu Çözülme hakkında."

Büyük harfle yazdığı ses tonundan belliydi. "Nedir o?" "tanrıları ilk Dağ'ından ayrıldığında, Dağ'ından önce Godsfall," diye yanıtladı Gabe. "Nyxara ve Apollius hariç hepsi. O . Fount'tan uzakta olamayacak kadar çok gücü vardı."

Ses yine doğru olmadığını söyledi. En azından öyle değil.

Malcolm bu kez yüksek sesle okudu. "Altın Dağ'da çağlar geçtikten sonra, Fount'un gücü panteon arasında paylaşıldığında, tanrılar huzursuzlandı ve cennetlerini terk etmek istediler. Apollius'la evlenen Nyxara bile Hestraon ve diğerleriyle birlikte ayrılmak istedi. Üzüntüden kahrolan Apollius, Onlara kalmaları için yalvardı. Nyxara bunu yaptı, ama diğerleri ayrıldılar ve O'nu yalnız bıraktılar. Bu, Nyxara'nın kocasının ölümünü planlamaya başladığı ve Apollius'un tek tanrı olarak daha iyi olduğunu anlamaya başladığı zamandı."

Sesten başka bir olumsuzlama bekledi ama ses sessiz kaldı. Lore parmaklarını eldivenlerinin içinde büktü. "Oldukça sert."

"Bu senin için tanrılar." Malcolm çoktan dönmeye başlamıştı.

Sayfalar tekrar, tedirginliği açık. "İşte bu yüzden neden Onlar gibi olmaya çalışmamız gerektiğini hiç anlayamıyorum. Onlar ahlak timsali değillerdi ki." O alaycı kahkahalarından birini daha attı. "Sanırım August bunu ters yöne çekti, değil mi? Apollius'un kusuru karısına fazla sadık olmasıydı ve kimse August'u bu konuda suçlayamazdı."

Kusur kelimesini duyunca Gabe'in çenesindeki bir kas seğirdi.

Bir tanrının böyle bir şeye sahip olması fikrinden rahatsızlık duyuyordu. Ama o sadece içini çekti ve göz bandını ovuşturdu. "Hayır, kesinlikle yapamazlar." Başını iki yana salladı. "August'un insanları yatağına çağırđına dair birden fazla hikâye duydum. Soyluların karıları, hizmetkârlar, gözüne kim çarparsa."

"Tecavüzcü olmak için güç kullanmak zorunda değilsin," dedi Malcolm, hâlâ sayfaları çevirirken. "Umarım cehennemi özellikle korkunçtur."

Lore, Gabe'in çocukluğuna, annesi ile Bastian'ın annesi Ivanna'nın dostluklarına dair duyduğu kısa hikâyeleri düşündü. Ivanna kaba bir evliliği olan mutsuz bir kadındı. Görünüşe göre son derece kaba. August, Lore'un bildiğinden daha da iğrençti.

Malcolm kitabın arkasına uzandı, tekrar önüne çevirdi, öfkesi yükseliyordu. "Buradaki diğer tek efsane, elemental tanrıların gittiği gece Dağ'daki kutsal korunun yanmasıyla ilgili." Yaşına aldırmadan kitabı kapadı. Bu Lore'un irkilmesine ve masadan geriye yaslanmasına neden oldu. Malcolm bir kitaba böyle el kaldırđına göre çok öfkeli olmalıydı.

Malcolm sert hareketlerle kitabı camın altından aldı. "Bu işe yaramaz. Tanrıların Çöküşü'nden bu yana dini açıdan en önemli olaylar burnumuzun dibinde, bizim başımıza geliyor ve hiçbir referans noktamız yok çünkü-"

Sesi boğazında düğümленirken, topuğunun üzerinde dönerek kitabı odaya geri götürdü.

Lore onun arkasındaki kitaplığa baktığında şunları gördü

Neden?

Pothos asması büyümüşü. Büyümek çok hafif bir tabirdi aslında; isyan etmiş, daha fazla yaprak, daha fazla yeşil dal yaymış, rafa tırmanmış ve yere inmişti. Bu sessiz sedasız ve o kadar hızlı olmuştu ki, şimdiye kadar hiçbiri bunu fark etmemişti.

Bir an şaşkın bir sessizlik oldu. Sonra Malcolm döndü, kara gözleri irileşmiş ve Lore'a sabitlenmişti. "Bunu sen mi yaptın?"

"Hayır!" Ellerini sıkıca kavradı, sanki onlardan başıboş büyü sızabilirmiş gibi. Belki de sızardı. "Hiçbir şey hissetmedim."

"Sanki kuyuda Mortem'i hissetmedin mi?" Ama Malcolm'un sesi suçlayıcı değil, dalgındı. Kendi ellerini açtı, Lore'un duruşunun ters bir yansıması olarak avuçlarının içine baktı. Koyu renk gözleri ellerinden sarmaşığa kaydı, uzunluğu boyunca takip etti.

"Artık Mortem'i kanalizasyon edemiyorum," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine. "Yeraltı mezarlarından çıkarılacak bir şey yok ve ölü maddede bile hissedemiyorum. Ama hissediyorum..." Elini kapattı ve devam etmedi.

Lore'un omzunda bir ağırlık. Gabe'in eli. Onu nazikçe masadan kaldırdı. "Gitmeliyiz, Lore."

Titrek bacakları üzerinde durdu. Kısa bir süre Gabe'e henüz bariyer üzerinde çalışmadıklarını hatırlatmayı düşündü ama ormanı zihninde gür ve yeşil bir şekilde büyüdü.

Dayanacaktır, güvence verdi ses.

Lore yüzünü buruşturdu. Sen benim dışarıda tutmam gereken şey değil misin?

Cevap yok.

Gabe hâlâ kitaplığın yanında duran ve ellerini inceleyen Malcolm'a baktı. "Lore'u odasına götürdükten sonra döneceğim." Bastian'ın odaları, ama hiçbiri düzeltmeyi dile getirmedi. "Daha fazla kitaba bakabiliriz."

"Farramark'a yazmadığım sürece olmaz," dedi Malcolm dalgın dalgın. "Diğer kitaplarımıza baktım, hiçbirinde

işe yarar bir şey var."

"Görünüşe göre bir tanrının ortadan kaybolmadan önce tüm hikâyeleri anlatmasına izin vermek en iyi plan değilmiş." Bir esneme cümlesinin sonunu noktaladı. Lore saatin ne kadar geç olduğundan emin değildi ama vücudu gecenin bir yarısı olduğunu düşünüyor gibiydi.

Malcolm sadece homurdandı.

Kemerli kapıdan içeri adımını atmadan hemen önce Lore arkasına baktı. Malcolm hâlâ kitaplığın yanında duruyordu ama dikkati ellerinden kitapların arasında uzanan sarmaşığa kaymıştı. Çekingen bir tavırla parmağını kaldırdı ve yapraklardan birine dokundu.

Lore döndü ve Gabe'i koridorda takip etti.

Kütüphaneden birkaç adım uzaklaştıklarında Gabe döndü, yüzü gök gürültüsü gibiydi ve onu duvara doğru itti.

Lore ne yapacağından emin değildi, onun bedeni ile arkasındaki taş arasında sıkışmıştı. Sanki içinde bir ateş varmışçasına ondan sıcaklık yayılıyordu ve apliklerden gelen ışık tek gözünde titreşiyordu.

"Bana doğruyu söyle." Hissettiği sıcaklık onun sesinde hiçbir yerde bulunmuyordu. Tamamen sertti ve hiç körelmemişti. "Asmayı sen mi büyüttün?"

"Hayır." Sesi boğuk ve kısık çıktı; Lore yutkundu ve tekrar denedi. "Burada başka bir şey oluyor. Mortem ya da Spiritum'dan daha büyük bir şey."

"Senden ve Bastian'dan daha büyük," diye homurdandı Gabe. "Düşünebiliyor musun?"

Çok yakındı. Geceliği ve sabahlığı çok inceydi. "Çoğu şey öyle." Onun ses tonuyla, öfke çok daha uçucu bir şeyin etrafına dolanmıştı. "Eğer bunu anlayacak kadar kafanı kışından çıkarırsan. Sonunda ben, sen ve Bastian'la ilgili tüm bu saçmalıkları geride bıraktığımızı sanıyordum ama sen her şeyi daraltmaya çalışıyorsun.

sadece bu kadar."

Onu asla geride bırakmadılar, asla geride bırakamazlardı. Bu ve diğer hayatları boyunca peşlerini bırakmayacaktı.

"Bu," diye tekrarlardı. Duvara yumruğunu vuran el

onun yerine yüzüne yaklaştı, başparmağı yanağında gezindi. "Peki bu nedir, Lore? Hiç söylemedin." Sert parmakları onunkilerin üzerinde gezindi. "Onun yüzüğünü takıyorsun ama burada benimlesin ve hiçbir yere gitmiyorsun. Bunun bununla ne ilgisi var?"

Ona verecek bir cevabı yoktu. Kendisi için bile zar zor bir cevabı vardı. Kafasının arkasındaki ses sessizdi.

"Bir seçim yaptın," diye mırıldandı. "Odamdaki o gece. Beni terk ettin ve sonra bana ihanet ettin. Aramızda ne olabilirse olsun, sen onu yok ettin. Eğer bundan pişmanlık duyuyorsan, kendinden başka suçlayacağın kimse yok."

"Ve biliyorum." Ağzı şimdi onunkine çok yakındı, o kadar yakındı ki nefesini dudaklarında hissetti, nefesini verirken içine çekti. "Her lanet gece yapıyorum."

Elini yavaşça duvardan aşağı indirdi, sanki onun kaçmasını bekliyordu. Kaçmalıydı. Ama kaçmadı.

Gabe'in eli hafifçe omzuna indi. Hafif bir sürtünmeyle, avucundaki dövmenin tam olarak iyileşmediği yerdeki kabartılar kalktı. Başparmağı kızın köprücük kemiğinde gezindi.

"Bana durmamı söyle," diye nefes aldı. "Bana durmamı söyle, onun yerine onu istediğini söyle."

Sesi ona çarptı, saklayamadığı bir özlem, bu kadar yakın değillerdi.

"Yapamam," diye mırıldandı. "Sen de yapamazsın."

Omzundaki el hafifçe boynunu sardı, acıtacak kadar değil, sadece kalbini hızlandıracak kadar.

Duvardaki aplik parladı.

Bir ısı patlaması, bir ışık parlaması. Alev yukarı doğru patladı, sanki biri üzerine gaz atmış gibiydi, neredeyse tavana ulaşacaktı. Sonra, büyüdüğü anda tekrar küçüldü, bir kez daha bir cehennemden ziyade sadece titreyen bir alevdi.

Gabe zorlukla nefes alarak ondan uzaklaştı.

"O da neydi?" Lore'un sesi düzensiz geliyordu. Ondan uzaklaşması gerekiyordu ama duvar arkasındaydı ve gidecek hiçbir yeri yoktu.

Gözü kapandı. Tekrar açıldı. Yavaşça, kasıtlı olarak

uzaklaştı.

"Muhtemelen bir işaret," dedi. Ona bakmadı. Ama apliance baktı, yüzünde okuyamadığı bir ifade vardı.

Korku gibi bir şey.

Atmosfer tekrar içeri doldu, gerçekdışılık cepleri delindi ve sızıntı yaptı. Lore'un yüzü kızardı; bornozunu kendi etrafında daha sıkı çekti.

Yüce Rahip gömleğini düzeltti. Döndü ve koridordan aşağıya, Hisar'ın yeşiline açılan kapıya, Lore'un Bastian'la paylaştığı dairelere doğru ilerlemeye başladı.

Lore takip etti.

Dipnot

[1](#) Bazı eski çevirilerde He ve His zamirleri yerine They ve His zamirleri kullanılmıştır. Onların, tekilden ziyade çoğul olarak kastedildiği anlaşılmaktadır.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cehennem, sabitleri olmayan bir hayattır.

-Kadmar'da bir tonoz üzerine oyulmuş
olarak görülmüştür

Gabe onunla birlikte Hisar'a gitmedi. Kilise'nin girişine vardıklarında kapıyı açık tuttu, dosdoğru önüne baktı, sanki çok yaklaştırmaya dayanamıyormuş gibi yanından geçerken vücudunu hafifçe eğdi.

Lore nemli yeşile doğru adım attı. Kapı arkasından usulca kapandı.

İç çekerek başını yukarı doğru eğdi.

Gece, her biri gökyüzünü daha da karartan kat kat örtüler gibi çöktü. Lavanta, çivit mavisine dönüştü, yıldızlarla delinmiş gece mavisi oldu. Ufkun kıvrımında ayın hilal şeridi parlıyordu, görebildiğinin ötesinde ışık dolu bir gerçekliğin hilal dilimi.

Apollius'un duyma ihtimaline karşı, "Geri dön," diye mırıldandı. "Parlayan Âlemine geri dön ve bizi yalnız bırak."

Yapamaz.

İçindeki ses, başka bir yerden gelen ses. Hâlâ adını koymayı reddettiği.

Hepimiz yavaş yavaş uyanıyoruz, diye devam etti ses. Başlayan şey durdurulamaz.

Ağlamayı reddetti. Ağlamak Lore'a doğal gelmiyordu; Öfke

sunuldu	kendisi	çok	daha fazla
kolayca olarak	a		

duygusal bunalıma tepki. Şimdi bile, gözyaşlarını tehdit eden şey basit bir üzüntü değildi. Hayal kırıklığıydı, ezici bir umutsuzluktu.

Lore yaz kalınlığındaki havayı derin bir nefesle içine çekti ve Hisar'a doğru ilerledi.

Saray mensuplarının dışarı çıkması için erken bir saatti - çoğu eğlence gecenin daha derin olduğu saatlerde başlardı, şu anda giyiniyor ve hazırlanıyorlardı- bu yüzden Alie'nin fuayede kararlı bir şekilde yürümesi şaşırtıcı bir manzaraydı.

"Alie?" Lore yeşilliklerin arasında yürürken gözyaşlarını kovmuştu; şimdi yüzünde sadece şaşkın bir ifade vardı. "Nereye gidiyorsun?"

Diğer kadın terlikleri karo zeminde ses çıkarmadan durdu ve iç çekti. Omuzlarını açıkta bırakan ve hareket ettiğinde parıldayan krem rengi bir elbise giymişti, beyaz-sarı bukleler yığılmış saçlarından boynuna doğru ustaca dökülüyordu. Lore bilmese Alie'nin bir sevgiliyle buluştuğunu düşünecekti.

Belki de daha iyisini bilmiyordu. O ve Alie birbirlerinden uzaklaşmışlardı; ve gerçekten, en başta uzaklaşacak çok şey var mıydı? Lore'un çok az arkadaşı vardı ve olanlara da sıkı sıkıya sarılıyordu ama Alie'nin çok fazla arkadaşı vardı. Lore'u onların arasından kaybetmek büyük bir darbe olmazdı.

Alie omzunun üzerinden baktığında, yüzünde hiçbir beklenti ifadesi yoktu. Sadece boyun eğmişlik ve biraz da temkinlilik vardı. "Kirythean'ları görmek için," dedi sessizce. "Bastian'ın ne kadar büyük bir karmaşa yarattığını görmek için."

Oh.

Orada tek başına dururken çok kırılgan görünüyordu. Alie'nin gözlerinde Lore'un daha önce fark etmediği bir yorgunluk vardı. Bu ona biraz Bastian'ı hatırlattı. Ne zaman hepsi bu kadar bitkin düşmüştü?

Yaklaştı ve Alie'nin koluna girdi. "Ben de seninle geleceğim." "Lore, gelmek zorunda değilsin-"

"Hiçbir şeyi berbat etmeyeceğim, söz veriyorum." Artık fikir gelmişti, kolay kolay gitmeyecekti ve Lore fark etti ki

Bastian'ın dairesine henüz gitmek istemiyordu. Önce biraz zamana ihtiyacı vardı. Ve Alie'nin bunu tek başına yapmasını istemiyordu. "Beni görmelerine bile gerek yok. Ben geride duracağım, sesimi çıkarmayacağım."

İtiraz etmek istiyordu, Lore bunu yüzünden anlayabiliyordu. Ama Alie de en az Lore kadar yalnız kalmak istemiyordu.

Alie başını salladı.

Lore nezarethanelere hiç gitmemişti. Şimdi onlara giden taş merdivenlerden inerken bunun ne kadar ironik olduğunu fark etti. Anton, Hisar'a ilk geldiğinde onu bu hücrelerle tehdit etmişti ama geriye dönüp baktığında bu tehdidin muhtemelen boş olduğunu düşündü. Onun Bastian'a yakın olmasını istiyordu, böylece zıt güçleri birbirlerini ortaya çıkarabilecekti. Lanet olası Zıtlıklar Yasası.

Görünüşte bir zindana göre, hücrelere giden koridor bakımlıydı. Taşta rutubet yoktu ve burası soğuk olsa da, dışarıdaki sıcağa karşı hoş bir .

Bir kan ceketli boş koridorun sonunda, demir parmaklıklarla güçlendirilmiş ağır ahşap bir kapının önünde nöbet tutuyordu. Görünüşe göre kendisine ziyaretçi beklemesi söylenmişti ama bu ziyaretçilerden birinin Lore olduğunu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Kral, Majestelerinin bana eşlik etmesini istedi," dedi Alie yumuşak bir sesle, diplomat kimliğine bürünmeye başlamıştı bile. "Gözlemlemek için."

Bir şekilde bu son iki kelimeye gizemli bir hava katmayı başarmış, Lore'un sihirli nedenlerle burada olduğunu ima etmişti. Belki biraz abartılıydı, özellikle de Majesteleri ile birlikte düşünüldüğünde, ama muhafız başıyla onayladı ve kapıyı aceleyle açtı. Lore başını dik tutmaya ve adımlarını düzgün ve süzülerek atmaya çalıştı. Bu duruş ona uymuyordu.

Kapının ardındaki oda karanlıktı, sadece bir aplikle aydınlatılmıştı ve alevi kısık bir şekilde titriyordu. Lore, Alie'nin elini sıkarak sırtını kösedeki duvara yasladı ve zayıf ışık halkasının dışında kaldı. Odada üç hücrenin parmaklıklı kapıları sıralanıyordu ve Lore'un gözlerinin hangilerinin dolu olduğunu görecektir kadar alışması biraz zaman aldı.

Sakinlerin mutlak sessizliği de yardımcı olmadı.

Ortadaki hücrede Maxon çıplak bir karyolada oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, ellerini dizlerinin üzerine koymuştu. Lore karanlıkta onun yüz ifadesini seçemiyordu ama görebildiği kadarıyla sakin görünüyordu. Ağzı aşağı doğru çekildi, istemsiz bir tiksintiyle irkildi; bu odada, bu koşullarda bu duruşla ilgili bir şeyler son derece yanlış geliyordu.

Bir yanı kafasının içindeki sesin yorum yapmasını bekliyordu. Ama ses sessizdi, yine de o yabancı bilincin onu dinlediğini hissedebiliyordu. Sanki o da Lore kadar endişeliydi.

O. O. Eninde sonunda, Lore kafasının içinde ne yaşadığını kendine itiraf etmek zorunda kalacaktı ama şimdi kesinlikle zamanı değildi.

Sol taraftaki hücrede Caius duruyordu, ellerini arkasında kavuşturmuş, çenesini yukarı kaldırmış düşünceli bir duruş sergiliyordu. Alie kapıyı kapattığında -gerekenden daha yüksek bir sesle- hareket eden tek kişi o oldu ve omzunun üzerinden ona baktı. Maxon olduğu yerde kaldı.

"Alienor." Caius'un sesi sanki evine gelen bir misafiri karşılıyormuş gibi çıkıyordu, gösterişli bir hapishanede düşman bir diplomat görmüyormuş gibi. "Beni görmeye gelmeniz ne büyük incelik. Ama yalnız mı? Bastian yanında bir refakatçi olmasını isterdi herhalde."

Lore duvara yaslanarak geri çekildi.

"Bastian bilmiyor." Alie'nin sesi yumuşak ve soluk soluğaydı, üstesinden gelinmesi gereken bir duygunun eşiğindeydi. Hayat ona farklı bir el dağıtsaydı, mükemmel bir oyuncu olabilirdi. "Sadece sana iyi davranıldığından emin olmak istedim. Sizi hiçbir başvuru yolu ve gerçek bir kanıt olmadan buraya atması çok korkunç. Eğer

Diğerleri bunun gerekli olduğunu düşünse de ben buna tahammül edemem."

Zekice bir çalışma. Sarayın çoğunun Bastian'la aynı fikirde olduğunu, onun Alie dışında sorgulanmayan bir hükümdar olduğunu ortaya koymak. Kendini dürüstlük için güvenli bir yer haline getiriyor.

"Sorgulamaların bazen burada nasıl yapıldığına dair hikâyeler duydum." Alie ince omuzlarında küçük bir ürperti hissetti ve parmaklıklara yarım adım daha yaklaştı. "Korkunç muydu?"

"Pek sayılmaz," dedi Caius, yumuşak ve sıcak bir sesle, güven verici bir rol üstlenerek. "Aslında gördüğümüz ilk kişi sizsiniz. Bu bize meditasyon ve dua için bolca zaman kazandırdı."

Alie gördükleri ilk kişi miydi? Lore'un kaşları çatıldı. Bastian'ın bir sorgucu göndermeden önce birkaç gün beklemesinin o kadar da alışılmadık bir durum olmadığını tahmin ediyordu ama Bastian patlamanın sorumlusunun Kirytheanlar olduğuna o kadar inanmış görünüyordu ki, mümkün olduğunca çabuk cevaplar isteyeceğini düşünmüştü.

Hücreye küçük bir adım daha yaklaştı. Alie'nin sırtı Lore'a dönüktü ama arkadaşının sesindeki küçük gülümsemeyi duyabiliyordu. "Meditasyon ve dua mı? Bu kadar dindar olduğunuzu fark etmemiştim lordum."

"Auverraine, Apollius'un tercih ettiği tek ülke değil." İlk kez sözlerinde bir zehir ısırtığı, gülümsemesinde bir sertlik vardı. "Tüm dünya O'nun krallığıdır."

"Elbette." Alie'nin böyle davrandığını görmek Lore'a neredeyse acı veriyordu, her ne kadar bunun göstermelik olduğunu bilse de. Uysal ve yardımsever, doğuştan gelen nezaketi ayaklar altına alınacak bir şey haline gelmişti. "Sana bu kadar adaletsiz davranıldığında inancını korumak zor olmalı."

"Her ne olursa olsun Apollius'un iradesine boyun eğiyoruz." Caius şimdi parmaklıklara çok yakın duruyordu, uzanıp Alie'ye sorunsuzca dokunabileceği kadar yakındı. Elleri saygıyla yanlarında duruyordu. "İçinde özgürlük var. O'nun iradesine boyun eğerek büyük bir rahatlık bulacaksın, Yabancı."

"Elimden geleni yapıyorum lordum."

"Eminim biliyorsundur." Caius hücreyi işaret etti. "Bizim için fazla endişelenme. Burada hapsedilmek büyük bir zorluk değil. Eminim baban da gayet iyi durumdadır, çünkü bir hücreye değil, sadece evine kapatılmıştır."

Alie kaskatı kesildi, buraya geldiklerinden beri ilk kez yüzündeki ifade çatırdadı. "Babam hakkında ne biliyorsun?"

"Severin Bellegarde'ı hepimiz biliyoruz," dedi Caius. "O ve Anton Arceneaux, Apollius'un vasiyetinin değişmez olduğunu düşünmek konusunda oldukça uyarıcı bir hikâye anlatıyorlar, değil mi? Gerçekten sadık olmak için uyum sağlayabilmek gerekir."

Kendini toparlayıp tekrar sahte kişiliğine bürünürken Alie'nin parmaklarında hafif bir seğirme oldu. "Gerçekten de," diye mırıldandı. Sonra, sanki var olmayan bir saate bakan bir peri masalı prensesi gibi geriye doğru bir bakış attı. "Geç oluyor ve gitmem gereken bir yer var. Mümkünse geri döneceğim ama umarım Bastian nazik olmaya devam eder, her ne kadar bazıları onu nazik olmamaya teşvik etse de."

"Endişelenmiyorum." Caius ona gülümsedi. Loş ışık onu şeytani bir hale getirse de gerçek bir sıcaklık vardı. "Yine de senden gelecek bir ziyaret her zaman hoş karşılanacaktır."

Başını hafifçe sallayarak ve eteklerini dalgalandırarak reverans yaptı. Caius'a döner dönmez gülümsemesi kayboldu, yüzünde düşünceli bir ifade belirdi.

"Muhafız ancak aplik getirirsem içeri girmeme izin vereceğini söyledi," dedi onu duvardan usulca alarak. Gözlerini Lore'a çevirdi; varlığını gizlemeye çalışıyordu. "Sizi karanlıkta bıraktığım için çok üzgünüm."

"Bunu hiç düşünme," dedi Caius. "Apollius her şeyin efendisi olacak, en derin gecenin bile."

Alie aplik lambasını Lore'dan uzakta, yana doğru tuttu ve kapıdan içeri süzüldü.

Lore peşinden gitti, neredeyse tamamen karanlıkta bir hayaletti.

Ama Caius'un gözlerini ensesinde hissetti.

İkisi de Hisar'ın ana katına tekrar ulaşana kadar konuşmadı. Gece geç saatlere kadar süren partiler için toplanan saray mensuplarının sesleri koridorlarda hayalet gibi yankılanıyordu ama şimdilik Alie ve Lore hâlâ yalnızdı.

"Şey," dedi Alie sonunda, "kızgın değiller gibi görünüyor. Bu da bir şeydir."

"Bastian neden onları sorgulatmadı?" Kirythean'larla yapılan toplantı beklenebileceği kadar iyi geçmiş olsa da Lore hâlâ huzursuzdu. Yakalandıklarında gösterdikleri sükûnet doğal gelmemiştir -dünyanın en iyi diplomatları bile suçlu ya da suçsuz, böyle bir hapsedilme karşısında tedirgin olur muydu? Yine de bu tür konularda en iyi yargıcın kendisi olmadığını düşünüyordu.

Alie omuz silkti. "Onları zihinsel olarak yıpratmaya çalışıyor olabilir. Onları karanlıkta yalnız bırakın, bakalım konuşmaya daha istekli olacaklar mı?"

"Karanlıkta yalnız kalmayı umursamıyor gibi görünmeleri dışında."

"Doğru." Alie içini çekti ve başını salladı. "Her iki durumda da Bastian bu işi düşündüğümüz kadar berbat etmemiş gibi görünüyor. Bunu bir kazanç olarak kabul ediyorum. Ve şimdi yatmaya gidiyorum."

Kuzeydoğu kulesine doğru birlikte yürüdüler. Kanadına ulaştıklarında Alie gönülsüzce el salladı, pothos sarmaşığının altında kaybolurken gözleri hâlâ dalgındı.

Lore, Bastian'ın dairesine ulaştığında kapıyı kapattı ve sırtını kapıya yasladı, çenesini yukarı kaldırdı, gözlerini kapattı. Birdenbire çok yorulmuştu, Bastian'ın görüldüğü kadar, Alie'nin orada, hücrelerde görüldüğü kadar. Yirmi dört yaşındaydı ve kendini asırlık hissediyordu, vücuduna çok fazla yıl sığmıştı.

Tutulma sonra hayatının ne kadar hızlı ve geri dönülmez bir şekilde değiştiğine ayak uydurmaya çalışarak geçirdiği üç haftanın ardından Lore bir tür sakinlik bekliyordu. Fırtınanın içinde bir göz. Sadece irade gücüyle de olsa bir şekilde bunu başarmıştı. Bastian'ın nasıl görmezden gelmek, onu yumuşatmaya çalışmak, onu

Normal bir şey.

Bu bir seçenek değildi, artık değil. Onu nasıl düzelteceğini bulmak zorundaydı. Eğer böyle bir şey yapılabilecekse, tutulmanın harekete geçirdiği değişiklikleri nasıl yok edeceğini.

Böyle düşünme, diye kendini uyardı.

Sonra Kirythean'lar, enselerinde soluyan İmparatorluk, Dellaire'deki tüm Mortem'in bedeninde hapsolmasına neden olan bariz suikast girişimi meselesi vardı.

"Yani bir savaşı durdur," diye mırıldandı Lore kendi kendine, "ve bir tanrıyı durdur. Tabii. Güzel. Kesinlikle yapabileceğim iki şey."

Lore kapıyı iterek merdivenlerden odasına çıktı. Aydan başka ışık yoktu ve ayağı takılmadan ilerlemesine yardımcı olacak kadar parlıyordu. Lore yatağa uzandı ve gözlerini dalgalanan tenteye dikti. Elini yastığının altına sokarak boynunu destekledi; parmaklarına bir şey çarptı.

Kâğıt. Lore kaşlarını çatarak kâğıdı çıkardı ve karanlıkta üzerinde ne yazdığını okumak için gözlerini kısarak baktı.

Özür dilerim. Daha önce de gördüğün zarif bir el yazısıydı ama mürekkebi aceleyle yazılmış gibi bulanıktı. Gabe'le konuşmaya çalış, sana yardım edecektir.

Bastian'dan bir not. Neredeyse hiç anlam ifade etmeyen bir not. Onun değişen gelgitlerine ayak uyduramıyordu, özellikle de Gabe söz konusu olduğunda... Bir an Rahip Exalted'ın soluduğu havayı küçümsüyor gibiydi, bir an sonra ise tıpkı onun gibi ona özlem duyuyor gibiydi. Bunun bir kısmını kendisinininkinin aynası olduğundan şüphelendiği kurguya bağlayabilirdi ama hepsini değil.

"Ne düşünüyorsun Bastian?" diye mırıldandı yatak odasının ay ışığıyla aydınlanan karanlığında.

Seni kendisinden daha güvende tutmaya çalışmak için, diye yanıtladı kafasının içindeki ses. Alınmadım.

Lore gözlerini kapattı, dişlerini gösterdi. "Bana hiç gerçek, tam cevaplar verecek misin? Ne anlamı var ki

"Bana yararlı bir şey söylemezsen kafamın içindeki ses ne olacak?"

Sana ancak bu kadarını anlatabilirim. Seni yeraltı mezarlarına çalıştım, orada... daha etkili bir şekilde iletişim kurabiliriz, ama bu hiç işe yaramadı.

"Ve olmayacak," dedi Lore sessizce. Oraya inme düşüncesi bile derisinin kemiklerinden sıyrılacakmış gibi hissetmesine neden oluyordu.

Anladım. Sesi neredeyse Lore'un hissettiği kadar yorgun geliyordu. Hatırlayacağın gibi, eğer bu kadar ileri gitmene izin verdiysen, O'na bağlıyım. Bu kadar çok düşünmene izin verdiysen.

Lore gözlerini sıkıca kapattı. Evet, o kadar düşünmesine izin vermişti.

O'nun hakkında doğrudan kötü konuşamazsın, diye devam etti ses. Bu şekilde olmaz. Bir duraklama, sonraki kelimeler alaycı. Ama sanırım soruna yeterince cevap , değil mi?

"Siktir." Lore yatağına sertçe oturdu. "Siktir."
Kesinlikle, Nyxara da aynı fikirdeydi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Varoluş bir döngüdür. Her şey tekrar geri döner.
-Armand Jeroux, Auverrani filozofu

Yine rüya görüyorum.

Lore, kafasının içinde tam olarak ölmediği anlaşılan tanrıçayla yaptığı uzun konuşmadan sonra uykuya dalmayı başarabildiğine çok şaşırmıştı. Ama ihtiyaçları vardı ve bedeni yorgun düşmüştü ve işte buradaydı, fazlasıyla tanıdık gelen bu ormanda, daha çok bir anı gibi görünen bu rüyadaydı.

Zihni çoktan geri çekilmiş, diğer rüyanın -hadi Lore, kim olduğunu biliyorsun- ön plana çıkmasına yol açmak için geriye doğru gidiyordu. Tanrıça beyin içi konuşmalarında ancak bu kadarını paylaşabileceğini söylemişti; Lore bunun bilgi aktarmanın bir başka yolu olduğunu düşündü.

Eller, solgun ve yara almamış. Ağaçlar, yeşil ve gür. Arkada mavi gökyüzü, havada tuz kokusu.

Bu neredeydi?

"Ona cevabınızı yakında vermeniz gerekecek."

Bu daha önce burada duymadığı bir sestir, neyse ki tanıdık bir tarafı yoktu. Kadınsı ve kibirli, biraz da sinirli.

Lore döndü. figürün yüzü gizlenmişti, sanki

Bu rüyalarda herkesin yüz hatları vardı, hiçbir zaman tam olarak gerçek yüz hatlarına dönüşmeyen bir renk girdabı. Yine de uzun siyah saçlar ve söğüt gibi bir vücudun üzerinde çapraz duran kollar, somut kanıtlar olmasa bile bir güzellik izlenimi veriyordu.

"Eğer onunla evlenmeyeceksen," dedi figür, uzun saçlarını savurarak, "birimiz evleniriz. Ben mutlu olurum. Bu bir onur olmalı, korkunç bir kader değil."

Hem Lore'un olan hem de olmayan solgun eli yanındaki ağaca uzandı, kabuğu avucuna toprak gibi geldi. "Onunla kim evlenirse burada sıkışıp kalır," dedi usulca. "Tıpkı onun gibi."

"Zaten öyle değil miyiz? Eğer kalmaya karar verirsek sonsuza kadar kalacağımızı söyledi." Diğer figür başını yana eğerek etraflarındaki dünyayı işaret etti. "Ama o çok güçlü.

Eğer birimizi seçerse, birimizi daha çok severse, belki de adanın bağlarını koparabilir." Durakladı. "Bana bazen bir şeyleri değiştirebileceğini söyledi. Çünkü aramızdaki en güçlü kişi o. İstediklerini yaparsak, deneyeceğini söyledi." "Yalan söylüyor." Dream-Lore'un eli ağaç kabuğunda gerildi. "Yalan söylüyor."

"Kalk ve parla, sevgilim."

Rüya olmayan, gerçek hayattaki bir ses ve Lore'un uyurken bile omurgasının gerilmesine neden olan bir ses.

Gözleri açıldı ve parlak güneş ışığının seliyle fazla gerçekçi rüyayı parçaladı.

Bastian pencerenin önünde durmuş, kuşluk sıcağının tadını çıkarmak için perdeleri kenara çekmişti. Işık saçlarını yakıyor, teninde parıltıyor, onu olduğundan daha da yürek burkan bir güzelliğe büründürüyordu. Ve her zamanki gibi Lore'un kalbi burkuldu. Hem güzelliği hem de korkusu için. Şu anda bile onu ne kadar önemseydiği için.

Lore inledi ve başını yastığa gömerek yere yığıldı.

Yatağa doğru ilerledi, yastığı altından çekip çıkardı ve hafifçe vurdu. "Çok uzun süre uyumana izin verdim. Hadi, kalk, gitmemiz gereken yerler var-"

Sesi boğazında düğümlemiş gibi kesildi. Lore kaşlarını çatarak doğruldu ve onun tutuk bakışlarını takip etti.

Masa. Not.

Bastian uzanıp kâğıdı alırken arkasındaki ışık yüz ifadesini gizliyordu. "Merak ettim," dedi usulca. "Bunu hatırlamıyorum."

Donmuş bir halde, şahinin önündeki bir fare gibi onu izledi. Korku vücuduna doldu ve onu olduğu yerde kökleştirdi.

Başını çevirdi, açısı parıltının ötesinde yüzünü görünür kılıyordu. Aynı Bastian, yarı yarıya yakışıklı, koyu renk gözleri araştırıyor. "Bunu ne zaman aldın?"

Yalan, yalan, yalan, düşünceler hızla ve o kadar yüksek sesle geliyordu ki, kafasındaki tanrıçanın da koroya katıldığını düşündü. Ama Nyxara artık sessizdi, sanki sadece geceyle konuşabiliyordu. "Bunu bir kitapta buldum," dedi Lore, bir şeyler toparlayarak. "Sanırım yazın başlarından kalma."

Altın sarısı gözleri kısıldı. Bastian nota tekrar baktı, sonra cebine soktu. "İlginç."

Yalan, dikkat dağıtma; Lore onun elini tuttu ve yatağa oturması için çekti. Doğrulup onun yanağına bir öpücük kondurdu ve bunun sadece konuyu değiştirmek için ya da sadece istediği için olmasını diledi.

Bastian gülümsedi, Kral olmadan önceki halinden hatırladığı, çok nadir gördüğü ve her gördüğünde değer verdiği o sıcak ve korunmasız gülümseme. "Sana da günaydın," diye mırıldandı, eliyle yanağını kavradı.

Teni kendisinininkine karşı sıcaktı, yanağının kıvrımındaki nasırlar yumuşaktı. Onları boks maçına götürmüştü; birdenbire bunu özleyip özlemediğini merak etti, rıhtıma gizlice inip dayak yemeyi. Kraliyet ailesi mensubu olarak doğma ayrıcalığı için seçtiği küçük kefareti.

Kışın ısınmak ya da açlıktan ölmek üzereyken karnınızı doyurmak konusunda asla endişelenmek zorunda kalmayacağınızı biliyordum.

Ne yapacağını biliyordu, gözlerindeki sıcaklığı fark etti, o an için hâlâ tanıdıktı. Öpüşmeleri çok az olmuştu ve onunkini Gabe'inkiyle kıyaslamaktan kendini alamıyordu. Gabe aç bir şekilde öpüyordu. Bastian'ınki daha nazikti, çekingen değildi ama zorlayıcı da değildi. Gabe'i öperken arzusu ön plandaysa, Bastian'ı öperken merakı ön plandaydı. Birini tüketmek, diğerini keşfetmek istiyordu.

Bastian öne doğru eğildi, o kadar ince bir şekilde ki bunu göremedi, sadece nefesinin ağzında daha güçlü hissedilmesinden anlayabildi.

Ama onu öpmedi. Bir an orada kaldılar, o kadar yakınlardı ki yanlış bir hareket onları birbirlerine çarptırabilirdi, ama onu öpmedi.

Nişanlandıkları geceyi düşündü. Onu öpmeye çalıştığı ve onun kendisini geri çektiği geceyi. Ona izin verdiği geceyi ve neredeyse başladığı kadar çabuk durduğunu.

Ve kafasının içindeki sesi düşündü, Bastian'da da bir ses olduğundan artık nasıl emin olduğunu. Kendi zihinsel yolcusunun kimliğini bildiği kadar kim olduğunu da bildiği bu ses Bastian'a ne söylüyordu?

Nyxara'nın bir şey söylemesini bekledi. Bir çeşit tavsiye vermesini. Ama hiçbir şey yoktu, sanki penceredeki güneş onu silmişti.

Bastian doğruldu. Gözleri hafifçe kısıldı, sanki okunacak bir kitapmış gibi kızın yüzünde gezindi. Ağız açıldı; bir nefes aldı.

Kapı açıldı. Lore'un adını bilmediği bir hizmetçi, iri mavi gözlü ve siyah saçlı güzel bir kız, Lore'un midesini bulandıran bir kokuyla dolu bir tepsi taşıyordu. Tepsiyi kapının yanındaki masaya bıraktı, gözleri merakla Kral ve nişanlısı arasında gezinerek reverans yaptı ve gitti.

"Çabuk ye," dedi Bastian, Lore'u tepsiye kadar takip ederek.

O kendi kahvesini yaptıktan sonra kendine bir fincan kahve doldurdu. "Bir saat içinde yola çıkmamız gerekiyor."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu bir ağız dolusu vişneli tartın etrafında.

"Yaz gelişimi bugün başlıyor, sevgilim. Sosyal takviminizi daha iyi takip etmeniz gerekiyor."

"Belki de burada kalmalıyım." Araştırma yapması, cevaplar bulması gerekiyordu, Auverrain'e de ondan hoşlanmayan bir grup soyluyla gezip tozması değil. "Eminim seçtiğiniz saray mensuplarından hiçbiri benim de gelmemi istemiyordur."

Zayıf.

"Hayır, Lore, sen geliyorsun." Sesi şakacıydı, sanki sadece şakalaşıyorlarmış gibi, ama gözleri soğuktu. "Sana hoş karşılanmadığını hissettiren herkes gelip benimle bu konuda konuşabilir."

Dudağının kenarını çiğnedi.

Bastian gülümsedi. "Bahçe her zaman daha fazla heykele ihtiyaç duyabilir."

Tüm elbiseleri çoktan toplanmıştı, Juliette'in bu noktada Lore'un gerçekten beklemesi gereken bir çalışkanlığı vardı. Öğle vakti, bir avuç Presque Mort ve Bastian'ın seçtiği birkaç saray mensubunun eşliğinde yola çıkacaklardı.

Bastian hizmetçiler aşağı inerken, en geç iki saat içinde fuayede buluşmak üzere oradan ayrıldı. Çok fazla zaman varmış gibi görünüyordu ama Juliette'in saçlarını incelerken yüzünde beliren sıkıntılı ifade, diğer kadının Lore'u bu kadar kısıtlı bir süre içinde şık bir hale getirebileceğinden şüphe duyduğunu gösteriyordu.

Yarım fincan kahvesini bitirip sesini bulana kadar Lore'un saçları kısmen karmaşık bir düğümle örülmüştü. "Peki bir insan yazın tam olarak nereye gider?"

"Yolculuğun bir parçası olmaya gönüllü olan malikâneleer aracılığıyla," dedi Juliette, özellikle inatçı bir tele kaşlarını çatarak. "Hatırladığım kadarıyla Demondes, Vikont Allairs ve Lord ve Leydi Leclair." "

Juliette isimleri hatırlamak zorunda olduğunu göstermesine rağmen kolayca saydı.

"Yolculuk bu yıl daha kısa sürecek, ev sahipliği için sadece üç soylu seçildi," diye devam etti. "Hiçbiri hazırlanmak için Hisar'dan ayrılmadı, bunun yerine tüm hazırlıkları yaz personeline bıraktılar. Bu biraz skandal."

Hisar'daki tüm skandallar bu kadar sıradan olsaydı Lore'un hayatı ne kadar kolay olurdu.

Juliette inatçı saç telini yok ederek makyaj masasından mücevherli bir iğne aldı ve yerine taktı. "Kral bu yıl da kendisine eşlik etmesi için davet ettiği kişiler konusunda oldukça seçici davrandı. Tüm ev sahipleri ilerlemeye birlikte seyahat edecek ve bunun dışında sadece iki aile daha davet edildi." Başını iki yana salladı. "Bugünlerde sarayın büyüklüğü kesinlikle daha küçük."

"İyi bir nedenle," dedi Lore.

"Evet, tabii ki." Juliette saçlarını tekrar çekiştirdi, sonra aynada başını ileri geri çevirerek yaptığı işi hayranlıkla seyretti. "Aksi takdirde seni her gün kraliçe gibi gösterecek kadar vaktim olmazdı."

Lore kahkahaya boğuldu. Diğer kadın kısa bir süre için gülümsedi.

Uşakları valizlerini -evet, çoğul, üç tane vardı, yaklaşık yirmi dört yıl boyunca toplamda belki de beş kıyafete sahip olduktan sonra astronomik görünüyordu- özenle kuzeydoğu kulesinin merdivenlerinden aşağı taşıdılar. Lore, Juliette ve Lore'un adlarını bilmediği diğer üç hizmetçi de onları takip etti. Görünüşe göre, Lore üç koca sandığa ek olarak bir de maiyetiyle birlikte seyahat ediyordu.

Gelecekteki Kraliçelerden bunu beklemek gerekirdi. Yine de kendini tamamen yersiz hissetmesine neden oluyordu, sanki çok güzel bir terliğin dibine sıkışmış bir taş gibiydi.

Aksi takdirde mükemmel bir resim olacaktı.

Fuayedde Bastian ve yaz ilerlemesi için seçilen diğerleri parlak renkler içinde dolaşıyordu. Bir şekilde hem kibar hem de dikkat çekmek için bariz bir taktik olmayı başaran tıngırdayan kahkahalar koridorlarda yankılanıyordu, daha az şanslı bir saray mensubunun oradan geçip seçilmiş azınlığı görebileceği umuduyla. Lore hepsini çeşitli saray etkinliklerinden, reveranslardan, selamlardan ve tanıştırmalardan tanıyordu.

Amelia ve Hugh Demonde, Bastian'ın yanında, kapıya en yakın duruyorlardı. Bastian bir şeyler söylüyordu, sanki duyulmak istemiyormuş gibi başı öne eğikti. Bir fıkra anlatıyor gibiydi; Hugh sırttı ve Amelia'nın gözleri parladı, mavi gözleri seyahat elbisesinin gök rengiyle daha da güzelleşti. Kıskançlık Lore'un kaşlarını çatmasına neden oldu, ama bunun saçma olduğunu biliyordu, bu yüzden yüzünü sakinleştirdi. En azından denedi. Bir aynası olmadığı için şükretti, böylece ortaya çıkan ifadeyi inceleyip Amelia'nıninkiyle karşılaştıramadı.

Odanın diğer ucunda Gabe hazır olda duruyordu, kollarını arkasında kavuşturmuş, Kanayan Tanrı'nın Kalbi göğsünde parlıyordu. Lore onun Amelia'yı da izlediğini fark etti. Amelia'nın Bastian'la pervasızca flört etmesine karşı yüz ifadesindeki kıskançlığı da yumuşatmak zorunda olup olmadığını merak etti.

Gabe'in gözleri onunkilerle buluştu. Bir an birbirlerine baktılar ve kızın yanakları koridoru hatırlayarak kızardı. Gabe'in ona, aralarındaki ilişkinin bu hale gelmesinde sadece kendisini suçladığını söylediğini hatırladı.

Her gece yapıyorum.

Uzun bir masanın üzerine, Hisar'daki yaz günlerinde öğle yemeklerinin sunuluş şeklini anımsatan bir kahvaltı servisi hazırlanmıştı. Bastian'ın bu sabah getirdiği tartı açlıktan ölürcesine yemişti ama Lore'un midesi hâlâ gurulduyordu.

Alie masanın yanında duruyordu; Lore doğruca ona gitti ve bir avuç yaban mersini kaptı. "Sana gerçekten söyleyemem

Geldiğin için ne kadar minnettar olduğumu."

"Kaçıramazdım," diye cevap verdi Alie, kaçırmayı çok istediğini belli eden bir sesle. Çay fincanının etrafında iç çekti. "Burada kalmak benim için mantıklı. Caius ve Maxon'la biraz daha konuşurum. Ama Bastian sana eşlik konusunda çok ısrarcıydı." Yüzünü buruşturdu. "Garipti. Dün ona bu yılki ilerlemeyi atlayıp atlamayacağımı sordum ve bana katılmamı emretti. Sonra dün gece, sen ve ben nezarethaneye gitmeden hemen önce kapıma geldi. Üzgün olduğunu, beni gitmeye zorlamak istemediğini ama etrafta sana göz kulak olabilecek birinin olduğundan emin olmak istediğini söyledi." Soluk kaşlarından biri kalktı. "Ona kesin bir dille senin bakıcın olmayacağımı ve bir bakıcıya ihtiyacın olmadığını söyledim."

"Her iki konuda da kesinlikle aynı fikirdeyim," diye mırıldandı Lore. "Yani kalmalısın."

"Hayır." Alie başını salladı ve dudağının kenarını çiğnedi. "Hayır, gitmem gerektiğini hissediyorum." Homurdandı. "Sezgi, sanırım. Bastian artık tüm kaprislerini böyle adlandırıyor, değil mi?"

Lore hiçbir şey söylemedi ve endişeyle bir yabanmersini daha yedi.

Omzunda sıcak bir el. Bastian onun üzerine eğildi, göğsünü sırtına bastırdı ve bir parça kavun kopardı. "Hazır mısın?" Kavunu ağzına atarken gülümsedi. "Gitme zamanı, sevgilim."

Parti, ipek ve şifonların uçtuğu kapılara doğru ilerlerken, kavurucu sıcağa karşı şemsiyeler açılırken, atlar iyi döşenmiş arabaların önünde yeri eşelerken Lore gülümsemeye çalıştı.

Bastian kavundan nefret ederdi.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Empati için arkadaşlık gerekmez.

-Fabien Allier, Eroccalı keşiş

Görünüşe göre yaz gelişmeleri Hisar'daki olağan işlerden neredeyse farksızdı. Lore'un tahmin edebildiği tek fark, artık tüm partilerin farklı yerlerde gerçekleşmesi ve aralarındaki yolculuğun çok daha sinir bozucu olmasıydı.

Ayrıca seyahat ve partilerden oluşan bu cehennem döngüsünde sıkışıp kalmanın, Bastian'la yaşadığı tanrı sorununa bir çözüm aramak için ne zamanı ne de kaynağı olduğu anlamına gelmesi de sinir bozucuydu. Gabe ve Malcolm'un Hisar'da hâlâ kitaplarla uğraşıyor olmalarını umuyordu. Belki de sorunu çözmüş olarak geri dönerdi. Kahretsin, belki Farramark'tan gelen enkaz testlerini de alırlar ve gemide neler olduğuna dair bir cevapları, Kirythean'ları hapsetmek ya da serbest bırakmak için somut bir nedenleri olurdu.

Biri hayal edebilir.

İlk ilerleme durağı Lord ve Leydi Leclaire'in saray gibi malikânesi Maison de Lune'du. Lore bu ismi giriş yolunun üzerindeki karmaşık ferforje kemerden öğrenmişti. Keskin kenarlı harfler, solgun datura çiçekleri damlatan odunsu sarmaşıklarla örülmüştü.

Araba geçerken Lore, "Çok açık görünüyor," diye mırıldandı.

kemerin altında.

Onun yanında Bastian sırttı. "Lord Leclaire'in büyük büyükbabası buraya adını ilk Yüce Rahip'le yaşadığı çirkin bir tartışmadan sonra vermiş; yeni manastırlardan birine onun adının verilmesi için yapılan bir anlaşmayla ilgili bir şey. Leclaire'ler buna boyun eğmişler."

Ev görüldüğünde, en üst katın pencereleri öğleden sonra ışığında onlara doğru parlıyordu. Sekiz evre için sekiz pencere, ayın dolunay haline gelmesi ve keskin kesimli camda bir şeride inmesi.

Lore dudağını kemirdi. Güneş hâlâ gökyüzündeydi, kafasının içindeki karanlık yolcu sessizdi. "Kesinlikle öyle."

Bastian'ın -ya da daha doğrusu Bastian'ın kafasının içinde bir yerlerde olduğunu bildiği tanrının- dekor seçimine üzülmesini bekliyordu. Ama araba gümüş işlemeli kapıların yanında durduğunda genişçe sırttı ve canlı giyimli bir uşak Maison'u açarken gergin görünümlü Lord Leclaire'i sırtından alkışladı.

Leydi Leclaire kapıda durmuş misafirleri karşılıyordu. Sıcağa rağmen kadın uzun opera eldivenleri giymişti ve eldivenler parmak uçlarından dirseklerinin üstüne kadar onu örtüyordu. Leydi Leclaire yaklaşırken Lore'un kendisine baktığını gördü ve kimsenin dikkatini çekmediğinden emin olmak için etrafına göz gezdirdikten sonra bir tanesinin üst kısmını yavaşça aşağı doğru yuvarladı.

Kollarında yeni iyileşmiş, canlı yara izleri vardı. "Patlamadan dolayı," dedi yumuşak bir fısıltıyla, eldiveni hızla yerine geri çekerken. "Sonrasında... kanallık hastalığına yakalanacağımdan korkuyorduk. Ama olmadım." Gözleri parlıyordu. "Beni kurtardınız Majesteleri ve bunu her zaman hatırlayacağım. Size ne derlerse desinler."

Lore ona dudak bükerek gülümsedi ve eve girdi.

Elbette çok güzeldi, ay motifi büyük merdivenlerden aşağıya doğru oymalarla devam ediyor ve kapı girişlerinin üzerinde daha fazla datura çiçeği yetiştiriliyordu. Ama Lore malikâneneden çok Bastian'a dikkat ediyordu.

Bakışları içeriği yalayıp yuttu, elini ay evresi oymalarında gezdirirken neredeyse muzaffer bir edayla sırtıyordu. "Korkulukları tam olarak kimin yaptığını biliyor musun Vincent? Gelip Hisar'da birkaç ayarlama yapmalarını isteyebilirim."

Vincent - görünüşe göre Lord Leclair - bir cevap kekeledi, yanaklarının rengi yükselmişti ve gülümsemesi neredeyse yanaklarını yaracaktı. Bastian Lore'a baktı, o muzaffer sırtış ağzını yukarı çekiyordu, gözleri neredeyse altın gibi parlıyordu.

Kendini gülümsemeye karşılık verirken buldu, rahatlamanın dizlerini zayıflattığını fark etti. Belki de Bastian kendi zihinsel yolcusunu kontrol altına almıştı. Belki de boş yere endişeleniyordu ve artık bununla nasıl yaşayacağını anladığına göre ne yapması gerektiğini onunla konuşabilirdi. Gabe'in onu ilk kez Anton'a götürdüğü o gece, Bastian onunla kafasındaki ses hakkında konuşmaya çalıştığında onu durdurmuştu. Ama dünyada onu anlayabilecek tek kişi oydu ve Lore yakında biriyle konuşamazsa parçalanacakmış gibi hissediyordu.

"Leydim?" Leydi Leclair'in sesi çekingen ve durgundu. "Eğer gelerseniz size odalarınızı göstereyim. Majestelerinin odalarına bitişik."

Güzel. Belki bu konuyu konuşabilirlerdi. "Teşekkür ederim." Lore, Leydi Leclair'i merdivenlerden yukarı kadar takip etti. En tepeye vardığında tekrar fuayeye baktı.

Bastian ona baktı. O muzaffer sırtış gitmişti. Şimdi sadece kaybolmuş görünüyordu.

Lore kestirmek istememişti ama Leclair'lerin kendisi için hazırladığı odadaki devasa kanopili yatağı görünce ister istemez üzerine yığıldı. Seyahat etmenin, uykusuz gecelerin ve savaşın eşliğindeki bir ülkenin müstakbel Kraliçesi olmanın stresi onu çabucak rüyasız bir uykuya sürükledi.

Uyandığında, seyahat elbisesi etrafına dolanmıştı.

Bacakları ve saçları düğümlemişti, pencere karanlıktı.

Lore lanet okuyarak doğruldu ve yataktan fırladı. Leclaire'lerin ne tür bir parti planladıklarını bilmiyordu ama kesinlikle kaçırmıştı-

"Sakin olun leydim, kendinizi daha da berbat hale getireceksiniz ve zaten sizi düzeltmek için yeterince zamanım yok."

Juliette, Lore'un beklenmedik uykusundan hiç rahatsız olmamış gibi görünüyordu. Yine de bir şey onu tedirgin etmişti; güzelleştirme aletlerini masanın üzerine bir başkasının işkence aletlerini yerleştirdiği gibi yerleştirmişti. "Akşam planları değişince, seni uyutmanın en iyisi olacağına karar verdim. Gözlerinin altındaki torbaları tamamen gizlemeye yetecek kadar pudra getirmedi."

"Planlar değişti mi?" Lore'un ağzı Safir Denizi'nin yarısını gargara yapmış gibi oldu; komodinin üzerinde bekleyen bir bardak suyu kaptı ve uzun bir yudum aldı.

"Bunun bir kostüm balosu olması gerekiyordu," dedi Juliette onu makyaj masasına doğru sallayarak, "ama Leclaire'ler bunun yerine bir astronomi partisi olmasına karar verdiler. Gece yarısı." Başını iki yana salladı. "Sanki Maison'daki her hizmetçi son bir haftadır kostüm hazırlamıyormuş gibi..."

Bundan hoşlanmadım.

Kafasının içindeki ses, geceyle birlikte geri dönüyordu.

Görünüşe bakılırsa bu hepinizin hoşuna gitmeli, diye karşılık verdi Lore aynanın önüne otururken. Arkasında, diğer iki hizmetçi gümüş işlemeli uzun beyaz bir elbise hazırladı.

Teknik olarak bir insan değil, ses tekrar katıldı. Parti temasını değiştirmelerini kim söyledi sanıyorsunuz?

Bastian, tabii ki.

"Neyse ki biz geldikten hemen sonra plan değişikliğini bize söylemeye karar verdiler." Juliette her zamankinden daha nazik bir şekilde Lore'un saçlarını fırçaladı. Kini için sözel bir çıkış noktası olması, hıncını Lore'un saçlarından çıkarmamasını sağlıyordu. "Eğer akşama kadar bekleselerdi, bu bir felaket olurdu. Yine de, karar verdim

"Kostüm partisi için hazırladığımız elbisenin aynısını giyeceksin, sadece farklı aksesuarlar kullanacağız."

Makyaj masasının yanındaki küçük çantada Juliette'in sık görünmek için kullandığı her şey duruyordu. Ay şeklindeki küçük iğneler derinliklerden parılıyordu, inciler ve elmaslar hilal şeklinde biçimlendirilmişti. Lore'un ağzı yine kurudu. "Kostümümü kim seçti?"

"Kral, tabii ki."

Bundan hoşlanmadım, diye tekrarladı Nyxara. O da sevmedi.

Bir saat sonra, Lore giyinip süslendiğinde kapı çalındı. Alie, kolları gök mavisi tüylerden yapılmış gök mavisi bir elbiseyle kapının diğer tarafında duruyordu. "Gözlem kulesine doğru yürürken sana eşlik etmemi isteyebileceğini düşündüm."

Lore yaptı. Juliette'in son bir onaylayıcı bakışıyla kolunu Alie'ninkine doladı ve diğer kadının onu koridorun sonuna kadar götürmesine izin verdi. Bastian ortalıkta görünmüyordu; Lore onun çoktan partiye gittiğini düşündü. Belki onunla orada konuşabilirdi.

Dikkatli ol, diye uyardı kafasının içindeki ses.

"Parti planlarındaki ani değişikliğin nedeni hakkında bir fikrin var mı?" Lore, Alie'yle birlikte koridoru geçip sondaki merdivenlere tırmanırken konuştu.

"Ben de size aynı şeyi soracaktım. Leclair, herkes odalarına çıktıktan kısa bir süre sonra temanın değişeceğini duyurdu. Özel istek üzerine olduğunu söyledi." Yüzünü buruşturarak tüylü kolunu kaşdı. "Sanırım minnettar olmalıyım. Kostümüm mavi kuştı ve başlığım cehennem gibi kaşınıyordu."

Lore fuayeden çıkarken Bastian'ın ona attığı o kayıp bakışı düşündü. Bunu onun planladığından emindi. Nyxara'yı sadece geceleri duyuyordu; belki Bastian da Apollius'u sadece gündüzleri duyuyordu. Belki de onlara Tanrı dinlemeden konuşma fırsatı vermeye çalışıyordu. Kral olarak hareket etme şansını yakalamaya çalışıyordu.

Aklını.

"Temayı neden değiştirdiği hakkında hiçbir fikrim yok," dedi Lore, yalan söylemek kolay gelmişti. "Yine de üzüldüğümü söyleyemem. Maskeli balolardan bıktım."

Alie oflayarak onayladı.

Gözlem kulesine ulaştıklarında Alie, Leydi Leclair'e ve onlarla birlikte seyahat eden diğer hanımları selamlamak üzere uzaklaştı. Herkesin üzerinde bir kostümün parçası olduğu belli olan, incelikle değiştirilmiş bir elbise vardı. Alie, Lore'u yanına çağırdı ama Lore el sallayarak Bastian'ı aramaya koyuldu.

İşte oradaydı, uzun masanın yanında elinde şampanya kadehleriyle Leclair'le konuşuyordu. Farklı görünüyordu; soylulara gülümsemesine rağmen yine yorgun ve yüzü solgundu. Ellerinden biri bandajla bağlanmıştı.

Lore koşarak geldi. "Bastian? Eline ne oldu?"

Onun hevesli olmasını, hemen geri çekilmesini bekliyordu. Bunu planlamış, onlara zaman tanımaya çalışmıştı. Ama bunun yerine Bastian ona baktı ve bir parmağını kaldırdı. Ona beklemesini söylüyordu.

O da öyle yaptı, başka türlü tepki veremeyecek kadar şaşırmıştı.

Soylular konuşmalarını bitirdiler - anlamsız bir şeydi, hava durumundan ve bahçecilikten bahsediyorlardı, Lore kulaklarındaki gergin uğultudan dinlemiyordu - ve sonra odanın tavandan tabana pencerelerinin etrafına yerleştirilmiş, gökyüzüne doğrultulmuş teleskoplara doğru yönelerek ayrıldılar. Bu gece yarım ay var.

"Ve yine Majesteleri," dedi Leclair, elindeki bardağı endişeyle çevirerek. "Lütfen pencere için endişelenmeyin. Kısa sürede tamir edebiliriz." Kıkırdadı. "Doğruyu söylemek gerekirse, kendi yumruğumu cama birden fazla kez sokmak istedim. Umarım sizi bu kadar kızdıran şey çözülmüştür ve yapabileceğim bir şey varsa..."

"Gerek yok, Vincent." Bastian sargılı elini göğsüne yaklaştırırken flütünü boşalttı. "Konu kapanmıştır."

Vincent minnetle başını salladı ve uzaklaştı.

Sonunda Bastian onunla yüzleşti. Elindeki boş şampanya kadehini bırakıp başka bir kadeh aldı. Parmaklarında hafif bir titreme vardı.

Öfkesinin bir kısmı akıp gitti. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Eli, yakalanmış bir çocuk gibi arkasına saklayacakmış gibi seğirdi. "Dediğim gibi, icabına bakıldı."

"Yani şimdi de öfkenle camları yumruklayarak mı başa çıkıyorsun? Ne kadar da olgunsun." Ama sesi kesik kesik çıkarken bile endişesi daha da artmıştı. "Saat gece yarısını geçti; fazla vaktimiz yok. Konuşmamız gerek-"

"Lore." Sesi acı doluydu. "Yapamayız."

Ağzı açık kalmış, cümlesinin geri kalanı dilinin ucuna gelmiş, kelimeler konuşmanın yeni yönüyle birbirine karışmıştı. "Ne yapıyorsun-Bastian, bunu bilerek değiştirdiğini biliyorum-"

Onu öpecekmiş gibi yaklaştı, vücutları birbirine yapıştı ve sırtı pencerenin soğuk camına değecek şekilde döndü. Dışarıdan bakan biri için bu, Kral ile nişanlısı arasında olması beklenen bir kucaklaşmanın başlangıcı olabilirdi. Ama sargılı parmakları dudaklarına dokunup onları kapatırken yüz ifadesinde şehvet yoktu, sadece özlem vardı. "Denedim," dedi sessizce. "Denedim ve O beni cezalandırdı. Her şeyi duyuyor, kontrol bendeyken bile." Artık neredeyse siyaha çalacak kadar koyu kahverengi olan gözleri yalvarırcasına ona bakıyordu. "Denemeye devam edeceğim ama bana zaman vermelisin."

Sonra partinin içinden geçerek ayrıldı ve Lore'u soğuk pencerenin önünde, ay başının üzerinde asılı dururken bıraktı.

Sanırım haklıydın, diye düşündü Nyxara.

Tanrıça sessizdi.

Lore, Bastian'a sesler hakkında bir daha soru sormaya çalışmadı. Ertesi sabah Maison de Lune'dan ayrıldıklarında, herkes bir önceki geceden yorgun ve akşamdan kalmaydı. Kapısının üzerinde hayali bir isim olmayan Vikont Allairs'in evine ve Leclaires'lerde daha önce kaçınmış oldukları kostüm balosuna katlanmak zorunda kaldıklarında da. Bu kez Lore, yıldızlarla bezeli gece yarısı renginde bir elbiseyle gece göğü gibi giyinmişti. Bastian gündüz gibi giyinmişti, altın iplikli yumuşak mavi bir ceket vardı.

Balo salonuna kol kola girerlerken, biraz gergin bir sesle, "Çok hoş görünüyorsun," dedi.

"Sen mi ?" Lore sordu. Yutkundu.

"Hayır."

Boğazı sertleşti.

Yeterince sık konuşuyorlardı. En azından insanların önünde, artık nişanlı olan Kral ve ölüm cadısı rollerini oynuyorlardı. Lore onun elini tutuyor ve esprilerine gülüyordu, kendini tamamen dışarıda hissediyordu. Güneş tepedeyken ona çok yakından bakmamaya çalışıyordu.

Ve geceleri, kafasının içindeki tanrıçaya bir çözüm bulması için yalvarır, belki tanrıçanın ona efsane kitaplarının veremediği şeyi verebileceğini umardı. Onu nasıl serbest bırakacağını söyle.

Onu serbest bırakmanın bir yolu yok, dedi Nyxara. Bedensiz bir ses bu kadar bitkin çıkmayı nasıl başarmıştı? Şimdi değil.

"Yalan söylüyorsun." Lore, Gömülü Tanrıça'yla konuşmak için sesine gerek olmasa da, onun gölgesine dudak büktü.

Nyxara sessiz kaldı.

Alie bazen onunla konuşmaya çalıştı. Sorunun ne olduğunu sordu. Ama Lore ona ne söyleyeceğini bilmiyordu, bu yüzden sadece bunaldığını söyledi ve bu yalan değildi. Alie yardım etmeye çalıştı, Lore'a onunla her konuda konuşabileceğini söyledi. Lore başını salladı ve kendi öğüdünü tuttu.

Arada sırada biri Kirytheanlar hakkında, Bastian'ın onlarla ne yapmayı planladığını soruyordu. Bastian soruları ustaca geçirir, sorana şu güvenceyi verirdi

her şeyin halledildiğini, endişelenmeye gerek olmadığını, barışın eskisinden daha güçlü bir şekilde devam edeceğini söyledi.

Ardından Allairs malikânesinden ayrılıp Hugh ve Amelia Demonde'un evine gitme vakti geldi.

Lore oraya vardıklarında pek dikkat etmemiştir ama uzaktan da olsa bu malikânenin şimdiye kadar ziyaret ettikleri malikânelerin en iyisi olduğunu fark etmiştir. Amelia onları devasa kapılarda karşıladı, saçlarında derin verandada gür bir şekilde büyüyen saksılarla uyumlu bir gül çelengi vardı. "Majesteleri, sizi ağırlamak gerçekten heyecan verici." Altın sarısı saçları yüzünü gizlemek için düşerken reverans yaptı.

Lore'un onu son gördüğünden bu yana tavrında bir değişiklik olduğu kesindi. Amelia'nın duruşunda tanıdığı bir şey vardı, Hisar'daki ilk ayında sık sık hissettiği bir şey. Bir temkinlilik. Yaklaşan bir yenilgi.

Bastian da bunu fark etmiş gibiydi. Gündüz saatlerinde genellikle sert ve katı olan yüzü Amelia'ya bakarken yumuşamış gibiydi. "Leydi Demonde."

Yukarı baktı, neredeyse umutluydu.

Ama panjurlar Bastian'ın yüzüne tekrar düştü; yumuşaklık kenarlara doğru büyüdü. "Bir yaz etkinliğine ev sahipliği yapmak ne kadar cesurca." Bu tuhaf ifadeyi bir anlığına havada asılı, kopuk bıraktı. "Bu mülkte bu kadar yeniyken. Elbette sizin gibi bir hanımefendi büyük bir evi yönetmekte zorluk çekmeyecektir. Siz bunun için yetiştirildiniz."

Amelia dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı, sonra başını salladı. "Elbette, Majesteleri. İçeri buyurun. Tüm konuklarımız için bir bahçe partisi planladık ama önce kendinize çeki düzen vermeniz için bolca vaktiniz var." Gözleri Lore'a kaydı. "Ayrı odalar hazırladık ama dilerseniz-"

"Hayır," dedi Bastian. Sesi düzensizdi; Lore ona baktığında yüzündeki o yumuşaklık geri gelmişti, bir pişmanlık parıltısı, neredeyse acı. "Ayrı olmak iyidir."

Ayrı odasına götürüldükten sonra Lore'a yeni bir elbise giydirildi, ancak diğerini sadece Allair malikanesi arasındaki bir saatlik araba yolculuğu için giymişti.

ve Demonde malikanesi. Juliette saçlarını taradı ve Lore'un Amelia'ninkini gördükten sonra bahçe partilerinde adet olduğunu düşündüğü beyaz güllerden bir çelenkle süsledi.

Bastian onun odasının dışında bekledi. Kız dışarı çıktığında gülümsedi, gözlerinde soğuk bir parıltı vardı. "Güller sana her zaman yakışmıştır."

Lore hiçbir şey söylemedi. Kolunu onun koluna doladı ve kendisini merdivenlerden aşağıya, geniş bahçeye doğru götürmesine izin verdi.

Yeşile ulaştıklarında uzaklaşmaya çalıştı ama Bastian onun kolunu sıkıca tuttu. Gözleri kapalıydı, kaşlarının arasında bir çizgi vardı. "Deniyorum," diye mırıldandı. "Bana biraz daha zaman ver, söz veriyorum bu konuyu konuşacağız."

"Ne kadar zaman?" Patlamak üzereydi. Kafasının içindeki tanrıçayı yakında kimseye anlatamazsa çılgına dönecekti. Lore, Mortem'e kanallık ettiği gerçeğini on bir yıl boyunca saklamıştı; tüm gizliliğini tüketmişti. "Elimizden geldiğince çabuk bir çözüm bulmalıyız. İşler daha da kötüye gitmeden."

Bir kahkaha attı ve avucunun içini alnına bastırdı. "Seni hiç iyimser biri olarak görmemiştim."

Nyxara'nın ona söylediklerinin bir yankısı, gecenin derinliklerinde, ay yükseldiğinde ve Lore uyuyamadığında. Bunu düzeltmenin bir yolu yoktu.

"Git." Bastian onun kolunu bıraktı. "Geri gelecek."

"Ama ben-"

"Git, Lore." Başını eğip gözlerini tekrar kapatırken onu itti bile. Uzaktan bakan biri onun çok kötü bir baş ağrısıyla savaştığını düşünebilirdi. Ama yakından bakıldığında Lore şakaklarında zonklayan damarları, sıkılı yumruklarının etrafında toplanan altın büyüünün parlaklığını görebiliyordu.

Lore topuklarının üzerinde döndü, nereye gittiğine dikkat etmeden koşmadan olabildiğince hızlı bir şekilde yeşilliklere doğru yürüdü. Demonde bahçesi ikiye ayrılmıştı

Ayrı bölümlerden oluşuyordu; ilki, malikanenin yakınında, tipik yataklar ve kafeslerle doluydu. İkincisi ise bir çit labirentiydi.

Çitin içine daldı, yaprakların uçları tenini çizdi, eteğinin dalgalarına takıldı. Çit iki kişi boyundaydı, yaz sıcağına karşı serin ve karanlıktı ve diğer saray mensuplarının sesleri yeşillikler arasında hayalet gibi yankılanıyordu, gülüyor ve birbirlerine sesleniyorlardı, mahremiyet bulan aşıkların iç çekişleri.

Lore, yeşile bastırarak gözlerini kapatıp dişlerini sıkmak ve hıçkırmamak için çok ama çok çabalamak için kendine sadece bir an izin verdi.

Bu yüzden, yumuşak ve muffled bir hıçkırık duyduğunda, ilk başta bunun kendi kaçıışı olduğunu düşündü.

Nefesini tuttu. Hıçkırık tekrar geldi.

Çit labirentinin yapraklarından Lore'un kollarına pembe ve kırmızı çizgiler yayıldı ve kendini kurtarıken acıdı. Bastian'dan kaçmaya, yaklaşan çöküşüne karşı koyabileceği özel bir yere gitmeye odaklandığı için daha önce fark etmemiştir bile. Şimdi labirentin ortasında arkasını dönüp ağlamanın nereden geldiğini bulmaya çalışırken dişlerinin arasından bir lanet tısladı.

Kahkaha. Bir iç çekiş. Biri köşeden koşarken pembe bir tül titreşimi. Sonra çitin diğer tarafında hıçkıran bir nefes.

Lore ilerlemeye başladı.

Labirentin birkaç kıvrımı onu sığındığı köşeye benzer başka bir köşeye getirdi, ancak bu köşede yeşilliklerle çevrili üç duvarın arasına yerleştirilmiş bir bank vardı. Sırtı Lore'a dönük biri oturuyordu. Uzun altın sarısı saçları ve güllerden bir halkası olan biri.

Amelia.

Gitmesi gerekiyordu. Lore, ağlayan Amelia'nın görmek isteyeceği son kişinin kendisi olduğundan emindi. Ama o labirentin içinde eriyip gitmeden önce, diğer kadın arkasını döndü,

yüzü güller kadar kırmızıydı.

"Sen." Ama sesi kötü niyetli değildi. Yorgun gibiydi.

Lore bir an öylece durdu, Amelia'nın mavi bakışlarına takıldı, çamurlu terliklerinin içinde bir ileri bir geri gidip geldi. "Sen..."

"Hayır." Amelia homurdandı, böylesine dengeli bir kadından şaşırtıcı derecede hanımefendiye yakışmayan bir ses. "Hayır, değilim."

Bir anlık bir kararla Lore bankın üzerine yürüdü ve yavaşça onun yanına oturdu. "Ben de."

Sessizlik, ama rahatsız edici derecede rahatlatıcı bir sessizlik. Bu, Lore'un onu avluda gördüğü, Amelia'nın haklı bir öfkeyle dolu olduğu o geceki gibi değildi. O öfke yolun bir yerinde akıp gitmişti. Şimdi birbirlerini çok az tanıyan iki insandılar. Birlikte oturmak bir bakıma yalnız olmak gibiydi.

Amelia sonunda, "Sanırım kendinden memnunsun," dedi.

" sayılmaz," diye yanıtladı Lore. Diğer kadına bir bakış riskini göze aldı. "Yanlış giden ne? Punç düzgün karıştırılmamış mıydı? Yüksükotları tam potansiyelleriyle çiçek açmadı mı?"

"Tanrım, senden berbat bir Arceneaux Kraliçesi olur." Amelia bileğini burnunun altında gezdirdi, Lore'un bir başkasının yanında asla yapmayacağından emin olduğu bir başka hanımefendiye yakışmayan hareketi bu. Ve tekrar konuştuğunda da öyle hissetti, sanki Lore onun dikkatini çekmeyen, cansız bir şeymiş gibi. Kendi kendine konuşmanın yerine geçecek bir şey. "Artık her şey boka sardı."

Lore, Leydi Leclair'in eldivenlerinin altında sakladığı yara izlerine çok benzeyen, ellerindeki çitin çiziklerinin izini sürdürdü. "O duyguyu bilirim."

Sessizce oturdular, ikisi de diğerinden açıklama beklemiyordu. Lore partide bir şeylerin ters gittiğini, Amelia'nın Hugh ile kavga ettiğini ya da Lore'un kendi sosyal tabakasından birinin yerini gasp ettiği için hâlâ üzgün olduğunu düşündü. Ama mutsuzluk arkadaşlığı severdi ve burada sıradanlık yüzünden mutsuz olan biriyle oturuyordu,

Anlaşılabilir şeyler onu biraz daha az yalnız hissettiriyordu.

Bir süre sonra Lore gözden kaybolabileceğinden endişelenmeye başlayınca ayağā kalktı. Sert taşın üzerinde oturmaktan bacakları tutulmuştu. Ayrılırken Amelia'ya veda etmedi ve labirentin içinden geçerek geri döndü.

Amelia olduğı yerde kaldı, yeşilliklere bakıyordu, başındaki gül tacı eğrilmişti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Tanrınızın her şeyi bildiğine güvenin.

-Kutsal Yasa Kitabı, 457. Bölüm

Lore ertesi sabah geç saatlere kadar uyumak istedi -yxara alışılmadık derecede sessizdi ve tüm yaz boyunca rüyalarla boğuşmamıştı, bunun tadını çıkarmak istiyordu- ama Juliette perdeleri şafak sökerken açtı.

"Kalk," diye emretti ve Lore'a şekersiz, acı bir fincan kahve uzattı. "Kral bir saat içinde yola çıkmak istiyor."

Sonunda bitmişti ve Hisar'a geri dönebilirlerdi. Kütüphaneye ve umarım cevaplara. Lore kahvesini yudumladı, yüzünü buruşturdu ve bir daha dokunmamak üzere masaya bıraktı. "Eve dönmek için acelesi var."

"Evde değil." Juliette telaşla Lore'un sandığının yanına giderken sıkıntılı görünüyordu. "En azından siz ikiniz için değil. Courdigne'e gidiyorsunuz."

Başka bir doğaçlama durak. Harika. "Courdigne'de ne var?"

Juliette ona baktı, kolları tüllü mavi bir seyahat elbisesiyle doluydu. "Courdigne, Severin Bellegarde'ın ev hapsinde tutulduğu malikâne."

Lore'un boş midesi dibe vurdu. Bellegarde'ı haftalardır düşünmemişti, gözlerden uzakta hapsedilmişti ve

Aklımdan çıktı, başka bir zaman halledilecek bir sorun. "Neden Bellegarde'ı görmeye gidiyoruz ki? Sadece Bastian ve ben mi?"

Juliette buyurgan bir el hareketiyle ona makyaj masasını işaret etti. Lore gitti. "Majesteleri Bellegarde'ın Kirythean casuslarının saldırıları hakkında bazı bilgilere sahip olabileceğine inandığını söylüyor," dedi Lore'un saçlarını tararken. "Bu tür devlet meselelerinin ilerleme sırasında halledilmesi... alışılmadık bir durum ama Courdigne'e yakın olduğumuz için Kral bunun uygun olacağını düşündü."

Lore bu kararı Bastian'ın kafasındaki hangi kişinin verdiğini merak ediyordu. Şimdiye kadar Apollius Kirythean'larla ilgilenmemiş gibi görünüyordu; Bastian'ın neden onları hücrelerde çürümeye bırakmaktan memnun görüldüğüne dair aklına gelen tek açıklama buydu. Ama eğer bu kararı veren Apollius'sa, belki de bu iyiye işaretti. Belki de Bastian kontrolü geri alıyordu. O zaman Apollius'u Lore ve Nyxara'nın gibi bir ilişkiye zorlayabilirdi. Mesafeli, sadece ara sıra konuşulan, Lore'un tam yetkili olduğu bir ilişki.

Bununla yaşayabilirlerdi, değil mi? Eğer ilerlemenin başka bir yolu yoksa?

"Kral bu sabah nerede?" Lore sordu.

"Çoktan aşağı indim ve gitmeye hazırım. Geç kaldın."

Rakamlar.

Juliette saç derisini kabul edilebilir bir şekle sokmaya devam ederken Lore Bellegarde hakkında bildiklerini zihninden geçirdi. Alienor'un babası, ihanet suçundan malikânesine kapatılmadan önce bile araları açıktı. Kiliseden hoşlanmıyordu ama dini sevmediğinden değil, dini çok sevdiğinden, Auverraine'in yönetim organının Aziz Kral yerine Kilise olması gerektiğini düşündüğünden. Aynı şeyi düşünen Anton'la ittifak kurmuştu ve Auverraine'deki Kilise'nin lideri olarak bir şeyler yapmak için eşsiz bir konumdaydı

Bu konuda. Bu şey Bastian'ın tacı alabilmesi için August'u öldürmekti.

Juliette, Lore'un sırtında bıraktığı gevşek saçları çekiştirerek, ağ ören bir örümcek ustalığıyla saç tellerine inciler geçirdi.

"Güzel görünmem için bir neden mi var?" Juliette saçını bir kez daha çekiştirdiğinde Lore itaatkâr bir şekilde başını eğerek sordu. "Eğer sadece bir mahkûmu görmek için seyahat ediyorsak?"

"Sen geleceğin Kraliçesisin." Juliette başını tekrar yukarı kaldırdı, sonra Lore bir oyuncak bebekmiş gibi sağa sola çevirdi. "Nereye gidersen git, sana yakışanı yapmalısın."

Juliette' aşağıda olduğunu söylemesine rağmen Bastian koridorda bekliyordu, Lore nihayet ortaya çıktığında saçları uygun şekilde , elbisesi yaz yeşili, bilekten toplanan geniş kollu ve belinde altın bir kemeri olan dökümlü, yere kadar uzanan bir numaraydı. Kadın yaklaşırken gülümsedi ve elini uzattı. "Bu renk sana çok yakışmış."

Bu sabahki gibi görünüyordu, saçları hafifçe dağılmış, gözleri kararmıştı. Elinde küçük bir titreme vardı. Bu bir işaretti, öğreniyordu. Kendine olabildiğince sıkı tutunduğunun bir işaretiydi.

Onun elini tuttu. "Çimen lekelerini geçmişteki bazı elbiselerimden daha iyi saklayacaktır."

"Ormandaki o gün," dedi hızla, sanki hatırladığını bilmesini istiyormuş gibi. "İlk geldiğin zaman."

O zamanlar her şey karmaşıktı -aralarında her zaman öyle olmuştu- ama şimdiyle kıyaslandığında o zamanlar neredeyse cennet gibi görünüyordu.

Elini dudaklarına götürdü ve küçük tırnağıyla yüzüğündeki elmasa dokundu. Koridordaki bir hizmetçi perdeleri açtı ve pencereden giren güneş ışığı Bastian'ın yüzüne vurdu. İçinden zar zor fark edilebilen bir ürperti geçti ve yüzüğünden başını kaldırdığında gözleri altın renginde parlıyordu.

"O zamandan bu yana çok yol kat ettik," diye mırıldandı.

Koridordan aşığıya, merdivenlerden aşığıya doğru ilerlediler. Saat erkendi ve saray mensuplarının çoğı uyuyordu. Bu yüzden Alie'yi fuayede görmek sürpriz oldu.

Yanındaki tıka basa dolu seyahat sandığını görmek de başka bir şeydi.

"Alie?" Lore, şaşkın bir ifadeyle zeminin ortasında durmuş olan Bastian'ın yanından geçerek arkadaşının yanına gitti. İlerleme sırasında birbirlerini pek görmemişlerdi, ikisi de başka şeylerle meşguldü. Lore nişanlısının görünürdeki sahipliğıyle, Alie ise diplomasi ve arkadaşlarıyla hasret gidermekle meşguldü. "Neler oluyor? Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim." Alie'nin yüzü kararlı çizgilerle çizilmiş, narin çenesi yukarı doğru eğilmişti. Lore'a bakmadı ama kısa bir süre uzanıp kolunu sıktı. Tüm dikkati Bastian'ın üzerindeydi. "Nereye gittiğini duydum. Ben de seninle geliyorum."

Aziz Kral kaşlarını kaldırdı. "Bunu neden yapmak istiyorsun, Alie?" Sesinde neredeyse şüpheli bir ton vardı. Güneş pencerelerden içeri giriyordu, parlaktı ve bulutlar tarafından engellenmemişti. "Severin'le aranızda pek sevgi kalmadığını sanıyordum."

"Yok ama o benim babam," diye cevap verdi. Bu vurguda gerçek bir duygu yoktu; sadece kendi iyiliğı için oradaydı ve argümanını destekliyordu.

Bastian'ın kaşları daha da kalktı ve ses tonundaki sıcaklık eksikliğini fark etti. "Daha önce sizde derin duygular uyandırmamış bir gerçek." Kendi titiz vurgusunu oraya yerleştirdi. Gerçek, bir sorunun parçası olması gerektiğı gibi ortaya çıktı.

"Ve şimdi de değil." Alie kollarını kavuşturdu, içini çekti. "Ama adam bir mülkün gerçek işleyişi konusunda işe yaramaz. Courdigne'deki evrak işlerinin olması gerektiğı gibi düzenlendiğine dair pek umudum yok ve bir gün benim malikânem olacağı için bu tür şeylere dikkat edilmesini sağlamakla ilgileniyorum."

"Bunu halledeceğimi biliyorsun."

"Evet, ama gerçekten kendim yapıldığını görmek isterim." Alie omuzlarını dikleştirerek savaşa hazırlandı. "Zaten yakında ziyaret etmeyi planlıyordum; sadece birlikte seyahat etmenin daha verimli olacağını düşündüm."

Bastian'ın dudağı büküldü; sonra ani bir acıyla sarsılmış gibi gözleri kapandı. Açıldıklarında daha yumuşaktı.

Daha yumuşak ve belki biraz korkmuş.

O an geçti; elini salladı. "Gel o zaman. Lore'la birlikte arabada seyahat edebilirsin, sanırım ben binmek isterim." Kapılara doğru ilerledi.

Görünüşe göre bu, seyahat düzenlemelerinde bir değişiklikti - uşaklardan biri ahırlara açılan kapılara doğru koştu. Aynı anda Hugh Demonde merdivenlerden indi, tamamen giyinmişti ama belli ki hâlâ yarı uykuluydu. Bastian'ın sırtını sıvazladı, iki adam alçak sesle konuşuyordu.

Bastian onlardan uzaklaşırken Alie bir nefes verdi ve biraz gevşedi. "Düşündüğümünden daha kolay oldu," diye mırıldandı. Lore'a yorgun bir ifadeyle gülümsedi. "Eğer arabada senin üzerinde uyuyakalırsam şimdiden özür dilerim."

"Muhtemelen size katılacağım." Ama Lore'un sözleri silikti; Kral'ı izliyordu.

Bastian Demonde ile konuşmasını bitirdi, sonra kapıları açmak için döndü, güneş ışığı saçlarını yakmak için içeri süzülüyordu. Orada durakladı, elleri her iki kapının üzerindeydi, başı öne eğikti. Sanki başka bir şey yapacak enerjisi kalmamış gibiydi.

Bastian sanki onun baktığını hissetmiş gibi omzunun üzerinden geriye baktı. Tanrım, hiç bu kadar kederli görünen birini görmemişti.

Sonra yüz ifadesi kayboldu, o kadar hızlıydı ki belki de hiç orada olmamıştı. Bastian güneş ışığına doğru yürüdü, omurgası dik, yürüyüşü telaşsızdı, her yönüyle bir Kral'dı.

Lore'un Courdigne'e varmalarının ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama yolculuk grubunun nispeten küçük olması -beş kanlı muhafız, üç uşak, artı kendisi, Bastian ve Alie- oraya çabucak varacaklarını düşünmesine neden olmuştu. Juliette ve Alie'nin kişisel hizmetçileri Hisar'a geri gönderilmişti. Görünüşe göre, Juliette'in geleceğin kraliçesi gibi görünmekle ilgili söylediklerine bakılırsa, bir suçluyu ziyaret ederken muhteşem görünmeye pek de gerek yoktu.

Lore zamanlamayı sorduğunda Alie esnemeye çalışarak, "Akşama orada oluruz," dedi. "Akşam yemeğinden sonra ama gece yarısından önce. En azından sanırım. Oraya gitmeyeli uzun zaman oldu."

Sesi içe dönük, neredeyse hüzünlüydü, sanki o yer hoş anılar barındırmıyormuş gibi. "Courdigne, Bellegarde malikânelerinin en küçüğüydü," dedi bir süre sonra, sessizce. "Babam onu evden kovduktan sonra annem orada yaşadı."

"Tanrılar." Lore, Alie'nin annesinin ölmüş olması ve Severin'le birbirlerinden hiç hoşlanmıyor görünmeleri dışında Bellegardeler hakkında pek bir şey bilmiyordu. Severin'in annesini ele vermesi, aralarının açılmasının bir nedeni olabilirdi.

Alie narin bir homurtu çıkardı ve kemiksiz bir şekilde dösemeye yaslandı. "Bir ilişkisi vardı. Ben doğduktan hemen sonra, belki de daha önce. Birlikte yaşadıklarını hiç hatırlamıyorum. Hepimiz Citadel'deyken ayrı evlerde kalıyorlardı." Koyu yeşil gözleri fırtınalı bir hal aldı. "Sarayda ilişkiler nadir değildir ama babam ona cüzzamlıymış gibi davranırdı. Bana da pek iyi davranmadı."

Lore, Alie'nin Severin'le etkileşime girdiğini gördüğü birkaç zamanı düşündü - İlk Gün dualarına birlikte girmişlerdi ama çoğunlukla birbirlerini görmezden geliyor gibiydiler. Bir tek ayinde Alie, Gabe ve Bastian'la birlikte ayağa kalkmaya çalışmıştı. Bellegarde kolunu öyle sert bir şekilde çekmişti ki bağırmişti.

Severin Bellegarde ailesinden hiç kimseye iyi davranmamıştı.

"Onu sadece arada bir ziyaret edebiliyordum," diye sessizce devam etti Alie. "Mahkemedeki yazlar dışında. Sanırım onu Courdigne'de en son ziyaret ettiğimde on yaşındaydım."

Bastian'la kavga ettikten sonra Gabe'in Balgia'ya döndüğü yaşta. Jax onun gözünü çıkardığında.

"Yine de iyi gidiyor gibi görünüyordu," dedi Alie. "Severin'le yaşadığından daha iyiydi. Bir sevgilisi vardı - en azından ben öyle düşünüyorum; Blaire'e sadece bir 'hanımefendinin yoldaşı' olamayacak kadar yakın görünüyordu." Gülümsedi. "Ben on üç yaşındayken öldü ve Severin sanki o hiç var olmamış gibi davrandı. Bu baharın başındaki Kutsama törenimde, onun adını ebeveyn olarak bile yazmamıştı." Elleri kucağında yumruk oldu. "Courdigne'in bir zamanlar onun evi olduğu için harabeye dönmesine izin vermek tam ona göre. İşte o böyle küçük, önemsiz bir adam."

Sessizlik çöktü ve onunla birlikte Lore'un düşünceleri kendi çocukluğuna döndü. Annesi ona Gözcü'den kaçmasını söylediğinde on üç yaşındaydı; Alie annesi öldüğünde on üç yaşındaydı. Hisar'da bulduğu bu küçük, işlevsiz ailenin tüm trajedilerinin birbirinin yörüngesinde dönmesi ne tuhaftı.

"Anneme ne olduğunu biliyorsun," dedi Lore sessizce. "Gabe sana anlattı."

Alie ciddiyle başını salladı. "Bana ve Malcolm'a söyledi, evet."

Kimliğinin incelikleri -Gece Rahibesi'nin kızı olduğu- tıpkı Gömülü Nöbet'in hâlâ var olduğu gerçeği gibi genel nüfustan saklanmıştı. Lore bunun yakın zamanda herkes tarafından bilineceğini sanmıyordu. Her seferinde büyük bir paradigma değişimi.

"Şey," dedi Alie, değiştirerek, "Gabe bize senin yeraltı mezarlarında doğduğunu söyledi. Nöbetçilerden birinin oğlu olarak." Gözleri Lore'a kaydı, meraklı ve biraz da üzgündü.

"O sadece Watch'un bir üyesi değildi. En azından artık değil." Lore bir kahkaha attı. "O lanet olası Gece Rahibesi."

Alie'nin gözleri kısa bir süre için büyüdü.

İşte en büyük kısım geldi. Lore ancak bu kadar çok sırra dayanabilirdi. "Ve ben doğduğumdan beri Mortem'i kanalize edebiliyordum."

Tekerleklerin kaldırım taşları üzerindeki gümbürtüsü dışında arabada sessizlik vardı.

"Pekâlâ." Alie'nin ağzı, genişleyen gözleriyle eşleşecek şekilde açılmıştı; şimdi dişlerini şıklatarak kapattı. "Bu... benzersiz mi? Öyle değil mi? Çoğu insanın kanallık yapmak için neredeyse ölmesi gerektiğini sanırdım."

"Sadece çoğu değil. Herkes." Lore omuz silkti, ağzını parodi bir gülümsemeyle düzleştirdi. "Ben hariç herkes."

Kendisi hariç herkes ve o da bunun ne anlama geldiğini anlamaya başlamıştı.

Alie'nin dişleri alt dudağına saplandı. "Bu yüzden mi... Yani..." İçini çekti, gözlerini kırptırdı, tekrar denedi ve sonra kelimeler aceleyle geldi. "Bastian bu yüzden mi seninle evlenmek istiyor? Sen neden onunla evlenmek istiyorsun?"

Bunu neredeyse özür dileyerek söyledi, sanki konuyu açtığı için üzgünmüş ama bilmesi gerekiyormuş gibi.

"Bu da işin bir parçası," dedi Lore yavaşça, düşüncelerindeki düğümü dilin takip edebileceği çizgiler haline getirmeye çalışarak. "Sihrimiz... uyumlu."

"Yani seni kullanıyor." Alie bunu düz bir şekilde, alttan alta öfkeyle söyledi.

"Hayır." Lore başını salladı, durdu, yüzünü buruşturdu. "Yani, evet, sayılır, ama öyle değil... öyle değil. O beni önemsiyor. Bu karmaşık bir durum."

Alie hâlâ parmağında dolanan Lore yüzüğüne baktı. "Peki ya sen?"

Zaten zor kısma geldiğini mi düşünüyordu? Bu daha zordu. Geçmiş henüz iyileşmemiş bir yaraydı ama en azından biraz kabuk bağlamıştı. Bu daha tazeydi, yeni bir farkındalıktı, hâlâ sızlıyordu. "Ona değer veriyorum. Biliyorum. Ama..."

Bastian hakkında gerçeği söyleyebilecek gibi değildi,

Onunla ilgili değil. Alie'ye kafalarının içinde yaşıyan tanrılar olduğunu ve bunu düzeltmenin bir yolu olmayabileceğini söyleyemezdi. Bastian'la arasındaki tüm bu mesafe, onun Apollius'un etkisine karşı savaştığını görmek, ona daha fazla değer vermesine neden olmuştı.

Ama bu, ona bakacak başka birini özlemesine neden oldu. Bu iş tek bir kişi için çok büyüktü. Son birkaç gündür Gabe'i sık sık aklının bir köşesine itmişti.

"Ama sen de Gabe'i önemsiyorsun," dedi Alie yumuşak bir sesle.

Lore kısa bir an için düşüncesini yüksek sesle dile getirip getirmediğini merak etti. Ama hayır, Alie tam da böyleydi, karşısındakinin ne hissettiğini yüzündeki ifadeden anlayacak kadar sezgileri kuvvetli biriydi.

"Biliyorum." Bunu inkar etmenin ne anlamı vardı?

Sessizce at sürdüler. Sonra Alie, sessizce: "Belki ikisini de sevebilirsin. Belki de her şey imkansız bir seçim olmak zorunda değildir."

Lore buna ne diyeceğini bilemedi.

Alie kapalı pencereye döndü ve ağaçların bulanık hatlarının geçip gitmesini izledi. Gözlerini tekrar kapattı ve nefesi yavaşça düzleşerek onu tekrar uykuya daldırdı.

Lore uyanık kaldı.

Courdigne Bellegarde malikânelerinin en küçüğü olabilirdi ama Lore'a dev gibi görünüyordu, yaz boyunca ziyaret ettikleri malikâneler kadar büyüktü. İki ay önce olduğu kadar dehşete kapılmamıştı -Sitadel'in sürekli zenginliği içinde yaşamak duyularını uyuşturmıştı- ama uşak yaklaştıklarını söylediğinde ve tüllü pencere örtülerini kenara ittiğinde gözleri yine de açıldı.

Kale parıldıyorsa, Courdigne ışığı yerdı. Yönelindikleri devasa kapı siyah ferforje demirdi ve çelikle kaplanmıştı. Ötesindeki malikâne koyu renk taştandı ve kararan gökyüzüne karşı bir gargoyle gibi yükseliyordu.

"Evim güzel evim," dedi Alie alaycı bir ifadeyle, kendi penceresini açmak için eğilerek. "Annem burada yaşarken burayı aydınlatmaya çalışırdı. Kapının yanındaki gülleri hatırlıyorum."

Artık güllerden eser yoktu. Bellegarde onları ölüme terk etmiş olmalı.

Belki de bu acımasızcaydı. Son birkaç ay içinde sadece birkaç kez yağmur yağmıştı ve hiçbir zaman yararlı bir şekilde yağmamıştı.

-İlkbahar, ekinleri boğan şiddetli yağmur fırtınaları getirmiş, yaz ise kupkuru geçmişti. Auverraine'deki hiçbir bitki yaşamı en iyi görünümünde değildi.

Enean kıtasının hiçbir yerinde hava normal değildi. Yaz çok sıcak geçiyordu; doğal felaketler artıyordu. Giderek kötüleşen uzun bir krizler dizisine bir yenisi daha ekleniyordu.

Kapılar açılmadan önce bir duraklama oldu. Lore başını kaldırıp baktığında, arabalarının uşağıyla beraberindeki birkaç Presque Mort'un attan inip karşı taraftan biriyle konuştuklarını gördü. Görünüşe göre Bellegarde'ın kapı bekçisi serbest bırakılmıştı.

Şık siyah bir at arabadan birkaç metre ötede duruyordu, binicisi hâlâ atının üzerindeydi. Bastian. Keskin bir çene ve kısık gözlerle malikâneye bakıyor, altındaki at sanki onun gerginliğini hissediyormuş gibi bir ileri bir geri sallanıyordu.

Bastian onlara doğru döndü. Gözleri Lore'unkilerle buluştu, kahverengi altın renginde parlıyordu. Ona kurt gibi bir gülümseme verdi.

Lore perdenin düşmesine izin verdi.

Alie artık uyanıktı ve esnemesini gizliyordu. Boş boş Lore'un sol elini tutup yüzüğünü inceledi. "Bri haklı mıydı? Gerçekten Mount-mined mı?"

"Emin değilim," dedi Lore. "Dürüst olmak gerekirse, bunu araştıracak zamanım olmadı."

"Anlaşılabilir." Alie yüzüğü ileri geri eğerek düşen ışığı yakalamasını sağlarken yüzük Lore'un elinde parıldadı. "Bri teyit alamadığı için hayal kırıklığına uğrayacak. Yine de muhtemelen yüzüğün Altın'dan geldiğine inanacaktır."

Mount."

"Bir Şeye bu kadar kolay inanmak güzel olurdu." " yle değil mi," diye mırıldandı Alie.

Kapının kilidi açıldı, sonra uşak ve Presque Mort tarafından itilerek açıldı. Onlar nefes nefese bineklerine dönerken, Bastian grubun geri kalanını beklemeden Courdigne'e doğru atını sürdü.

Alie onun ardından pencereden kaşlarını çattı. "Görünüşe göre Bastian'ın acelesi var."

Lore hiçbir Şey söylemedi, gözlerini maviden lavantaya dönüşen gökyüzünden ayırmadı, alacakaranlık güneşin aşağıya doğru yayını takip ediyordu. Karanlık çökerken omuzları gerildi, zihnini mesken edinmiŐ tanrıçadan yeni bir mesaj bekliyordu ama Lore sessizdi.

Dizginleri yeniden eline alan uşak bir hamle yaptı ve araba kapıdan Courdigne'e doğru ilerledi.

Alie perdeyi pencerenin üzerinden çekti ve dosdoğru önüne baktı. Koyu yeşil gözleri kocaman açılmıştı, nefesi kasıtlı olarak burnundan girip ağzından çıkıyordu.

Lore elini uzattı ve arkadaşının elinin üzerine koydu. "Her Şey yoluna girecek."

Diğer kadının gözleri dalgalanarak kapandı, tüm o dikkatli nefeslerin yerini alaycı bir homurtu aldı. "Onu görmek asla iyi bir Şey değil," dedi sessizce. "Ama yapılması gerekiyor."

Arabanın kapısını açtı ve yaklaşan alacakaranlık a doğru adım attı.

Huzursuzluk Lore'un ortasında dönerek kaburgalarına doğru tırmandı. Başını kadife koltuğa yasladı ve kendi derin nefesini aldı, sonra kapıyı açtı.

UŞak, bir elini uzatmış, gözleri ondan başka her yere bakarak kapının arkasında bekliyordu. Bu onu neredeyse güldürüyordu. Ölüm Cadısı ve geleceğin Kraliçesi. Korkunç biri olmalı.

"Yolculuk nasıldı?"

Bastian, onun yanında belirdi. O kadar uzun süre eyerde oturduğu için topallamasını bekliyordu ama Bastian koyu renk gözlerinin altındaki torbalara rağmen dimdik duruyordu. Eli kısa bir süre kızın omzunda durdu, sonra indi.

"Peki," diye cevap verdi. Ama adam ona bakmak yerine puslu ufka bakıyor, gecenin yaklaşmasını izliyordu ve kadın onun sadece kibarlık olsun diye sorduğunu biliyordu.

Aralarındaki mesafe bir gelgit gibi daralıp genişledi.

"Güzel." Gözlerini kararan gökyüzünden tekrar ona çevirdi. "Sana ve Alie'ye konuşmanız için zaman vermek istedim. Bazı şeyler olduğunu biliyorum..." Sözüünü yarıda kesti, sanki biri boğazında bekleyen kelimeleri değiştirmek için boğazını bükmüş gibi ağzı yana doğru kasıldı. "Zor," diye karar verdi sessizce.

Bastian'ın konuşmasının bittiği anlaşıldığında Lore, "Güzeldi," diye karşılık verdi. "Bizim için... konuşmak güzeldi."

Başını salladı, malikâneye doğru dönüp kolunu uzatmadan önce yüzünde okunamayan bir şey parladı. "Güzel."

Lore onu aldı ve Courdigne'in kapısına kadar sessizce götürmesine izin verdi.

Malikâneye güzel denemezdi. Heybetli daha iyi bir tanımlamaydı. Siyah kuleler, Hisar'ın yapısının bir taklidi olarak dört köşeden yukarı doğru suçlayıcı bir şekilde işaret ediyordu. Kemerli pencereler az sayıda ve birbirinden uzaktı, bu da malikânenin içinin de dışı kadar karanlık olacağını gösteriyordu. Kapı da kemerliydi ve evin neredeyse tüm ön cephesini kaplayan, sivri uçlu bir desen şeklinde biçimlendirilmiş bronzla taçlandırılmıştı.

Lore'un bunun güneş ışınları olması gerektiğini anlaması bir anını aldı. Hastalıklı ve çarpık görünüyorlardı. Aksak bir güneş, teknik olarak doğru ama bir şekilde yanlış görünen bir şekle bürünmüştü.

Alie kapının yanında bekliyordu, bavulu ayaklarının dibindeydi, kollarını kavuşturmuş, parmakları gergin bir şekilde birbirine vuruyordu.

kolundaki dövme. Lore zilin çoktan çalınıp çalınmadığını, kapının çalınıp çalınmadığını ya da bir kraliyet seyahat grubunun geldiğini bildirmek için ne yapılması gerektiğini bilmiyordu. Bir ayağından diğerine geçerek yerdeki gölgelerin uzamasını izledi.

Bastian onun yanında, büyük bir çaba gösterdiğini belli eden bir sertlikle dimdik duruyordu. Sanki en ufak bir rüzgârda devrilecekmiş gibi.

Sonunda kapı, sanki menteşeler son yağlamalarından onlarca yıl geçmiş gibi bir gıcırtyla açıldı. Lore bir kahya ya da başka bir uşak bekliyordu ama Bellegarde'ın kendisi kapının karşı tarafında, loş ışıktaki hayalet gibi duruyordu.

Bir süre sonra mağrur sesiyle, "Pekâlâ," dedi. "Bunun beklenmedik olduğunu söyleyebilirim, ama sanırım olmamalı."

BÖLÜM YIRMI İKİ

Gerçeğin iki aşaması vardır. İlk öğrendiğinizde ve sonunda bunu bir başkasına yüksek sesle söylediğinizde.

-Alia Meroux, Auverrani'li şair

Aldıkları tek selam buydu. Bellegarde kenara çekildi, neredeyse kendini kapının arkasına saklıyordu. Bastian ve Lore önce sözsüz girdiler. Bellegarde Lore'u zar zor selamladı ama Bastian'a derin bir selam verdi.

Bastian sesi kısık bir şekilde, "Dur," dedi.

Bellegarde sırtı dönük bir şekilde yaptı. Başını kaldırmadı ama gözlerini kaldırdı, Kralını izlerken karanlığın içinde kısılmıştı. Bastian'ın yüzüne bakarak bir o yana bir bu yana gidip geldiler ve hayal kırıklığına uğradılar.

"Kralımın emrettiği gibi," dedi ve Kral'ın üzerine sertçe indi, sanki onunla birlikte başka bir şey daha olmalıydı ve tek başına durduğu için üzgündü.

Onun derdi ne lan? Bu düşünce boş bir düşünceydi ve Lore'un aklından her gün birçok kez geçiyordu.

Kingling oyun oynamıyor, diye cevap verdi Nyxara'nın sesi. Buraya geç gelmemizi sağladı, güneş battığında, Apollius'un kontrolü o kadar güçlü olmadığına.

Lore'un gözleri genişledi, saklamak için başını çevirdiği hızlı bir şaşkınlık ifadesiydi bu. Bu bir retorikti, dedi kafasının içindeki tanrıçaya. Ama teşekkür ederim.

Bir kahkaha gibi bir şey

Aklını.

Alie eşikten geçti, bir uşak arkasından bavulunu taşıyordu ve fuayeyi şöyle bir gözden geçirirken içini çekti. "Zaman çok mu zor, bir lambaya bile kıyamıyor musun Bellegarde? Burası bir şarap fıçısının dibinden bile daha karanlık."

Kızının ona baba yerine soyadıyla hitap etmesi lordu rahatsız ettiyse de bunu belli etmedi. Topuklarının üzerinde dönerek odanın arkasından at nalı gibi kıvrılan ve ikinci kata çıkan devasa merdivenin bir tarafına doğru yürürken ona bakmadı bile. "Zamanımı geçirdiğim yerde bolca ışık var," diye cevap verdi, ancak bunu Alie'ye hitap etmek yerine sadece yüksek sesle düşünüyormuş gibi yapmayı başardı. "Şu anda Courdigne'de yaşayan tek kişi ben olduğuma göre, daha fazla ışık israf gibi görünüyor."

Bellegarde malikânesine hapsedildiğinde tüm hizmetkârlarını da kaybetmişti. Lore adamın açlıktan ölmemiş olmasına şaşırmıştı. Ona kendi kendine yetebilen biri gibi gelmemişti.

Bu haber Alie'yi şaşırtmamış gibiydi. Dudakları neredeyse memnun bir şekilde yana doğru kıvrıldı.

Bastian hiçbir şey söylemedi ve Bellegarde'ı merdivenlere kadar takip etmek için döndü. Lore'un kolunu bıraktı ama bu sadece onun yerine elini tutabilmek içindi. Avuç içi nemliydi.

Bellegarde omzunun üzerinden şöyle bir baktı, gözleri birbirine kenetlenmiş ellerine kayd, sonra tekrar Bastian'a döndü. Loş ışık yüz ifadesinin çoğunu gizliyordu ama dudak büküşünün köşesi açıktı.

"Tebrikler," dedi, sesi hiç de tebrik edici değildi. "Nişanlandığınız haberi sürgünlerin bile kulağına gitmiş."

"Güzel," dedi Bastian.

Lore'a bakarken lordun yüzüne gölgeler düştü. Eğer istediği olsaydı, Lore çoktan gitmiş olurdu.

Lore parmağını oynatarak yüzüğündeki altın mücevherin ışığa yakalanmasını sağladı. Bellegarde kaşlarını çattı; Lore ona

mutlu bir gülümseme.

Nişanın koşulları yedi gün boyunca berbat olabilir ve değer verdiği adamlardan birini kafasındaki bir tanrıdan nasıl kurtaracağını bilemeyebilirdi ama Bellegarde'ı kızdırmak her zaman bir parça rahatlık getirirdi.

Yaşlı adamın elinde bir fener vardı ve onlar geçerken duvardaki birkaç aplik lambasını yaktı. Duvara gaz lambaları da yerleştirilmişti ama Bellegarde onları es geçti. Lore tüm yakıtı kullanıp kullanmadığını merak etti. Böyle şeyler ucuz değildi.

Ek ışık, gölgeleri derinleştirse bile malikânenin içini daha iyi görmesine yardımcı oldu. Büyük, kavisli merdiven fuayenin büyük bir bölümünü kaplıyordu; koyu renkli ahşap korkulukları, ona kapının üzerindeki güneşi hatırlatan girintili çıkıntılı kıvrımlara oyulmuştu. Merdivenin iki ucunda Apollius'un küçük heykelleri duruyordu, beyaz mermer alev ışığında hayalet gibi görünüyordu.

Bir Apollius, Lore'un aşına olduğu bir tavırla oyulmuştu: Elleri iki yanında açık, lal taşı kanıyla süslenmiş, yüzü huzurla gökyüzüne bakacak şekilde eğilmiş, kalbinin olması gereken yerde sığ bir leğen vardı.

Ama diğer Apollius daha önce görmediği bir şekilde şekillendirilmişti. Göğsü açıktı ve Kilise'nin daha hastalıklı köşelerine dağılmış olarak gördüğü yaralı Apolliuslar gibi değildi. O boş göğüslü tanrılarda hâlâ bir şeyler vardı, heykeltıraş sadece heykelin ortasından bir şeyler çıkarmayı tercih etmişti, vücudun temel yapısını bozmayan sembolik bir çıkarma.

Bu Apollius'un göğsü gitmişti. Olması gereken yerde mükemmel dairesel bir delik açılmıştı. Ve yüzünde her zamanki dua dolu huzur yerine, bu Apollius uluyor, ağzı genişçe açılmış, elleri yumruk halinde ortasındaki deliğin üzerinde kenetlenmişti.

Öfkeli görünüyordu. Öfkeli ve çok acı çekiyordu.

İkinci kattaki koridorda asık suratlı portreler sıralanmıştı,

Çoğu Bellegarde ile aynı sütlü soluk tene, aynı sert yüzlere sahip insanları tasvir ediyordu. Bellegarde onu bir kenara attıktan sonra Alie'nin annesi burada yaşamış olabilirdi ama duvarlarda sadece onun ailesinin yeri varmış gibi görünüyordu.

Bellegarde elini koridorun sonundaki en büyük kapıya doğru uzatarak, "Odalarım," dedi. "Onları size devrediyorum Majesteleri, en uygun şekilde."

"Odalarınızı istemiyorum, Bellegarde." Bastian'ın sesi keskin noktalara kadar bilenmiş olsa da sesi hâlâ bitkin geliyordu. "Yapmak istediğim son şey, gecelerimi senin gecelerini geçirdiğin yerde geçirmek."

Adamın dudakları gergin bir çizgi halindeydi ama çıkardığı ses her şeyden çok gülmeye yakındı. "Sanırım yapmazdın," dedi ve koridorun sonundaki başka bir büyük merdivene doğru ilerlemeye başladı. Lore'un dışarıdan gördüğü gibi bir kule, Hisar'a açık bir selamdı. Bellegarde merdivenleri çıkarken, "Alabileceğiniz başka odalar da var," dedi. "Sana, Alienor'a ve nişanına yetecek kadar var-"

Bastian hâlâ aynı keskin tonda, "Lore benimle kalıyor," dedi.

Eli onunkinde biraz sarsıldı ama şaşkınlığını belli etmedi. Bellegarde'ın önünde olmazdı.

Yaşlı adam yine aynı kahkahayı attı, merdivenlerde yankılandı ve ürkütücü bir hal aldı. "Sanırım bunu da tahmin etmeliydim."

Diğer tüm duraklarında Bastian ayrı odalar istemişti. Bir şeyler değişmişti.

Bunun iyi bir şey olup olmadığını zaman gösterecek.

Merdiven en az üç kat daha çıkacakmış gibi görünüyordu ama Bellegarde çıkmadan önce durdu. Onları başka bir karanlık koridora götürdü, tek ışık koridorun ortasındaki küçük bir pencereden geliyordu, ay-gümüşü renginde ve zayıftı. Zaten o ışığın çoğu da söz konusu penceredeki Apollius simgesi tarafından engellenmişti. Lore ona çok yakından bakmak istemedi, içi boş bir göğsü olan bir başkası olmasından korkuyordu

ve uluyan bir ağız.

Bellegarde merdiven kapısının yanındaki duvarda tek bir aplik yaktı ve sağa doğru işaret etti. "En büyük oda," dedi kesik ve soğuk bir sesle. Aynı elini koridorun aşağısına doğru salladı. "Alienor, misafir odalarının nerede olduğunu biliyorsun. İsteddiğini seç." Alevler Bellegarde'ın ince yüzünü mağaralar ve dağlar haline getirirken, Bastian'a döndü, kasvetin içinde bir hayalet gibiydi. "Sabah konuşuruz. Güneş yükseldiğinde."

Apollius'un en güçlü olduğu zaman. O biliyordu. Elbette biliyordu.

Bir ay önce Lore, Bastian'ın kendisine emir vermeye cüret ettiği için yaşlı lorda bir şeyler söylemesini ve eğer gerçekten kötü bir ruh halindeyse muhtemelen Yanık Adalar'a bir bilet kesmesini beklerdi. Ama Auverraine'deki en yüksek otorite ve kıtadaki en güçlü adamlardan biri olan Aziz Kral sadece gözlerini kapattı.

"Seninle konuşmaya tenezzül ettiğimde konuşacağız Severin," dedi, gözleri hâlâ kapalıydı. Açıldıklarında berrak, sabit ve sadece kahverengiydiler. "Güneşin ya da ayın altında olması benim takdirime bağlı. Unutmayın ki ben sizin kralınızım."

Işığın azlığı Bellegarde'ın korkup korkmadığını anlamayı neredeyse imkânsız kılıyordu ama adam en azından sessizdi. Başını eğdi -aşağıda yapacağı gibi bir selam değil, ama yeterli olacak bir hürmet- ve feneri de yanına alarak koridora geri döndü.

Lore, Bastian ve Alie karanlıkta duruyordu. Alie Lore'a baktı, yüzü kararlı çizgiler halindeydi. "Uşağa eşyalarımı koridorun sonundaki odaya getirmesini söyleyeceğim," dedi. "Gerekirse orada bolca yer var." Yürümeye , anlaşılan bu koridorları ışık olmadan da kullanabilecek kadar iyi biliyordu.

O gittiğinde, loşluk tarafından yutulduğunda, Bastian duvara yaslandı, başı yukarıda, gözleri kapalı.

"Sen iyi misin?" Lore sesini . Öyle görünüyordu ki

Courdigne'deki diğer insanlar Alie, Lord Bellegarde ve onlarla birlikte gelen uşaklardan ibaretti ama gizlilik artık içine işlemiştir, her ne kadar nefret etse de.

Bastian hayıflanarak ve acı çekerek bir kahkaha attı. "Hayır, Lore," mırıldandı. "Değilim."

Döndü ve Bellegarde'ın onlar için gösterdiği kapıyı açtı. Lore dişleriyle yanağının içini yoklayarak onu takip etti.

Kapı kapandığında, artık sessiz olma zahmetine girmedi. "Anlat bana." Bir adım atarak onun yorgun bedenine doğru ilerledi. "Bu işin etrafından dolanmaya devam edemeyiz Bastian."

Kapının arkasındaki duvara yaslanmış küçük bir masanın üzerine eğilmişti, elleri çoktan ölmüş çiçek vazolarının arasındaydı, ama onun sözleriyle kaskatı kesildi.

Lore yutkundu. Sonra, bunun için kendinden biraz nefret ederek, "Aynı taraftayız, değil mi?" diye sordu.

Bunun üzerine daha da sertleşti, sırtındaki kaslar gömleğinin ince dokumasına karşı gözle görülür bir şekilde gerildi. "Her zaman," diye mırıldandı.

Ona burada olduğumu söyleme. Nyxara'nın sesi, acil. Şüpheleniyor, ama bilmesine izin verme.

Neden? Eğer bir düşüncenin içinden hırlamak mümkünse, o bunu yapıyordu.

Kral'a yaptığını sana da yapmamı istiyor, dedi Nyxara. Ona burada olduğumu söyleme.

Bastian'a söylemek Apollius'a söylemek değil.

Zihninin arkasında bir güve kanadı hayal kırıklığı çırpınışı. Ben olsam o kadar emin olmazdım.

Bu kadar sessiz kalması gerektiği fikri hıçkıra hıçkıra ağlamak istemesine neden oldu ama Lore ağzını kapattı. Astronomi partisinde onunla konuşmaya çalıştığında Bastian'ın da benzer bir şey söylediğini, ona hiçbir şey söylememesini tembihlediğini hatırlıyordu.

Ama tüm gerçeği söyleyemese bile, bu şekilde bırakamazdı. Tamamen konuşulmamış ve Bastian yalnız.

"Her şey birlikte kanallık yapmaya başladığımızda başladı."

ne olduğunu söylemeden, onun takip edeceğine güvenerek dikkatlice söyledi. "Öyle değil mi?"

Bastian arkasını dönmedi. Parmakları tozlu masanın üzerinde kıpırdadı. Yüzünü göremiyordu ama omuzlarının hareketinden bir mücadele içinde olduğu anlaşıyordu. "Pek sayılmaz," dedi sessizce. "Daha önce, benim için. Ben başladım... ayinden hemen sonra başladı."

O gece gözlerindeki kıvılcım. Tacı başına koyarken çenesini yukarı doğru eğerek alındaki kanlı çizgiyi ikiye ayırması. Çok yaşa Aziz Kral.

O konuşurken Lore odanın ana bölümüne doğru sürüklendi. Hisar'daki odalar gibi bir daire değildi. Sadece bir yatak odasıydı, bir ucunda küçük bir oturma alanı, diğer ucunda ise büyük, tenteli bir yatak vardı. Yatağa baktı, sonra gözlerini kaçırdı. "Benimki geceleri daha kötü oluyor," dedi.

Çok yakındı. Nyxara'nın sesi kızgın olmaktan çok korkmuş gibiydi. Dikkatli ol kızım. O'nun hâlâ benden güçlü düşünmüyor musun? Tanrılığı kendisine uygun şekilde tasarladı.

Lore yutkundu.

Sessizlik, için a bir an. O zaman Bastian
Doğruldu, elini yüzünde gezdirdi. "Siktir, Lore."

Vücudu gergin bir şekilde sandalyelerden birinin kenarına oturdu.

Kaçmaya hazırlandığını fark etmesi bir anını aldı.

Bastian vazolardan birindeki çiçeğin kurumuş kalıntılarına baktı. Tıpkı Spiritum ya da Mortem'in yapabileceği gibi, Bastian'ın içinden geçen kararlılığı neredeyse görebiliyordu. Tuttuğu tüm gizlilik, mesafe, sonunda ona söylemeye karar verdiğinde içinden dışarıya kanalize oldu. "Geceleri özgürüm. Çoğunlukla." Hızlıca konuştu, acelesinden kelimeler birbirine karışıyordu, sanki sadece çok fazla zamanı varmış gibi. "O zaman sessiz. Ama hâlâ orada, lanet beynimin arkasında bekliyor. Beni duyamıyor, ben onu dışarıda tutmaya çalışsam da duyamıyor ama güneş doğduğunda, bir gece önce neler olduğuna dair bir fikir edinmek için bana baktığını hissediyorum."

Nyxara'nın ihtiyatı tamamen temelsiz değildi o zaman.

Lore kafasının içindeki tanrıçadan bir tür tatmin hissetmeyi bekledi ama tanrıça haklı çıkmış gibi görünmüyordu. Sadece endişeliydi.

"Bu yüzden seninle bu konu hakkında konuşmak istemedim." Bastian elini yüzünde gezdirdi. "Senin bildiğini öğrendiğinde ne yapacağını bilmiyorum."

Soğuk, Lore'un başının tepesinden omurgasına kadar süzüldü. "Benim için endişelenme. Bana her şeyi anlatabilirsin."

İyiliğine karşılık veremese bile.

"Yapamam ama yapacağım." Başını öne eğerek kırık bir ses çıkardı. "Çünkü artık bununla yalnız kalamam. Lore, patlayacakmışım gibi hissediyorum."

Ona gitmek istedi. Ama giderse ona Nyxara'dan bahsedecekti. Bu yüzden parmaklarını kucağında sıkıca düğümledi ve kıpırdamadan durdu.

Bastian hâlâ tozlu vazoda toplanmış, eskiden yüksükotu olan kurumuş saplara bakarak, "Ne kadarını yapabileceğimi bilmiyorum," diye devam etti. "Ne kadarını söyleyebilirim. Çünkü gün boyunca, O her şeyi devralıyor. Her zaman değil ama gittikçe daha fazla. O..." Bastian sözlerini yarıda kesti. Başını yana çevirerek yüzünü Lore'dan gizledi, böylece tek görebildiği uzun saçlarının gece dökülmesiydi. "Bunu yapmamalıydım," dedi, o kadar sessizdi ki Lore onun duyması gerekip gerekmediğinden emin değildi. "Yardım ettiğimi sanıyordum. Ondan daha iyi olacağımı düşünmüştüm."

Büyük harfle yazılmamış, sadece şiddetli bir nefret. Lore yutkundu. "Yani... sence baban da Apollius'u duymuş mudur?"

O korkunç gülmeme sesi bir kez daha patladı. "Öyle olsaydı daha kolay olurdu, sence de öyle değil mi? Onun dışında suçlanacak bir şey. Dizginlerini elinde tutan bir tanrı olduğunu bilseydi bizi öldürmek ve gücümüzü elde etmek için aynı aceleyi gösterir miydi merak ediyorum."

Lore bunun August'u pek caydıracağını sanmıyordu.

Bastian bir an durakladı, yüzü hâlâ ona dönüktü.

"Gittikçe kötüleşiyor," diye mırıldandı, sanki Apollius'un duymasını engelleyecek kadar sessiz olabilirmiş gibi. "Her gün, güneş doğduğunda, herhangi bir şekilde kontrol sahibi olmak için biraz daha fazla savaşmam gerektiğini hissediyorum. Sanki ben zayıflarken O güçleniyor." Bir duraklama. "Ve en kötüsü de, neden tutunmaya çalıştığımı gerçekten bilmiyorum. Apollius'un benden daha iyi bir Aziz Kral olacağına eminim."

"Öyle söyleme." Bu sözler Lore'un ağzından çıktı ama zihnindeki Nyxara'nın sesiyle yankılandı, ikisi aynı anda tükürdüler. "Sen iyi bir Kralsın Bastian."

"Hiç iyi olmadım." Kuru, sanki bir şakaymış gibi. Bastian sonunda masayı bıraktı, elleri tozda izler bıraktı ve odaya girdi. Hiçbir aplik yanmıyordu ama yatağın yanındaki pencere açıktı ve dolunay her şeyi gölgede bıraksa da görebilmek için fazlasıyla gümüşü bir ışık saçıyordu.

"O zaman ikimiz varız." Lore uzandı ve onun yaralı elini tuttu. Avucunu onunkine yerleştirdi, parmaklarını birleştirdi. "O zaman benimle ahlaki açıdan kararsız ol. Kal. Yapma..."

Vazgeçmeyin. Yok olup gitme. Her şeyin tanrısının seni de ele geçirmesine izin verme.

Gölgeler gözlerini saklıyordu ama başı kenetlenmiş ellerine doğru eğildi. "Elimden geleni yapacağım," dedi sonunda.

Kapı açıldı. Uşaklardan biri, her biri için birer tane olmak üzere iki sandığı içeri soktu, sonra eğildi ve geldiği gibi hızla gitti. Muhtemelen çok dramatik bir görüntü oluşturuyorlardı, Kral ve nişanlısı, belli ki önemli bir tartışmanın sancıları içindeydiler.

Tanrıçanın sesi Lore'un kafasının içinden geçtiğinde, bastırılmıştı. O da dinliyordu. O'nu uzak tutmak için beklediğimden daha çok çalışıyor.

Sana yapacağını söylemiştim. Lore bunu bir ok gibi zihninin arkasına fırlattı.

Bu küçük bir başarı değil, diye mırıldandı Nyxara. Bu bir savaş değil.

sonsuzu kadar savaşabilir.

Bunun bir sonu olmalıydı. Kitaplardan bir cevap; belki Anton'dan bir cevap, eğer Hisar'a döndüklerinde deli yaşlı rahibi tekrar sorgulayabilirse. Bir şeyler olmalıydı.

Bastian hâlâ önünde duruyordu, başı öne eğikti, saçlarının koyu dalgaları yüzünü gizliyordu. Kıpırdamadı ama kızın elindeki eli ağırdı, ağırlık yapıyordu.

"Dayan," diye mırıldandı Lore, Bastian'ın elini daha sıkı kavradı, yara izleri birleşmiş bir güneş ve ay görüntüsüne dönüşmüştü. "Bastian, sadece benim için dayan, bir yolunu bulacağız."

Diğer eliyle gözlerini ovuşturdu, yorgun bir iç çekişle omuzlarını düşürdü. "Senin için," dedi sonunda. Sonra, "Yatağa gel, Lore."

Ayağa kalktı, sandığını açmaya gitti. Bir kombinezon çıkardı, iffetini hiç düşünmeden elbisesini çıkardı ve yere bir yığın halinde bıraktı Arkasını döndüğünde Bastian çoktan geniş yatağın içindeydi, gömleği yoktu, ay çıplak teninde soluk çizgiler çiziyordu. Belli belirsiz yara izleri, ince kaslar. Bir prence göre her zaman daha sert görünmüştü.

Lore ne bekleyeceğinden emin değildi. Ne istediğinden emin değildi. Sessizce yatağa, onun kollarına kaydı.

Yüzleri birbirine yakındı, adamın nefesi kızın yanağında nemli, tüy kadar hafifti.

Lore onun sertliği, yaralı kasları ve köşeli kemikleri karşısında eridi. Adam Lore'un kalçasında kıpırdandı ama elleri Lore'un içindeki sıcaklığın istediği hiçbir yerde dolaşmadı; biri ensesinde, diğeri belinin alt kısmında, karnının yumuşaklığında gezindi.

"Seni istiyorum," diye mırıldandı ağzına karşı, "ama bence... yapmamalıyız..."

O da anladı. Başını sallayarak arkasını döndü ve sırtını adamın göğsüne yasladı.

"Uyumak bir kayıp gibi geliyor," diye mırıldandı ona karşı

Parmak uçları hafifçe kolunun kıvrımında geziniyordu. "Kafamın içinde yalnız olduğum tek zaman gece, ama çok yorgunum."

"Benimlesin," dedi elini onun kolunda gezdirerek. Onun kuru parmak eklemlerini öptü. "Sen kendinsin. Uyu, Bastian."

Arkasına geçti, nefesi saçlarını dalgalandırdı. "En kötüsü de aynı olan yanlarımızın olması," dedi, yarı uykuda oluşmuş kelimelerin yavaş, yapışkan kalitesiyle. "İkimiz de bunu istiyoruz." Kolu kızın etrafında hafifçe gerildi. "İkimiz de seni seviyoruz."

Gözlerinin kenarlarına ıslak bir sızı battı. "Uyu Bastian," diye tekrarladı Lore.

Yavaşça uyudu, nefesi kesildi, Lore'un ortasındaki kolunun giderek arttı. Ama Lore tanımadığı bir odanın gölgelerine bakıyordu, zihni hem kendi düşüncelerinden hem de ölü bir tanrıçadan arınmıştı ve uyku kolay gelmiyordu.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

En iyi saldırının beklenmedik olması gerekmez.

Hedefinizin beklemeyi reddettiği bir saldırıdır.

-General Omari Ventus, Birinci Kirythean Donanması
Bölüm

Lore sabah ne bekleyeceğinden emin değildi ama gözlerini açtığında Bastian gitmişti. Bu gerçek onu paniğe benzer bir şeyle doldurdu.

Güneş pırıl pırıl parlıyordu, bu da kafasının Apollius'la dolu olduğu anlamına geliyordu. Apollius, Bastian'ın zihninin bir köşesinde uykuda olduğu için, bir gece önce yaptıkları tüm konuşmaları duymuş olabilirdi. Eğer duymuş olsaydı ne yapardı? Ne yapardı?

Olabildiğince çabuk giyindi, sandıktan çıkardığı uzun kollu, altın sarısı, bir günlük elbise için fazla ince elbiseyi zar zor seçti ve kapıyı açıp Bellegarde'ın bir gece önce onları çıkardığı merdivenlerden aşağı inerken parmaklarını saçlarında . Onlara kahvaltı salonunu göstermemiştir ama mutlaka birinci katta bir yerlerdeydi. Bir sonraki merdiven, at nalı olanıydı; aceleyle tırabzandan aşağı kaydığını ama göğüslerinde delikler olan Apollius heykellerinin yanından geçerken gözlerini kararlılıkla ileriye dikti.

Evlerin nasıl inşa edilmesi gerektiğine dair doğuştan gelen bir bilgi onu evin arkasındaki küçük bir koridora götürdü.

Sonra kahve kokusunu aldı. Lore bu kokuyu takip ederek kenarlarından ışık sızan bir kapıya ve kesik kesik konuşma seslerine ulaştı. Nefes almak için duraksamadan kapıyı iterek açtı.

Küçük bir oda, büyük pencerelerine rağmen nedense hâlâ kasvetli. Tepelerinde bir masa ve malikânenin diğer bölümlerinden getirilmiş gibi görünen dört sandalye vardı. Birinde Bellegarde oturuyordu, yüzünde garip bir ifade vardı, sanki içinde bulunduğu durumdan ne anlam çıkaracağından emin değildi. Diğerinde Bastian. Alie ortalıkta görünmüyordu.

Bastian ona geniş, güneşli bir gülümseme verdi, sanki pencerelerden gelmesi gereken tüm ışığı emmiş gibiydi. "Erken kalkmışsın, sevgilim."

Lore sahte bir gülümseme takındı ve uyumsuz sandalyelerden birine oturdu. Masanın ortasında bayat hamur işlerinden oluşan küçük bir tabak vardı; kendine bir tane aldı.

"Özür dilerim," dedi Bellegarde, gözleri Bastian'da kalsa da Lore ile konuşmak için döndü. "Stoklarımız azaldı."

Lore omuz silkti. Tadı ona güzel gelmişti. Ve Bellegarde'ın umurunda olmadığı belliydi; Kralını çözmeye çok yaklaştığı bir şifre gibi inceliyor, yüzündeki merak ve şaşkınlık yavaş yavaş huşuya dönüşüyordu.

Kahretsin.

"Majesteleri," dedi Bellegarde, sesi bir gece öncesine göre çok daha saygılı çıkıyordu, "bildiğiniz gibi konuşmamız gereken şeyler var ve bence bugün tam zamanı."

"Bir tur istiyorum," diye araya girdi Lore.

Bellegarde onu seve seve boğacakmış gibi görünüyordu ama Bastian kahve fincanını yavaşça indirdi, ağzının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. "Courdigne'i görmek için bu kadar hevesli olmanı beklemiyordum."

Omuz silkti. "Güzel evler görmek benim için hâlâ bir yenilik."

Masanın karşısındaki Bellegarde alay etti.

Dün gece Bastian, Apollius'un

Güneş doğarken anılarını hatırlıyor, önceki gece neler olduğuna dair bir fikir ediniyordu. Ve ikisinin de Lore'u sevdiğini söylemişti - nihayet bunu Bastian'ın ağzından duymuş olmanın tadını çıkarmak istiyordu. Ama anda pragmatizm kazanmak zorundaydı ve bu itirafı kullanabileceği bir şey olarak düşünmek zorundaydı.

Belki de Apollius'un dikkati Bastian'ın yatağındaki Lore tarafından dağıtılmıştı. Diğer anılara çok yakından bakmayacak kadar dikkati dağılmıştı, konuşma şekilleri kasıtlı olarak belirsiz tutulmuştu.

Yine de Bastian'ın bunun bariz bir oyun olduğunu, gün ışığında Bellegarde'la konuşmasını engellemek için yapılmış bir hile olduğunu anlamasını bekliyordu. Özellikle de Bastian'ın gözlerindeki o bakış, onu kesinlikle Bastian'a benzemeyen bir şekilde inceliyordu.

O bakışta gördüğü aşk değildi. Sahiplenmeydi.

Planı aceleci ve gerçekçi değildi ama elindeki tek şey buydu. Umarım Lore kendini Bastian ve Bellegarde'ın konuşmasına fırsat vermeyecek kadar sinir bozucu biri haline getirebilirdi. En azından önemli bir şey hakkında.

"Bence bu harika bir fikir." Bastian kahvesini bıraktı ve masadan kalktı. "Arazide bir tur. Bellegarde, bize gösterecek misin?"

Bellegarde'ın gözlerinde sessiz bir panik belirdi ama o da ayağa kalktı. "Elbette konuşabilirim," diye kekeledi, "ama Majesteleri, hem Kirythea hem de gelecekteki yönetiminizle ilgili başka meseleler hakkında konuşmalıyız-"

"Müstakbel Kraliçeniz bir tur istiyor ve bir tur alacak." Bastian'ın gözleri hâlâ onun üzerindeydi, erimişti. Adam gülümsedi ve o da gülümsemeye çalıştı.

Bellegarde'ın ağzı inceldi. "Nasıl isterseniz. Bahçelerle başlayabiliriz." Onaylamayan gözlerini hızlıca ona doğru çevirdi. "Nişanlınızın ilgisini çekeceğinden emin olduğum çeşitli zehirli bitkiler var."

Bastian boş boş, "Onun bir adı var," dedi.

"Lore'un ilgisini çeker." Bellegarde'ın söylediği şekilde

Garip. Bir duraksama, sonra tek hecenin üzerine sertçe iniş.

"Daha iyi." Bastian gülümseyerek Lore'a bir kol uzattı.

"Yolu göster."

Lore saatin kaç olduğundan emin değildi ama Bellegarde onları kasvetli malikâneden çıkarıp taş duvarlarla çevrili bahçelere götürdüğünde ortalık kuşluk vaktinin pırıltısına bürünmüştü. Bastian'ın -şu anda gerçek Bastian değildi, diye hatırlattı beyni ona- bir tura bu kadar kolay razı olmasının nedeninin Bellegarde'la çoktan konuşmuş ve Auverraine için Apollius olarak planlar yapmaya başlamış olması olmasından korkuyordu. Bellegarde'ın tavrı bunu pek olası göstermiyordu ama sadece buna bile çok fazla güvenmek konusunda temkinliydi. Apollius'un kendisi gelip ona bir doğum günü pastası yapsa adam hiç hoşnut olmazdı.

Tek yapması gereken gece çöküp Apollius Bastian'ın beyninde uykuya dalana kadar onları oyalamaktı. En azından hiç olmadığı kadar uykuya dalacaktı. O zaman Bastian yaşlı lordla istediği her şeyi konuşabilirdi ama kendisi olarak.

Ve yarın onu oyalayacak başka bir şey bulması gerekecekti.

Tanrılar öldü ve ölüyor, bunu daha ne kadar sürdürebilirdi? Şimdi endişelenecek zaman yok. Lore elini kaldırdı, güneş ışığına karşı gözlerini kıstı. Gözleri acıyordu.

"Senin için çok mu parlak?" Bastian sesini alçaltarak onu biraz daha yanına çekti. Tüm kasları gerildi. "Her zaman öyleydi."

Buna nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Bu sözler başka biri içindi.

Onun gözlerine baktı, kendi gözleri gün ışığıyla altın rengine dönmüştü. Arkalarındaki uzaylı bilinci barizdi, tanıdığı adamı tam olarak boğmuyordu ama çok yaklaşmıştı.

Kadının yüzünde bulduğu şey onu sırttırdı. Konuşmadı ama kızın kolunu yine kendi kolunun kıvrımına sıkıştırdı ve Bellegarde'ın peşinden yürümeye devam etti.

"Foxglove." Bellegarde'da çok fazla katılımlı bir tur yoktu.

rehber. Elini çiçeklere doğru uzattı ve isimlerini söyledi. "Hellebore."

"Karaca otunun hâlâ çiçek açıyor olması çok tuhaf." Lore koyu kırmızı çiçeklere baktı. "Genellikle ilkbaharın başlarında açarlar."

"Courdigne, Dellaire'in kuzeyinde." Bellegarde bunu ona belirtmek zorunda kaldığı için tiksiniş gibiydi; Lore'un coğrafya konusundaki cehaleti, onun ölçülerine uymamasının bir başka yoluydu. "Hava o kadar çabuk ısınmıyor. Bahar çiçekleri daha uzun süre kalır."

Onu oyalayacak tek bir konu vardı ve bu da ancak bir dakikasını almıştı. Lore gözlerini sağa sola çevirdi, saçma sapan yorumlar yapacak başka bir şey arıyordu ama Bastian tam ağzını açıp her yıl hangi renkte yüksükotu açtığını soracakken sözünü kesti.

"Her ne kadar bahçecilik sergilerini sevsem de," dedi, "daha az botanik içeren bir gezintiyi tercih ederim." Toprak patikadan aşağı inmeye başladı, botlarının topukları toz bulutları kaldırıyordu. Kadının eli dirseğindeki kıvrımdan dışarı kaydı ama adam onun yerine parmaklarını yakaladı. "Benimle gel, Lore. Eğer gerçekten istiyorsan bana çiçekleri anlatabilirsin."

Omzunun üzerinden baktı. Bellegarde'ın yüz ifadesi kibarlık maskesiydi ama ağzının kenarlarında öfke vardı. Onun ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Öyleyse neden maskaralığı bırakmıyorsun? Apollius'a Lore'un açıkça onları oyaladığını, zamanlarını tüketmeye çalıştığını söylemedi? Aklına gelen tek cevap Bellegarde'ın planının işe yarayacağını düşünmediğiydi. Her ne sebeple olursa olsun, Apollius onun aptalca hoşgörülerine, bu durumu düzeltmek için yaptığı boş girişimlere bilerek izin veriyordu.

Bu onu korkuttu.

Bu yaz tüm kıtayı etkisi altına alan yağmur eksikliğine işaret eden kahverengileşen yapraklara rağmen bahçeler gerçekten de çok güzeldi. Bahçeyi çevreleyen taş duvar, dağınık bir yeşillik kaosunu barındırıyordu. Buraya bir zamanlar özenle bakılmış düşündü.

Ama bir noktada, bahçe terk edilmiş ve tohumlanmıştı, sadece hem zehirli hem de zehirsiz çiçeklerin vahşi, karışık bir bolluğu içinde yeniden ortaya çıkmak için. Alie'nin annesi Lise'ye ait olmalıydı, öldüğünde tıpkı malikânenin geri kalanı gibi harabeye dönmüştü.

Bellegarde yine de burada iz bırakmıştı. Apollius'un o tedirgin edici heykelleri köşelerde ve sarmaşıklarla büyümüş bankların kenarlarında gizleniyordu. Bunlardan birinde, taş duvarın yanında, göğsünün tam ortasında kremi bir datura çiçeği açmış, kalbinin olması gereken yeri zehirlemişti.

Uydurma.

"Bizi takip mi ediyor?"

Bastian'ın sesi onu ürkütücü dini ikonları düşünmekten kopardı. Bu onun sesiydi, katıksız, korkuyla karışık. Onun Bastian'ı, Apollius'u bir anlığına kontrol altına aldı.

Lore döndü ve gözlerini patıkada gezdirdi. "Pek öyle görünmüyor."

"Çok şükür." Onu kenara çekti, yabani otlarla kaplı bir çardağın altında, bahçenin geri kalanından saklıyordu. Yüzü bir anda değişmişti; mağrur çizgiler yerine gözlerinde koyu halkalar ve gerginlik vardı. Tanrı'yla yüzeye çıkmak için savaşmıştı ama Lore bunun uzun süreceğini sanmıyordu.

"Bugün daha kötü," diye açıklama yaptı. "Bir tur atmak istemem hızlı bir düşünceydi."

"Hızlı, evet, ama özellikle iyi değil. Bir tur bütün gününüzü almaz."

"Yeterince yiyecektir." Yüzünde bir acı kasılması oldu; Bastian gözlerini sımsıkı kapattı ama açtığına hâlâ onunkilerdi. "Kirythea hakkında konuşmak istiyorlar. İleriye dönük bir plan. Tüm ayrıntıları bilmiyorum; O'nun zihnini benimkini taradığı gibi tarayamam."

"Savaş," dedi Lore uyuşuk bir sesle.

"Tahmin edebiliriz." Bastian hafifçe ürperdi, tıpkı bir fırtınasında bir dalın titremesi gibi. "O bu durumdan hoşnut değil."

gelişim, yine de. Seninle vakit geçirmeyi seviyor." Lore bundan geri adım atmamaya çalıştı.

Yüzünü buruşturdu. "Ama O... şu anda burada değil," dedi Bastian. "Ya da burada, her zaman burada ama ben..."

"Sen sensin," diye mırıldandı, dün gece ona söylediklerini yineleyerek. Elleri neredeyse kalktı, kollarına yerleşti ve oradaki kaslara baskı yaptı.

Acı dolu bir baş sallama. Kederli bir ses. "Çoğunlukla." Adamın eli yavaşça kalktı, kadının yanağına yerleşti. Aşağı kaydı, çenesi adamın parmağının, başparmağının kıvrımında kucaklandı. "Bu benim."

Durakladı. Bu sözler bir soruydu. Onunla her zaman bir soruydu, istediği şeyin bu olduğundan kesinlikle emin olmak istiyordu.

Ve yaptı. Tanrılar ona yardım etsin, yaptı.

Lore ağızları arasındaki farkı kapattı ve Bastian sanki dinleniyormuş gibi onunkine doğru iç çekti.

Bastian'ı öpmekle Gabe'i öpmek çok farklı şeylerdi. Gabe'le her zaman bir kazaydı, yavaş bir patlamaydı, gerilim kıvrılıyor ve bulabildiği her serbest bırakmada patlıyordu. İstek onları avucunun içine alıyor ve Gabe kim olduğuna, söz verdiği şeylere dair hissini yeniden kazanana kadar bırakmıyordu. Lore uzaktan ve hayıflanarak, bu duyguyu yeniden kazanması gerekenin asla kendisi olmadığını düşündü. Arzu, pervasızlık, bunların hepsi onun kim olduğuyla uyumluydu. Ama Gabe öyle değildi. Onda olan tek şey ateşti.

Ama Bastian... Bastian'ı öpmek bir danstı, dikkatliydi, her adımı planlanmış ve dizginlenmişti. Yine de içinde herhangi bir sahtelik olduğu için değil. Tam tersi. Bastian'ın başkalarını öptüğünde farklı olduğundan neredeyse emindi. Ama Bastian'la öpüşürken, sanki çok yaklaşımdan korkuyormuş, içinden bir şeylerin çıkmasına izin vermekten korkuyormuş gibi yumuşak davranıyordu.

Hangisini tercih edeceğine asla karar veremezdi. Aslında bir tercihi olduğunu da sanmıyordu. İkisi de hayati önem taşıyordu.

"Her zaman bendim," diye mırıldandı Bastian onun dudaklarına karşı. "Bunu bilmeni istiyorum. Seni her öptüğümde, öpen bendim."

Lore ellerini onun koyu renk saçlarında gezdirdi ve onu kendine yaklaştırdı. Sırtını büyümüş çardağa dayamıştı, küçük dikenler ve kaşındıran yapraklar elbisesinin ince kumaşından tenine batıyordu ama umurunda değildi.

Ağzının içine doğru soludu, elleri belini çevreledi, biri elbisesinin yakasını aşağı çekmek için yükseldi. Göğsünün kalkık tepesini parmakladı, nasırları tüm içini eriten sıcak bir sürtünme yarattı. Bir iniltiyi ısırdı, kendini onun ellerine doğru itti, bunun bir tür çapa olmasını istedi. Onu burada tutmanın bir yolu, onu kendine geri döndürmenin bir yolu.

Bastian'ın eli kızın kalçasından dizine doğru ilerledi, dizini avucunun içine aldı ve beline doğru çekti. Dudaklarından ayrıldı, onun yerine başını göğsüne indirdi, nefesi yaz havasından daha sıcaktı. Dilinin ucu hafifçe onun etrafında dolaştı. "Tanrım, tadın çok güzel." Sonra onu ağzının derinliklerine çekti.

Nefes alma sırası Lore'daydı, bir elini başının arkasındaki çardakta tutarak onu öne doğru çekmesine izin verirken ortasına doğru sıcaklık yayılıyordu. Çardak uyarıcı bir gıcırta çıkardı ama ikisi de buna dikkat etmedi.

Göğsünü bıraktı, ağzı tekrar onunkine doğru yükseldi, parmakları dilinin başladığı işi üstlendi. Öpücüğü daha aç, daha az dikkatli, daha iddialı hale geldi. Bastian boğazında kısık bir hırıltıyla kızın kalçasına sertçe bastırırken, kızın sıcak çekirdeği Bastian'ın kalçasının çıkıntısına bastırıyordu. "Bana ne istediğini söyle," diye mırıldandı nefes nefese kulağına. "Bana tam olarak istediğin şeyi yaptırmanı istiyorum."

Kadının eli erkeğin göğsünde hafifçe dolanan parmaklarını örttü. "Daha sert."

İtaat etti. Sıkıştırdı.

Lore'un boğazından keskin, çaresiz bir ses çıktı; göğsüne acımasızca zarar vermeyen eli, çok fazla ses çıkarmasını engellemek için ağzına bastırmak üzere yukarı kalktı.

Görüşünün köşelerinde yıldızlar yanıp söndü, bir kırılma hızla yaklaşıyor, kalçasına doğru eğilirken ortasında kıvrılıyordu. Lore'un ağzı soluk almak için açıldı ve dili Lore'un açtığı boşluğa girdi, açıkça bilenmiş bir beceri ile Lore'un dili boyunca kaydı. Kalbi çok hızlı atıyordu, ciğerleri çok fazla havayla doluydu ve başı dönüyordu.

Bastian ondan uzaklaştı.

Lore'un gözleri sersemlemiş bir halde açıldı ama düşüncelerinin etrafındaki ısı dolu sis onun gözlerini gördüğü anda dağıldı. Altın, baştan aşağı altın, yüzünde sadece zalim denebilecek bir gülümseme vardı.

"Orada mısın, karıcığım?" Sesi bile farklı geliyordu. Daha sıcak, ama nazik bir şekilde değil. Anton'un içinden kopup giden gülleri düşündü, güzelliğin tüm parçalarının berbat bir hale dönüştüğü bir şey. Adamın sesi de böyleydi. "O da senin gibi öpüyor. Hevesli."

Sarsılarak uzaklaşmaya çalıştı ama birbirlerine çok sıkı sarılmışlardı; Bastian'ın yüzünden ona bakan Apollius ile çardak arasında sıkışıp kalmıştı. Ama çardak kuruydu, çürümüşü, yıpranmıştı, gerekirse onu yıkabilirdi, kafasındaki tüm düşünceler gitmeye odaklanmıştı, uzaklaşmaya, ...

Bunu kızın yüzünde gördü ve kahkaha attı, alçak sesle ve gümbürdeyerek ve kızın merkezinde uğuldayarak, onu öpmekten hâlâ ıslak ve sıcaktı, hâlâ kalçasına bastırıyordu.

"Ben O değilim." Şimdi bile sesini alçak tutuyordu, Bellegarde'ın onları bulmasını istemiyordu. Elbisesinin korsajını bir sarsıntıyla düzeltti, ortasındaki engellenmiş sıcaklık korkuya dönüştü. "Ve sen o değilsin. O senin değil."

Tekrar güldü, eli Lore'un saçlarına dolandı ve ağzını yaklaştırdı. "O Benim oldu, karanlığın kızı," diye fısıldadı, dudakları Lore'un dudaklarına değiyordu, sesi alaycıydı. "O Benim için yaratıldı. Bunu değiştirebileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Adamın başparmağı kızın alt dudağına gitti ve onu aşağı çekti; kız adamın elinden kurtulmaya çalıştı ama adamın diğer eli kızın dizini bıraktı

ve başının arkasına gelip onu sıkıca tuttu.

Lore'un gözlerinin kenarlarından sıcak ve yakıcı yaşlar süzüldü. "Bırak onu," diye hırladı. "Parlayan Âlemine ya da her neredeyse oraya geri dön, bu dünya artık sana göre değil."

"Her zaman Benim içindi." Nefesi kadının yüzüne sertçe çarptı, öfke alevlendi. "Hepsi, her parçası. Hiçbir yere gitmeyeceğim, çünkü bunların hepsi Benim."

Lore dişlerini sıktı, başını başka tarafa çevirmeye çalıştı ama adam onu sıkıca tuttu, şehvet çok daha tehlikeli bir şeye dönüşmüşken bu duruşta ısrar etti.

Apollus, Bastian'la paylaştığı kucaklaşmanın bir parodisi gibi, dudakları hâlâ Lore'un dudaklarını okşarken, "Bu çok uzun zamandır devam ediyor," dedi. "Ve sen de pek iyi durumda değilsin, Lore. Kafanın içinde kimin olduğunu biliyorum. Onu yakından tanıyorum." Lore'un adını şaka yapar gibi söyledi ve son kelimeyi ağzını Lore'un boynunda gezdirerek noktaladı. "Sonunda tıpkı onun gibi olacaksın. O seni ele geçirecek. Belki ilk başta Bana kızacak, ama Onu her zaman Beni affetmeye ikna edebilirim. Ve sonra çok eğleneceğiz-"

Bastian'ın bedenindeki tanrı boğuk bir sesle koptu. Baş geriye doğru eğildi, adem elmasının şekli bembeyaz ete doğru gerildi. Sanki büyük bir şeyi yutmaya çalışıyormuş gibi bir boğulma sesi, saçlarındaki ellerinin kasılması gözlerine daha fazla acı veren yaşlar getirdi.

Ama kaçmaya çalışmadı, gerçi şimdi onun elinden kurtulabilirdi. "Bastian." Çardakta debelenmekten yırtılmış elleri adamın omuzlarına geldi ve onu geriye doğru eğildiği tehlikeli yerden kaldırmaya çalıştı. "Bastian, hey! Uyan!"

Ellerinde gevşediği bir an vardı. Sadece bir, belki de iki kalp atışı süren, ama kendi küçük sonsuzluğuna uzanan, adamın ölü ağırlığının onu aşağı çektiği ve korkunun her düşüncesinin kenarlarını körelttiği korkunç bir an.

Onu seviyorum, diye düşündü kendi kendine, şimdiye kadar tam olarak ifade etmesine izin vermediği basit bir gerçektir bu.

Olur böyle şeyler, diye hayalet bir ses geldi kafasının arkasından, ancak sözcük olabilecek kadar güçlüydü.

Korkunç, sonsuz an sona erdi ve Bastian acıyla doğruldu. Önce yavaşça, sonra kızın elinden kurtulur kurtulmaz sarsıldı, gözleri çılgına dönmüştü. Elleri ona doğru geldi, sanki hasar olup olmadığını kontrol etmek ister gibiydi ama sonra ellerini çekip aldı, neredeyse bir çocuk gibi arkasına saklayacaktı. "Sana zarar verdi mi?"

"Hayır." Uzanıp adamın kolunu yakaladı, adam teslim olup elini tutmasına izin verene kadar çekiştirdi, yaraları aynı hizadaydı. "Hayır, ben iyiyim, ya sen? Ne oldu?"

"Gittikçe güçleniyor." Bastian onun elini tutmasına sadece bir saniye izin verdi; nazıkçe parmaklarını ayırdı, elini yüzüne sürdü. Yorgunluk şekline işlemişti; gözlerinin önünde hastalanan birine benziyordu, omuzları öne eğik, teni donuktu. "Bir süredir sadece bir sestən fazlasıydı, ama O... değildi..."

"Seni tamamen ele geçirmek."

"Doğru." Başını iki yana salladı. "O'nun beni tamamen dışarı itmesini engellemek daha fazla çaba gerektiriyor." Dudakları kıpırdadı, sonra sanki enerjisi yokmuş gibi düştü. "Ve çabadan nasıl nefret ettiğimi bilirsin."

Lore onun koluna girdi. Saçlarını kulağının arkasına itti. Bastian gözlerini kapattı ve kadın dokunuşunun sürmesine izin verdi. "Bir çözümü olmalı," diye mırıldandı.

"Göreceğiz," diye fısıldadı Bastian. Onun eline doğru eğildi, yaralı avucunu öpmek için başını çevirdi. Sonra çardaktan indi, omuzlarını dikleştirdi ve dirseğini uzattı. "Haydi gel. Gün ışığında geçirecek saatlerimiz var."

"Sana izin verecek mi?"

"Seninle vakit geçirmek istiyor." Bastian bunu söylerken ona ama kolu gerildi.

Seni ele geçirecek, demişti. Lore'un parmakları

Bastian'ın kolu, sanki onu demirleyebilirmiş gibi. "Onun vakit geçirmek istediği kişinin ben olduğumu sanmıyorum."

Yavaşça, güneşin tepeden vurduğu, esmerleşen bahçeye doğru ilerlediler. Yağmur yağmaması havayı gevrekletirmiş, kırılgan hale getirmiş gibiydi.

Sadece birkaç adım gitmişlerdi ki Bastian onun kolunun altında kaskatı kesildi. Lore durdu, gözlerini ona doğru kaydırđı. Gerekirse kaçmaya hazırđı.

Ama Bastian -Bastian değil, tamamen değil, şimdi değil ve belki bir daha hiç değil- sadece ona baktı, gözleri altın rengindeydi. O zalim gülümsemenin hayaleti ağzının köşesine dokundu.

"Gel, Lore," diye mırıldandı. "Turumuza devam edelim."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bıçaklar gündüz de karanlıkta olduğu kadar keskindir.
-Kaldien atasözü

Tur günün büyük bir kısmını aldı, çünkü Lore sinir bozucu olmakta çok ama çok iyiydi. Bahçelerden sonra sıra, Lore'un beklediği gibi boş olmayan, ama görünüşe göre Severin Bellegarde'ın kendi başına baktığı hayvanlarla dolu ahırlara geldi. Lore'un içini bir saygı dalgası kapladı ama Severin yeni gelenleri incelemeye gelen bir keçiye kenara itince bu saygı dalgası söndü. Keçi pek etkilenmiş benzemiyordu ama Lore zavallı şey berbat kokmasına rağmen yine de onu sevme gösterisinde bulundu. Bellegarde'a her bir keçinin adını söyledi ve hangilerinin onları doğurduğunu anlattı, adamın yüzü öfkeden neredeyse mosmor olana kadar küçük keçi soy ağaçlarının izini sürdü. Tüm bunlar olurken Apollius, Bastian'ın bedeninde uzanıyor, ağzında küçük, bilmiş bir gülümseme oynayıyordu.

Ahırdan sonra, Bellegarde'ın yeni hayvancılık görevlerine daha az içerlemiş görüldüğü ahırlar geliyordu. Bunun dört katı kadar at için yer olmasına rağmen orada sadece üç at kalmıştı. Bastian onlardan birini nazıkçe okşadı ve bu Lore'a At'ı, Bastian'ın ölmemiş hayvana duyduğu garip şefkati düşündürdü.

Apollius ölümsüz bir atı umursamazdı.
Gölgeler uzadığında-gerilimin bir kısmı

Bastian'ın omuzları gevşedi -Lore sonunda yorgun olduğunu ve akşam yemeğinden önce temizlenmek istediğini söyleyerek turdan ayrıldı. Bellegarde akşam yemeğinin iyi bir şey olmayacağından yakındı ama yine de ona geleneklerle ilgili anlamsız bir cevap verdi ve malikâneye doğru ilerlerken Bastian'ın kolunu çekti. Bastian da kolayca peşinden gitti.

İçeri girip güvenli bir şekilde odalarına yerleştiklerinde, ellerini kalçalarına koyarak ona döndü. "Yatağa. Uyu."

"Yapamam." Ama yine de yatağın ucuna oturdu ve yumuşaklığına gömüldü. "Bu gece Bellegarde'la konuşmam gerek."

"Bunun için bütün gecen var, sen onun kralısın, onu istediğin zaman çağırabilirsin." Zorbaca bir yastığı işaret etti. "Önce dinlenmek için biraz zaman ayır Bastian."

Yatağa baktı. Ona baktı. "Geliyor musun?"

Ve bahçeyi, çardağı, Apollius'tan önce gelenleri düşünerek baştan çıktı. Ama başını iki yana salladı. "Gidip Alie'yi bulmalıyım. Olabildiğince iyi olduğundan emin olmalıyım."

"Bütün gün neredeydi?" Zihninin büyük bir kısmı kendisine aitken bu zamanı boşa harcamaması gerektiğine dair itirazlarına rağmen Bastian yatağa geri yaslandı, gözleri uykunun çekimine karşı savaşmak zorundaymış gibi çırpınarak kapandı ve sonra tekrar açıldı. "Onu görmedim."

Güneş batmadan önceki son saatte tur araziden ayrılıp malikâneye yöneldiğinde bile Alie'ye rastlamamışlardı. Lore bunun diğer kadının tasarımı olup olmadığından ya da Bellegarde'ın onun olabileceğini düşündüğü yerleri bilerek es geçip geçmediğinden emin değildi. Baba ve kız geldiklerinden beri birbirleriyle neredeyse hiç konuşmamışlardı.

Lore, "Buraya gelmesinin nedeni malikânenin işlerini düzene koymaktı," dedi, "bu yüzden bir yerlerde bir çalışma odası bulduğunu varsayıyorum. Görünüşe göre Bellegarde buranın çürümesine izin vermekten memnunmuş."

"Lise ile olan tüm o işler." Bastian uykulu bir şekilde başını salladı,

bir esnemeye karşı savaşıyordu. "Tanrım, babam hıyarın tekiydi."

Lore bu düşüncenin nasıl ortaya çıktığından emin değildi ama kesinlikle yanlış bir düşünce değildi.

Bu kez Bastian'ın gözleri titreyerek kapandığında öylece kaldılar. Nefes alış verişinin düzene girmesi uzun sürmedi. Kafanın içindeki tanrıya karşı savaşmak yorucu bir işti.

En azından onun için.

Çünkü O ve ben farklı şeyler istiyoruz.

Nyxara, Güneş ışığının son kırıntıları da gökyüzünden kaybolurken sesi hâlâ zayıftı.

Yöntemlerimiz aynı, diye devam etti. Ama hedeflerimiz aynı değil.

Ve bu hedeflerin ne olduğunu bana doğrudan söylemeye izniniz olduğunu sanmıyorum. Lore iç sesini olabildiğince sinirli bir hale getirerek sordu.

Ne yazık ki .

Lore gözlerini devirdi.

İç çekerek kapıya doğru ilerledi, Alie'yi bulmak için lanet olası evdeki her kasvetli odayı açmaya razı olmuştu. Akşam yemeğine belki bir saat vardı ve Alie'nin o zaman gelip gelmeyeceğini görmek için bekleyebileceğini düşündü ama buna bahse girmezdi. Arkadaşının gecenin ilerleyen saatlerinde, aç olduğunu fark edecek kadar uzun süre bulunduğu işten kafasını kaldırdığında, bir tabak artık yemek için mutfağa gitmesi çok daha olasıydı.

Elini kapı koluna koydu, yaralı avuç içi soğuktu. Ama sonra Lore döndü, yatağa ve yatağın üzerine yayılmış uyuyan Kral'a doğru yürüdü. Eğildi, alnından öptü.

"Ne olursa olsun," diye fısıldadı, sanki bu sözleri dün gece değil de birkaç dakika önce söylemiş gibi, "Ben de seni seviyorum."

Bir yanı Bastian'ın rüyasının derinliklerinde onu duyup duyamayacağını, ona sesinin eve ulaştığını haber veren bir gülümsemenin köşesini verip vermeyeceğini merak ediyordu. Ama Bastian'ın

Ağız kıpırdadı, horluyordu ve bir yastığa gömülmek için ondan uzaklaştı.

Lore tekrar gözlerini devirdi ve Alie'yi bulmaya gitti.

Bulundukları kattaki odaların hepsinin yatak odası olduğunu düşünen Lore, duvardaki yerinden bir şamdan aldı - tabii ki Kanayan Tanrı'nın Kalbi şeklindeydi - ve yan merdivenden yukarı çıkmaya başladı. Gece beklenmedik bir hızla çökmüş, seyrek pencereleri karanlığa boğmuştu ve Lore mumların sönmemesi için yavaşça hareket etti. Elinin arkasına sıcak balmumu damladı; küfredip eteğine sildi.

"Şu lanet lambalardan birkaçını yaksa adam ölür mü?" diye mırıldandı kendi kendine, bunu yaparken bile Bellegarde'ın muhtemelen yakıta parasının yetmeyeceğini biliyordu. Onun için üzölmeyi kendine yediremiyordu. Kışkırtıcı bir teokrat olunca böyle oluyordu işte.

Her şey düşünöldüğünde, tam olarak istediğini elde etmiş gibi görünen kışkırtıcı bir teokrat. Bastian tahtta, her geçen gün Apollius'un sözcölüğüne daha da indirgeniyor.

Lore hızını artırdı.

Courdigne'in en üst katı diğerlerinden daha iyi aydınlatılmamıştı ama salonun ortasında büyük bir pencere vardı. Arka bahçelere bakıyordu ve neredeyse Bastian'la birlikte kaldıkları odanın duvarlarından biri kadar büyüktü ama bir şey ışığın bir kısmını engelliyordu, gölgelerin arasında seçemediğı bir şey.

Şamdanı dikkatlice yere koyan Lore, sanki burası olması gereken bir yer değilmiş gibi aniden gerilerek yaklaştı.

Apollius'un bir başka heykeli, boş sandığı olan. Bekle, hayır, boş değil - dairesel alana bir tutulma oyulmuştu, güneş ışınları

boşluğun kenarları, altında boşlukta asılı duran hilal. Aynı sembol Bastian'ın avucuna da kazınmıştı.

Tek fark mermer tutulması değildi. Apollius'un yüzü acı içinde inlemek yerine korkunç bir zafer ifadesine bürünmüştü, ağzı Bastian'ın bazen taktığına rahatsız edici derecede benzeyen zalim bir sırıtışla gerilmişti. Bir eli yana doğru uzanmış, üzerinde güneş oyması olan bir kaya parçasını tutuyordu. Diğeri başının üzerine uzanmış, üzerinde ay olan başka bir taş tutuyordu.

Ve başında Auverraine'in güneş ışınları tacı.

Sana söylemiştim, diye mırıldandı Nyxara aklının bir köşesinde. Amaçlarımız farklı. Onunki kaybettiklerini ve daha fazlasını geri kazanmak.

Ya seninki?

Bir duraklama. Dünyanın yaptıklarımızla için bir yol bulmak.

Lore bir süre heykele baktı, elleri eteğinin üzerinde açılıp kapanıyordu. Sonra orta parmağını heykele doğru uzattı ve şamdanını almaya giderek açacak bir kapı aradı.

İlk denediği kapı sadece karanlığa açılıyordu ve heykel onu o kadarki gölgeleri keşfetmekten hoşlanmıyordu. Üç kapı daha aynıydı, biri eski püskü ve yetersiz stoklu bir kütüphane olduğunu gösterecek kadar ay ışığıyla kesilmişti ama denediği beşinci kapı yumuşak bir ışıkla açıldı.

Bir çalışma odası ve içinde, etrafı açık kitaplar ve dosyalarla çevrili büyük bir meşe masanın başında oturan Alie. Başları ellerinin arasındaydı, solgun bukleleri tozdan ve günün işlerinden dolayı düzleşmişti. Uzak duvara yaslanmış bir portre, yanında buruşuk bir tuval örtüsü duruyordu.

Çerçevedeki kadının soluk, kıvrımlı saçları vardı, teni Alie'nin bakırımsı kahverengisinden bir iki ton daha koyuydu, dolgun dudaklarının etrafında gizlenen ve koyu renk yüzüne parlaklık veren bir gülümsemesi vardı.

Gözleri. Lise olmalıydı, portresi burada saklıydı. Küçük burnundaki çiller kızıninkilerle aynı desende dağılmıştı.

Lore içeri girdi, kapıyı kapattı ve kaşlarını kaldırdı. "Bulduğunuzda oda böyle miydi, yoksa çok yerel bir kasırgayı mı kaçırdım?"

"İkisi de değil." Alie sanki Lore'un bir noktada ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi başını kaldırıp bakmadı. "Bu karmaşa benim."

Lore şamdanını yere bırakıp mumları üfledi çünkü bu oda tam bir ateş kutusuydu. Yere saçılmış sayfalardan birini eline aldı.

Masanın başında Alie sonunda gözlerini kaldırdı, sanki Lore'dan bakmamasını isteyecekti. Ama o yine içini çekti ve elini sallayarak davet etti.

Lore dosyayı açtığında deri cilt gıcırdadı. Bir defter bekliyordu ve öyle de sayılırdı. Ama tahıl maliyetleri, yiyecek masrafları ve hayvan sayıları gibi şeyleri takip etmek yerine, ödemelerin bir listesiydi. Her seferinde aynı miktar, akıllara durgunluk veren bir meblağ ve ne zaman alındıklarına dair dikkatli tarihler.

Gözleri loş ışıktaki kısıldı ve ilk randevunun örümcekli harflerine baktı. "Bu senin doğum günün mü?" Gabe'inkinden hemen sonra olduğunu biliyordu; Güney Mabedi'nin taşlarından birine kazınmış bir soyluların Kutsama listesi vardı ve Alie'ninkini orada gördüğünü hatırlıyordu, çentik izleri hâlâ tazeydi.

"Kesinlikle öyle," dedi Alie sessizce.

Lore bir süre kaşlarını çatarak tarihlere ve ödemelere baktı, sonra başka bir dosya aldı. Bunda ayrılık belgelerine benzeyen bir şey vardı; soylu bir çift ayrı yaşamaya karar verdiğinde parametreleri belirlemek için hazırlanmış basit bir sözleşme. Sözleşme şaşırtıcı bir şekilde Severin'den çok Lise Bellegarde'ın lehine görünüyordu.

"Baban ne kadar büyük bir pislik olsa da," dedi Lore, "bu görüşmelerde beklediğimden çok daha nazik davrandı."

"Kral tarafından dürtüldüğünüzde yardımcı olur."

Alie, ses tonunda kaynayan bir zehirle konuştu.

Lore'un parmakları dosyanın üzerinde kıvrıldı, korkunç bir farkındalık içini burktu. Ağzı açık bir şekilde Alie'ye baktı.

"Bir araya getirdin mi?" Alie dümdüz önüne baktı, gözleri aynı anda acı, öfke ve kederle parlıyordu. "August benim babam."

Her şey mükemmel bir netlikle yerli yerine oturmuştu. Malcolm'un August'un asla sadık olmadığına dair söyledikleri, Alie'nin ailesinin ayrılması, ödemeler -August, Lise'i yatağına zorla sokmuş ve bundan bir çocuk doğduğunda Severin'e onun gerçek ailesini gizli tutması ve Alie'yi kendi çocuğu gibi yetiştirmesi için para ödemişti. Lore, August'un Hisar'da kaç tane daha gayrimeşru çocuğu olduğunu, hepsine bir şekilde ödeme yapılıp yapılmadığını merak ediyordu. Biliyorlar mıydı, yoksa gizli mi tutuluyordu?

"Dikkat edin," dedi Alie soğuk bir ifadeyle, "o ödemeler Courdigne'e yapılmadı. Severin'in çoğu zaman yaşadığı Theris'e gitti. Anneme tek kuruş bile gitmedi." Deftere ters ters baktı. "Bastian onu ev hapsine aldığı anda kayıtları buraya taşımış olmalı."

Dosyaya bir kez daha bakınca bunun doğru olduğu anlaşıldı; Theris ödeme tarihlerinin yanına aynı örümcekli el yazısıyla bir şeyler karalamıştı.

"Alie..." Lore ne diyeceğini bilemedi. Buna ne diyebilirdi ki? "Tanrım, Alie, çok üzgünüm."

"Onun üzüleceği kadar değil." Alie sanki sırtında kilolarca taş taşıyormuş gibi masadan kalktı. "Annem August'a boyun eğdi çünkü başka seçeneği yoktu - onun göz koyduğu hiç kimse yoktu. Ben doğduğumda Severin benim bakımım için para aldı, ben onunmuşum gibi davrandı ve anneme hala... gibi..." Arkasını döndü, gaz lambası gözlerindeki parıltıyı yakaladı. "Onu mahvedeceğim," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine. "Her şeyinin elinden alındığından emin olacağım ve onu lanet olası Yanık Adalar'da göreceğim. Bastian bunu gözünü kırpmadan yapacaktır."

Ve yapardı, diye düşündü Lore. Eğer Apollius ona izin verirse.

Alie'nin arkadaşının yanına gitmesini isteyip istemediğinden emin değildi.

fiziksel rahatlık. Ama yaklaştığında, diğer kadın kollarını ona doladı ve başını Lore'un omzuna gömdü. Hıçkırmadı ama nefesi kesildi ve sıcaklığı Lore'un koluna işledi.

"Sen nasıl istersen," dedi Lore beyaz saç bulutunun içine. "Ona ne yapılmasını istiyorsan, bunun olmasını sağlayacağım."

Alie başını salladı, nefes alış verişini düzenlemeye, eşitlemeye çalıştı. Başını kaldırdığında gözleri hâlâ ıslaktı ama ağzında hırıltı vardı. "Eğer August hâlâ hayatta olsaydı, onu öldürürdüm. Belki onu benim için yetiştirirsin, böylece ben de onu tekrar öldürme zevkine erişirim."

Lore, eski Kral'ın cesedinin Hisar'ın merkezindeki en üst katta bir mahzende, kafasının arkası ezilmiş bir şekilde durduğunu düşündü. "Kirli öldüğüne sevindim," dedi. "Ve canının yanmasına da sevindim."

"Yeterli değildi." Alie bileğini gözlerine bastırdı. "Daha fazla acıtmalıydı."

Öfkesi hâlâ oradaydı ama neredeyse anında kendi kendine sönüp kederli bir yorgunluğa dönüştü. Alie sarktı ve Lore yumuşak bir güvence mırıldanarak klasör ve dosya yığınının bir düzene sokmasına yardım etti. Sonra da arkadaşının merdivenlerden inip yatak odasına gitmesine yardım etti. "Sana yiyecek bir şeyler getirmemi ister misin?"

"Aç değilim," dedi Alie gözlerini ovuşturarak. "Ben sadece... Ben sadece uyuyacağım, sanırım."

"Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Alie tekrar başını salladı ve kapıyı usulca kapattı.

Karanlıkta, Lore gözlerini kapattı. Nefesi burnundan girip ağzından çıkıyordu.

Lojistik. Pragmatizm. Görünüşe bakılırsa August, hem onlardan hem de mahkemedен gizli kalması için yatırım yapmıştı.

-Bu iyiydi. İhtiyaç duydukları son şey Bastian'a taht için meydan okuyan biriydi. Endişelenecek bir şey daha azaldı. Bunu atlatabilirdi. Alie için felaketti,

Ama Lore'un büyüyen yığınınına eklenecek bir saman çöpü daha vardı ve onu tutabilirdi çünkü başka seçeneği yoktu.

Lore yıkılmadan önce koridorun yarısına kadar gelebilmişti.

Dalgalar halinde geldi. Bunu, bu parçalanmayı o kadar uzun süre ertelemişti ki, bir anda gelemezdi. Önce bir hıçkırık, kafese kapatılmış canlı bir şey gibi boğazını tırmalayarak çıktı ve gücü bir dizini, sonra diğerini büktü. Bir eli onu duvara sabitlemek için uzanırken, diğeri ağzını kapattı, sanki geri tıkayabilirmiş gibi.

Ama artık başlamıştı ve durmayacaktı. Lore duvara yaslanıp olabildiğince küçük bir şekilde kıvrılırken ve ağlayıp ağlayıp ağlarken gözlerinden acı dolu yaşlar akıyordu.

Alie içindi, en azından öyle başlamıştı. Lore her zaman başkaları için ağlamayı kendisi için ağlamaktan daha kolay bulmuştu. Ama kısa sürede her şeye dönüştü - Lise'in başına gelenlere izin veren içsel yozlaşma, herkes ilahi beklentilerin ağırlığı altında ezilirken güçlülerin istediklerini yapma şekli, yeraltı mezarlarında olduğu kız ve annesinin onu bir zamanlar nasıl sevmiş olması gerektiği. Mari ve Val ile olan hayatı ve bunu asla geri alamayacağı. Gabe, onun onu incitmeye devam etmesi ve onun da onu incitmeye devam etmesi. Bastian, aman Tanrım, Bastian, her şeyi düzenleyen Tanrı'zincirlenmiş, kendi kafasının içinde boğuluyordu.

Lore ne kadar ağladığını bilmiyordu. En azından kendini toparlayana kadar, tüm bu duygular nihayet bir sübap bulmuştu.

Her şey bittiğinde, hâlâ duvarın dibindeydi. Bacaklarını uzatırken kasları ağrıyordu, kollarını kemiksiz bir şekilde yanlarına bıraktı. Başı geriye eğilmiş, gözyaşı yapışkan dudaklarını yaladığında diline tuz bulaşmıştı.

Herhalde, dedi aklının bir köşesinde, August'un cehennemini kontrol edip yeterince cehennem gibi olduğundan emin olamaz mısın?

Tanrıçadan yanıt gelmedi. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum," diye mırıldandı ve kendini yukarı itti.

Karnı guruladı. Pencerelerin dışındaki gökyüzü gece yarısına yaklaşmış gibi görünse de yemek vakti gelmişti.

Herhalde, dedi yine aynı tonda, ayın garip bir şekilde erken doğmasıyla bir ilginiz yoktur?

Nyxara, tutulma ritüelinin Bizi en azından bir süre sonra yeniden dünyaya getirdiğini söyledi. Dünya karşılık veriyor.

Bu boktan bir cevaptı ama muhtemelen Lore'un beklemesi gereken cevaptı. Bir ürpertiye silkti ve gölgeli koridorda ilerlemeye başladı, şamdanı Alie'nin çalışma odasında bıraktığı için pişmanlık duyuyordu ama gidip almak da istemiyordu.

Apollus heykelinin önünden bir daha geçmek istemiyordu.

Lore bunun yerine Bastian'la paylaştığı yatak odasına doğru ilerledi. Gürültü yapmamaya çalışarak kapıyı yavaşça açtı. Tanrılar onun dinlenmeye ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Bu deyim geçici ve köklüydü ama Lore'un dudakları yine de büküldü. Tanrılar biliyordu, gerçekten.

Uyuyordu, yan tarafına kıvrılmıştı, omuzları hafif nefeslerle yükselip alçalıyordu. Bir ara gömleğini çıkaracak kadar kendine gelmişti ve gömlek yatağın yanında bir yığın halinde duruyordu.

Lore başını eğdi ve açlığını unutarak bir süre ona baktı. Varlığı bu kadar büyük görünen, tahtta bacaklarını olabildiğince açıp mevcut tüm alanı kaplamasıyla tanınan bir adam için Bastian uyurken kendini olabildiğince küçültüyordu. Yan yatar, dizlerini içeri çeker, başını onlara doğru çevirirdi. Neredeyse cenin gibi, hastalıklı bir annenin, zalim bir babanın ve bir taç tehdidinin ağırlığı altında olduğu çocuğa geri dönüyordu.

Lore odanın içinde ilerleyip yatağın üzerine otururken ay ışığı etrafını aydınlattı. Parmaklarının arasından kara bir su gibi akan saçlarını kenara itti. Bir iç çekişle,

Lore onun yanına uzandı, göğsünü Bastian'ın sırtına dayadı, daha önce nasıl uyuduklarını tersine çevirdi. Kolunu Bastian'ın ortasına doladı, yanağını Bastian'ın kürek kemikleri arasındaki geniş ve sıcak tene yasladı.

Nefes alış veriş i hiç hızlanmadı, hâlâ uykunun yavaş kayışı devam ediyordu. Ama eli gelip onunkinin üzerinde durdu, parmakları birbirine dolandı.

Lore uyandığında, o gitmişti.

Yanı başındaki yastık soğuktu; o halde bir süredir ayaktaydı. Yatağın yanındaki masada bir tepsi ekmek ve sert peynir duruyordu, Bellegarde'ın bir araya getirmeyi başardığını varsayarsak, şüphesiz kaçırdıkları akşam yemeği için bir teselli ödülü. Çoğunlukla midesinin şikâyetlerini durdurmak için tadına bakmadan bir şeyler yuttu ve aceleyle ayağa kalktı. Gökyüzü karanlıktı ama bu ona pek bir şey anlatmıyordu. Bir mum bulma zahmetine girmeden koridora çıktı.

Yan merdivenler koridorlardan biraz daha iyi aydınlatılmıştı ve Lore oraya ulaştığında birinci kata, o kahvaltı köşesinin olduğunu hatırladığı yere kolay bir yürüyüşle çıkmıştı. Kapıdaki aralıktan yumuşak sesler süzülüyordu, Bastian'ın tanınabilir baritonu, Bellegarde'ın sazlı cevapları.

Bazı alışkanlıklardan vazgeçmek zordu. Lore odanın dışında durdu, sırtını duvara dayadı ve daha iyi duyabilmek için öne doğru eğildi.

"Bu asla iş e yaramayacak Severin." Bastian'ın sesi tamamen kendisi gibiydi, gündüz saatlerinde olduğu gibi Kral ve Tanrı'nın garip bir karışımı değildi. Bu onun göğsünü sızlattı. "Sen ve Anton ne bekliyordunuz bilmiyorum ama bu savunulamaz. Bir ülkeyi yönetemem ve kafamda bir tanrı tutmaya çalışamam. Bana bunu nasıl tersine çevireceğimi söylemek zorundasınız... bunu..."

Görünüş e göre nasıl bitireceğini bilmiyordu ve sesi

sessizliğe gömüldü. Bellegarde'ın doldurmaya meyilli görünmediği bir sessizlik. Diğer adam sessiz kaldı, tek ses eski bir evin oturma gıcırtilarıydı.

Koridorun sonundaki duvara bir pencere açılmıştı. Dışarıdaki karanlık solmaya başlıyor, şafağın sökmesiyle birlikte yavaş yavaş aydınlanıyordu.

Gürültülü bir çarpışma, duvara fırlatılan porselenler. "Cevap ver bana ihtiyar," diye öfkeleni Bastian. "Sen kaybettin. Sen buradasın, kilit altındasın ve Anton omurgasında koca bir gül bahçesi büyürken acı içinde yaşıyor, gerçekten aynısını mı istiyorsun?"

"Biz kaybetmedik." Bellegarde, Bastian'ın şiddet gösterisinden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "İstediğimizi aldık Majesteleri. Ayinde sadece tek bir şey ters gitti ve görünen o ki o tek şey sizi bizden çok daha fazla etkiliyor."

Bir şey var. Lore, hâlâ hayatta. Kapının dışında kendi içine büzüldü, gölgelerin arasına girmeye çalıştı.

Bastian'dan bir ses çıkmadı, ama öfkeli nefesini duyabiliyordu. "Söyle bana," dedi her heceyi vurgulayarak, "nasıl geri döndüreceğimi."

"Bu geri döndürülemez." Bellegarde'ın sesi sivri ve soğuktu. "Amacınızı yerine getiriyorsunuz. Yaratıldığınız ilahi görevi yerine getiriyorsunuz. Bu, geri adım atmaya izin veren bir yolculuk değil."

Bastian'ın yumruklarının kıvrılışını, hoşuna gitmeyen bir haber aldığında yüzünde beliren o ifadeyi neredeyse hissedebiliyordu. Gözlerinde bir mesafe, keskin bir sırtma.

Bellegarde bu kez daha yumuşak bir sesle, "Kız bir yük," dedi. "Bunu en başından beri biliyoruz. Gücünüzü artırarak amacına hizmet etti ama burada, bu varoluş düzleminde kalmaya devam etmesi işleri sizin için zorlaştırıyor." Bir duraklama. "Zamanla herkes için işleri daha da zorlaştıracak. Apollius bunu biliyor. Tracts'ı Gerard Arceneaux'ya özellikle diğer tanrıların yükselmesini önlemek için yazdırdı, böylece geri dönecek tek kişi kendisi olacaktı. Nyxara'nın yaşamasına izin verirsen-"

"Lore." Bastian onun adını bir dua gibi söyledi. "O Nyxara değil. O Lore."

Bellegarde kayıtsızca, "Ona ne derseniz deyin," dedi. "O bir zayıflık. Yüzyıllardır hazırlanmakta olan bu planın uygulanmasındaki tek kusur o. Onun yaşamasına izin vermek hepsinin yükselmesini sağlar."

Pencerenin çerçevesinde, lavanta rengi şafağın parmakları gökyüzüne doğru ilerliyor, gecenin örtüsünü yakalıyor ve yavaşça yırtıyordu.

"Ona ihtiyacım var," dedi Bastian. "Onun gücüne ihtiyacımız var."

Bir alay. "Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun. İhtiyacın olan tüm Spiritum ve Mortem'i kanalize edebilecek kapasiteye fazlasıyla sahipsin."

Bastian'ın sesinde ağlamaklı bir nota vardı. Hiç uygun değildi. Bir şeyler istemeye alışık biri değildi ve şimdi bile sözlerini Lore'un hayatını istiyormuş gibi ifade etmiyordu. Sadece neden yaşaması gerektiğine dair nedenler sıraladı. "O gün rıhtımda herkesi kurtardı."

". "

"Sen miydin o?" Zorlukla dizginlenen öfke. "Bombaları Kirythean'lar yerine gemilere sen mi yerleştirdin? Daha fazla güç kullanmamı, Apollius'un beynime daha sıkı yerleşmesini mi sağlamaya çalışıyorsun?"

"Tabii ki hayır." Lore, Severin Bellegarde'a güvenmeyi alışkanlık haline getirmemiş olsa da, sesindeki dehşet gerçektir. "Kimin yaptığına dair hiçbir fikrim yok ama sizi temin ederim ki bizimle çalışan biri değildi."

Maxon ve Caius'un Hisar'daki varlığından haberdar olması gerekse de Kirythean'ları daha fazla suçlamadı. Dosyalaması gereken bir gerçektir ama Lore bununla ne yapacağını henüz bilmiyordu.

"Gitmemi istiyorsun." Bastian'ın sesinde şimdi gerginlik var. Tırnaklar kıpırdıyor, ip yıpranıyor. "Benim gitmemi ve yerime onun geçmesini istiyorsun. Tamamen."

"Eninde sonunda." Bellegarde en azından bunun etrafında konuşmaya çalışmadı. "Ama itiraf etmeliyim ki bu bizim tahmin ettiğimizden çok daha hızlı gerçekleşiyor."

planlanmıştı. Dürüst olmak gerekirse, oldukça ani ve rahatsız edici. Bunu da zehirli koşucunuzun ayaklarına bırakabilirsiniz." Ses tonundaki alaycılık çok açıktı. "Nyxara Apollius'u ortaya çıkarıyor. Onu bozar. Onu Gece Kızkardeşleri'yle birlikte göndermemize izin verseydin, onu mezara ve ölüme zorlamalarına izin verseydin, işler senin için çok daha kolay olurdu. Onun hayatını bağışlamakta ısrar ederek tüm bunların altına imzanı attın."

"Öyle mi yaptım?" Sesinde Bastian'dan çok az şey kalmıştı. Onun yerine, aynı anda hem karanlık hem de aydınlık bir şey, olmaması gereken yerde korkunç yakıcılığıyla, acılı hayatıyla güneş.

Gökyüzü gül rengine dönüyordu.

Bellegarde bu ince değişiklikten rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Sanki masaya daha da yaklaşmış gibi bir gıcırtı. "Düzeltilabilir," dedi. "Mezardaki kızı öldür, gücünün Nyxara'nın hapisanesinde emilmesine izin ver ve O'nun ilahi ışığı yavaş yavaş içine sızacaktır. Kızın yozlaşmasının bir sele dönüşmesine gerek kalmadan rahatça, yavaş yavaş sana yerleşecek. O size dönüşecek, siz de O'na dönüşeceksiniz. Kutsal bir şey. Cennet."

Lore'un elleri işe yaramaz yumruklara dönüştü, Bastian'ın Apollius'a dönüştüğünü, Bastian'ın kaybolduğunu düşünüyordu.

Bellegarde'ın sesinde coşku yükseldi. "O'nun istediği buydu; bir araç, ama aynı zamanda bir ortak. Başından beri seçilmiş, O'nun mükemmel yaratılmış bir Arceneaux. Kızı öldürürsen dünya kurtulur. Yağmurlar geri dönecek, mevsimler kendi düzenlerine geri dönecek, bu ince çarpıklık çok fark edilmeden düzeltilecek. Dünya çok fazla tanrının ağırlığı altında gıcırdıyor; tüm panteonun yükselmesine, tekrar Sana karşı durmasına izin verilirse parçalanacak. Bunu Sen kendin söyledin."

Güneş gökyüzünde yükselirken Bastian'a hitap etmekten Apollius'a hitap etmeye sorunsuz bir geçiş yapmıştı. Sözlerinin ardından gelen sessizlik, masanın karşısındaki adam -adam, tanrı, ikisi arasında bir şey- bunları düşünürken dalgın bir nitelik taşıyordu.

"Belki de," dedi Apollius Bastian'ın ağzından, "bu dünya başına gelecekleri hak ediyor. Birkaç önemsiz tanrının yükselişiyle başa çıkamayacağımı düşünüyorsan, belki de hak ediyorsundur. Eğer fikrimi değiştiremeyeceğimi düşünüyorsan."

Gergin bir duraklama. "Sen bizim tanrımızsın," dedi Bellegarde sessizce. "Senin sözün kanundur, Senin her düşüncen iyilikle doludur. Sen bizi nasıl yönlendirirsen, öyle gideceğiz."

"Bildiğim iyi oldu." Birisi ayağa kalktığında yere itilen bir sandalyenin gıcirtısı duyuldu. "Bu bağlamda: Söyle bana Bellegarde, karım hakkında ne yapmam gerektiğini düşünüyorsun?"

Kekeliyor. Lore ilk başta bunun Bellegarde'ın nasıl cevap vereceğini bilememesinden kaynaklandığını düşündü. Boğazına sarılmış bir el yüzünden olduğunu anlaması biraz zaman aldı.

"Sen ne istersen." Sesi ince ve düzensiz geliyordu. "Siz ne isterseniz, Majesteleri, Kutsal Olan-"

"Ölümün yaklaştığını hissettiğinizde söylemesi kolay," diye mırıldandı Apollius. "Ama doğru değil. Onun ölmesini istedin. Hâlâ da istiyorsun." Dili ağzında tıkırdadı, asi bir çocuğu azarlamak için çıkarılan bir sestir bu. "Hiçbiriniz anlamadınız, bizi Dağ'da birlikte görenler bile. Nyxara'dan asla intikam almak istemedim. Onun gitmesini hiç istemedim. Sadece onun artık bir tanrı olmasını istemedim, o da istemedi. Biz buradayken, yeni bedenlerde, O bir tanrıça olmayacak. O sadece Benim Kraliçem olacak ve gücünü Benim emrimde kullanacak. Her şekilde benim."

Lore parmak eklemlerini dişlerine bastırdı ve ikisinin de hızlı nefes alışını duymamasını umdu.

"Hâlâ Hisar'da olan diğer sadıklarla aranızdaki fark bu." Sesi yumuşak ve sessizdi, bir aşığın fısıltısı gibiydi. "Bana güveniyorlar, sadece güveniyormuş gibi yapmak yerine. Dizginleri elinde olan bir at gibi kararlarımı yön vermeye çalışmıyorlar." Bellegarde'ın tek cevabı sert bir hırıltı oldu.

Apollius basitçe, "Karımı seviyorum," dedi. "Bu sefer O'nu elimde tutmayı planlıyorum."

Sonra bir çatırtı oldu ve bir şeyin sesi duyuldu.

ağır vuran karo.

Şaşkın çığlığını yuttu ve boğazında acı veren bir düğümden başka bir şey olmaması için onu zorladı.

Kapının diğer tarafında, fayansın üzerinde botların sürtünmesi, bir şey kaldırılırken kumaşın kayması, düşerken etli bir gümbürtü vardı.

Sonra kısık bir kıkırdama.

Lore koşamadan kapı açıldı. Kapıdan fırladı ve çarpmaktan kıl payı kurtuldu. Hala ağzını kapatıyordu, sanki ses çıkarmadığı sürece görölmekten kurtulabilirmiş gibi, bir çocuğun güvenlik önlemi.

Bastian onu orada gördüğüne şaşırmamış gibiydi. Apollius da şaşırmış görünmüyordu. Güneş gökyüzünde yükselirken Bastian'ın yüzüne baktı, karanlık olması gereken gözlerinde bir altın parıltısı vardı.

"Güzel, buradasın." Eli Lore'un koluna yapıştı, başını aydınlatan, nişan yüzüğündeki mücevherin bir güneş parçası gibi parlamasına neden olan bir sıcaklık ve yaşam çiçeği gönderdi. Damarlarında çok fazla kan, ciğerlerinde çok fazla hava vardı. "Gidiyoruz. Şimdi."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Bizim aşkımız asla yok olmayacak. Çağlar boyunca yankılanacak.

Kutsal Yasa Kitabı, Tract 789 (Apollius'un Nyxara'ya evlilik yemini)¹

Bastian'ın göğsünün kasları onlar ata binerken sırtına baskı yapıyor, sanki hiçbir şey giymemiş gibi elbisesinin ince kumaşından hissediliyordu. Yola çıktıklarından beri onunla konuşmamış, Alie'yle birlikte arabaya binmek yerine onunla birlikte gitmesini emretmekten başka bir şey söylememişti. Lore emre uydu. Bir tanrıyla kavga etmekten daha iyisini biliyordu.

Çünkü O şimdi buydu. Tamamen. Onun yüzüne baktı ve Bastian'dan hiçbir şey görünmüyordu. Courdigne'in karanlığında, Bellegarde'ı öldürdüğünde bir şeyler değişmişti ve Bastian'ın gündüz saatlerinde tutunmayı başardığı ne kadar parçası varsa gitmişti. Artık tamamen Apollius'tu.

Bu onda ağlama isteği uyandırdı. Ama ağlamadı. Bir kez sinir krizi geçirmişti; bir başkası için zamanı yoktu.

Alie ise onların aniden gidişinden hiç etkilenmiş görünmüyordu. Gerçek soyunun doğrulanmasının etkisinden hâlâ kurtulamamış olan Alie, Bastian -Apollius- kibarca yatak odasının kapısını çaldığında, Lore'un elini mengeneyle tutmuş ve ona gideceklerini söylemişti. Alie sadece başını salladı, gözleri donuklaştı ve birkaç eşyasını topladı

yanında getirmişti. Lore onun sandığına bir dosya koyduğunu gördü. Muhtemelen August'un kızı olduğunu kanıtlayan belgeleri içeren bir dosya.

Diğer kadının bu bilgiyle ne yapmayı planladığını merak etti.

Bavullar toplanmış, uşaklar bir araya getirilmişti. Tüm bunlar olurken Lore uysal bir şekilde Bastian'ın arkasından gidiyor, yüzüğünü parmağında döndürüyor ve bir sonraki adımda ne yapacağını düşünmeye çalışıyordu. Eğer bundan sonra yapabileceği bir şey varsa.

Bellegarde'ın cesedi kahvaltı salonunda kalmıştı. Onu hiç görmemiş olsa da Lore kırılan bir boynun nasıl ses çıkardığını, yere düşen bir cesedin tınısını biliyordu. Severin Bellegarde ölmüştü ve anlaşılan aynı kadere teslim ettiği evde çürümeye terk edilecekti.

Uygun bir son, gerçekten.

Şimdi Dellaire'e doğru ilerliyorlardı, Alie'yi arabasında bir dilencinin fincanındaki bozuk para gibi sarsıyor olması gereken cezalandırıcı bir hızla yolda takırdıyorlardı. Lore'un iç saati henüz doğmaması gerektiğini söylese de güneş tamamen doğmuştu.

Dünya karşılık veriyor, diye düşündü usulca.

Sabah ışığı geçip giden tarlaları aydınlatıyordu ve Lore kendini tarlalara daha önce olduğundan daha fazla dikkat ederken buldu. Ekinler kuru ve cansızdı, nemden . Yol, toynaklar ve araba tekerlekleri dışında neredeyse sessizdi, kuş sesleri ya da böcek uğultuları yoktu. Çürüyen dünya ekseninden kaymıştı.

Suçluluk duygusu uzun tırnaklı parmaklarını karnına geçirdi. Kızı öldür, dedi Bellegarde. Kızı öldür ve değişimleri yavaşlat. Bastian'daki değişimleri, Apollius'un onu bu kadar çabuk ele geçirmesini kastediyordu, ama ya dünyanın kendisindeki değişimleri yavaşlatabilirse?

Tarlalar buğdaydan mısıra geçiyordu. Soğanlı, şişmiş bir sap eğildi, onlar geçerken kırıldı. Lore krankladı

boynunun yavaşça yarılmasını ve yaradan kahverengi bir sıvı sızmasını izledi.

"Endişelenme," diye mırıldandı Apollius saçlarına, atını önce tırısı sonra da rahat bir yürüyüşe yavaşlatarak. Bunu başka bir açıklamanın izlemesini bekledi, neden endişelenmemesi gerektiğine dair bir ekleme. Hiçbiri gelmedi, sanki dünyanın üzerindeki bela onların çok altındaydı, endişelenmek için çok küçük bir şeydi.

Lore arkasını döndü, çenesi gergin, sırtı O'nun göğsüne yaslanmıştı. "O içeride mi?"

Apollius'un Bellegarde'ın cesedini incelerken çıkardığı kıkırdamayı duymaktan çok hissetti. "Oh, o burada. Hâlâ çıkmak için çılgık atıyor. Courdigne'e yaptığı tüm bu yolculuk Beni dışarı çıkarma çabasıydı, Bellegarde'la konuşacak kadar zeki olduğunu düşünüyordu ama görünüşe bakılırsa geri tepti. Başarılı olma şansı olsaydı gitmesine izin vermeyeceğimi bilmesi gerekirdi ama denemesine izin vermemek zalimlik gibi geldi." Bir eliyle dizginleri tutarken, diğer elini de kadının beline dolamış, avuç içini karnına dayamıştı. "Sana yakın olanın ben olmamdan hoşlanmıyor. Aptalca, gerçekten. Senin üzerinde ondan çok daha fazla hakkım var."

"İkinizin de hiçbir şeye hakkı yok." Çeyrekler onun kaçamayacağı kadar yakındı ve Lore lanet olası bir attan düşmek istemiyordu, bu yüzden O'nun elinin sertçe çimdikledi.

Apollius Bastian'ın kaşlarını kaldırdı, ağzını şehvetli bir gülümseme kapladı. "Hatırladığım kadarıyla bundan hoşlanıyorsun. Çimdiklemek."

Ellerini O'nun ellerinden çekerek havada beceriksizce asılı kalmalarına izin verdi. Bu, O'na gerekenden daha fazla dokunmaktan daha iyiydi.

Bu kez tam anlamıyla güldü, elini bıraktı ve abartılı bir yavaşlıkla kendi kalçasına koydu. "Bizim senin üzerinde hakkımız yok belki," dedi. "Ama benim O'nun üzerinde kesinlikle hakkım var."

Lore'un kafasındaki tanrıça her zaman olduğu gibi sessizdi.

Güneş parladığında. Ama Lore hâlâ zihninin gerisinde O'nun farkındalığını hissediyor, O'nun kendisini dinlediğini biliyordu. "O da değil," dedi sessizce. "Ve ben O olmayacağım. O bana bunu yapmayacak, senin Bastian'a yaptığın gibi."

Keşke bundan daha emin konuşabilseydi.

Apollius yine kahkahalarla güldü, arkalarından gelen uşakların meraklı bakışlarını üzerlerine savurmalarına neden oldu. "Seçme şansını olmayacak, sevgilim. Biz neyse oyuz, sen de öylesin."

Bastian'ın yaptığı gibi ona sevgilim demesi Lore'un midesini düğümledi. "Bastian geri dönecek," dedi, çünkü belki de eninde sonunda dönmeyeceğini hissediyordu. "Şimdiye kadar seninle savaştı ve zaten güneş battığında ona sahip olamazsın."

Arkasındaki tanrı bir an sessiz kaldı, düşünceliydi. "O... mücadeleciydi, doğru. Ama her geçen gün bu kararlılığı zayıflıyor."

Kolunu tekrar beline dolamadı ama eyerin üzerinde kayarak daha yakın olmalarını sağladı. Kızın dişleri duyulabilir şekilde gıcırdıyordu. Apollius onun korktuğunu biliyordu ve bu hoşuna gitmişti.

"Bir yanı bunu istiyor," diye fısıldadı Apollius onun saçlarına, sanki aklını okuyabiliyormuş gibi. "Serbest kalmayı, dinlenmeyi, Beni ele geçirmeyi istiyor. Bunu kendisi de söyledi: O iyi bir Kral değil, özellikle de dikkati bu kadar dağınıkken. Benim daha iyi olacağımı biliyor. Onu engelleyen tek şey sensin. Seni sevdiğini sanıyor ve belki de seviyor, kendi yetersiz, insani yöntemiyle. Ama senin kaderinde Nyxara olmak var ve Nyxara da Benim." Dudakları onun kulağını okşadı. "Sana olan aşkının onu tutmasına izin vermesi ne aptalca. Tek başına, kraliyet ailesinden gelme talihsizliğine sahip öfkeli bir adam, küçük, önemsiz ve acımasız. Ve sen bunu nasıl isteyebilirsin? Kendisi dışında her şeyden sıyrılmasını? Seni elinde tutabilmesinin tek yolu Ben olmak. Bunu anlayacaktır."

"Bu doğru değil." Daha fazla öne eğilemezdi. kulp karnını kesmeden, ama Lore

aralarına mesafe koymak için boşuna bir çaba harcadı.

"Öyle değil mi?" Apollius sordu. "Ayinden önce keşişe yakalanmıştın. Bastian'ın fark etmediğini mi sanıyorsun? İkinizi de arzulamadığını, başka bir şey göremeyecek kadar arzuyla dolu olduğunu mu? Tıpkı senin gibi. Yok etmekten başka bir işe yaramayan yetersiz insani duygular." Bir kahkaha daha geldi ama bu seferkinde mizah yoktu. "İkisine karşı hissettiklerinin ne kadarı gerçekten sana ait Lore?"

"Hepsini," diye hırladı ama şüphe köşelere sızdı. "Ve Gabe'i bunun dışında bırak."

"Gabriel Remaut," diye tükürdü Apollius ve her şeye rağmen, Gabe'in uğruna çok şey feda ettiği tanrının onun adını nefretle anması Lore'a biraz haksızlık gibi geldi, "neredeyse senin kadar bu işle ilgisi var. Ona ve diğerlerine olanlar senin de suçun. Yaşamak konusundaki inatçı ısrarın. İşler yaşlı adamın planlarına göre gitmediği için üzgün değilim elbette ama bu yan etki talihsiz bir durum."

Yaşlı adam Anton olmalıydı. "Ne demek istiyorsun? Onlara ne oluyor?"

Ama zaten bildiğine dair korkunç bir his vardı içinde.

Cevap yok. Görünüşe göre Tanrı ona yararlı bilgiler vermeyi bırakmıştı. Sessizleşti ama eli yanında kıpırdandı, sonra dizine gitti ve sanki bedeni bir can simidiymiş gibi kavradı. "Lore."

Bastian.

Eyerin üzerinde doğruldu, başını çevirebildiği çevirdi. Bastian ona silahını doğrultmuş birinin konsantrasyonuyla bakıyordu, çenesi gergindi, gözleri viski kahverengisi ve morluklar içindeydi.

"Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum," dedi, her kelimesi zorlanarak. "Bir şey yaptıysa özür dilerim - bu sefer farklıydı, göremedim, duyamadım..."

Bu itiraf tüm sinir uçlarında korkuya yol açtı ama Lore bunu yüzüne yansıtmamaya çalıştı. "Ben iyiyim," dedi ve Bastian'ın elini tutup kendi elinin üzerine koydu.

Bel. "Ben iyiyim."

"Döndüğümüzde onlara söylemek zorundasın." Sesi gergindi, parmakları kadının karnına doğru seğiriyordu. "Gabe, Alie ve Malcolm. Bana neler olduğunu onlara anlatmalısın. Odalarımıza çıkıp rahatsız edilmek istemediğimi söyleyeceğim. Elimden geldiğince uzun süre kendimde kalmaya çalışacağım, akşama kadar bekleyeceğim." Eli sıkılaştı ve onu kendine doğru çekti. "Bana karşı dikkatli olmalısın, Lore. Bana güvenemezsin."

Gabe'in kendisi hakkında söylediği şeyleri Bastian'ın ağzından duymak ne kadar gerçeküstü.

Bastian'ın başını çevirip yola baktığını hissetti. "Hatırlamıyorum... Courdigne'den neden ayrıldık? Hatırladığım son şey Bellegarde ile oturduğumuz."

Gözyaşları yine gözlerini tehdit ediyordu. Ölmüş ve ölmekte olan tanrılar bir kez ağlar, sonra tüyleri diken diken olur. "Endişelenme," dedi, sesinin düzgün çıkması için mücadele ederek, böylece hissettiği kadar düzensiz çıkmayacaktı. "Ben onlara söylerim. Sen sadece konsantre ol... olabildiğince uzun süre kendin olarak kalmaya odaklan."

Ve öyle de yaptı, atı tekrar koşturdu, uşaklar ve araba da onu takip etti. Courdigne ile Hisar arasındaki kilometreleri kat ederken, Dellaire'e geçmenin sarsıntısını hissederken, Lore'un Bastian'a bakmasına gerek yoktu. Bastian'ın eteğini avuçlarının arasına alması, ara sıra başını Bastian'ın omzunun kıvrımına doğru eğmesi ve bunu yaptığında gözyaşlarının sıcaklığını hissetmesi yeterince açıktı.

Hisar'ın kapılarına çarparak girdiler ve atlarından indiler. Bastian hâlâ kaskatı kesilmişti, gözleri hâlâ karanlıktı, Lore'a başıyla selam verdi ve altın ve meşeden yapılmış çift kapıdan geçmeden önce elini öptü. Lore onun gidişini izledi, boğazındaki dikenleri dengelemek için birkaç kez yutkundu, sonra

Alie'nin dışarı tırmandığı ve aynı zamanda esnemeye çalıştığı vagon.

Lore yaklaşırken, "Apollius'un yaraları," diye küfretti. "Bu olması gerekenden çok daha hızlı oldu. Bastian neden bu kadar acele ediyordu? O araba dörtmala gitmek için tasarlanmadı."

"Ata gerçekten binmeyi dene." Artık gösterecek bir parça dikkati olduğu için Lore'un vücudu büyük bir çürük gibi hissediyordu. Acıyı görmezden gelerek Alie'nin elini tuttu ve onu bahçelerin arasından Güney Sığınağı'na giden patıkaya doğru çevirdi. "Hadi, sen ve ben Gabe ve Malcolm'u bulmalıyız."

Diğer kadının soluk kaşları birbirine yaklaştı ama itiraz etmedi. Uşağın az önce ayaklarının dibine bıraktığı sandığı açtı, içinden bir dosya çıkardı ve göğsüne bastırdı. "Nedenini sormakla vakit kaybetmeyeceğim, çünkü her şeyi bir kez söylemek isteyeceğinizi varsayıyorum."

Neredeyse çok iyi bir diplomattı. "Kesinlikle," dedi Lore.

Alie yorgun bir el salladı. "O zaman devam edin."

Lore sadece Kilise'ye girene kadar önderlik etti, taş binanın serin gölgesi güneşten kızarmış cildine merhem oldu. Sonra Alie öne geçti ve koridorlar, nefler ve vitraylarla aydınlatılmış koridorlar arasında kendinden emin adımlarla yürüdü. Omzunun üzerinden, "Gabe günün bu saatlerinde genellikle çalışma odasında olur," dedi. "En azından seninle görüşmediği zamanlarda."

Gabe'in bir çalışma odası olması Lore için yeni bir şeydi ama bunun mantıklı olduğunu düşünüyordu. Yüce Rahip unvanı bir çalışmayla birlikte gelebilecek bir unvan gibi görünüyordu.

Yine de onu bu şekilde düşünmek ona zor geliyordu. Ülkedeki en yüksek dini otorite, Bastian dışındaki en yüksek otorite olarak. Apollius'un Bastian'ın dudaklarından onun adını tükürürken duyduğu tiksintiyi hatırladı.

Yukarıda bahsi geçen çalışma Kilise'nin bir bölümünde gerçekleştirilmiştir.

Lore'un daha önce gitmediği, ağırlıkları altında uğursuzca gıcırdayan, her sahanlığı Apollius'un bir heykeliyle dolu ahşap merdivenlerden birkaç kat yukarı çıkıyordu. Çoğu yeterince normal görünüyordu, ama son sahanlıktaki, merdivenden çıkan küçük, kemerli ahşap kapının hemen önündeki, Courdigne'de gördüğünün aynadaki görüntüsüydü. Boş bir sandığı olan Apollius'un bir elinde ay taşı, diğer elinde güneş taşı vardı.

"Buna ne diyorsun?" diye sordu Alie sahanlıkta durduklarında. "Bunun gibi gördüğüm tek heykel Courdigne'deydi."

"Nadir bulunurlar ve çok eskidirler," diye yanıtladı Alie, belindeki kurdeleye asılı küçük retikülü karıştırırken. Kazdıkça bir anahtar çıktı; onu kilide soktu. Bu, Lore'un göğsünde bir sızıya neden oldu: Diğerlerinin o ve Bastian olmadan, onlara güvenmeden toplantı yaptıklarının somut bir kanıtıydı. Gerçi şimdi onları suçlayamazdı.

"Tanrıların Çöküşü'nden hemen sonra oyuldular," diye devam etti Alie artık kilitli olmayan kapıyı açarken. "Bildiğim kadarıyla sadece birkaç var; biri burada, biri Courdigne'de ve biri de Kirythean başkenti Laerdas'ta. Belki birkaç tane daha vardır." Kapının ardındaki salonun gölgelerine doğru ilerlerken heykele omzunun üzerinden alaycı bir bakış attı. "Sanırım adı Apollius İntikamını Alıyor."

Lore heykele kaşlarını çatarak baktı ve Alie'yi kapıya kadar takip ederken olabildiğince uzak durmaya çalıştı.

Koridor, Kilise'nin geri kalanından daha küçük ve daha salaştı. Koyu renkli ahşap, koridorun sonundaki küçük pencerelerden gelen ışığı güçlendirmek için pek bir şey yapmıyordu ve duvarlarda gaz lambaları olmasına rağmen yanmıyorlardı. Lore'un ayaklarının altındaki halı kısa ve yumuşaktı; Hisar'ın içindeki pelüş lüks ve Kilise'nin daha çok gezilen bölgelerindeki sade parke ile tam bir tezat oluşturuyordu.

"Anton bu çalışma odasını pek kullanmazdı," dedi Alie, neredeyse açıklama yapmak istercesine. "Birinci katta, kutsallığının daha kolay görülebileceği ve takdir edilebileceği başka, daha büyük ofisler var. Bu onun için her zaman gerçek çalışma odasından daha önemliydi."

"Sonunda orada değil," dedi Lore sessizce, diğer kadını takip ederek merdivendekiyle eşleşen kemerli bir kapıya ilerlerken. "Ritüelden önce oldukça fazla çalıştı."

"Sanırım öyle." Alie kapıyı çaldı, dört keskin vuruş, beşinciden önce bir duraklama. Bu Lore'a Val ve Mari'nin ekibinin depoda kullandığı özel vuruşu hatırlattı ve bir an için iki hayat arasındaki bu uyumsuz benzerlikler kalbini neredeyse ikiye bölecekti.

Parmak eklemleri tahtadan ayrıldığında Alie ona döndü. "İşte burada buluşuyorduk," dedi alttan alta bir özür dileyerek. Lore olmadan buluşmak. "Bastian hakkında ne yapacağımızı tartışmak için."

"Peki ben ne yapacağım?" Şaka olamayacak kadar saçmaydı. Alie cevap vermedi.

Kapı açıldı, Malcolm diğer taraftaydı. Alie'yi gördüğüne şaşırılmış gibi görünmüyordu ama Lore'u görünce gözleri büyüdü. "Um, merhaba, nesin sen-"

"Sorun değil." Alie onun yanından geçerek, artık tamamen işle ilgili olan çalışma odasına doğru ilerledi. Gaz lambaları küçük alanı sarı renkte aydınlatıyor, dağınık bir masayı ve ince bir toz tabakasına sahip aşırı doldurulmuş bir kitap rafını aydınlatıyordu. Gabe söz konusu dağınık masanın arkasında oturmuş, kırmızımsı altın rengi başını açık bir kitabın üzerine eğmişti. "Lore bir şeylerin ters gittiğini biliyor."

Bunun üzerine Gabe başını kaldırdı ve tek gözünü Lore'a dikerek bir anda şaşkınlıktan dikkat kesilmeye dönüşen bir bakış attı. Lore elinden bırakmadı.

Malcolm tam olarak ikna olmuş görünmüyordu. Gabe'in masasının kenarına tüneyip kollarını kavuşturdu. "Ne değişti o zaman?" Alie'yle sanki Lore orada değilmiş gibi konuşuyordu ve bu biraz canını acıtmıştı. Presque Mort'u arkadaşı olarak görüyordu, hâlâ da öyle. Ama bu, arkadaşlıkların önüne geçmişti. "Sen demiştin ki

ona güvenmedim."

Her ne kadar haklı olsa da bu acıttı.

"Artık biliyorum." Alie odanın tek penceresinin yanındaki kadife döşemeli sandalyeye oturdu, yorgun bir ifadeyle başını yumruğuna yasladı ve diğer elini Lore'a doğru salladı. "Bize söyleyecek bir şeyi var, Bastian hakkında ve sanırım beş dakika içinde haklı olup olmadığımızı öğreneceğiz."

Bütün bunlar olurken Gabe hiç konuşmadı. İfadesiz bir şekilde ona baktı, gerginliğini gösteren tek şey parmaklarının okumakta olduğu kitabın kapağına yapışmış olmasıydı.

Evet. Arkadaşınızın ve nişanlınızın bazen ortadan kaybolmuş bir tanrı tarafından ele geçirildiğini söylemenin kolay bir yolu yoktu. "Apollius Bastian'ın içinde yaşıyor," dedi Lore. "Ve giderek kötüleşiyor." Sonra, derin bir nefes aldıktan sonra, zihninin arkasında geceyi bekleyen uzaylı varlığından kaçabileceklermiş gibi kelimeleri bir araya getirdi: "Nyxara benim de kafamın içinde."

Sessizlik. Kimse bir andan sonra gelmesi gereken tüm anlara adım atmak istemediği için gelen kırılğan, sert türden.

"Kahretsin," dedi Malcolm. "Haklıymışız."

Dipnot

[1](#) Apollius'un Gerard Arceneaux'ya verdiği emirle 1 AGF'de Compendium'dan çıkarılmıştır.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Senin suretine layık olan bizleri yarat. Bizi ihtiyacın olan
şekle sok.

-Dua Kitabı, Parça 590

Loreun ağzından kelimeleri çıkarmayı başarana kadar
ağız bir dakika boyunca çalıştı. "Pardon ama haklıydım da ne
demek?"

Gabe gergin elleriyle kitabı açtı. Sözsüz bir şekilde,
okumakta olduğu sayfayı çevirdi ve Lore'a uzattı.
"Farramark'tan mitoloji kayıtları geldi. Aslında bu sabah."

"Daha önce de şüphelerimiz vardı," dedi Malcolm. "Ama bu
her şeyi doğruladı."

Alie pencerenin yanındaki tüneğinden başını güneşin
ısıttığı cama yasladı ve gözlerini kapattı. "Haklı olduğum için
hiç bu kadar üzülmemiştim."

Kitabı Gabe'in elinden alan Lore sayfayı taradı, gözleri
harfleri kelimelere dönüştürmek için neredeyse fazla ürkekti.
Hikâyenin adı Pınarın Açılışı'ydı ve ardından gelen
paragraflara göz gezdirdi, her birinin ilk harfi güzelce
aydınlatılmıştı - kalın gövdeli bir meşe, kıyıda yükselen bir
dalga, uzun siyah saçlarında kalkık bir hilal olan solgun bir
kadın.

Altın Dağ'da, Her Şeyin Kaynağı duruyordu,

İçinde bir şişeye sıkışmış şimşek gibi bir güç barındırıyordu. Ve o zamanlar ölümlü olan Apollius Çeşme'yi bulduğunda, onun büyük bir güce sahip olduğunu biliyordu ve onu tamamen tanımak isteyerek, Çeşme'yi güçlü bir hamleyle açtı ve onu dört parçaya ayırdı.

Çeşme O'nun gücüne açıldı ve O, uzun zamandır kalbini kurcalayan soruyu Çeşme'ye sordu. Çeşme yanıt vermedi.

Ancak Apollius bununla yetinmedi. Dostlarını, kalbini paylaştığı kişileri, bu arada herkesten çok sevdiği Nyxara'yı da getirdi. Onlara, "Benimle birlikte pınardan için ki her şeyi bilelim ve tüm güçlere sahip olalım" dedi.

Ancak Çeşme güçlerini kolay kolay bırakmadı ve bıraktığında da bir uyarıda bulundu: dünyayı yaratan tüm güçler eşit olarak elde tutulmalıydı, yoksa dünya yıkıma uğrayıp çürüyecekti. Çünkü dünyanın ruhunu elinde tutanlar onu kendi suretlerinde şekillendirirler ve ölümlülük tamamen fethedilemez.

Böylece onun gücünden yararlandılar ve Apollius ile Nyxara önce ve aynı anda birbirlerinin ellerinden içtiler. Onlar daha büyük bir pay aldılar, arkadaşlarının bir yudumuna karşılık iki yudum. Ve Fount karşı çıktı, ama durduramadı, çünkü tüm tanrısallık böyle geçer: bencillik ve çaresizlik içinde, olabileceğinden daha fazlasını istemekle.

Hikâyenin sonunda başka bir resim vardı, bu seferki bir çeşmeydi. Çeşmenin kenarından aşağıya doğru bir çatlak uzanıyordu ve çeşmenin dudağı pürüzlüydü, üç yerde belli ki kaya kırılmıştı. Çeşmenin kenarına o kadar küçük ve katmanlı bir yazı tipiyle kelimeler kazınmıştı ki Lore'un bunları okumak için gözlerini kısması gerekiyordu. İçerilen şey her zaman içerilmelidir. İlahiyat asla yok edilmez, sadece .

Lore yüksek sesle okuduğunu fark etmemişti.

Durdu, sesinin yumuşak tınısı tozun, kitapların ve gaz lambasının ışığında kayboldu, parmağı resimli fiskiye'nin üzerindeki gravürü izledi. Sessizlik bir büyü gibi uzanıyordu.

Kitabı kapattı ve bir eliyle havada salladı. "Bunu bana Auverrani dilinde açıklamak isteyen var mı? Mitolojilerin kuru bir tost gibi değil de eğlenceli olması gerektiğini sanıyordum, yasaklanmalarının tek nedeni de bu değil mi?"

Malcolm aceleyle masanın köşesinden kalkıp kitabı Lore'dan aldı ve ona bir kitap yerine yeni doğmuş bir bebeği tutuyormuş gibi baktı. "Gemiler," dedi basitçe, kapağın tozunu alırken. Kütüphanedeki eldivenlerini giydiğini fark etti. "Kaynak bir taneydi ve tanrılar ondan aldılar. Onlar kap oldular ve onlar gittiğinde yeni kapların bulunması gerekti. Tıpkı... tıpkı bir fincanı kırdığınız zamanki gibi. Suyun bir yere gitmesi gerekir. Ve eğer o bardak kırılırsa, başka bir tane bulursun ve bu böyle devam eder."

Kafasının içindeki çarklar dönüyor, korkunç bir gerçeği ortaya koyuyordu. "Ve sen de Bastian'la benim fincan olduğumuzu düşünüyorsun."

"Olmuyor." Gabe'in sesi alçak ve boğuktu, sanki günlerdir uyumamış gibiydi. "Olmak. Sizler Apollius ve Nyxara'nın bedenlerisiniz. Tıpkı Anton'un söylediği gibi."

Sesi çoktan yenilmiş gibiydi. Çok... kabullenmiş.

Siktir et. Lore kollarını kavuşturdu. "O zaman bunu düzeltmenin bir yolunu bulalım. Başka bir fincan buluruz ya da... ya da gücü daha önce olduğu yere geri koyarız." Malcolm'a baktı. "Daha önce bir yerdeydi, değil mi?"

"Teorik olarak," diye yanıtladı Malcolm. "Nyxara'nın gücü buradaydı -belli ki- ama Apollius'unki değildi. Tutulma ayinine kadar ortaya çıkmadı, Bastian'da ortaya çıktığında."

"Ama bir yerde tutulması gerekiyordu. Belki Parlayan Diyar'da ya da Apollius'un Bastian'ın kafasına atlamadan önce zamanını beklediği her yerde." Kolları bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu, her şeyi ifade eden ama hiçbir şey ifade etmeyen nafil bir jestti bu. "Yani biz... onu geri göndermenin bir yolunu bulacağız."

Alie narin bir homurtu çıkardı, gözleri hâlâ kapalıydı. "Aynen böyle, ha?"

Lore, "Bu inanılmaz derecede cansız mitoloji kitaplarında teorinizi doğrulayacak bir şey buldunuz," dedi. "O yüzden bunu nasıl tersine çevireceğimizi bulana kadar onları incelemeye devam edeceğiz."

"Peki sonra ne olacak, Lore?" Gabe dirseklerini masaya dayamış, parmaklarını ağzının önünde birleştirmişti. "Hikâyeyi okudun. Neler olduğunu gördün. Gücün bir aracı olmalı."

Yağmur yağmaz, mevsimler bozulur, ekinler yanar. Dünya çürüyor.

Lore konuştuğunda sesi dalgalandı. "Yani Bastian'ı almasına izin mi vereceksin?"

Gabe'in gözü kapandı.

"Bunu yapamazsın." Boğazı pıhtılaşmış gibi hissediyordu. "Gabe, onu öylece bırakamayız."

Cevap vermedi ama kenetlenmiş ellerinden bir titreme geçti.

"Vazgeçmiyoruz." Malcolm sanki kelimeleri bulmasına yardımcı olacakmış gibi kaşlarını çatarak elindeki kitaba baktı. "Farklı bir çözüm olabilir. Ben hâlâ kehanete bakmamız gerektiğini düşünüyorum."

Gözleri Gabe'e doğru kaydı, tepkisini ölçmeye çalıştı.

Alie koltuğunda öne doğru eğildi, gözleri sanki yeniden başlamayı beklediği daha büyük bir tartışmanın devamıymış gibi Rahip Exalted'a dikilmişti. "Evet. Yapmalıyız."

"Bu belge mühürlü," dedi Gabe masaya. "Ritüel olarak mühürlenmiş. Bu düzeyde bir güvenliğe sahip olan tek kehanetler, peygamberden başkası tarafından okunduğunda korkunç sonuçlar doğurabilecek olanlardır."

"Bu tam olarak bir kez oldu," diye karşı çıktı Malcolm.

"Ve o bir kez bize Gece Cadısı'nı getirdi," diye cevap verdi Gabe.

Lore sessizce, "Onu delirten şeyin bir İncil olduğunu sanıyordum," dedi. "Bir İncil'i yanlış yorumladı, öyle değil mi?"

Bana söyledin mi?"

Gabe koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdandı, bu onun gösterdiği ilk gerçek duygu belirtisiydi. "En basit ifadeyle olan buydu. Bir kehanet okudu, o kehanet bir Tract'a atıfta bulunuyordu."

Şimdiye kadar bu şaşırtmamalıydı ama Kilise'nin kendini özür dilemek için düğümlere sokması başını döndürmeye yetiyordu.

"Yani," dedi Lore, kesinlikle kahkaha olmayan bir şey çıkararak, "eğer şu anda Nyxara'nın aracı olmam gerektiğini düşünüyorsan, belki de o kadar da uzakta değilmiş gibi geliyor. Nyxara'nın denediği ilk kişi o muydu?"

Gün ışıdıydı, bu yüzden Lore'un kafasındaki tanrıça gerçek bir cevap veremedi. Ama zihninin gerisinde bir baş sallamanın hayaleti gibi karanlık bir kıpırtı vardı. Nyxara, Lore'un zihnine yerleştiğini kimseye söylemesini istememişti ama görünüşe bakılırsa Lore artık buna razı olmuştu.

"Bize sadece Apollius'un dönüşüne hazırlanmamız öğretildi," dedi Malcolm. "Hepsine değil."

Ve bu, Lore'un midesini bulandıran, apaçık olması gereken bir farkındalığa sürükledi. "İstediğin buydu," diye mırıldandı, hepsiyle konuşuyordu ama Gabe'e bakıyordu. "Bütün mesele bu değil mi? O'nun dönüşüne giden yolu açmak?" Lore kendini sabit tutmak için bir elini masanın üzerine koydu. Parmakları Gabe'in koluna çok yaklaştı ve onun irkildiğini gördü. "Bu, her Rahip Yüce'nin lanet olası Tanrıların Çöküşü'nden beri beklediği şey. Hepiniz heyecanlanmış olmalısınız."

"Hayır." Gabe'in ellerinin masaya çarpmasıyla sertleşen ses, Lore'un geri sıçramasına neden oldu. "Hayır, değiliz, Lore."

Başını iki yana salladı, içinden çılgınca bir kahkaha daha yükseldi. "Çocukluğundan beri kendini Apollius'a adadın Gabe, haklı olduğunun doğrulanması karşısında sevinçten havalara uçmadığına inanmazsam beni affet-"

." Sesini yine yumuşatmıştı ama masanın arkasından intikam alan bir şey gibi kalkmış, tek mavi gözünde şimşekler çakarak ona doğru yaklaşıyordu. "Haklı değildik. Apollius'un Parlayan Diyar'dan dönmesi ve yeryüzüne cenneti getirmesi, O'na inananlar için barış dolu bir yer haline getirmesi gerekiyordu. Bir Arceneaux pisliğinin kafasında yaşayıp güç oyunları oynamak değil!"

Zor kazanılmış eşitlik, o konuştukça aşındı ve sonunda neredeyse bağıırıyordu.

Bir an, sonra Gabe kesik kesik bir nefes aldı, titrek bir elini dağınık saçlarında gezdirdi. Normalde izin verdiğinden daha fazla uzamıştı. "Böyle olmaması gerekiyordu," dedi sonunda ve sesi o kadar... o kadar yaralıydı ki, sanki bu kişisel bir başarısızlık, kişisel bir küçümsemeydi.

"Eğer fark etmediysen," dedi Alie sert bir şekilde, "artık hiçbirimiz Kilise'nin öğretilerine tam olarak inanmıyoruz. En azından modern Compendium'da sunulduğu şekliyle değil."

Gabe kaşlarını çattı.

Alie, "Bazılarımız bunu diğerlerinden daha zor karşıladı," diye mırıldandı.

Lore'un öfkesi, adlandırılması daha zor bir şeye, suçluluk ve utanca ve neredeyse, belki de umutlu bir şeye dönüştü.

"Peki ne yapacağız?" Lore sessizce sordu.

"Tanrıların hepsi bir zamanlar insandı." Malcolm kitabı masaya geri koydu, Lore'un ona zarar vermediğinden emindi. Küçük, titiz hareketlerle eldivenlerini çıkardı ve Gabe'e bakmıyormuş gibi yaptı. "Onları... belki tamamen durdurmanın değil ama bir şekilde ertelemenin bir yolu olmalı."

"Ve bunun yolu da muhtemelen o kehanette," diye bitirdi Alie. Malcolm'un Gabe'e bakmayı reddettiği yerde, onun yaptığı tek şey buydu; koyu yeşil gözleri, sanki onu sadece iradesiyle yukarı çekebilecekmiş gibi, Rahip Yüce'nin çökmüş, kederli figürüne sabitlenmişti.

"Fount'un hikâyesi, onun gücü için kaplar olması gerektiğini söylüyordu." Malcolm'un sesi tıpkı kitapta olduğu gibi zamirin üzerine büyük harf koymuştu. "Bunu değiştirebileceğimizi sanmıyorum. Ama bunu geciktirebiliriz, belki Apollius ve Nyxara'yı daha uygun araçlar bulunana kadar uykuya geri çekebiliriz. Şu an tanrıların fiziksel tezahürlerinin aniden yeniden ortaya çıkması için uygun bir zaman değil. Ve eğer sizi seçiyorlarsa, en iyi zamanlarında olmadıkları da açık."

Gabe açıkta kalan gözünü sıktı. "Bu, ekinlerle ilgili sorunları daha da kötüleştirecek mi? Hava durumu?"

"Aslında belki de tam tersi," dedi Malcolm. "Kayıtlara bakarsanız, Bastian doğana kadar bunların hiçbirinin başlamadığını görürsünüz."

Bu, Lore'un ortasında komik bir aksaklık yarattı. Bastian ondan sadece bir ay kadar büyüktü. Onun dokunmadığı bir dünyada hiç yaşamamıştı. Burada, bu odada hepsi aynı yaşıyordu ve iklimdeki ve manzaradaki değişiklikler her zaman değişken bir şey olmuştu, ince bir şekilde başlıyor, o kadar küçük artışlarla kötüleşiyordu ki, kendisine söylenene kadar buna karşı dikkatli olması gerektiğini bilmiyordu.

Ve Courdigne'den dönerlerken Apollius'un söyledikleri de vardı. Gabe'in de en az onun kadar bu işin bir parçası olduğu hakkında. Diğerleri hakkında.

Apollius ve Nyxara dışında dört tanrı daha vardı. Dört tanrı daha ve bu odada üç kişi daha.

Ama işler o kadar ileri gitmiş olsaydı -arkadaşlarının da kafalarında tanrılar olsaydı- bir şeyler söylerler miydi? Belki o noktaya gelmeden önce bunu durdurabilirlerdi.

Gabe iç çekerek sandalyesinde arkasına yaslandı. Konuştuğunda sessizdi. "Tamam. Bakabiliriz."

Ne Alie ne de Malcolm, Lore'un haftalarca direndiğinden şüphelendiği bu ani teslimiyet karşısında ne yapacaklarını bilemiyor gibiydiler. Bir an hareketsiz kaldılar, sonra Malcolm kapıya doğru sıçradı. Gabe

isteksizce takip etti. Lore, Alie'nin yanına yerleşerek küçük kalabalığın arkasına geçti.

Ona hâlâ söylemesi gereken bir şey vardı. Muhtemelen Gabe'in çalışma odasına girmeden önce söylemesi gereken bir şeydi ama dikkati dağılmıştı.

Gabe ve Malcolm tekrar merdivenlere, o tedirgin edici Apollius heykeline doğru ilerlerken arayı açtılar. Lore bilerek geride kaldı ve Alie de takip etti.

Onlara kafasında bir tanrıça olduğunu söylemek gibi, Bastian'ın Alie'nin babasını öldürdüğü haberini de nasıl vereceğini bilemiyordu. Yani, baba değil. Ve Bastian değil. O yüzden sadece söyledi.

"Alie," dedi Lore sessizce. "Bir şey daha var." Diğer kadın kaşlarını kaldırdı.

"Daha önce Biz Sola, Bastian-Apollius,
Gerçekten, O
Bellegarde'ı öldürdü."

Sessizlik. Alie'nin onu duyduğuna dair tek işaret, öğleden sonra ışığında camlaşan gözlerinin genişlemesiydi.

"Hâlâ orada mı?" Alie sordu, sesi zar zor . "Courdigne'de mi?"

Lore başını salladı.

"Güzel," diye hırladı Alie. "Bırakın çürüsün."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Din ne zaman inançtan yönetime geçer? Bir tanrının söyledikleri ile rahibin söylediğini iddia ettikleri arasındaki çizgi nerededir?

-Caldienan bilgini Moira Killory'nin yazılarından.
Ratharc'a kaçtı.
tutuklanması Auverrani Rahibi Yüce'den geldi,
150 AGF.

Ritüel olarak mühürlenmiş kehanetler Kilise'nin altındaki güvenli odalarda saklanıyordu. Bu kulağa yeraltı mezarlarına biraz fazla yakın geliyordu ama Lore'un bu noktada çok az seçeneği vardı ve sahip olduklarının hiçbirisi de hoş değildi.

Ahşap koridorlardan, artık kullanılmayan günah çıkarma odalarından, mermerleri eskimiş Apollius ikonalarının sıralandığı küçük bir koridordan geçerek uzun bir yürüyüş yaptılar. Sonra koridorlar daraldı, yolları onları Güney Mabedi'ni barındıran Kilise'nin geniş alanından, depo ve dehlizlerin bulunduğu binanın daha ince kısmına götürdü. Her birkaç adımda bir, içinde beyaz çarşaflarla örtülü bir yataktan başka bir şey bulunmayan boş bir odanın önünden geçiyorlardı.

Bu boş dehlizler onu biraz ürkütmüştü. Ama yürüyüş ona düşünmek için zaman kazandırdı. Mitoloji metnindeki küçük bir ayrıntı aklına takıldı ve bunu kendi düşüncelerinde olabildiğince çevirdikten sonra Lore eline aldı

Malcolm'la aynı hizaya gelmek için hızlandı.

"Kitapta," diye başladı Lore, "Fount'un zamiri büyük harfle yazılmıştı. Ve konuşuyordu. Benim deneyimlerime göre bunların hiçbirisi normal çeşmeler için tipik değil."

Malcolm ona bir gülümseme attı, bu gülümseme onun açıklamaktan heyecan duyduğu anlaşılabilir bir teoloji sorusuna takıldığını gösteriyordu. "Tipik değil, hayır. Panteonun yükselişinden önce dinin durumu hakkında çok fazla belge yok, sadece Myrosh'ta boyanmış birkaç duvar resmi ve Caldien'deki arşiv kütüphanelerinde tutulan bazı son derece eski metinler var, ancak önde gelen teori, Fount'un aslında bir tanrı olarak kabul edildiğidir."

Lore panteondan önceki bir zamanı zar zor tasavvur edebiliyordu. Bildiği her şey Apollius, Nyxara ve elemental tanrılar üzerine odaklanmıştı. "Yani bir adada bir çeşmeye mi tapıyorlardı? Herkes mi tapıyordu?"

"Tapınılan bir şey değil." Malcolm sanki görünmez bir teraziyi dengeliyormuş gibi elini havada salladı. "Saygı duyulan daha iyi bir fiil olabilir. Fount bir insan değildi, hiçbir zaman olmadı ve antropomorfize edilmedi. Akademisyenlerin söyleyebileceği en iyi şey, Fount'un dünyanın kaynağı olarak kabul edildiğidir."

Kaşları çatıldı. "Yeryüzündeki neyin kaynağı?"

"Yeryüzünden." Sırıttı. "Tüm dünyayı oluşturan tüm güçler... dünyanın ruhu, sanırım bunu ifade etmenin en kolay yolu bu. Fount her şeyin ruhuydu. İbadet, bakım ya da dua gerektirmezdi. O sadece vardı."

"Apollius onu bulana kadar."

"Apollius onu bulup açana ve onunla konuşana kadar." Malcolm omuz silkti. "Ve görünüşe göre onu mahvetti."

Tüm tanrısallık bencillik ve çaresizlik içinde geçer. Tanrısallığın pembe bir resmini çizmedi.

"Ama bunu arıyor muydu? Altın Dağ'ın kıyısına vurdu ve dünyanın ruhuna mı rastladı?" Lore mizahla hiç ilgisi olmayan bir kahkaha attı. "Bu çok çok uygun olmak bir

tesadüf."

"Kim bilir? Belki de onu arıyordu. Belki de sadece şanslıydı."

Lore sustu ama açık sorular onu rahatsız ediyordu. Apollius'un -kişilik olarak dönüştüğü tanrıdan pek de farklı olmayan insan Apollius'un- Fount kadar kadim ve güçlü bir şeye rastladığına inanamıyordu.

Efsaneye göre O, uzun zamandır kalbini kurcalayan soruyu O'na sormuştu. Ve görünüşe göre cevaptan hoşlanmamıştı. Şüphesiz, O'nun kendisine bir şeyler söyleyebileceğini düşünerek Pınarı arıyordu.

Lore başını salladı. "Eğer Fount dünyanın ruhunu taşıyorsa -Apollius ve diğerleri onun gücünü ele geçirdi, o zaman bu artık onların dünyanın ruhu olduğu anlamına mı geliyor?" Bu ihtimal hoşuna gitmemişti, her ne kadar dünya kusursuz bir ruha sahip bir şey olarak kendini iyi bir şekilde savunmamış olsa da.

Malcolm yine omuz silkti. "Bunun kolayca cevaplanabilecek türden bir soru olduğunu sanmıyorum. Dediğim gibi, Fount dünyanın gerçek ruhu değil - böyle bir şey gerçek olarak adlandırılabilirse - sadece yoğunlaşmış öz, büyük bir güce sahip bir yer." Bir alay. "Bilirsiniz, gerçekten var olduğunu varsayarsak. Ama dünyanın ruhu meselesine gelince..." Sözüünü yarıda kesti, kaşlarını çattı. "Bunun tek bir kişi tarafından belirlenemeyeceğini hissediyorum. Ya da bir grup insan, hatta güçlü olanlar bile. Dünya güçlülerden daha fazlasına ait. Ruhu hepimizin söz sahibi olduğu bir şey olmalı, değil mi?"

Lore'un bir cevabı yoktu.

O ve Malcolm seslerini alçak tutmuşlardı, duyulmak istemediklerinden değil, sadece Kilise'nin bu derin yerlerinin atmosferi sessizliği gerektirdiği için. Alie birkaç adım arkalarında durmuş, onları dinliyor ama konuşmaya bir şey katma ihtiyacı hissetmiyordu. Gabe metrelerce ilerideydi, sırtı dikti, kolları iki yanında sallanıyordu, sanki bir savaş yerine bir savaşa yürüyen biri gibiydi.

depo odası.

Onu izlerken dişleri yanağının iç kısmından endişeleniyordu. Sadece doğru olmak isteyen Gabe. Sadece iyi olmak isteyen Gabe.

Böyle bir adam, bu iki şey de kavranamayacak kadar karmaşık, tutunulamayacak kadar geçici hale geldiğinde nasıl başa çıktı? Paradigma neredeyse tanınmayacak kadar değiştiğinde, hizmet ettiğiniz tanrı koruduğunuz kötülüğe dönüştüğünde?

O da onu seviyordu. Bastian'la olduğu gibi, bir kez kendini bıraktığında itiraf etmesi gereken bir şeydi. Buradaki aşk daha karmaşıktı, ayın gecesi ihanetinden dolayı düğümlenmişti. Ama Lore aşkı basitçe hissedip hissedemeyeceğini bile merak etmeye başlamıştı. Kim olduğu, neye dönüştüğü basitliğe pek yer bırakmıyordu.

Peki ona söylemeli miydi? Bu da başka bir şeydi. Bastian'la nişanlıydı ve tüm bu Tanrı karmaşasıyla uğraşırken evliliğin ilerleyeceğini düşünemese bile, ikisini de sevdiğini itiraf etmesinin ikisi için de adil olmayacağı kesindi. Asla birini ya da diğerini dışlayan bir seçim yapamazdı.

Sonunda, manastır koridoru küçük bir kapıda sona erdi, arkasında başka bir merdiven vardı. Bu merdiven taşlandı ve zaten yer altındaydı. Dışarıdaki sıcağa rağmen soğuk, Lore'un kollarındaki tüyleri diken diken etmeye yetmişti. Sonunda, duvarlardaki karardı ve Gabe durup duvarın yanında duran bazı malzemelerden bir meşale toplamak zorunda kaldı. Aleve zar zor dokunarak yaktı.

Lore yanından geçerken erzak yığınının kendisi de eski görünüyordu, bezler o kadar küflenmişti ki Lore bu hallerine bile şaşırmıştı. Belli ki buraya birileri gelmeyeli uzun zaman olmuştu.

Tam da kalçaları bitmek bilmeyen merdivenlere karşı çıkmaya başlamışken - Courdigne'den Dellaire'e uzun bir yolculuktan sonra pek de iyi bir fikir sayılmazdı - koridor

düzleştirdi, merdivenler küçük kapılarla sıralanmış uzun, soğuk bir koridora dönüştü. Duvarlar nemliydi ve Gabe'in el fenerinin alevi sabit olsa da, ışığı gölgeleri aydınlatmak için fazla bir şey yapmıyordu. İçgüdüsel olarak hepsi birbirine yaklaştı, karanlıktan korkan çocuklar gibi sarı ışığın etrafında toplandılar.

"Pekâlâ," dedi Malcolm, Gabe'e bakarak, "sen Yüce Rahipsin, kehanetlerin nerede saklandığını biliyorsundur."

"Belli belirsiz bir fikrim var," diye homurdandı Gabe, yavaşça ilerlerken tek gözüyle koridoru tarıyordu. Malcolm, Alie ve Lore onun etrafında kümelenmişlerdi; Gabe hepsine alaycı bir bakış attı ama yorum yapmadı, dikkati başka bir yere odaklanmıştı.

Taş duvarlarda hiç kapı yoktu. Bunun yerine, sayılar vardı ama sırayla değil, anlamsız bir kaos halinde dizilmişlerdi. Gabe omzunun üzerinden Lore'a baktı, yüzü sertti. "Doğru odayı bulduğumuzda, onu açmak zorunda kalacaksın. Bu kilitlerden bazıları sadece taştaki Mortem'i kullanarak açılabilir ama bazılarının daha fazlasına ihtiyacı var ve sanırım Anton'un kehaneti diğerlerinden daha fazla güvenliğe sahip olacak."

Haklısın. Çünkü Lore'da bir zamanlar yeraltı mezarlarından sızan ölüm kalıntıları vardı.

"Buna alışmak biraz zaman aldı," dedi Malcolm, aslında bu konuda ne düşündüğünü gizleyen sahte bir ses tonuyla. "Yeni keşfettiğim boş zamanlarımda ne yapacağımı bile bilmiyorum."

Gabe, "Görünüşe göre, anlaşılmaz bir teoloji okumuşsun," diye homurdandı.

"Dürüst olmak gerekirse, bunu daha önce de yapıyordum. Aslında bu gece küçük bir ay tutulması olması gerekiyordu. Düşünsenize, Lore o gün rıhtımda çıldırmasaydı, siz üçünüzle birlikte Kilise'nin derinliklerine inmek yerine hazırlık yapıyor olacaktım."

Gabe homurdandı.

Partinin en arkasında yer alan Alie hâlâ sessizdi, narin yüz hatları okunamaz bir maskeye dönüşmüştü. Lore

Lore ona Bellegarde'dan bahsettiğinde gösterdiği haklı öfkenin bir şekilde kedere dönüşmüş olma ihtimaline karşı ona gizli bakışlar atmaya devam etti ama diğer kadının yüzü kafasında neler olup bittiğine dair hiçbir ipucu vermiyordu.

Alie, Bastian'ın üvey kız kardeşiydi. Lore bunu kimseye söylemeyi planlamıyordu -bunu söylemek ona düşmezdi- ama bu tür bir bilginin nelere yol açabileceğini düşündükçe içini bir korku kaplıyordu. Ne anlama gelebileceğini.

Alie bir Arceneaux varisiydi, Apollius'un seçilmiş soyundan bir başkasıydı. O biliyor muydu? Bu konuda ne yapacaktı?

Eğer öğrenirlerse Kirythea ne yapar?

Sonunda Gabe karanlık ve nemli koridordaki sonsuz gibi görünen yürüyüşünü durdurdu, meşalenin ışığı numara işaretli taş blokların üzerinde dalgalanıyordu. Lore vardıkları numarayı görmek için gözlerini kıstı: 918.

Sayı onun için özel bir anlam ifade etmiyordu ama Malcolm'a baktığında gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Tract Dokuz Yüz On Sekiz," diye mırıldandı. "Sadece Fount sonsuzdur."

Lore kaşlarını çatı. "Bunu hiç duymamıştım."

"Yapamazdın." Gabe dikkatini taştan ayırmadı, sanki gözü taş odayı kırıp açabilecek bir çekiç gibiydi. "Bu hiçbir zaman resmi olarak Compendium'da yer almadı. İlk rahiplerden biri Apollius'tan Dağ'dan dönerken içinde bu satırların olduğu bir mektup getirdi. Mektuplar Compendium'un ilk birkaç taslağına dahil edildi, ancak daha sonra çıkarıldılar."

Malcolm, "Görünüşe göre anlaşılmasız teolojileri okuyan tek kişi ben değilim," diye mırıldandı.

"Yani buradaki kehanetler... neye göre düzenlenmiş? İçerikle en çok ilgili olan Tract'a göre mi?" Lore duvara doğru küçük bir adım attı. Etraflarındaki havada yoğun bir ölüm havası vardı, taşın içinde uğulduyor, avuçlarının kaşınmasına ve kalp atışlarının yavaşlamasına neden oluyordu.

"Tam olarak değil." Gabe içini çekti. "Onlar, peygamberin üzerinde meditasyon yaptığı Tract tarafından organize edildiler."

vizyon."

Lore, "Tabii ki Anton, Kilise yetkilileri dışında kimsenin erişemediği bozuk Tract'lar üzerinde meditasyon yapıyordu," diye homurdandı. "Neden olmasın ki?"

Malcolm önce Lore'a, sonra da kapıya işaret etti. "Ne Gabe ne de ben kilidi açacak kadar Mortem hissedebiliyoruz. Hepiniz, Aziz Kraliçe."

"Bana bir daha asla böyle hitap etmeyeceğine söz verirsen sana hazineden aklına esen mücevheri veririm." Lore bunu bir şaka gibi söylemişti ama öyle olmadığını hepsi biliyordu.

"Buna alışsan iyi olur," dedi Gabe karanlık bir sesle, şakadan eser yoktu.

Lore ellerini sallayarak tekrar ilerledi, Mortemin farkındalığı neredeyse duyabileceği kadar artmıştı, kıyıya vuran gelgitin sessizliği gibi yumuşak bir ses. Lore bunun ne kadarının taşın içindeki büyüden, ne kadarının da kendi içindeki büyüden kaynaklandığından emin değildi.

Duvara dokunduğunda, bunun gücü neredeyse başını geriye atacaktı, soğuk bir kıvrım ellerinin arasından sızarak çekirdeğine doğru indi. Nefesi dişlerinin arasında tısladı ve belli belirsiz Gabe'in ona yardım edebilecekmiş gibi ilerlediğini fark etti. Ama onu yalnız bıraktı. Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Gizli odanın kilidi, köylerden gelen cesetlerin saklandığı yeraltı mezarlığındaki kilitle temelde aynıydı. Açma mekanizmalı bir düğüm, çözüldüğünde düzleşen ve kapının dış hatlarını belirleyen bir bulmaca kutusu. Bu, yeraltı mezarlığındakinden biraz daha fazla Mortem kullanıyordu. Eğer bir ölümsüzler ordusundan daha sıkı korunuyorsa, kehanet gerçekten de etkili olmalıydı.

Birkaç dakika daha geçti ve Lore bulmacayı çözdü, içindeki Mortem duvarın içindeki düğümü çevirmek için ellerini dışarı itti. Etrafındaki kaya kırılıyordu ama o kadar da kötü değildi. Kilometrelerce uzanan toprak ve kiliseyi düşününce bunun için şükretti.

başlarının üstünde.

Kilit çözülürken Lore ellerini bıraktı, avuçlarını yukarı kaldırarak oradaki gri yıldızları inceledi. Yeraltı mezarlarında olduğu gibi Mortem'in telleri hâlâ ona yapışmıştı. Bu bir an için paniğe kapılmasına neden oldu ama sonra Lore bir nefes alıp kendini toparladı. Karanlığının yanında, güneşin ayına doğru uzanan o parlayan altın uzunluğunu biraz çekti.

Spiritum parmaklarının etrafında parlıyordu, sadece bir kalp atışı süren soluk altın bir parıltı ve sonra kayboldu, geriye sadece gri yıldız patlamaları kaldı. Eskisinden biraz daha büyük görünüyorlardı ve neredeyse ilk parmak eklemine kadar tırmanıyorlardı.

Döndü, başparmağıyla artık iyice belirginleşmiş olan kapıya işaret etti. "Her şey tamam."

Malcolm ve Alie hevesle ilerlediler, kullanılmayan menteşelerin ve sürtünen taşın çıkardığı iniltiyle kapıyı iterek açtılar. Gabe daha temkinli girdi, meşale hâlâ elinde yanıyordu.

Çelik gibi bir nefes daha alan Lore onu takip etti.

Çok değişken bir kehaneti barındıran, ayinsel olarak mühürlenmiş bir oda için bakılacak pek bir şey yoktu. Taş duvarlar, taş zemin, gerçi dışarıdaki koridor gibi nemli değildi. Lore, Mortem'in kilitli kapısı yüzünden farelerin ve diğer haşaratın bir sorun teşkil etmediğini . Duvarda Gabe'in meşalesiyle aydınlatılan bir aplik vardı; alevi fitiline dokundurdu ve hemen yükseldi, uzun bir ateş başağı.

Apliklerden gelen tuhaf bir şekilde sabit ışık küçük odanın köşelerindeki gölgeleri temizledi ve sonunda kehanetin kendisini aydınlattı. Odanın ortasında taş bir kürsü duruyor, cam bir kubbenin altında tek bir parşömen tutuyordu. Kubbe kütüphanedeki masaları kaplayanlara benziyordu ama tepesinde bir kapı yoktu; cam bir mezardı ve içindeki kâğıt bir daha asla oradan ayrılmayacaktı. Bir emanet, kutsal ve dokunulmaz.

Malcolm çoktan camın üzerinde durmuş, beklentiden neredeyse titriyordu, okur okumaz okumaya hazırdı.

yeterli ışık. Alie onun biraz arkasında durdu, onun gibi havada asılı kalmadı ama yine de görebilecek kadar yakındı ve alt dudağında endişeleniyordu.

Lore camla korunan kehanete hiç yaklaşmadı. Eninde sonunda ona bakacaktı ama bu ihtimal onu dehşete düşürdü, soğuk bir fırtına göğsünden yükselip boğazını daralttı.

Gabe meşalesini duvardaki demir halkaya yerleştirdi ve kollarını kavuşturdu. "Eee?"

"Çok uzun." Malcolm kaşlarını çattı. "Ve en altta okuyamadığım bir şey var, yazı diline hiç benzemiyor. Sadece girdaplar ve çizgiler."

Sessizlik. Hepsi bekledi.

Malcolm boğazını temizledi, sonra net ve tereddütsüz bir sesle okudu. "Apollius'un seçtiği gemiye geri dönmesi için iki şey gerçekleşmeli ve iki şey engellenmelidir. Gerçekleşmesi gereken şeyler: Sadakatsiz Kral tahttan indirilmeli ve karanlığın kızı, yükselişinden hemen önce seçilmiş olana getirilmelidir."

Zaten olmuş olan şeyler. Apollius buradaydı.

"Önlenmesi gereken şeyler," diye devam etti Malcolm. "Karanlığın kızı amacını yerine getirdikten sonra oyalanmamalı. Ve..." Kaşları çatılmış bir halde, doğru okuduğundan emin olmak istercesine daha da yaklaştı. "Savaşa izin verilmemeli, çünkü O'na sadık olan hiç kimse düşman değildir ve bizim görevimiz yeryüzüne yayılan Kutsal bir Krallık kurmaktır."

"Bana bir İmparatorluk gibi geliyor," diye mırıldandı Alie karanlık bir sesle. "Ayrıca bu kehanetin çoğunu mahvetmişiz gibi geliyor. zaten," diye ekledi Lore.

Sessiz olmaları için ikisine de elini sallayan Malcolm okumaya devam etti. "Bu gereklilikler tam olarak yerine getirilmezse, Fount'un gücü yeni gemiler bulacaktır. Kaybedilen her şey için bir tane; Nyxara için, Apollius için, Caeliar ve Braxtos için, Lereal ve Hestraon için. Döngü yeniden devam edecek ve dünya için keder getirecek."

Altı tanrı. Bu odada dört kişi var. Bastian, Hisar'da bekliyor, kendine tutunmaya alışıyor.

Malcolm kaşlarını çatarak arkasına yaslandı, sonra sessizce Gabe'e baktı.

"Yani sadece iki tanrıyla uğraşmıyoruz," dedi Gabe.
"Hepsiyle uğraşıyoruz."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dünya ebedi değildir.

-Myrosh'ta bir deniz duvarına
oyulmuş

Bu son derece uygunsuzdu ama Lore'un hissettiği ilk şey rahatlama oldu, şüphelerinin doğruluğu kanıtlanmıştı. O ve Bastian yalnız değillerdi.

Hissettiği bir sonraki şey, çok daha uygun bir şekilde, dehşet oldu.

Tekrar Gabe'e baktı, tepkisini ölçmeye çalışıyordu. Ama Gabe alnında derin düşüncelere dalmış olduğunu gösteren o çatık kaşla yere bakmıyordu. Onun yerine duvardaki apliance bakıyordu, sabit, neredeyse titreşimsiz aleviyle.

"Peki bununla ne yapacağız?" Alie, her zamanki gibi, bilgiyi adım adım alıyor ve ilerliyor. "Lore'un da belirttiği gibi, bu parametrelerin çoğu zaten mahvolmuş durumda, ancak bu Apollius'un gemisine sahip olmasını engellemedi."

"Ama tüm tahminler de gerçekleşmedi," dedi Malcolm. "Kimse bir savaşı engelleyemedi. Aslında, o patlamadan sonra bir savaşın eskisinden çok daha yakın olduğunu söyleyebilirim."

Alie'nin kaşları birbirine yaklaştı, yüz ifadesi . Lore onun Caius'la konuşmak için geri dönüp dönmediğini, o günkü saldırının arkasında Kirythea'nın olduğuna dair kesin bir kanıt elde edip edemeyeceğini merak etti. Eğer konuştuyorsa bile bunu Lore'la paylaşmamıştı.

Malcolm sözlerine şöyle devam etti: "Ve eğer diğer tanrılar Nyxara ve Apollius'un Lore ve Bastian'a yaptığı gibi gemileri ele geçirseydi, bunun çok açık olacağını düşünürdüm." "Şimdiye kadar elemental güçler sergiliyor olurlardı..."

Durdu, sessizlik boğazında bir tıpa gibi duruyordu. Gözleri önce ellerine, sonra da Gabe'e kaydı. "Bitkiler," diye mırıldandı. "Kütüphanedeki."

Gözleri hâlâ alevde olan Gabe yavaşça başını salladı.

"Kahretsin." Malcolm bir süre daha ellerine baktı, sonra bir tanesini tıraşlı kafasına sürdü. "Citadel Duvarına sıçmak."

Hâlâ kehanetin yanında duran Alie'nin yeşil gözleri o kadar açılmıştı ki aklar irislerinin her yanından görünüyordu. Hiçbirinin Malcolm'un az önce fark ettiği şeyi hecelemesine gerek yoktu, içlerinden geçen gerçek bir süngü ucu kadar net ve keskindi.

"O'nu duyabiliyor musun?" Alie nefes aldı. "Braxtos?"

Malcolm başını salladı, mum mürekkepli avucunu şakağına bastırmıştı, sanki kulaklarının arasındaki boşluğu çok yakından dinliyormuş gibiydi. "Hiçbir şey duymadım, sese benzer bir şey yok." Gözlerini Lore'a çevirdi. "Senin için ne zaman başladı?"

"Geçen yıl O'nu birkaç kez duydum," dedi, "ama O bana söyleyene kadar ne olduğunu, kim olduğunu bilmiyordum."

Yine de bu doğru muydu? Bilmiyor muydu? Kafasının içinde konuşan, örüp şekillendirebildiği ve bükebildiği ölümden ona seslenen başka kim olabilirdi? Lore düşünmek istemediği şeylerden kaçınmakta ustaydı ve bu becerilerini sonuna kadar kullanmıştı.

"Bastian ve ben birlikte kanallık yapmaya başladığımızdan beri daha da kötüleşti," diye devam etti, daha sessiz. "Cesetleri yeraltı mezarlarında dinlenmeye bıraktıktan sonra. Tarlaları iyileştirdikten sonra."

Malcolm yavaşça başını salladı, yüz hatlarından umut gibi bir şey sızıyordu. "O yüzden kullanmıyorum. Bitkilere her ne yaptırırsam-"

"Toprak büyüü," diye mırıldandı Gabe, belli ki hiçbir şeyin belirsiz kalmasını istemiyordu.

Malcolm'dan bir baş sallama daha, bu seferki yapmacıktı. "Sadece bir daha yapmayacağım," dedi zayıf bir zafer edasıyla. "Sadece... sadece gözümü ondan ayırmayacağım, bir daha olmayacağından emin olacağım ve o zaman kafamın içine giremeyecek."

Zamir ağzından sendeleyerek çıktı, sanki söylemek istemiyormuş gibiydi. Tam olarak kimden bahsettiğini kabul etmek istemiyordu.

"O kadar basit olduğunu sanmıyorum," dedi Gabe. Gözleri hâlâ alevi, taş duvarın fonunda dans eden kıvrımlı ışık dilini izliyordu. "O kadar basit olamaz. Eğer bir tanrı seni istiyorsa, sana sahip olur."

"Bunu kabul etmiyorum!"

Malcolm'u tanıdığı onca zaman boyunca Lore onun bağırdığını hiç duymamıştı. Sessiz bir adam değildi ama ölçülü biriydi, koşullar ne olursa olsun ruh halini hoş ve dengeli tutabiliyordu.

Görünüşe göre bu durum onu kıracak olan şeydi. Malcolm'un gözleri öfkeli gözyaşlarıyla parlıyordu, elleri sanki onları kapalı tutarak herhangi bir büyüünün onları terk etmesini engelleyebilecekmiş gibi iki yanında yumruk olmuştu. Konuşurken Gabe'e ilerledi, asıl suçlu orada olmadığı için Yüce Rahip onun öfkesinin kabı haline gelmişti. Asıl suçlu bir tanrı ve ona güç veren Kaynak olduğu için.

"Ne bilimsel ne de ruhani bir anlamı var," diye devam etti Malcolm, kelimeleri tükürerek. "Dünyada hiç büyü kalmadı. Lore tüm Mortem'i aldı; Spiritum ise Bastian olmayan hiç kimse tarafından kullanılamıyor. Eğer tanrılar şimdi geri dönüyorsa, bu yanlış bir şekilde oluyor ve bunu düzeltmek zorundayız!"

"Yine de deneyeceğiz," diye mırıldandı Alie. Ellerine baktı, uzun, narin parmakları genişçe açılmıştı. Derin, kesik bir nefesle parmaklarından birini kıpırdattı.

Karanlık odadan süzülen bir esinti Lore'un saçlarını dalgalandırdı. Tabii ki. Tabii ki.

"Hâlâ deneyeceğiz," diye tekrarladı Alie ellerini kapatarak. "Sen Braxtos'u duymadıysan Malcolm, ben de Lereal'i duymadıysam hâlâ zamanımız var demektir."

Alie büyü hissettiğinden hiç bahsetmemişti ama neredeyse tüm yaz boyunca kendini ayrı tutmuştu. Belki de nedeni buydu.

İki elemental tanrı gitti. İki tane kaldı.

Malcolm'un gözleri cam gibiydi, Alie'den Gabe'e dönüyordu. "Kafamın içinde bir tanrı istemiyorum."

Gabe sonunda duvardaki aleve doğru döndü. Alev, protesto edercesine yukarı doğru sıçradı ve taşın üzerine parlak bir ışık çizdi. "Ben de bilmiyorum," dedi, o kadar sessizdi ki neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Ama gücü kullanmamaya çalışmak O'nu hiç yavaşlatmışa benzemiyor."

Dörtte üç.

Lore boğazında yükselen kuru, dikenli yumruyu yuttu, acı bir suçluluk duygusuyla kavruldu. Elbette artık tanrılar arkadaşlarını, ona yakın olan insanları ele geçirecekti, tıpkı element tanrılarının Nyxara'ya yakın olduğu gibi. Farkında olmadan yaptığı bir fedakârlık daha.

"Ne kadar sürecek?" diye sordu Gabe'e.

İç çekti, kaslı omuzları çöktü. "Birkaç hafta. Sen bana rüyalarından bahsettikten sonra zihinsel bariyerin üzerinde çalışmaya başladığımızdan beri." Boğuk bir kahkaha sesi. "Çok yardımı oldu."

Boğazındaki dikenli şey daha da büyüdü. Her nefes bir testereydi, ağlamamanın baskısı gözlerinin arkasını sanki yuvalarından çıkaracakmış gibi itiyordu. Yumuşamıştı. Gözyaşlarının üzerindeki baraj yıkılmıştı.

"Yine de senin gibi değil," diye devam etti Gabe. Aplike tekrar bakmayı reddetti, ama görünüşe göre hiçbirine bakmak da istemiyordu, bakışlarını yere sabitledi. "Sağlam bir ses duyduğunuz yerde... konuşmalar yaparsınız." Bu kelimeyi sanki ondan öğreniyormuş gibi söyledi. "Elemental tanrılar hiçbir zaman Apollius ve Nyxara kadar güçlü olmadı. Daha çok bana ait olmayan fikirlere sahip olmak gibi. Dürtüler."

Sonra gözleri Lore'a kaydı. Yakıcı bir bakış.

"Yine de Hestraon en güçlü element tanrısıydı." Gabe, sanki kendisiyle hiçbir bağı olmayan akademik gerçekleri anlatıyormuş gibi kesik kesik ve emin konuşuyordu. "Eğer Alie ve Malcolm o... o dürtüleri henüz hissetmiyorlarsa, belki de hiç hissetmeyecekler. Belki de diğer tanrılar çok zayıftır."

"O halde Braxtos, Hestraon ve Lereal." Alie hepsinden daha emin konuşuyordu, sesinde en ufak bir tereddüt yoktu ama havayı manipüle etmek için kullandığı eli hâlâ biraz titriyordu. "Geriye Caeliar kalıyor." Yüksek sesle, yarı deli bir kahkaha attı. "Son zamanlarda limanda yüzen birini gören oldu mu?"

"Bunu öylece bırakamayız." Lore kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Öylece oturup bunun olmasına izin veremeyiz."

Her şey zaten bozulmuştu çünkü o hâlâ hayattaydı. Hâlâ burada, kehanette bir anahtar, bir kişinin yükselişi yerine hepsinin yükselişine izin veriyor.

Suçluluk duygusu bir kapı gibi kaburgalarına vuruyor, içeri süzülüyor ve kalıcı bir yuva yapıyordu.

Gabe de onunla aynı şeyi düşünüyor gibiydi. Ağzı sert bir çizgiye dönmüştü. "Caeliar'ın gücünü kimin alacağını bilmiyoruz."

Malcolm, "Şimdiye kadar nispeten şanslıydık," dedi. "Hepimiz aynı taraftayız. Bu durumun devam edip etmeyeceğini kim bilebilir?"

Courdigne'e ilk geldiklerinde Bastian'ın ay gölgelerini ve gergin omuzlarını düşündü ve ona neler olduğunu itiraf ettirdi. Aynı taraftayız, değil mi?

Öyleydiler. Ama o taraf kazanmıyordu.

"Hisar'dan biri olmalı," dedi. "Diğer tüm tanrılar bana yakın biriydi. Nyxara'nın diğer tanrılarla olduğu gibi benimle de ilişkisi olan insanlar." Lore kısık ve ince bir sesle güldü. "En azından ben öyle sanıyorum, çünkü etrafta okuyabileceğimiz neredeyse hiç mit yok."

Gabe başını salladı. "Yani gözümüz diğer saray mensuplarının üzerinde olacak. Birlikte vakit geçirdiğin herkes."

"Sonra ne oldu?"

Onun cevabı yoktu. Hiçbiri vermedi.

Alie kehanete bakarken parmakları kolunun üzerinde gergin bir ritim tutturdu, sanki kelimelerin şekil değiştirip cevaplara dönüşmesini sağlayabilirdi. "Anton'la konuşmalıyız."

İki çift ve bir tek göz ona doğru sallanıyordu, hepsi de genişti.

Omuz silkti. "Bu kehaneti duyan kişi o, değil mi?" Elini kâğıt yerine örümcek tutar gibi cama götürdü. "Belki de yazdıklarından daha fazlasını hatırlıyordur."

"Katılıyorum. Alabileceğimiz tüm cevaplara ihtiyacımız var." Hiçbir fark yaratmasalar bile. Lore bunu düşünmemeye çalıştı. Onları bu durumdan kurtaracak bir açık kapı yoksa dünyadaki tüm cevapların hiçbir anlamı yoktu.

"Delirmiş," dedi Malcolm. "Son derece deli, Yüce Rahip olduğu zamankinden bile daha deli."

Gabe, "İçinden bir gül ağacının büyümesi bunu yapacaktır," diye homurdandı.

"Peki o zamandan beri akli başında bir şey söyledi mi, Papa Hazretleri?" Malcolm'un ses tonunda zehir vardı. "Onunla düzenli olarak konuştuğunuzu biliyorum. Hangi bilgeliği verdi? Yoksa sadece saçmaladı mı?"

Gabe cevap vermedi ama arkasındaki alev daha da yükseldi.

"Başka bir seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum," dedi Alie soğuk bir sesle. Oda daha da soğumuş gibiydi, sanki kış rüzgârı kenarlarını zorluyordu ama belki de bu Lore'un hayal gücüydü. "Başka kime sormamız gerekiyor?"

Malcolm ellerini havaya kaldırdı. "Adamın bize işe yarar bir şey söyleyecek kadar akli kalmadı ve söylese bile yalan söylemediğini nereden bileceğiz?"

"Yapmazdık." Lore alaycı bir yarım gülümsemeyle şakağına vurdu. "Ama kafamın içindeki tanrıça muhtemelen yapardı."

"Ve sen O'na güvenmek istiyorsun?" Gabe'in sesi alçak bir g r lt yd .

"Fazla se ene im yok, değil mi?" Lore cevap verdi.

"Bir tema beliriyor," diye mırıldandı Malcolm karanlık bir sesle. "Güzel.

Deli rahiple konu aca ız."

Kilisenin altındaki nemli ta  koridorlardan geri dönerlerken, Gabe'in yollarını aydınlatan el feneriyle dar ve nadiren kullanılan merdivenlerden yukarı çıkarken plan yapılmıştı.

Gece yarısı, güneş battı ında ve Nyxara Lore'un kafasında en yüksek sesle konuşurken, o ve Gabe gizlice Presque Mort'un bahçesine, Anton'un harap olmuş bedeninin kök saldı ı seraya gideceklerdi. Rahibin söylediklerini duyacaklar, Nyxara'ya karşı  l ecekler ve yarın sabah dördü günah çıkarma odasında bulu up bundan çıkarabildikleri kadar anlam  ıkaracaklardı.

"Peki ya Bastian?" Sorarken bile Lore cevabın ne olacağını biliyordu. Ne olması gerektiğini. "Onun da dahil olması gerekmez mi? Apollius geceleri zayıf d  uyor, bizimle gelip bazı cevaplar alabilir."

Kortejin arkasına geçti ve böylece diğer üçünün kaçamak bakışlar attığını gördü. Kurnaz olmaya bile  alı mıyorlardı. Gayri resmi sözcü Malcolm, "Bu iyi bir fikir değil," dedi. "Eğer dediğiniz kadar ileri gitmi se olmaz."

Artık hepsinde bir tanrının etkisi vardı ve Lore onlara ikiyüzlü demek istiyordu. Ama Malcolm haklıydı. Bastian en uzaktakiydi. Hala. "Geceleri farklı-"

"Hayır." Gabe'in cevabı bir sopa gibiydi, daha fazla soru sorulmasını engelliyordu. Yine de bunu söylerken bile solgunla tı.

Bastian'ın Apollius'a zincirlenmi  olduğu düşüncesi Bastian'a da en az onun kadar ağır geliyor gibiydi.

Lore'a baktı, gözlerinde endişe vardı. "O... yani, nasıl

kötü..."

Onu rahatlatmak istedi. Apollius'un Bastian'ı kendi bedeninden zorla çıkardığını her düşündüğünde hissettiği sonsuz korkuyu ona da bulaştırmak istemiyordu. Ama cehaletin hiçbir faydası olmazdı.

"Kötü," diye mırıldandı.

Gabe titrek bir nefes aldı.

Birkaç adım ileride, Alie'nin dudakları birbirine yapışmış, gözleri tekrar yukarı kaymadan önce yeri bulmuştu. Lore onun babasını, Apollius'un Bastian'ın bedeninde yaptıklarını düşünüp düşünmediğini merak etti.

Belki de Severin'in kaderine karşı görünmek istediği kadar soğuk değildi. Babası olmasa da, zalim olsa da, yirmi dört yıl boyunca hayatının bir parçası olmuştu. Bu düğümleri çözmek zordu.

Tanrılar, Lore'un öz annesi sadece on üç yıldır hayatındaydı, hiçbiri hoş değildi ve o hâlâ bu labirentte nasıl gezineceğini bilmiyordu. Aklına sürekli Gece Rahibesi-Lilia'nın görüntüleri geliyordu, adı Lilia'ydı

-Taş bahçede, ayın altında, ona kaçması için yalvarıyor. Yardım çağırmak için kuyuya bir gül atabileceğini söylüyordu. Orada bekliyor muydu? Her gün toprak zemini kontrol edip buruşuk bir çiçek mi bekliyordu?

Önemli değildi. Lore onun yardımını istemiyordu. Lilia Anton'un bildiğinden fazlasını bilemezdi ve Lore Anton'la uğraşmayı tercih ederdi. Yeraltı mezarlarıyla ve içinde bir daha uğraşmak zorunda kalmaktansa hemen her şeyi yapmayı tercih ederdi.

Nyxara oraya gitmesini istese bile. Özellikle de Nyxara onun oraya gitmesini istiyorsa. Lore kendisine sürekli olarak Gömülü Tanrıça'ya tam olarak güvenemeyeceğini hatırlatmak zorundaydı, her ne kadar büyük ölçüde aynı amaca sahip gibi görünseler de.

Ve belki de bu biraz bahane gibi geliyordu. Ama tutunacağı bir bahaneydi.

Kafasının içinde, iç çekmeye benzer bir şey.

ince dehliz koridorlar açıldı geri yukarı içine

yükselen tavanları ve vitraylı oyuklarıyla kiliseye doğru ilerledi. Gabe Lore'a baktı. "Bu gece."

"Gelip onu görmek ister misin?" diye sordu.

Malcolm ve Alie duymamış gibi yaparak başka tarafa baktılar.

Gabe bocaladı. Gözleri duvara sabitlenmişti, sanki ona bakmak istemiyormuş gibiydi; dövmeli elleri seğiriyordu. "Hayır," dedi sonunda. "Yapamam... hayır."

Ve onu yapamadı.

Gabe son bir bakışla döndü. Merdivenlerin tepesine vardıklarında el fenerinden kurtulmuştu ama pencerelerdeki gün batımı ışığı hâlâ onu alev renkleriyle çiziyor, saçlarını bir fitil gibi aydınlatıyordu.

Malcolm ona ve Alie'ye başıyla selam verdi ve kütüphaneye doğru gittiğini düşündüğü yöne doğru ilerledi. O gittiğinde Lore iç çekti. "Bizi buradan çıkarman gerekebilir," dedi Alie'ye. "Her tarafım döndü."

"Henüz Hisar'a geri dönmeyeceğim, sanmıyorum." Alie'nin dikkati dağılmış gibiydi, Gabe'in gittiği yönün tersine dönerken kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. Lore etraflarına baktı, yönünü tekrar bulmaya çalışıyordu -Alie, panteonun vitray pencerelerinin olduğu koridora doğru gidiyordu, her tanrı için bir tane.

"Nereye gidiyorsun o zaman?"

Alie cevap vermeden önce bir duraksama oldu ve cevap verdiğinde sesinde boğuk bir kıkırdama vardı, kahkahaya ya da hıçkırığa dönüşebilecek bir şey. Gabe'i ateşle yaldızlayan aynı ışık onu ruhani bir hale getirmiş, tam olarak orada değilmiş gibi, içinden geçebileceğiniz bir sis gibi göstermişti. "Dua etmek için. Belki de. Henüz emin değilim."

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Yanık Adalar'daki madenler için fiziksel olarak yeterince güçlü olmayan onaylanmamış Mortem kullanıcıları genellikle idam edilir ve bunun yerine parçalara ayrılırdı. Bu şekilde, zehrin yaşamı uzatan gücü de dahil olmak üzere birçok tıbbi keşif yapıldı, ancak hekimlerin yaptığı en ilginç keşif garip bir şekilde boğazdaydı. Kayıtlara göre, her Mortem kanalcısının ölümünden sonraki dakikalarda ağızlarından küçük bir su havuzu . Diğer element kanalcılarının ölümlerine dair ilk kayıtlar da aynı olguyu kaydetmektedir.

-Kettleburgh Üniversitesi'nden arşivlenmiş raporlar,
Ratharc

Lore'un Kilise'den çıkış yolunu bulması biraz zaman aldı - onu ve Hisar'ı kim tasarladıysa lanet olsun, kolay navigasyona karşı neleri vardı ki? - ve sonunda kapılardan geçip güneydeki yeşil alana çıktığında, güneş ufku yarısına kadar batmış, gökyüzü pembe ve altın rengi parçalarla ikiye bölünmüştü.

Bu gece gerçekten yardımcı olacak mısın? diye sordu Nyxara'ya.

Bahçede, gül kafeslerinde ve yapraklarla dolu çardaklarda yürürken. Neredeyse hiç yağmur yağmamıştı ve güneş çok parlak yanıyor, yaprakların kenarlarını kıvrık ve kahverengi bırakıyor, sarmaşıklar kuruyordu.

Ben sadece yardım etmek istedim. Cevabı zayıftı, hala güneşin ışıklarıyla bağlıydı. Bunu hiç istemedim.

Bu, yani kehanet, Apollius'un tekrar hüküm sürmesi. Bu, Lore'un ölmeyi reddetmesinden kaynaklanan her şey demek.

Öldürülmeyerek size rahatsızlık verdiğim için özür dilerim, diye hırladı Lore, çift Hisar kapısına doğru tepinerek.

Olma, dedi. Bu öyle ya da böyle bitmeli.

Pek rahatlatıcı değildi.

Lore, Bastian'la paylaştığı daireye doğru ilerlerken koridorlar neredeyse terk edilmişti; saray mensuplarının çoğu parti ve sefahat dolu bir geceden önce biraz dinleniyordu. İçlerinde Bastian'ın Aziz Kral olduğunda bu tür şeylerden uzak durmasını garip bulan var mıydı, tacı giydikten sonra da uçarılığına devam etmesini bekliyorlar mıydı diye merak etti. Belki de düşünmüyorlardı. Belki de artık Güneş Prensleri olmadığı ve Apollius'un seçtiği kişi olduğu için onu düşünmek için fazla zaman harcamıyorlardı. Kutsallık onu teslim ettikleri bir kafesti.

Merdivenlerin dibinde durdu, kendini amaçsız hissediyordu. Gece yarısını beklemekten başka yapabileceği bir şey vardı elbette. Kısa bir süre için hücrelere inmeyi, Caius ve Maxon'u kendisi sorgulamayı düşündü. Pek diplomat sayılmazdı ama bu onun işine yarayabilirdi.

Köşeden gelen bir ses. Lore içgüdüsel olarak bir oyuğa eğildi ve duvarla kaide üzerindeki denizkızı heykeli arasında kalan boşluğa kendini itti. Bastian Citadel'deki sanat eserlerinin çoğunu vatandaş ödemelerini finanse etmek için kütüphanelere ve üniversitelere satmıştı ama görünüşe göre bunu hiçbir kütüphane ya da üniversite istememişti.

"Tuhaf, hepsi bu." Tanımadığı bir sestti ama bu pek bir şey ifade etmiyordu. Lore'un saraydaki her küçük soyluyu tanımaya vakti olmamıştı. "Eğer elimde düşman bir İmparatorluktan iki yüksek rütbeli yetkili olsaydı

çatılardan haykırıyor olurdum. Sanki Jax'in bilmesini istemiyor gibi."

"Peki neden yapsın?" Başka bir erkeksi ses, tembel ve ilgisiz. "Bir savaş başlatmak için mi?"

"Savaş çoktan başladı." Yüksek sesle yutkunuyor, diğer konuşmacı ya bir mataradan ya da bir şarap kadehinden içiyor. "Tek söylediğim, onları lanet olası bir patlama için kilitleyip sonra da hiçbir şey yapmamak garip geliyor. Ölüm Cadısı'nın numarasının hepimizi şaşırttığını biliyorum ama gerçekten, planının ne olduğunu merak eden başka kimse yok mu? Ya da sonunda yaşlı August'un yaptığını söyledikleri gibi delirdi mi?"

Lore kaskatı kesildi, kaide ortasına batıyordu.

"Ne düşünüyorsun Amelia?" diye sordu ses. "Kral deli mi, basiretsiz mi, yoksa yönetmekten çok zehirli Kraliçe'yi becermekle mi ilgileniyor?"

Leydi Demonde kocasının gözünün önünden kaçıp kendi yaşındaki insanlarla biraz soluklanmak istemiş olmalıydı. Kendine rağmen Lore onunla biraz gurur duyuyordu.

Amelia'nın sesi yumuşaktı. "Bence Kral her ne planlıyorsa bizim üstümüzde. O ne yaptığını biliyor."

"Küçük kilise faresinden küstah sözler." İlk konuşmacı kıkırdadı. "Ailen ortadan kalktıktan sonra bu dini saçmalıkları bırakacağını sanıyordum, ama bir kez kilise faresi olan her zaman kilise faresidir."

Amelia cevap vermedi. Diğer iki saray mensubu başka bir şey konuşmaya başladılar ve ayak sesleri kayboldu. Lore onların gittiğinden emin olana kadar sıkışık köşede kaldı, sonra tekrar koridora çıktı.

Churchmouse. Kendisinin ve Amelia'nın çocukluk lakaplarının bu kadar benzer olması onu çok etkilemişti. Farklı bir şekilde de olsa, o da din tarafından kullanılmış ve bir kenara atılmıştı.

Denizkızı heykelinin şüphesiz bir çürük bıraktığı kalçasını ovuşturan Lore, başka biriyle karşılaşma riskini göze almak istemeyerek yolun geri kalanını apartmanlara doğru koştu.

Alexis en üst katta görevli Presque Mort'tu.

Hançerlerinden biriyle tırnaklarını temizlerken başını kaldırdı ve altın rengi kaşlarını kaldırdı. "Bütün yolu koşarak mı geldin?"

"Aslına bakarsanız, öyle yaptım." Lore, hem terden hem de Kilise'nin bağırsaklarında biriken sudan ıslanmış olan elbisesini düzeltti. Ne kadar da kraliçe gibi. "Egzersiz önemlidir."

"Umarım kendini yıpratmamışsındır." Yüzlerinden sinsi bir gülümseme geçti. "Nişanlın neredeyse bütün gün odasındaydı. Sadece seni beklediğini varsayabilirim."

Bastian, kilitlenmiş, kafasının içindeki tanrıyla savaşıyordu. Lore zoraki bir gülümsemeyle cevap verdi. "İkinci bir rüzgâr yakalayacağıma eminim."

Lore kapıyı açıp daireye adımını atarken Alexis homurdandı.

Sessizlik, ateşi boğan bir battaniye gibi ağırdı, güneşin ortasındaki fıskiye'nin şırlıtısı bile bir şekilde kesilmişti. Pencerelerin yanında kümelenmiş bitkilerden uzun gölgeler uzanıyor, güneşin düşüşünü takip eden bir iz oluşturuyordu. Nyxara'nın kafasının içinde sessizlik vardı ama bu beklenti dolu bir sessizlikti, dinlendirici değildi.

Lore, Bastian'ın odasına çıkan merdivenleri kuledekilerden çok daha yavaş çıktı. En tepede ne bulacağından emin değildi.

Koridorun sonundaki döner merdiven onu Bastian'ın yatak odasına çıkardı, gözleri loşluğa alışmak için kısıldı. Oda tam bir kaostu. Bir avuç içi yere devrilmiş, kirler fayansların üzerine dökülmüştü. Küçük masa da benzer şekilde devrilmişti, sanki çok sert şekilde itilmiş gibiydi ve bir buket gül tutan vazo şimdi kırık bir çömlek ve yaprak yığınıydı.

Yatağın ayakucuna battaniyeler ve yastıklar yığılmıştı, sanki parçalanmış gibiydiler.

Ve yatakta, kalan çarşafın altında bir top gibi kıvrılmış Bastian.

Sessizce, nefes almaya bile cesaret edemedi, Lore yoluna devam etti.

karmaşanın içinden geçerek yanına geldi. Bastian'üzü kızarmış, gömleği atılmıştı. Şakağından aşağıya doğru uzanan çizik izleri, loş ışıkta bile morarmıştı. Tüm bunlara rağmen ifadesi huzurluydu, çok uzun süredir gergin olan bir bedenin gevşemiş rahatlığı vardı, sanki ağzı saatlerdir bir hırıltıyı tutuyormuş gibiydi.

Hafifçe uzandı ve onun yüzüne dokundu.

Anında uyandı, tüm kasları gergin bir şekilde yataktan kalktı, bir savaş bekliyordu. Lore irkilmemek için savaştı, iradesini kullanarak elini onun teninde tutmak zorunda kaldı. Bastian'ın ondan uzaklaştığını görmesini istemiyordu.

"Kahretsin." Bastian onu gördü, rahatladı. Doğrularp oturdu ve uykudan sakızlaşmış gözlerini sildi. "Beni böyle görmeni istemezdim," diye mırıldandı. "Kaçan bir atın arkasına bağlanmış gibi görünüyorum."

"Kibirli olma." Şu anda bile, ateşi çıkmış gibi kan çanağına dönen Bastian Arceneaux, Lore'un şimdiye kadar gördüğü en haksız güzel insanlardan biriydi. Gözlerini ondan ayırıp harabeye dönmüş odayı inceledi. "Sanırım Apollius bugün iyi oynamadı."

Sesi hafifti ama içindeki acıyı gizleyemiyordu.

O.

"O ," dedi usulca. "O'nu tutabildim...

... günün çoğunda, ama kilitli kalmaktan duyduğu hoşnutsuzluğu gösterecek kadar öne çıktığı zamanlar da oldu." Devrilmiş masayı, kırılmış palmiye saksısından saçılan toprağı büyük bir ihtişamla işaret etti. "Ev bitkilerine yazık oldu. Şuradaki yeni bir yaprak almıştı."

"Eminim iyileşecektir." Lore neredeyse düzeltmesi için Malcolm'u çağırarak ilgili bir şeyler söyleyecekti ki dişlerini sıkarak kelimeleri ağzından kaçırdı. Bastian, Apollius'u kafasının içinde zapt etmekte daha iyi olabilirdi -tabii odasını harap etmeye zapt etmek denebilirse- ama tanrı hâlâ oradaydı ve diğer elemental tanrıların uyanıp kendi gemilerini aldığından bahsetmemeliydi.

Bilge, diye mırıldandı Nyxara. Onu davet ettiğı için pişmanlık duymaya başladı.

geri kalanımız iktidara.

Kelimeler daha büyük bir hikâyenin girişı gibiydi. Ama tanrıça devam etmedi.

Yatağın başucundaki masanın üzerinde mucizevi bir şekilde hâlâ sağlam duran bir şarap şişesi vardı. Bardak yoktu ama Bastian'ın dudaklarında, hasta yatağındaki solgunluğuna rağmen morluklar kadar sert, belirgin mor lekeler vardı. Onunla aynı şeyleri yapıyor, bedenini rüyasız bir uykuya zorlamaya çalışıyordu.

Bastian onun baktığını gördü. "Aşırı düşkünlük," dedi zayıf bir kahkahayla. "Bu bir günah, değil mi? Belki de gidip Gabe'e itiraf etmeliyim."

Diğer adamın adını, onu buraya çekmek için kullanabilecekmiş gibi söyledi. Sanki dilinde hissetmek için bir bahane istiyordu. Sadece üç parçadan bir bütün oluşturuyorlardı ve biri hep eksikti.

Lore usulca onun yanındaki yatağa oturdu; o da yer açmak için yana kaydı ama birbirlerine değmeyecek kadar değil. Gabe'den hiç bahsetmedi. "Şimdi de rüya mı görüyorsun?"

Elini kaldırdı, yorgun bir ifadeyle yüzünü tekrar ovaladı. "Sadece bir kez," diye cevap verdi. "Ama çok uzun zaman oldu. Birlikte her kanallık yaptığımızda garip rüyalar görüyordum ama patlamadan sonrasına kadar tutarlı bir rüya görmemiştim." Yorgun gözleri başka tarafa kaydı. "O gün bir girip bir çıkıyordum. Çoğunlukla O'ydu ama yine de oradaydım."

Sen bir harikası. Bilincini kaybetmeden hemen önceki o fısıltıyı hatırladı.

Bastian titredi ve bunun gün boyu süren kavgadan kalan bir ürperti mi yoksa bir anı mı olduğunu anlayamadı. "O rüya o kadar korkunçtu ki bir tane daha görmek istemedim."

Bir süre sessizlik içinde oturdular. Bastian'ın eli kararsızca onunkinin içine girdi.

Bu adamı kararsız görmek ona acı veriyordu. Bu kadar güçlü bir şey zihnini ele geçirmeye çalışırken, onun küçüldüğünü, varlığının zayıfladığını görmek ona acı veriyordu.

Ve bu hareket ona Apollius'un Bellegarde'ı öldürmeden hemen önce söylediklerini hatırlattı. Karımı seviyorum. Anton ve onu takip edenlerin Lore-Nyxara'yı bu denklemin bir parçası olarak istemedikleri açıktı ama Apollius istemiş gibi görünüyordu.

Peki Bastian'ın ona duyduğu aşkın ne kadarı kendisine, ne kadarı Tanrı'ya aitti? Bastian'ın karşılık verdiği sevginin ne kadarı ona, ne kadarı Gabe'e aitti?

Sen tamamen kendine aitsin, dedi Nyxara. Bir yankı, tanrıçanın Lore'a Mortem sızıntısında söylediği bir şey. Ama onun adına konuşamam.

Lore yanağının içini sertçe ısırdı.

Bastian pencereden dışarı, karanlığa baktı. Sesi ince, kırılgan ve bitkin olmasına rağmen, "Kalkmalıyım," dedi. "Tamamen berrak birkaç saatimi boşa harcamak istemiyorum." Ama yataktan kalkmaya çalışırken bile yüzünü buruşturdu, yüzü daha da solgunlaştı ve şakağındaki çizikler daha da belirginleşti.

"Hayır." Eli omzundaydı, onu geri itiyordu. Öncekinin bir yankısı, onu kendine bakmaya, bedenini ya da zihnini yorup yıpratmamaya zorluyordu. "Gerçekten dinlenmek için biraz zaman ayır. Zaten geceleri yapabileceğin pek bir şey yok."

"Ben Aziz Kral'ım." Ona yorgun bir gülümseme verdi. "İstediğim her şeyi yapabilirim."

"Kızarmış ölü gibi görünmeden yapamazsın." Terli saçlarını geriye doğru itti. "Senin sürekli kibirine kapılmamaya çalışıyorum ama muhtemelen kimsenin seni böyle görmesi iyi bir fikir değil."

Bunun üzerine bir iç çekiş ve gözlerini devirerek söndü. "Sanırım olmaz. Onlara kudretin nasıl düştüğünü göstermek istemem."

Birinin onu bu kadar küçülmüş görmesi fikri, özellikle de koridorda kulak misafiri olduğu konuşmalardan sonra, midesini bir korku kapladı. Her şey çok istikrarsızdı, bir kırılma noktasında duruyordu. Tutunacak sağlam bir şey yoktu ve kimse onların zayıflıklarını bilemezdi.

Bastian'ın eli tekrar yanağına geldi ve Lore kendine rağmen onun dokunuşuna eğildi. "Kalacak mısın?"

"Yapamam." Elini kendi eliyle kapatıp kucağına indirdi. "Benim... ilgilenmem gereken şeyler var."

Ne gibi şeyler olduğunu sormadı. Sormak istiyordu ve onun söyleyemeyeceğini biliyordu, çünkü bunun kafasındaki tanrıyla bir ilgisi vardı, güneş ufkun arkasında beklerken düşüncelerinin arkasında bekliyordu.

Bastian sadece bir kez başını salladı, sonra yastıklarına yaslandı. "İyi şanslar o zaman."

Lore başıyla onayladı, gözlerinde yine o cehennemî karıncalanmayı hissetti. Karıncalanma sıvı bir şeye dönüşmeden önce hızla ayağa kalktı. "Uyumaya devam et."

"Denerim." Ama gözleri çoktan odaklanmamaya başlamış, göz kırpmaları uzamıştı.

Lore tekrar ağlamaya başlayamadan gitti.

Saatler sonra, gece yarısına dakikalar kala, Lore dairenin kapısından sıvıştı.

Kapının dışında bir muhafız bekliyordu ama karanlık koridorda ne Alexis ne de başka bir keşiş vardı. Lore'un elinde bir partiye katıldığına, Kral'ın kendini kötü hissettiği için yattığına dair bir hikâye vardı ama görünüşe göre buna ihtiyacı yoktu.

Hediye atlar ve ağızlar falan. Dışarı çıktığını ne kadar az kişi görürse o kadar iyiydi. Gabe muhtemelen onları gece boyunca uzak tutmak için bir emir vermişti.

Lore koridorlarda ilerlerken koridorlar karanlık ve ıssızdı, tam da beklediği gibi. Hisar'da gece yarısı partiler ve buluşmalar için ayrılmıştı ve bu tür şeyler genellikle yürüyüş yollarından ziyade kişinin kendi odalarında gerçekleşirdi. Yanından geçtiği birkaç çift ve grup onun gölgeler arasında dolaştığını fark edemeyecek kadar dalgındı. Bu ona yeraltı mezarlarına gitmeyi düşündürdü.

Bastian'ın koridorlarda devriye gezen kanlı ceketliler bir şey düşünmesin diye onu nasıl öpüyormuş gibi yaptığını tekrar hatırladı.

Bu oydu. Bastian ve Bastian baş başa, dudakları Bastian'ın dudaklarına sürtünüyor, istediğinde sahte öpüşmelerinin gerçeğe dönüşebileceği bir an.

Tanrılar, endişelenmesi gereken son şey bu değil miydi? Apollius'u ve Nyxara'yı kafasından çıkardıklarında, hangi duyguların kendilerine ait olduğunu ve hangilerinin oraya yerleştirildiğini, tanrıların yaptıklarına karşı ne istediklerini tartabilirlerdi. Üçünün de.

O kadar basit değil, dedi Nyxara.

Kapa çeneni, diye cevapladı Lore.

Yaldızlı koridorlardan, sanat ve zenginlikle dolu odalardan geçti. Eskisinden daha az doluydular, gerçi Bastian'ın devasa zenginlik uçurumlarını dengeleme çabaları Apollius beynini daha fazla kazdıkça azalmıştı. Lore, Tanrı'nın ellerinden lal taşları damlayan bir ikonanın yanından geçerken kaşlarını çattı. Hayatın, günün ve her şeyin tanrısının yoksulluk içinde ölen insanları umursamaması onu şaşırtmamalıydı. Gerard Arceneaux'ya itaat ve ceza hakkında konuşan ama etrafındaki insanlarla ilgilenmekten hiç bahsetmeyen Tanrı buydu.

Sonunda çift kapıyı iterek güneydeki yeşil alana girdiğinde ruh hali inkar edilemez derecede bozuktı. Nöbetçi Presque Mort ona sadece başını salladı, yönüne bakmadı bile. Gabe onu beklemelerini söylemiş olmalıydı; Lore muhtemelen yazın ortasında uzun siyah bir pelerinle Hisar'da dolaşan tek kişinin kendisi olduğunu düşündü.

Yine de Gabe'in Bastian'la onun dairesindeki korumayı uzaklaştırıp buradakini uzaklaştırmaması garipti.

Lore bunu düşünmek için fazla zaman kaybetmedi. Sağa döndü ve alacakaranlıkta çürümüş çimenlerin üzerinden Presque Mort'un bahçesini çevreleyen demir çite doğru aceleyle ilerledi. Kilit açıktı ve

Pelerini arkasında dalgalanırken kapıdan sessizce süzüldü.

Ay dolunaydı ve parlaktı, toprağın üzerine dağınık gölgeler düşürüyordu. Sıcak ve yağmursuzluk yüzünden yeni çiçekler açmamıştı, bu yüzden bahçenin çoğu hâlâ ayın gecesinden kalma yanmış kabuklardan oluşuyordu. Gece havasında suçlayan parmaklar gibi sivriliyorlardı, gümüşü ışıktaki tuhaf bir şekilde uğursuzdular.

Lore köşedeki seraya giden kıvrımlı yolları takip ederken kendi gölgesi de onlarınkine katıldı. Kuyunun yanından geçerken gözlerini ileriye dikti ve kuyuya bakmayı reddetti. Neyse ki üstü örtülüydü, Presque Mort sızdıracak Mortem kalmadığını keşfettikten sonra küçük Apollius heykelinin bulunduğu kapağı yerine yerleştirmişti. Malcolm bu öğleden sonra küçük bir güneş tutulması olduğunu söylemişti; kontrol etmek için buraya gelen olup olmadığını merak etti.

Avuçlarını uyluklarına bastırarak ortasındaki koyu gri yıldızı gizledi. Taş gülleri kırıp onları toza çevirdiği o günden beri içinden hiçbir Ölümün sızmasına izin vermemişti. Lore ölümün gücünü kontrol altına almakta bu kadar iyi olmasının ne anlama geldiğini düşünmek istemiyordu. Sanki bunun için yaratılmış gibi, çoğu gün aklına bile gelmiyordu.

Nyxara kafasının içinde sessizliğini korudu.

Taştan çiçek sıraları kül ve isle kaplanmıştı, yangın çoktan geçmiş olmasına rağmen yanık kokusu yayılıyordu. Nihayet sera ileride belirdi. Cam duvarların arasından titrek tek bir ışık parlıyordu.

Lore kapüşonunu indirdi ve içeri adım attı.

Sera en son buraya geldiğinde olduğu gibi doluydu. Kahverengileşen bitkilerin saksıları, çiçek açamayacak kadar yetersiz beslenmiş cılız dekoratif ağaçlar. Arkalarında bekleyen şeylerden dikkatlerini dağıtmak için çöpler yığılmıştı.

Lore titreyen ışığa doğru ilerlerken ağaç dalları kollarına battı. Aydınlatıyordu

olması gerekenden daha fazla, doğal olandan daha uzağa uzanıyordu.

Ateşin gücü. Hestraon Gabe'in kafasındaydı, Nyxara'nın ya da Bastian'ın kafasındaki Apollius kadar güçlü değildi ama oradaydı.

Rahip Exalted seranın arka tarafında bir gölge sütunuydu ve Presque Mort siyahı giysileriyle cam duvara yaslanmıştı. Göz bandı kadına dönüktü ve kadın yaklaşırken gözünün tamamını göstermek için ona doğru dönmedi, tüm dikkati yere kök salmış zavallı yaratığa odaklanmıştı.

Daha da kötüleşmişti. Anton'un içinden açan güller, bahçenin geri kalanıyla korkunç bir tezat oluşturacak şekilde geliyordu. Sol gözünün yara bere içindeki göz çukurunda yeni bir tomurcuk açmış, yanık alnının akan derisine sürtünüyordu. Dikenler kollarını parçalamış, arkalarında kurumuş kan bırakmıştı ve daha fazlası derinin hemen altında, en ufak bir hareketle kopmaya hazır bir şekilde dışa doğru baskı yapıyordu.

"Ve işte tanrıça geliyor." Sesi parçalanmış gibiydi, sanki kollarındaki dikenler boğazında da bekliyordu. "Altıda iki, ziyarete geliyor. Bu zevki neye borçluyum?" Korkunç, yırtıcı bir kahkaha, harap olmuş boğazından kopup geldi. "Sadece bir tane olması gerekirken altı kırık, hırpalanmış fincan. Döngü şimdi başladı. Aldığın şeyi geri veremezsin, O buradayken olmaz. Tanrılık uyum sağlar."

"Cevabımız bu gibi görünüyor." Gabe'in sesi sertti. Hâlâ ona bakmıyordu. "Bunu tersine çevirmenin bir yolu yok."

"Oh, şimdi de tersine çevirmek mi istiyorsun?" Anton hırladı. Ağzının bir tarafı bükülmüş, dikenli bir sap tarafından kancalanmıştı. Her konuştuğunda yere kan ve tükürük damlıyordu. "Başına bunun geleceğini biliyordum, Gabriel Remaut, bir hainin oğlu. Seni kurtarmaya, kutsal kılmaya, ölümden başka bir güç tanımayacağın bir yere getirmeye çalıştım. Ve sen bunu böyle ödüyorsun."

Ben mi? Ona borcunu ödemek mi? Gömülü Tanrıça'nın kendisinden sonra en hain tanrının avatarı olman ne kadar da uygun." Tek gözünü Lore'a doğru çevirdi. "Artık o kadar da gömülü değil, değil mi?"

Lore'un ensesindeki sinirler karıncalandı. "Ne demek istiyorsun?"

Anton gülümsedi ya da kadar gülümsedi. "Neden gidip öğrenmiyorsun?"

"Bu o işe yaramaz." Gabe dedi. Onun ses yalanlandı yine de. Bu acı vericiydi ve bunun bitmesini istiyordu. Lore anlayışlıydı ama yapabilecekleri bir şey olmadığını, kaderin açamayacakları mühürlü bir mezar olduğunu kabul edemezdi. Omuzlarını dikleştirdi ve güller ve sarmaşıklar içindeki adama dik dik baktı. "Tanrıları... onları farklı gemiler için bekletmenin bir yolu olmalı. Daha iyileri, daha uygunları. Elbette onları daha önce bulundukları yere geri gönderebiliriz.

hiçbir şeye zarar vermez."

"Bir tanrıya hiçbir şey yaptıramazsın kızım," dedi Anton. "Kehanetimi okudun, değil mi? Görebiliyorum. Ben mangalların kutsal dumanını solurken, göklerin açıldığını ve O'nun ışığının parladığını gördüğümde Apollius'un bana söylediği sözleri okudun." Pek de hoş olmayan gülümsemesi genişledi ve ağzından yere kan damladı. Ya da belki artık bir gülümseme değildi. Belki de artık bir yüz buruşturmaydı. "Hepsini okudun."

Bu konuda bir şey tam bir gerçek olarak okunmadı. O ritüel geceyi tekrar gözden geçirdi, unuttuğu bir şey olup olmadığını, ağzından kaçırmış olabileceği bir şey olup olmadığını anlamaya çalıştı.

Nyxara kafasının arkasında sessiz bir bekleyiş içindeydi. Bu, hakkında konuşamadığı şeylerden biri olmalıydı.

"Ne olmuş yani?" Kollarını kavuşturdu ve eski rahibe bakışlarını yoğunlaştırdı. "Öylece arkamıza yaslanıp panteonun bizi ele geçirmesine izin mi vereceğiz?"

"İşler döngüler içinde hareket eder," Anton dedi, gerçekten değil bir

Cevap ver. "Ve tüm güce sahip olmanın birden fazla yolu var, her şey Fount'tan sızdı. Yine de sen, güzel tanrıça-kız, her zaman olduğun gibi bir karmaşasın. Seninle birlikte net göremiyor."

Lore kaşlarını kaldırdı. "Benden tekrar kurtulmaya mı çalışacaksın? Artık köklerin olduğuna göre zor olabilir."

O hırıltılı, göz yaşartıcı kahkaha. Anton cevap vermedi.

Ama Lore'un akli bir şeye takılmıştı, bilinçaltındaki çalkantılar sonunda işe yarar bir anıyı ortaya çıkarmıştı. O gece, bahçe etraflarında yanarken Anton, Apollius'un Lore'dan ismiyle bahsettiğini söylemişti. Ama okudukları kehanette ondan hiç söz edilmemişti, tanrılar dışında hiçbir isimden bahsedilmemişti.

Ve parşömenin altında Malcolm'un okuyamadığını söylediği işaretler vardı...

Lore Gabe'in elini tuttu ve onu seranın ana bölümüne doğru çekti. Gabe çekişine karşı koymadı ama Lore dönüp yüzüne baktığında kafası karışmıştı. "Gidip kehanete tekrar bakmalıyız."

Kaşları çatıldı. "Bunun ne olacak ki?"

"Kaçırdığımız bir kısmı olmalı. Bazı yeni bilgiler. Hepsini okumadık."

Kendi fikrini savunmak zorunda kalmayı bekliyordu ama Gabe şaşırtıcı bir şekilde onun sözüne inanmış görünüyordu. Başını salladı, sonra omzunun üzerinden Anton'a baktı. "Bize söyleyecek bir şeyi olduğunu sanmıyorum."

Bu neredeyse bir itiraftı. Anton işe yaramazdı. Hâlâ burada olması için bir neden yoktu.

Gabe'in omzunun ötesinde, eski Yüce Rahip'in seğirdiğini ve ağzından daha fazla kan aktığını gördü. Gözleri parlıyordu, ay ışığında sağlam değildi. "O kehanette başka bir şey yok," diye homurdandı, öne doğru gerinerek. "Hepsini okudun. Sen lanetlendin."

Lore Gabe'e baktı. "Bu daha fazlası olduğunu doğrulamak için iyi bir sebep."

Anton hırladı, büyüyen güllerin arasından çıkmaya çalıştı

bir hayvan gibi üzerine geliyordu. Adama karşı duyduğu derin ve köklü nefrete rağmen, sempati kalbini sıkıştırdı.

Gabe eski akıl hocasına bir süre daha baktı, ağzı dümdüzdü, boynundaki tendonlar belirgin ve gergindi. Sonra döndü ve seradan dışarı çıktı.

"Gabe," diye mırıldandı Lore. "O değil... sen..." Kelimeleri söylemeye bir türlü cesaret edemiyordu. Gerçekten yaşamıyor. Onu bu sefaletten kurtarmalısın.

Hecelemesine gerek yoktu. Gabe' mavi gözleri kapandı; başı aşağı eğildi ve yüzünü ay ışığından gizledi. "Yapamam," diye fısıldadı. "Sana söylemiştim. O..."

Ve şimdi kelimeleri söylememe sırası ondaydı ama Lore onları biliyordu. En azından şekillerini. Gabe'den geriye kalan tek baba oydu.

Bununla birlikte seradan çıktılar, Anton'un hırlama sesleri ve yerdeki kan izleri onları takip ediyordu.

OTUZUNCU BÖLÜM

Gerçek, teselli olduğu kadar yaradır da.

-Miroşan atasözü

Lore ve Gabe gecenin içinden hayalet gibi süzöldüler. Dolunay ve olması gerekenden daha parlak olan ay, bahçeden çıkıp yeşillikler arasında koşarlarken yollarını aydınlatıyordu. Sonra Kilise'ye girdiler, koridorlar derin bir karanlığa gömülmüştü, koridorlar dehlizlere doğru daraldıkça gölgeler köşelerde yoğunlaşıyordu.

Gabe bir meşale daha yapıp karanlık merdivenlerden inmeye başladı. Artık nereye gideceklerini biliyorlardı, doğruca Anton'un kehanetinin bulunduğu kapıya yöneldiler. Lore kilidi açtı, bu sefer daha hızlıydı, sanki duvardaki Mortem onu tanımış gibiydi.

İçeride, kürsüde, cam kubbede. Daha önce yaklaşmamıştı ama şimdi, uyuyan bir kurda gizlice yaklaşan biri gibi aynı korkuyla yaklaştı.

Parşömenin aniden pençelerini çıkarıp üzerine atlayacağına dair duyduğu mantıksız korku yatışınca Lore olabildiğince yaklaştı ve gözlerini kısarak Gabe'in el fenerinin camda yarattığı parıltıya . Kehanet süslü, deşifre edilmesi zor bir yazıyla yazılmıştı. O kısım Auverrani dilinde olmasına rağmen Malcolm'un onu bu kadar net okuyabilmesi gerçekten büyük bir başarıydı.

Adamın okuduğu kısmı tekrar karıştırdıktan sonra, kitabın altındaki o garip satırlara geldi

parşömen. Döngüler ve girdaplar, düz çizgiler ve köşeli şekiller. Onlara doğrudan bakmazsa, görüşünü yana doğru zorlarsa, böylece sadece gözünün köşesinde kalırlarsa, neredeyse sembollere dönüşüyorlardı, ama bunun dışında, onlara hiçbir anlam veremiyordu.

Camı kır. Daha iyi görmek istiyorum.

Nyxara yaklaşık bir saat sonra sessizliğini bozdu. Bu gece sesi daha zayıf çıkıyordu ve Lore bunu iyiye işaret olarak kabul etti. Parşömeni okumak tanrıçanın Apollius hakkında net bir şekilde konuşmasını engelleyen bağları gerdiyse, bu doğru yönde ilerledikleri anlamına geliyordu.

Cam kubbe altındaki kürsüye sıkıca tutturulmuştu; Lore ittiğinde yerinden oynamadı. "Bu şeyi açmak için yeni keşfettiğin ateş gücünün bir kısmını kullanabilir misin?"

Gabe'in kaşları kalktı ama onun yanında durdu, kollarını göğsünde kavuşturmuş kehanete bakarken kaşlarını çattı. "Parşömenin yanıcı olduğunun farkında mısın?"

"Son derece, evet."

"Ve tüm bu ateş tanrısı oldukça yeni olduğumu?"

Bu konuda şakalaşabilmeleri gerçeküstü bir şeydi. Başa çıkmalarına yardımcı olan her neyse. "Sana inanıyorum. Mortem ile bir şeyleri taşla çevirmekten çok daha zor olamaz. Sadece..." Elini bardağa doğru salladı. "Kenarlarına ateş tut ve erit ya da başka bir şey yap."

Gözü neredeyse başının arkasına yuvarlanacaktı ama Gabe camın taşla kaynaştığı yeri incelemek için eğildi ve uzun siyah kollarını yukarı itti. "Ben böyle bir şey denemedim," diye uyardı. "Aslında bunu kullanmaktan tamamen kaçınmaya çalıştım."

Lore bunun için çok geç olduğundan emindi ama söylemedi.

Mavi gözlerinden biri kapandı. Gabe burnundan derin bir nefes aldı ve ağzından verdi. Parmaklarını yavaşça taş ve camın birleştiği yere koydu.

Önce hiçbir şey. Sonra bir vınlama.

Ne beklediğinden emin değildi; belki de Gabe'in parmak uçlarından alevler fişkırıyordu. Onun yerine gördüğü şey, cam kubbenin kenarından sızan, köz çıtırtılarıyla parlayan turuncu ipliklerdi.

Daha önce, Alie parmağını eğip rüzgârı çağırdığında, Lore gördüklerinden çok hissettiklerine dikkat etmişti. Belki daha dikkatli olsaydı, havayı şekillendirirken pırıl pırıl parlayan başka iplikler de görebilirdi. Mortem ve Spiritum gibi ama daha ince. Daha az içgüdüsel.

Yumuşak bir cızırtı sesi, bir patlama, yeraltı soğuşunda uzun süre kaldıktan sonra sıcaklığın saldırısıyla çatlayan cam.

Gabe ellerini hızla kaldırarak yumruk yaptı. Ateş iplikleri söndü.

"Kahretsin." Lore'un gözleri kocaman açılmış, meraklı bakışları adamın parmaklarına sabitlenmişti.

Gabe ellerini ileri geri hareket ettirerek, artık kırılmış olan cama ve altındaki kehanete dikkatle baktı, sanki parşömenin her an alev almasını bekliyormuş gibiydi. "Elimizden geliyorsa bu güçlerle uğraşmamalıyız," dedi kendini azarlarcasına. "Onları engellemek için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız."

"Umarım bu bize bunu nasıl yapacağımızı söyleyebilir," diye mırıldandı Lore, parşömeni almak için kırık kubbeye doğru dikkatlice uzanırken. Geç de olsa Malcolm'un el yazması eldivenlerinden bir çift istemişti. "Umarım bu bize tanrıların birkaç yüzyıl daha geri çekilmesini nasıl sağlayacağımızı söyler."

"Ya da süresiz olarak," diye mırıldandı.

Sesindeki acı Lore'un içini parçaladı. Lore'un hayatı, kolay inancın büyümesi için gerekli boşlukları bırakmamıştı. Ama Gabe'inki bırakmıştı. Gabe inancı her şeyi haline getirmişti ve şimdi ona beklemesi, umut etmesi öğretilen tek şeye karşı çalışıyorlardı.

İnancınız yandığında geriye ne kaldı? Yeni büyümeyi teşvik edebilecek türden bir kül mü bıraktı, yoksa sadece

Çorak topraklar mı?

Kehanet onun ellerinde parçalanmadı. Parşömeni çekip çıkardığında yere küçük cam parçaları yağdı ve Gabe'in meşalesinin ışığında parıldadı. Lore parşömeni gözlerinin önünde tuttu ve altındaki anlamsız karalamaların okuyabileceği bir şekle dönüşmesini bekledi.

Yapmadılar.

Bunu doğru yapıyor muyum? diye sordu kafasının içindeki tanrıçaya.

Nyxara'nın cevabı geldiğinde, . Bırak beni.

Sadece iki kelime, ama Lore'un sinir sistemini bir zehir gibi sardılar, az heceye çok fazla anlam sığdırdılar. Bırak öne çıksın. Kontrolün onda olmasına izin ver.

"Hayır." Lore bunu yüksek sesle söylediğini fark etmedi, ta ki Gabe'in başı ona doğru dönene, mavi gözleri kısılana ve eli göğüs kemerindeki hançerin kabzasında olana kadar. Dudaklarını birbirine bastırdı, böylece kelimelerin geri kalanı sadece zihninde kaldı, onu korkutmak istemiyordu. Farklı olduğunu söylemişti. Apollius'un yaptığını istemediğini söylemişti-

Bilmiyorum, Lore. Sesi çok yorgun geliyordu. Seni ele geçirmek istemiyorum. Ama o senaryo çok eski ve dördümüz arasında onu okuyabilen bir tek ben varım.

Dördümüz. O, Nyxara, Gabe ve Hestraon, Gabe'in kafasının içinde bir yerlerde. Lore yutkundu. Hestraon senin gibi mi? Konuşuyor mu?

Hayır, dedi Nyxara, kelimenin altından bir yas akımı dolanıyordu. Gittiklerinde hepsi çok çabuk yok oldular.

Lore bunu da sormak istedi ama kafasının içinde bir kıvılcım, bir acı vardı. Buna karşı dişlerini sıktı ve Nyxara'nın bağlarına dayandığını, daha fazla bir şey söyleyemeyeceğini biliyordu.

Bu yüzden gevşedi ya da gevşemeye çalıştı, topuklarının üzerine geri yerleşti, sıkı sıkıya kapalı gözlerinin etrafındaki kasları yumuşattı.

Çene. Bunu nasıl yapacağım?

Sadece dövüşmeyin, dedi Nyxara ve sonra tanrıça ileri atıldı.

Korkutucu bir şekilde, nahoş bir his değildi. Uzun bir günün ardından uykuya dalmak, vücudunun bir şiltenin içinde erimesine izin vermek gibiydi. Lore'un düşünceleri bulanıklaştı ve körleştı ve odayı hâlâ görebiliyor olsa da -taş duvarlar, kırık camlar, elindeki kehanet ve arkasında, bir şeylerin yanlış olduğunu biliyormuş gibi ona bakan ama ne olduğunu anlayamayan Gabe- her şey bulanıktı ve hareket ettiğinde izler bırakıyordu, çizgi çizgi boya veya kuyruklu yıldız yanığı. Biraz Mortem'e kanalize olmak gibi hissetti, kanının akışı yavaşlıyor, katılaşıyor; teni soğuyordu.

Belirgin bir çabayla önündeki parşömene, alttaki kıvrımlı çizgilere odaklanmayı başardı, ancak gözleri bu bedende ikincil bir çift haline gelmişti. Görüşü çatallandı, tekrar bir araya gelmeden önce bölündü.

Ve sayfadaki semboller çözüldü.

Bunlar kelime değildi, en azından Lore'un okuyabildiği bir dilde değildi-Nyxara bunun kadim olduğunu söylemişti ve Lore ne yazık ki sadece Auverrani'yi okuyabiliyordu, bir tutam da Caldienan. Ama semboller kelime olmasa da yine de ne anlama geldiklerini biliyordu, Nyxara'nın anlayışı kendi anlayışı haline gelmişti.

Lore anahtardır, katalizördür, tohumdur. İhtiyaç duyulan kişi; diğerleri yer tutuculardı. Tanrısallığın yankısı onda başlar, sonra kök salar.

Annesi ona kıyametin tohumu demişti. Kaosun büyüdüğü, adıyla anılan toprak. Ve yer tutucular: Bu Gece Cadısı anlamına geliyor olmalı. Gömülü Gözcü'nün obsidyen mezara gönderdiği ve oradan bir şeyleri eksik olarak çıkan diğerleri. Daha küçük kaplar, onun gibi bunun için yaratılmamışlar.

Dahası da vardı. Diğer tanrılar onların gücüne girerse, sonsuza dek yaşamak isteyen kişi hepsini tekrar öldürmelidir, çünkü gerçek ölümsüzlük sadece

Fount'un tamamını tutar. Güç de aynı şekilde yapılır ve bozulur ve paralel hayatlar yaşayanların içi boşaltılır.

En çok önemseyen üç kişi arasında bir seçim yapılmalıdır. Yardım, kaçılan yerden gelecektir. Birileri kırılanları onarmalı.

Kehanetin bu şifreli son kısmı, sanki farklı bir varlık tarafından aktarılmış gibi, ilkinden farklı okunuyordu. Anton Apollius'la iletişim kurmuştu; ya başka bir şey de sızmışsa? Kanayan Tanrı'nın egemenliğini istemeyen bir şey? Başka bir bilincin kalıntısı, Anton'un bu sembolleri karalarken anlamadığı bir şey.

Nyxara öne çıktığı kadar hızlı bir şekilde geri çekildi, denize doğru çekilen bir gelgit gibi. Lore nefes nefese kaldı, dizlerini sert taşa vurdu ve soğuk, bayat havayı ciğerlerine çekti.

Hiçbiriniz güvende değilsiniz. Nyxara'nın sesi korkutucuydu ve korkmuş bir tanrı dehşet vericiydi. Bu sefer hepsini istiyor.

"Ne demek istiyorsun?" Lore kırılğan haliyle yüksek sesle konuşmayı tercih ederek sordu ama Nyxara cevap vermedi. Burada zamanı söylemek imkânsızdı ama şafağa yaklaşıyor olmalıydılar, Nyxara'nın hislerini uyuşturuyor, sesini kısıyordu.

"Onunla mı konuşuyorsun?" Gabe zamiri bir lanet gibi söyledi. Bu ona haksızlıktı, gerçekten. Onun da beyrinde yaşayan bir tanrı vardı.

Lore onun kabalığı hakkında yorum yapmamayı tercih etti ve başıyla onaylarken ağzını sildi. Şimdi zamanı değildi.

"İşe bir şey var mı?" diye sordu.

"Dürüst olmak gerekirse emin değilim." En çok önemseyen üç kişi arasında bir seçim yapılmalıdır. Kaçılan yerden yardım gelecektir.

Birisi bozuk olanı düzeltecekti, ama o kadar çok şey vardı ki kırılmış.

Parşömen Lore'un yere düşürdüğü yerdeydi.

Gabe onu , üstünkörü bir inceleme yaptı ve kaideye geri koydu. Hiç de kötü görünmüyordu.

Yine de Lore suratsızca ona baktı. "Malcolm ona eldivensiz dokunduğumuzu öğrenirse bizi öldürür."

"Sanırım Malcolm umursamayacak kadar meşgul." Gabe odanın kapısına doğru döndü. "Gel bakalım. Yakında sabah olacak."

Lore odayı tekrar mühürledi ve cam kubbenin dağınıklığını yerde bıraktı. O ve Gabe merdivenlerden yukarı çıkıp sessizce dehlizlere doğru ilerlediler, daha önce olduğu gibi hızlı hareket ediyorlardı. Zayıf sabah ışığı Kilise'nin vitray pencerelerinden süzülüyordu.

Kehanetten bir tür af dilemeyi ne kadar çok istediğini fark etmemişti, ta ki bunu elde edene kadar... İlim soyut olarak kendi yükselişinin diğer herkesin yükselişine neden olduğunu, yaşamının tanrıların güçlerinin kendisinde ve verdiği insanlarda yeni ev sahipleri bulmasına izin veren bir geçit olduğunu biliyordu. O zamanlar ve şimdi yakın tuttuğu insanlar. Hayatlar paralel yaşadı.

Bencil, bencil, bencil.

Bunun kötü bir şey olduğunu sana kim öğretti? Nyxara'nın sesi neredeyse kızgındı.

Tabii ki bu kötü bir şey. Lore dişlerini çenesinde sıktı. Tabii ki kötü, sadece benim değil herkesin düşeceği anlamına geliyorsa. Ben büyük bir kayıp değilim.

Her bir insan büyük bir kayıptır, diye hırladı Nyxara kafasının içinde. Hiç kimse daha az değildir. Bu terazideki değişiklikleri değiştirmek için her zaman birden fazla kişi gerekir, bu kişi bir tanrı olsa bile. Kendi bencilliğini başkasının sırtına yüklemesine izin vermeyin.

Gabe panteonu tasvir eden pencerelerin bulunduğu koridordan aşağı döndü. Nyxara'nın gelen parıltı, önündeki zeminin çürük görünmesine neden oldu. O mor-siyah-mavi ışığın içine adım atmak Lore'un teninde güneşten sonra gelen gölge gibi rahatlatıcı bir etki yaratıyordu.

Başka bir yol bul. Bir duraksama, bir sonraki sözleri neredeyse hiç algılamadı, gece yerini tamamen gündüze bırakırken hiçbir şeye dönüşmedi. Bul beni. Catacombs, Lore.

Sonra Nyxara gitti.

Lore ve Gabe, alışılmadık derecede ıssız Kilise'de ilerlerken kimseyi görmediler. Belli ki bu durum Gabe'e konuşmanın güvenli olduğunu hissettirmişti. "Sanırım kehanetin geri sana bunu nasıl durduracağını söylemedi." Yenilgisini gizlemeye çalışmıyordu. Omuzları eğri bir çizgiydi, saçları pencerelerin renkli ışığında dağılmıştı.

"Pek sayılmaz." Ama ona bir şeyler anlatmıştı - sondaki, gücün yaratıldığı ve yaratılmadığı ile ilgili kısım. Ölümsüzlük isteyen birinin yükselirken diğer tanrıları nasıl öldürmeye çalışacağı hakkında.

"Bana gitmeniz gerektiğini söyledi," dedi Lore, aniden kendinden emin bir şekilde. "Hepiniz... yeni bir güç belirtisi gösteriyorsunuz. O kehanete göre eğer tüm tanrılar yeniden dirilirse, gerçek ölümsüzlüğü isteyen kişi onları öldürmek zorundaydı. Bu Apollius olmalı, değil mi?"

"Bu hiç mantıklı değil."

"Bunların hiçbiri değil! Tanrılığın ölümsüzlükle eş anlamlı olmadığını biliyoruz; yoksa neden geri dönsün ki? Bunca yıldır Parlayan Diyar'da yaşıyordu ya da en azından bir yerlerde yaşıyordu ve şimdi geri dönmeye mi karar verdi? Burada istediği bir şey olduğu için değilse neden?"

"Her zaman geri döneceğine söz verirdi." Ama Gabe kuşkulu görünüyordu. "Her zaman krallığını yeniden kuracağını söylerdi."

"Ama bu ne anlama geliyor, Gabe?" Lore ellerini havaya kaldırdı. "Ya her zaman O'nun ölümsüzlük teklifiyle ilgiliyse ve sadıklarla hiç ilgili değilse? Ya her zaman sadece O'nun istediğiyle ilgiliyse ve diğer herkesi lanetlediyse?"

Bu gerçeğin kalbinin derinliklerinde yandığını hissedebiliyordu; Nyxara'nın sözleriyle oraya atılan ve kendi kesinliğiyle sulanan bir tohumdu bu. Bir keresinde, çocukken, bir timsah görmüştü.

Kumsalda, sıgılıkta ağız açık, ölüm gibi hareketsiz oturuyordu. Çok yaklaşmayacak kadar akıllıydı ama kumun üzerine oturdu ve onu izledi. Bir kuşun dalgaların arasından ona doğru ilerlemesini izledi, tehlikeyi fark etmedi çünkü hiç hareket etmedi, çünkü manzaranın bir parçasıydı, kuşun normal sayabileceğı bir şeydi. Sonunda o kuş timsahın ağızına atladı.

Ve timsah dişlerini kapattı.

Eğer onları normal manzaranın bir parçası haline getirirseniz, insanlara korkunç şeyleri kabul ettirmek son derece, korkunç derecede kolaydı. Etraflarındaki dünyayı batmayacak şekilde tasarlırsanız. İnsanları, özellikle de çıkış yolları olmadığında, adil olmayan bir şeyin altında yaşamaktan başka çareleri olmadığında, güçlü olmanın yardımsever olmak anlamına geldiğini düşünmeleri kandırmak kolaydı. Seçim duygularını azaltın -olanı kabullenebilecekleri ya da hiçbir şeye sahip olamayacakları gibi görünmesini sağlayın- ve hizaya geleceklerdir.

Çünkü bazen başka bir yol bulmak imkânsız gibi geliyordu.

"Apollius iyi değil." Bunu söylerken neden dudakları titriyordu?

Öyle mi? Lore kendini hiçbir zaman dindar biri olarak görmemişti, tanrıların iyi olduğuna inandırılabilir bir olduğunu hiç düşünmemiştir. Ama şimdi bunu açıkça söylemek, asla iyileşmeyecek bir yarayı sarmak gibi geliyordu. "Öyleyse neden bunun etrafında konuşup duruyoruz? Belki de o bizim sonumuzu getirmeden önce biz onun sonunu getirmenin bir yolunu aramalıyız." Derin bir nefes aldı. "Dünyayı kendi suretinde yaratmadan önce O'nu bitirmek. Çünkü öğrendiğimiz bir şey varsa, o da O'nun görüntüsünün o kadar da harika olmadığıdır."

Gabe ona baktı, görünen tek gözünde şok vardı. "Bunu kastetmiş olamazsın."

"Yapabilirim," diye mırıldandı. "Yapabilirim. Tanrılar da bir zamanlar insandı, Gabe. Onların da insani hataları var. Birinin sevdiğim insanların sonunu izin vermeyeceğim. Onun beni bitirmesine izin vermeyeceğim."

Ondan uzaklaştı, bir elini saçlarına götürdü ve en yakındaki pencereye yaslandı. Lore pencerenin Hestraon'a ait olduğunu fark etmişti ama bu konuyu açmadı.

En azından tam bir dakika, Gabe'in hıçkırıkların sınırında gezinen, düzensiz ve uzun nefesleriyle doldu. Konuştuğunda pozisyonunu değıştirmede, hâlâ pencereye yaslanmıştı. "Kehanet başka bir şey söyledi mi?" diye sordu, görünüşe göre Lore'un az önce tanrısına savaş ilan ettiğı gerçeğini görmezden gelmeyi seçmişti. "Bu baskıyı nasıl azaltabileceğimiz hakkında bir şey?"

Lore iç çekti. "Dedi ki, Güç aynı şekilde yapılır ve yapılmaz. Şu anda bunun üzerinde çok fazla düşünemeyecek kadar yorgunum. İkimizin de uyuması gerek, sonra Alie ve Malcolm ile buluşacağız."

Ona son kısmı söylemedi. Yapılan seçimler, kaçılan bir yerden gelen yardım, kırılanları onarmak. Bunu kendine sakladı.

Gabe başını salladı, alnı hâlâ cama dönüktü. Sonra Hestraon'un camdan tasvirine bakmadan, ona bakmadan koridorda ilerlemeye başladı.

Kilisenin kapısından çıkıp kaosun içine girdiler.

Koridorlarda görmedikleri tüm Presque Mort'lar buradaydı, 'ın çift kapısından ileri geri koşturuyor, hâlâ uykuda olan saray mensuplarına yeşil alanda beklemeleri için eşlik ediyorlardı. Hepsi de Lore'un hissettiğı kadar şaşkın görünüyor, birbirlerine endişeli seslerle mırıldanıyorlardı.

Gabe yoldan geçen Presque Mort'un kolunu tuttu. Alexis. "Ne oldu?"

"Ceset," diye cevap verdiler, yüzleri endişeli çizgilerle çizilmişti. Gözleri Lore'a kaydı. "Kraliyet dairelerinin içinde bulundu. Oldukça kötü bir şekilde parçalanmış, ama eğer çılgılık atmayı keserse kocasından kimliğini tespit edebileceklerini düşünüyorlar."

Onun ve Bastian'ın odalarında parçalanmış bir ceset. "Kim olduğuna dair bir tahminleri var mı?"

"Amelia Demonde," dedi Alexis.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Ben tek otoriteyim. Tüm güçler yalnızca Benim elimde olacak ve sonsuzluk sırlarından vazgeçecek.

Kutsal Yasa Kitabı, Tract 1004¹

Doktorlar Amelia'nın vücudunun daha az ezilmiş görünmesi için hiçbir şey yapmamışlardı. Gerçi bunun pek bir anlamı yoktu. Ceset, Bastian'ın güneş odasında bulunduğu yerde, saray mensuplarının meraklı gözlerinden uzakta, soluk fayansların üzerinde kırmızı bir leke halinde yatıyordu. Amelia'nın boynu esneyerek açılmış, deri ve sinüs kapakları geriye katlanarak yemek borusunun ıslak, sarımsı parıltısını ortaya çıkarmıştı. Gözlerinden biri Lore'un çok yakından incelemek istemediği kanlı bir karmaşaydı ama oradan da bıçaklandığı anlaşıyordu. Tırnakları fayansları tırmalamaktan kırılmıştı. Presque Mort onu kubbeli tavana bakacak şekilde yuvarlamıştı ama bir elini yalvarırcasına uzatmış, yüzüstü yatarken bulunmuştu.

Amelia'nın cesedinden taşan bir su birikintisi fayansların üzerinde parlıyor, dağınık kan kenarları kırmızı kurdeleler gibi sarıyordu. Başının açısına bakılırsa, ters çevrilmiş olmasına rağmen, neredeyse Amelia'nın ağzından gelmiş gibi görünüyordu.

Lore ondan hiç hoşlanmamıştı ve Amelia da Lore'dan hiç hoşlanmadığını açıkça belli etmişti. Ama yine de boğazı daraldı ve göğsü hâlâ sıkılıyormuş gibi hissediyordu.

dev bir yumruk tarafından sıkılmıştı. Hâlâ Demonde malikânesindeki o günü düşünüyordu; ikisi de yalnız kalmasın diye yan yana oturmuşlardı.

Gabe Lore'un arkasında duruyordu, kıpırtısızdı, çenesi dehşet verici manzara karşısında sıkılmıştı ve bir eli Lore'un sırtına yakın duruyordu, sanki onu rahatlatmak için oraya koymak istiyordu ama bunu tam olarak yapamıyordu.

Bir yanı bunu istiyordu. Ama dikkatinin çoğu Bastian'ın üzerindeydi.

Odanın diğer ucunda durmuş, sırtı dik, gözleri kısık, sanki cinayet gibi küçük bir şeyin sabahını bölmesine izin vermeyecekmiş gibi porselen bir fincandan kayıtsızca bir şeyler yudumluyordu. Gözlerinin etrafındaki yorgunluk ve cildindeki solgunluk gitmişti; iyice dinlenmiş, uyanık ve asil görünüyordu. Kadının bakışlarını karşıladı, keskin bir gülümsemeyle ona baktı ve fincanını bir selam verir gibi ona doğru kaldırdı.

Güneş artık gökyüzünde yükselmişti. Bastian artık kontrolü elinde tutmuyordu; Apollius Bastian'ı bir pelerin gibi giymişti.

Ve Apollius, O'nun dairesindeki ölü kadın hakkında endişelenmekten başka bir şey yapmıyor gibiydi.

Birkaç Presque Mort odada kalmış, duvarların dibinde toplanmış, ara sıra Gabe'e endişeli bakışlar atarak ne yapmaları gerektiğini söylemesini dilemişlerdi. Dairenin dışındaki muhafız Amelia'yı keşfeden kişiydi; anlaşılan dün Kral tarafından şafak vakti Lore'u kontrol etmesi için görevlendirilmişti ve kapıyı açtığında katliamı görmüştü.

Bu haber tedirginlik yaratmıştı. Lore Bastian'ın odasının dağınıklığını, Apollius'un gündüz saatlerinde onu kullanmasını engellemek için kendini nasıl kilitlediğini hatırladı. Eğer dışarı çıktığını hatırlasaydı, Apollius'un kontrolünü kıldığını hatırlasaydı, ona söylerdi.

Ama Lore'un gizlice kaçmayı planladığını bildiğini ve onu suçüstü yakalamak istediğini açıkça gösteren bir emir vermişti. Bu da Apollius'un bir şekilde kontrolü ele geçirdiği anlamına geliyordu.

ve Bastian hatırlamadı, tıpkı Courdigne'den dönerken olduğu gibi.

Boka batmışlardı.

Bu katılıyor hekim tarafından ve vücut kranklanmış Lore'un bilmediği bir nedenle Amelia'nın ağzını açtı. Çatlama sesiyle irkilerek geri çekildi. Ölüm katılığı çoktan yerleşmişti. Amelia'nın ağzının içine üstünkörü bir göz attıktan sonra- Bunun nedeni ne olabilirdi ki, dişlerinde cinayetle ilgili ipuçları bulunacak değildi ya... ve asistanıyla mırıldanarak konuştuktan sonra doktor gözlerini Bastian'a dikti. "Majesteleri, korkarım otopsi yapmadan resmi ölüm nedenini belirleyemeyeceğiz, ama-"

"Böyle bir şey için gerekli aletleriniz var mı?" Bastian'ın sesi netti, sanki bu kahvaltı saatinde yapılacak normal bir konuşmaydı. "Yani seninle."

Doktor yuvarlak gözlüklerinin arkasından baykuş gibi göz kırptı. "Bilmiyorum... Yani, bazı aletlerim var ama hepsi değil-"

"Onlar için adamını gönder." Bastian elindeki fincanla yardımcısına işaret etti. "Çabuk olun lütfen. Kederli dul için bir an önce bir cevap almak istiyorum. Tüm bu tiyatronun tadını çıkarıyor."

Bu küstahlık Lore'un neredeyse irkilmesine neden oluyordu. Asistan ve hekim gözlerini kaçırarak birbirlerine baktılar ama sonra asistan Kral'ın isteklerini yerine getirmek için ayağa fırladı.

"Ölüm nedeni bana oldukça açık görünüyor." Lore sesini kavernöz odada duyulacak kadar yükseltti. "Görünür yemek borusuyla birlikte."

"Söz konusu yaradan kaynaklanan kanama, buna neden olacak kadar ağır değil." Doktor cesedin yanından kalktı ve Amelia'nın ağzını acayip bir şekilde açık bıraktı. "Kesik atardamara isabet etmemiş."

"Yine de yeterince zarar vermiş gibi görünüyor."

"Çok, evet, ama ölüm nedeni olacak kadar değil." Tekrar Amelia'nın açık ağzına baktı. "Çabucak öldü."

En azından o vardı.

Gözlüklerinin ışıltısı Bastian'a geri döndü. "Majesteleri, sizi sorgulamak istemiyorum..."

"O zaman yapma," diye mırıldandı Apollius Bastian'ın ağzıyla.

Küçük doktor omuzlarını dikleştirdi. "Sizi sorgulamak istemem ama otopsimi burada yapmamı istemezsiniz herhalde?"

Apollius bir an için sessiz kaldı, kupasından bir yudum aldı. Gözleri odanın diğer ucundan Lore'a dikilmişti. "Mahkemem çalkalanıyor," dedi. "Şu anda, rıhtım patlamasından hemen sonra işlenen bir cinayet tansiyonun yükselmesine neden oluyor. Yeni öldürülmüş bir cesedi Hisar'a taşıyarak tansiyonu daha da yükseltmek istemem."

Kelimeler anlamlıydı. Ama onları söyleme şekli değildi. Neredeyse bir meydan okuma gibiydi, gözleri kahverengiden çok altın rengindeydi ve Lore'un gözlerinden hiç ayrılmıyordu.

Sanki bunun için burada olmasını istiyordu. Görmesini istiyordu.

"Otopsiyi burada yapın," diye devam etti Apollius, "ve sonuçlar bu odadan dışarı çıkmasın."

Diğer adamın boğazından bir yudum geçti. Sonra başını eğdi. "Nasıl emrederseniz."

Güneşteki diğer Presque Mort'lar -Alexis ve Lore'un adını bilmediği bir kadın- önce birbirlerine, sonra da sessiz bir soru soran Gabe'e dikkatli bakışlar fırlattılar.

Yüce Rahip dudaklarını sıktı ve Amelia'nın bedenine tekrar baktı. Sonra çenesini kapıya doğru salladı.

Onlar ve kadın çıkarken Alexis neredeyse rahat bir nefes alacaktı.

"Alexis," diye seslendi Apollius .

Presque Mort arkasını döndü, yüz ifadesi dikkatle lakayttı.

Apollius, "Sana verilen emirler iyiydi," dedi, "ama bir dahaki sefere benimkileri bekleyeceksin. Kilise ve krallık olarak bir anlaşma içinde olmalıyız. Tek bir kural altında. Aynı fikirde değil misiniz?"

Alexis başıyla onayladı. Sonra selam verdiler, yapmacık ve hızlı. Gabe'e bir kez daha hızlıca bakarak kapıdan çıkıp gözden kayboldular.

Bir meydan okuma daha, bu seferki daha az incelikli. Apollius kendisini Presque Mort'un lideri olarak işaretliyor, Gabe'in değil.

Lore yanağını ısırды ve gergin bir şekilde kıpırdanmamaya çalıştı.

Asistan elinde aletlerle döndü; neşterler, bıçaklar, Lore'un bile kemiklerini sıızlatan tırtıklı dişleri olan bir testere. Asistan işverenine baktı; doktor başını salladı ve ellerini cesede doğru hızlıca salladı, Lore'un derinden empati kurduğu bir tür "ne yapmam gerekiyor?" hareketi.

Hâlâ şüpheli görünen asistan testereyi doktora uzattı. Adam dizlerinin üzerine çöktü ve bıçağı Amelia'nın göğsünün üzerinde hizaladı.

Lore başka tarafa baktı. Sesler başladığında o da kulaklarını tıkamak istedi ama Apollius izlerken ve bunu açıkça onun iyiliğı için yaparken bunu yapamazdı. Görüşü bulanıklaşana kadar duvara baktı, testerenin sesini, kaburgaların şaklamasını ve kasların etli çekişini, yere çarpan iç maddenin sıvı sıçramasını çalıştı.

Sesler kesildiğinde gözlerini kırptırdı ve Amelia'nın cesedine bakarak gözlerini tekrar odakladı.

Testereyi bir kenara bırakıp pırıl pırıl parlayan bir makasla değiştirirken kan, doktoru parmak ucundan dirseğine kadar sardı. Bu sesler o kadar da kötü değildi, yine de başlamadan önce kucağındaki kemik kıymıklarını fırçalama şekli kadının midesini bulandırdı. Dikkatle, damarların, yağın ve sinirin lifli kalıntılarını temizledi, Amelia'nın göğüs boşluğunu daha da açtı, kalbinin kanlı düğümünü ortaya çıkarmak için ciğerlerini kanat gibi kenara katladı.

Lore, onun saatler önce bir insan olduğunu kendine hatırlattı. Düşünceleri ve istekleri olan, sevdiği insanlar olan bir insan.

ve karşılığında sevildi ve çok iyi biri olmasa bile bunu hak etmiyordu. Kan, et ve kırık kemik yığını haline getirilmeyi, organlarının ilginç biblolar gibi açıkta incelenmesini. Lore'un ölüme olan tüm aşinalığına rağmen, bu vahşet hâlâ başını döndürüyordu.

Doktor iğrenç bir gıcırdama sesiyle Amelia'nın kalbini kavradı ve göğsünden çekip çıkardı. Kalbi sabah ışığına tuttu; soluk fayanslar, pırıl pırıl parlayan camlar ve Bastian'ın güneş çeşmesinin pıtır pıtır akan fıskiyesine karşı uyumsuz bir şekilde karanlıktı. Üzerinden bir damla kan düştü ve gözlüklerinin üzerine sıçradı. Bir diğeri Amelia'nın başının etrafındaki su havuzuna düştü ve kırmızıdan pembeye doğru bir yıldız patlaması oluşturdu.

"Hmm," dedi organı kanlı ellerinin arasında çevirirken.

"İlginç bir şey mi var?" Apollius kahvesini tekrar yudumladı.

"Gerçekten de öyle." Anlaşılan doktor endişelerini işine gömmüştü; artık sesi endişeli değil, sadece merakla doluydu. "Kaslar çarpık. Kalp spazmı geçirdiğinde olanlarla uyumlu, neredeyse, ama tam olarak değil." Ürkütücü kupayı gözlerine yaklaştırdı. "Neredeyse kalp çok fazla, çok hızlı atıyormuş gibi görünüyor. Çok fazla kan dolaştı, sonra aniden durdu. Belki de ölüm nedeni bu değildi, sadece habercisiydi..."

Lore onu duymayı bırakmış, daha önce söylediklerine takılıp kalarak akademik düşüncelere dalmıştı. Spiritum'a kanallık etmek böyle hissettiriyordu: ciğerlerinde çok fazla hava. Damarlarınızda çok fazla kan. Kalbinizin çok fazla atması.

Amelia Spiritum'u kanalize edememişti. Ama eğer birisi onun bedenindeki Spiritum'u manipüle ederse.

Lore'un gözleri tekrar Apollius'unkileri buldu. Apollius ona bakıyordu, yüzü bir Kral için gerekli olan ağırbaşlılıkla düzenlenmişti. Ama altın gözlerinde zalim bir neşe vardı.

"Bu çok ilginç," diye devam etti doktor, umursamaz bir tavırla. Kalbi yerdeki yapışkan havuza bıraktı ve makası Amelia'nın akciğer kaslarını kesmek için kullandı. "Burada su var. Görünüşe göre yemek borusunda da var." Lore'un neredeyse öğürmesine neden olacak bir hareketle, burnu neredeyse cesedin içine girecek şekilde öne eğildi ve hızlı bir nefes aldı. "Ve tuz gibi kokuyor. En azından ciğerlerdeki su öyle."

Apollius kadehinin etrafında, "Gerçekten de ilginç," diye mırıldandı.

Doktor parmaklarını Amelia'nın başının etrafındaki havuza daldırdı ve burnuna doğru kaldırdı. "Ama burada tuzlu su yok," dedi kendi kendine. Elini asistanına uzattı; diğer adam getirdiği çantayı karıştırdı ve küçük bir fincan çıkarıp uzattı. Doktor yerdeki sudan bir miktar alıp bardağın kapağını dikkatle kapattı, sonra aynı şeyi Amelia'nın ciğerlerindeki kanlı suya yaptı. "Emin için test etmem gerekecek ama görünüşe göre ciğerlerindeki su ile yerdeki su aynı değil, ancak yörüngeye bakılırsa öksürerek çıkarmış gibi görünüyor."

"Kuru bir boğulma," dedi Apollius. "Böyle bir şey nasıl olmuş olabilir?"

"Emin değilim," diye cevap verdi doktor, çözülmesi gereken tıbbi bir gizem karşısında neredeyse heyecanlanmış gibiydi. "Bazı testler yapacağım, elbette, dün gecedan önce konuyla vakit geçiren herkese soracağım..."

Apollius dinlemiyordu. Apollius hâlâ Lore'a bakıyordu. Elindeki fincan, Lore'un içinde ne olduğunu görebileceği kadar öne eğildi.

Su. Sadece su.

Parmakları kıpırdadı, dikkat etmedikleri sürece kimsenin fark etmeyeceği hafif bir hareketti bu. Ama Lore bakıyordu, Lore başka tarafa bakamazdı. Amelia'nın başının etrafındaki kanlı su eteğine doğru süzölmeye başladığında bile.

"Apollius'tu."

Lore sesini neden kısık tuttuğunu bilmiyordu. Hepsi günah çıkarma kabinindeydi, perde kapalıydı. ve Yani

oldu ve kapı ötesinde o, KAPATMA

Amelia'dan sonra Apollius da Bastian'ın emirlerini yine geçersiz kılmış ve Lore'a başka bir sürekli koruma vermişti. "Yani şimdi bir tanrıyı cinayetle suçluyoruz."

Malcolm koştu

elini yorgun bir şekilde yüzüne indirdi.

"Bana o kadar da uzak görünmüyor." Alie duvar kenarındaki banka oturdu ve elini yüzüne doğru sallayarak bir esinti yaratmaya çalıştı. Kilisenin içi daha serindi ama iki kişilik bir kabindeki dört kişi havayı fırınlıyordu. Lore kendisinin de kolayca bir esinti yaratabileceğini düşünmeden edemiyordu ama Alie terlememek için Lereal'in gücünü kullanmakla ilgileniyor gibi görünmüyordu. "Compendium'daki hiçbir şey bana tanrıların nazık olduğu izlenimini vermedi. Düşmanlarınızı yok etmek, intikam cinayetleri hakkında bir sürü öğüt vardı..."

"Anlaşıldı," dedi Malcolm. "O yapmadı demiyorum, sadece bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söylüyorum. Kralı suçlayamayız-"

"Bastian değildi." Lore'un sesi bu kez biraz daha yüksek çıkmıştı. Nişan yüzüğü parmağının etini kesiyordu. "Bastian'ın bedenindeki Apollius'tu. Bastian'ı tamamen dışarı itti, en azından gündüzleri."

Günah çıkarma odasının tövbekâr ve rahip yarılarını ayıran kafesli duvara yaslanan Gabe'in içini bir ürperti kapladı. Dairelerden çıktıklarında ona bakmıştı. Yüzü kederli ve kaybolmuştu, sanki Apollius'un Bastian'ın bedenini giydiğini görmek kalbini yakalamış ve çarpıtmıştı.

"Anlıyorum." Malcolm her birkaç kelimedede bir yalanlanmaktan bıkmış gibi görünüyordu, ki Lore

sözde adil davrandı. "Ama diyorum ki, Apollius'u suçlarsak Bastian'ı da suçlamış oluruz. Tabii ona, bize ve tüm Hisar Sarayı'na neler olduğunu açıklamak istemiyorsanız, ki bunun kimse için iyi olacağını sanmıyorum."

"O'nun için belki," diye mırıldandı Alie, ses tonunda büyük harf kullanımı açıktı. "Ama kesinlikle bizim için değil."

"Şu anda ihtiyacımız olan son şey katil bir Kral," dedi Gabe sessizce. "Boş bir taht, Jax'e yazılı bir davetiye kadar iyi olurdu."

"Adalet sistemine benden çok daha fazla güveniyorsun." Alie kaşlarını çattı. "Arceneaux Kings cinayetden daha kötüsüyle paçayı kurtardı."

Gabe göz bandının altındaki boş çukuru ovuşturdu. "Güvendiğimiz birini naip olarak atayabilirsek, sarayın kabul edeceği birini, o zaman Bastian'ı kimseye zarar veremeyeceği, kendine zarar veremeyeceği bir yere götürebiliriz..."

Beyhude bir hüsnükuruntu olduğunu varsaydığı bir düşünceye kapılmıştı. Ama Lore ve Alie'nin gözleri küçük günah çıkarma odasında karşılaştı. Bir an sonra Alie alt dudağını çiğneyerek başka tarafa baktı.

Malcolm bir dakika süren sessizliğin ardından, "Amelia'nın neden öldürüldüğünü bilmiyoruz," dedi. "Ya da Apollius'un bunu neden böyle... böyle yaptığını."

Spiritum ile. Onu Spiritum'la öldürmüş, bir şekilde Spiritum'u manipüle etmiş, sonra da kanıtları saklamak için onu kesip açmıştı. En azından Lore hariç herkesten. Amelia Demonde'u kimin öldürdüğünü tam olarak bilmesini istediğini açıkça belirtmiş ve bunu yapmak için tüm güneşi kana bulamıştı.

"Sadece Spiritum değil." Lore, Alie'nin yanındaki banka çöktü. "O da su büyüsü kullanıyordu."

"Bu imkânsız." Malcolm başını salladı. "O sadece-"

"Yaptı, sana söz veriyorum. Bunu yaparken O'nu izledim." Lore titremeye karşı kollarını kavuşturdu, o soğuk havayı düşündü

Gözlerindeki bakış, kanlı havuz zeminde ilerlerken bardağını içindeki suyu görebileceği şekilde eğmesi.

Element tanrıları yeni gemilerini almışlardı ve hepsinin hesabı bu odada görölüyordu. Denizin Caeliar'ı hariç hepsi.

Paralel yaşanan hayatlar.

Lore, Nyxara'yla ciddi bir şekilde iletişim kurmaya başladıklarından beri bir daha geri dönmeyen o anı-rüyaları düşündü. İnce bir figür onu uyarıyor - Nyxara'yı uyarıyor - Apollius'un teklifi hakkında şüpheleri olduğu için. Nyxara kabul etmezse, Apollius'un kabul edeceğini söylüyordu.

Amelia bir arkadaş değildi ama Lore'un Hisar'da kalmasından etkilenen biriydi. Hatta Lore, Amelia'nın Bastian'ın Kraliçesi olma planlarını bozduğundan beri pek çok kişiden daha fazla etkilenmişti. Nyxara ve Caeliar'ın daha önce yaşadıkları, biri seçilmiş diğeri yarışan hayatlara bir uyum.

"Caeliar," diye mırıldandı. "Caeliar Amelia'ya geldi. Ve Apollius onu öldürdüğünde, bu gücü aldı."

Birinin karşılık vermesini bekliyordu ama görünüşe göre artık hepsi tuhaflıklara alışmıştı. Hafif bir şaşkınlık dalgası dışında, hiçbiri gerçekten tepki vermedi.

"Eğer Amelia'yı öldürmesinin nedeni buysa, bunu daha az gösterişli bir şekilde de yapabilirdi." Alie'nin sesi neredeyse hakarete uğramış gibiydi. "Neden bunu bu kadar aleni yapsın ki?"

"Başka birinin üzerine şüphe düşürmek için olabilir mi?" Lore söyledi.

"Belki," diye kabul etti Gabe, ama sesi pek ikna olmuşa benzemiyordu. "Yine de suçu O'nun üzerine atmasının uygun olacağı birini düşünemiyorum." Sert bir kahkaha. "Benden başka, belki, ama benim oldukça sağlam bir mazeretim var."

Bastian'ın isteyeceği son şey Gabe'e zarar vermektir. Lore, Bastian'ın bunun olmasını engelleyecek kadar dayanabileceğini umuyordu.

Parmaklarını gevşek saçlarının arasından geçirdi, dizlerinin üzerine eğilirken köklerini çekti. "Amelia Apollius'a sadıktı. O'nun tek tanrı olmasını istiyordu. Eğer bilseydi

Caeliar oluyordu, kendini O'na sunar mıydı? Bu yüzden mi oradaydı?"

"öğrenmenin bir yolu var," diye mırıldandı Alie.

Lore kaşlarını ona doğru kaldırdı.

Alie omuz silkti. "Cesedi kaldırıp sorabilirsin."

"I..." Lore bunu daha önce düşünmemiş olmasına çok şaşırmişti, en başta Hisar'daki amacının bu olduğunu düşünmesi için kandırılmıştı. Bu fikir içinde bir korku sarmalı yarattı ama kötü bir plan değildi. "Bunu ." "Neden?" Gabe sordu. Yüzü ifadesizdi ama bir

Tek gözünde gerçek bir kasırğa koptu. "Öldürülmesine neyin yol açtığı, kendini kurban olarak sunup sunmadığı önemli değil."

"Benim için önemli." Lore bunu dişlerinin arasından söyledi. "Çünkü eğer kendini feda etmediyse, bu sadece bir cinayetse, adalet yerini bulmalı. Bastian da bunu isterdi ve belki de bu sorunuza bir çözüm olabilirdi, eğer onu... uzaklaştırabilirsek."

"Bastian'ı Yanık Adalar'da mı istiyorsun?" Gabe sordu.

"Hayır." Saçlarını tekrar çekiştirdi. "Hayır, sadece onun güvende olmasını istiyorum. Apollius'un ona yaptırabileceği şeylerden korunmasını." Boğuk bir kahkaha boğazını tırmaladı. "Ve belki de orada olması daha iyi olur, eğer savaş yakınsa. Her şey olup bittikten sonra Adalar'da Hisar'da olduğundan daha güvende olabilir."

Gabe söylemek istediklerini çenesinin sıkılı çizgisinde tuttu ama gözlerindeki ışık yumuşadı. Bastian'ın da güvende olmasını istiyordu.

"Onu nereye götürdüklerini biliyor muyuz?" Malcolm bir süre durakladıktan sonra sordu.

"Sanırım bir kasa dairesi," diye yanıtladı Alie. "Devereaux'ların bir kasası vardı."

Ama Lore, diğer kadın sözlerini bitirmeden önce başını sallıyordu. "Artık değil. Cezalarının bir parçası olarak teslim oldular." O günden parçalar hatırlıyordu; Bastian'ın Kral olmasından hemen sonra, ayinden hemen sonraki füğ zamanından bir parça. Onun yanındaki gümüş sandalyede otururken

Tahtın arkasına saklanmayı dileyerek, müstakbel Kraliçesi yerine sadece onun ölüm cadısıyken. İntikamcı bir tanrının avatarı olmak yerine çoğunlukla kendisi olduğu zaman.

"Şehirdeki kasalardan biri o zaman?" Malcolm kollarını kavuşturdu ve parmaklarını endişeyle pazularına vurdu. "Bu durumda cesedi görmek için gizlice dışarı çıkmak zor olacaktır."

"Onu oraya götürdüklerini sanmıyorum," diye gürledi Gabe. "Bence onu yeraltı mezarlarına götürüyorlar." Lore'a baktı. "En azından Bast'ın, yani Apollius'un söylediklerinden anladığım bu."

Lore, Amelia'nın doğaçlama otopsisinden sonra olanlara pek dikkat etmemişti, çünkü odadan çıkarken eliyle ağzını kapatmış, mermer zemini daha fazla kirletmemek için hızla yutkunuyordu. Ama Apollius'un doktoruna "onu yakınında tutmasını" söyleyen sesini hatırlıyordu.

Şimdi, rahat edemeyeceği kadar nemli olmaya başlayan günah çıkarma odasında, Lore başını salladı. "Bu mantıklı, sanırım."

Malcolm, Lore'a eğik bir bakış atarak, "Özellikle de artık yeraltına gömülmenin hiçbir tehlikesi olmadığına göre," dedi.

"Rica ederim, dünya." Parmaklarını kayıtsızca oynatarak avuçlarındaki gri yıldızı gösterdi, tam Malcom ve Gabe'in mum dövmelerinin olduğu yerde.

Yeraltı mezarları, diye mırıldanmıştı Nyxara, gece yerini tamamen sabaha bırakmadan hemen önce. Bul beni.

Tanrıça sonunda istediğini elde edecek gibi görünüyordu.

"Eğer bakacaksak, bunu şimdi yapmalıyız." Gabe duvardan doğruldu. "Apollius bu sabah şafak vakti bir muhafıza gelip seni aramasını söylediye, bu gece yine gizlice kaçma ihtimalin çok düşük."

"Peki saatlerce ortalıkta görünmeyerek paniğe neden olursanız ne olur?" Alie sordu. "Dışarıdaki kan ceketinin

gün batımına kadar orada bekleyecekler."

Gabe, "Eğer dikkatini dağıtacak bir şey veririm yapar," dedi. Alie'nin solgun kaşları kalktı. "Ne tür bir şey?"

"Bu türden." Gabe elini günah çıkarma odasını örten kadife perdeye doğru uzattı. "Gitsen iyi olur Malcolm."

Öyle de yaptı, kaşlarını çatarak dirsek atan Alie'nin yanındaki banka çöktü. Gabe onları atmosferdeki ısıdan, duvardaki aplikten çekip çıkarırken, iplik haline getirilmiş köz gibi turuncu-kırmızı çizgiler havada çatırdadı.

Perde alevler içinde kaldı.

"Beni takip edin." Gabe, Lore'un kolunu tuttu ve günah çıkarma odasının rahip tarafına doğru dönerek ferforje kafesi açtı. "Arka koridorlar. Malcolm, sen Alie'yi Citadel'e götür, Lore ve ben de yeraltı mezarlarına gideceğiz."

"Mükemmel," diye mırıldandı Malcolm, Alie'yi önüne iterken, yakıcı dumandan öksürüyordu. "Önce bir cinayet, sonra bir yangın. Gerçekten de harika bir gün geçiriyorum."

Dipnot

[1](#) Apollius'un erken dönem Kilise mektuplarının bir kısmı, hiçbir zaman resmi olarak Compendium'un bir parçası olarak kabul edilmemiş, ancak Yüce Rahip'in kayıtlarında tutulmuştur.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Öğrenilmeden bırakılan bir ders, bir kilit taşıdır. Bir şekilde, her zaman geri döneceksiniz.

-Kadmaran atasözü

Kilisenin arka tünellerine girdiklerinde grup ikiye ayrıldı; Malcolm ve Alie bir yöne, Gabe ve Lore ise diğer yöne gittiler. Bu yolu, taş bahçeye ve kuyudaki yeraltı mezarlarının girişine giden yolu hatırlıyordu. Koridorda aceleyle ilerlerken, duvarların arkasından belli belirsiz bağırış sesleri yankılandı. Görünüşe göre Gabe'in dikkat dağıtıcı oyunu fark edilmişti.

"Biliyor musun," dedi Lore, onun uzun adımlarına ayak uydurmaktan biraz nefes nefese kalarak, "gücümü en son dikkat dağıtmak için kullandığımda kendimi Hisar'da bulmuştum."

Gabe homurdandı. "Öyle ya da böyle kendini burada bulacaktın."

Bağırışmalar yoğunlaştı, bazıları arka koridorların içinden geliyor gibi görünüyordu ve taş duvarlardan sekiyordu. "Umarım tüm kiliseyi yakmamışsınızdır."

"Bu noktada," diye homurdandı Gabe, "eğer yapsaydım muhtemelen çok fazla yas tutmazdım."

Kapıya ulaştılar; Gabe kapıyı iterek açtı ve onu, o güne göre fazla neşeli olan sabah güneşine doğru çekti. Onlar hızla geçip kuyuya doğru ilerlerken, gevşek çiçeklerin kahverengi yaprakları hışırdadı.

heykeli ve karanlığa inişi ile.

Lore, Gabe'le bu kuyuyu en son ne zaman açtıklarını düşünmemeye çalıştı, bunun yerine küçük Apollius heykelini duvardaki çentiğe doğru ilerken kaslarındaki yanmaya odaklanmaya çalıştı. Ama anıları görmezden gelmek zordu - Bastian'ın öpmeyişi, Gabe tarafından terk edildiğini düşünmenin hayal kırıklığı, ama Gabe onları Anton'a ispiyonladığında bu hayal kırıklığının yıkıma dönüşmesi-

"Lore."

Düşüncelere daldığı için, artık üstü örtülmemiş kuyunun çukuruna baktığını fark etmemişti, ellerini taşa dayamıştı, bağlanmamış saçları karanlıkta sallanıyordu. Kafasını kaldırdı ve Gabe'in gözleriyle karşılaştı.

"Özür dilerim," dedi usulca ve kadın bunun az önce düşündüğü her şey için olduğunu biliyordu. Onun da düşündüğü şeyler için.

Derin bir nefes aldı. Kendini gülümsetemiyordu ama sorun değildi. "Biz sadece en iyi olduğunu düşündüğümüz şeyi yapıyorduk. Hepimiz için."

"Ve çoğunlukla yanlış anlıyorlar," diye mırıldandı.

"Hiçbirimiz geleceği bilemeyiz," diye cevap verdi ve kuyunun ağzına atlayarak gölgelerin içine doğru ilk birkaç adımı attı. "Sadece geçmiş ve şimdiki zamanla elimizden gelenin en iyisini yaparız ve bize bir ipucu vermelerini umarız."

Gabe onu takip etti, ikisi birlikte kuyunun kenarına oyulmuş dar spiral merdivenlerden dikkatle aşağı indiler. Merdivenlerden başını duvarın kenarıyla aynı hizaya getirecek kadar aşağıya indiğinde, uzanıp kapağı yavaşça açıklığın üzerine geri çekti, dengesini korumaya çalışırken dişlerini konsantrasyonla sıktı. Sonuna kadar kapatmadı, başının üzerinde bir ışık şeridi bıraktı, böylece geri geldiklerinde kolayca çıkabileceklerdi. Riskliydi ama yapacak bir şey yoktu. Umarım günah çıkarma odasında yaktığı ateş herkesi taş bahçede bir gezinti yapamayacak kadar meşgul ederdi, özellikle de

Artık asıl amacı tartışmalı hale geldi.

Avuçlarındaki gri yıldızlar kaşınıyordu.

Merdivenlerin dibinde -görüşleri düzelirken çok yavaş ilerlediler, ihtiyaçları olan son şey kırık bir bacaktı

-Gabe bir meşale daha hazırladı ve etraflarındaki havadan topladığı köz iplikleriyle yaktı. Yeraltının soğuk ve nemli havasında biraz zaman aldı.

"Bu kadar çok kullanman gerektiğine emin misin?" Lore sessizce sordu.

"Aslında olmamam gerektiğinden eminim." Garip bir şekilde sabit duran ışık yüzünü buruşturan adamı aydınlattı.

"Ama artık o kadar derindeyiz ki bunun pek bir önemi yok, değil mi?"

"Bunun... bunun hepiniz için aynı olmayacağını söyledi." Nyxara'dan duyduklarını ona anlatmak hâlâ garip geliyordu, sanki Nyxara ona bir iğrençlik olarak bakacaktı, tıpkı Nyxara'nın kökenini öğrendiği zamanki gibi. O zamandan beri ikisi de değişmişti ama o dehşete düşmüş yüzü hâlâ tüm ayrıntılarıyla görebiliyordu. O anıyı bir kenara itti. "Elemental tanrıların çok azalmış olduğunu söyledi. Onların gücünü alacaksın, etkilerini hissedeceksin ama kafanın içinde konuşmayacaklar. Seni ele geçirmeye çalışmayacaklar."

Rahatlamak şöyle dursun, Gabe'in yüzü kaskatı kesilmiş, boğazında bir yutkunma hissi belirmişti. "Peki seni ele geçirmeye mi çalışıyor?" diye sordu sessizce. "Anton'un uyardığı gibi mi?"

"Hayır." Lore başını salladı. "Hayır, Apollius'la aynı şeyleri istemiyor."

Ama bunu söylerken bile Lore merak ediyordu. Nyxara Lore'u ele geçirmek istemediğini söylemişti ama bir şey ona tanrıçanın mecbur kalırsa bunu yapacağını söylüyordu. Nyxara kehanetin olduğu odada öne çıktığında, Lore sembolleri okumak için O'na teslim olduğunda bir... rahatlama hissi vardı. Sanki sonunda yeniden bir bedene sahip olmanın tadını çıkarmıştı.

Lore titredi ama soğuktan titriyormuş gibi görünmeyi başardı.

Gabe başını salladı, omuzları yumuşadı. Eliyle işaret etti

meşaleyle öne doğru. "Liderlik etmek ister misin?"

"Muhtemelen en iyisi bu." Lore onun uzattığı meşaleyi aldı. "Buralarda yolumu bulabilirim. Amelia'nın nerede olduğunu bilirim."

Mortem'i çağırmak artık bir düşünce kadar kolaydı. Zihinsel haritası gözlerinin ardında yerine oturdu, yeraltı mezarları bir örümcek ağı, siyah ipliklerden oluşan bir yumak gibiydi.

Ordunun tutulduğu odalarda hâlâ yoğunlaştırılmış Mortem lekeleri vardı ama bunlar soluk, yanmış yıldızlardı. Ölümü çok yeni olduğu için Amelia'nın imzası daha parlak olmalıydı-

Bekle.

Orada, derinlerde, iplik çukurunun en dibinde. Her zaman olduğu gibi, Nyxara'nın yerini işaret eden, alev alev yanan siyah bir Mortem düğümü. Ama Lore'un hatırladığından daha soluk, daha az canlıydı.

Ve etrafında hiç beyaz ışık noktası yoktu. Hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

"Lore?" Gabe'in sesi, paniğe varan bir endişeyle çıkıyordu.

Şu anda bununla uğraşamazdı, Gömülü Saat'i merak ederek zaman kaybedemezdi. Lilia hakkında.

Lore konsantre olmuş, Mortem'in yanan bir noktasını bulana kadar zihinsel haritayı evirip çevirmişti. "Onu fazla uzağa götürmemişler." Parmakları uyuşmuştu; onları silkeledi ama sadece bir eliyle, diğer eliyle meşaleyi tutuyordu. "Haydi."

Amelia girişe o kadar yakındı ki Lore'un haritasını kullanmasına hiç gerek kalmamıştı; eğer ilerlemeye başlasalardı onu birkaç dakika içinde bulabilirlerdi. Küçük odanın kapısı açıktı, Amelia'nın cesedi tozlu bir kaidenin üzerine serilmişti. Ona hiçbir şey yapılmamıştı. Hâlâ Bastian'ın dairesindeki gibi görünüyordu, ağzı açıktı, kesik boynundan yemek borusu görünüyordu, göğsü açıktı ve bir kalbi yoktu.

Lore'a Apollius'un heykellerini hatırlatıyordu, bu düşünce o kadar iğrençti ki fiziksel olarak irkildi.

Odaya girip feneri cesede yaklaştırırken, "Bir şeyler yapmalıydılar," diye mırıldandı. Fenerin ışığı Amelia'ya uygulanan şiddeti daha da korkunç gösteriyordu. "Ona bir çöp gibi davrandılar. Apollius onu mümkün olduğunca çabuk başından atmak istemiş olmalı. Eminim Demonde onun nerede olduğunu bile bilmiyordur."

Arkasında Gabe sessizdi, kollarını kavuşturmuştu. Ona döndü, feneri ona uzattı, ani öfke yüzünü sert çizgilerle çizdi. "şimdi bana inanıyor musun? Apollius'un iyi olamayacağına mı? Görünüşe göre seni sikmesi yetmemiş; ya bunu başkasına yapmasına ne demeli?"

Gabe cevap vermedi.

Lore tekrar Amelia'ya döndü. Elleri kadının cesedinin üzerinde geziniyor, parmakları sanki bu rezaleti değiştirmek için yapabileceği, düzeltebileceği bir şey varmış gibi çırpınıyordu. Sonunda, sarı saçlarını geriye taramakla yetindi, kan yapış yapıştı, omuzlarının üzerinde düzenledi, içinde yatan şeyi örtmek için açık boynuna tutamlar atmaya çalıştı. Amelia'nın organlarını onun izni olmadan görmek ihlal edici hissettiriyordu.

İşini bitirdiğinde Lore kaideye yaslandı ve gözlerini kapattı. Derin bir nefes aldıktan sonra elini tekrar Amelia'nın açık göğsünün üzerine uzattı. Diğer kadının ölümünü topladı ve parmaklarının etrafında ördü. Lore onu kaidenin taşına yönlendirmek yerine kendi göğsünün içine soktu, daha sonra geri vermek üzere yakın ve güvende tuttu.

Bir gıcırtı. Amelia doğruldu. Eti, altındaki kayaya yapışmış, kan pıhtılaşmış ve çekilirken hafif bir yırtılma sesi çıkarmıştı. Yüzü Lore'a bakmak için dönmedi, bunun yerine boş, siyah bir gözüyle dümdüz karşıya bakıyordu, diğerisi ise bıçaklanmıştı.

"Seni kim öldürdü?" Lore, bildikleri halde sordu. Kendini Amelia'yı izlemeye zorladı, başka tarafa bakmasına izin vermedi. Bunu o yapmıştı. Bellegarde'ın sözlerini hatırladı

Apollus onu öldürmeden önce, Lore'un yaşamaya devam etmesinin tanrıyı bu kadar güçlü kıldığını, Bastian'ı zamanla bütünleşmek yerine bu kadar çabuk ele geçirebildiğini söyledi. Onun yaşaması diğer tüm tanrıların yükselmesine ve yeni bedenler bulmasına neden olmuştu. Amelia da onun kurbanıydı.

"O gün," dedi Amelia çatlamış, açık, kıpırtısız çenesinin arasından. "O gün beni öldürdü."

Çocuğun cesedinin uzun zaman önce söylediklerinin tersi, Lore'u ne olduğu ve nasıl kullanıldığı konusunda uyarmaya çalışıyordu.

Elinin üzerine ıslak bir şey damladı ve Amelia'nın açık ağzından düştü. Berrak, sulu. Lore yumruğunu kaldırdı ve kendini vazgeçiremeden nefesini içine çekti. Tuz gibi kokmuyordu, doktorun otopsi sırasında yerdeki suyun koktuğunu söylediği gibi değildi. Bu su her nasılsa taze kokuyordu, ki bir cesedin içinden geldiği düşünülürse bu imkânsız olmalıydı. Açık esintinin ve açık gökyüzünün kokusu, dokunulmadan bırakılması gereken bir yer.

"Neden?" Lore sordu, zaten bildikleri bir başka cevaptı bu. Ama her şeyi Amelia'dan duymak istiyordu. Diğer kadının ölümünden sonra bile olsa gerçeği öğrenme şansına sahip olmasını istiyordu.

"Çünkü ben bir tanrı olacaktım," dedi Amelia, kıpırdamayan dudaklarından daha fazla o uyumsuz tatlı su süzülerek. "Çünkü Caeliar'ın gücüne sahiptim ve O böyle bir şeye izin vermezdi. Bu güç O'nun olacaktı."

Lore başını salladı. "Ona gittin mi? Ona gücü geri vermeyi teklif ettin mi?"

"Hayır," dedi Amelia, su damlacıkları halinde ağzına yapışırken. "Nyxara'nın gemisini öldürmeye gittim. Onun Kraliçesi olması gerekmiyordu; benim olmam gerekiyordu. Ama O, Nyxara'nın ölmesini istemedi. yanında istiyor, tek tanrı olmak istiyor ama yine de karısı yanında olsun istiyor. Karısının gücünden vazgeçeceğini, böylece tüm güçlere sahip olacağını ve ölümsüzlüğü bileceğini ve bu ölümsüzlüğü onunla paylaşacağını düşünüyor."

Sertçe yutkunarak, Lore parmaklarını kapattı ve

ve Amelia'nın ölümünü bedenine geri gönderdi. Ceset yavaşça tekrar kaideye yığıldı, siyah gözleri kapandı, ağzı hâlâ açıktı.

Her şey Lore'a dönüp duruyordu. Her kötü şey.

Lore döndü ve odadan çıktı, Gabe de arkasından takip etti. Onları girişe geri götürmek için zihinsel haritasına ihtiyacı yoktu. Kısmen açık olan kapaktan gelen gün ışığının loşluğu ve tozu yarıp geçtiğini görebilecek kadar yaklaşmışlardı.

"En azından bu uzun sürmedi," diye homurdandı Gabe arkasında. Meşale bir tıslamayla söndü; bunu yapmak için büyüü topladığında atmosferdeki basınç değişimiyle Lore'un kollarındaki tüyler diken diken oldu.

"Onu benim için öldürdü." Lore ani bir ürpermeye karşı kollarını kavuşturdu. "Bununla nasıl yaşayabilirim ki?"

"Bununla yaşamak sana düşmez." Gabe'in koluna dokunan eli onu durdurdu; dönüp yüzünü ona dönmesini sağladı, ateş ışığında parlıyor ve ters ters bakıyordu. "Senin olmayan şeyleri tutma."

Lore başını salladı, sanki bunu yapmak kolay bir şeymiş gibi. Sanki her şeyi elinde tutmuyormuş ve hiçbir zaman bırakacak bir yer bulamıyormuş gibi.

Gabe'in eli yanağını okşamak için kalktı. Burada yalnızken pek çok şey olabilirdi ama aralarındaki boşluk koparılmış bir tel gibi titrese de ikisi de kıpırdamadı.

"O da seni önemsiyor, biliyorsun," diye mırıldandı Lore, dudakları avucuna değecek şekilde yüzünü çevirerek. "Ve senin de onu önemsedığını biliyorum."

İnkâr etmedi, gözleri kapandı ve daha yumuşak bir ışıkla tekrar açıldı. "Önemli değil," dedi. "Orada çok fazla şey var. Çok fazla tarih var."

Her şey göz önünde bulundurulduğunda çürük bir bahane gibi görünse de onunla tartışmadı.

"Peki ya sen?" Gabe'in boğazından bir yutkunma geçti. "Kimi önemsiyorsun?"

"İkiniz de." Gözlerini kapattı. "İkisi birden olamaz mı?"

Nefesi titreyerek geliyordu.

Bağırışların belli belirsiz yankıları önlerindeki açık girişten süzüldü. Gümbürdeyen an paramparça oldu. Lore arkasını dönüp teması keserek, "Görünüşe göre dikkat dağıtıcılığın hâlâ devam ediyor," dedi.

"Güzel." Gabe bu kelimeyi sanki sakladığı keskin bir okmuş gibi tükürdü. "O halde biraz zamanımız var."

Vakit gelmişti. Nyxara'nın en başından beri gitmesini istediği yere gitme, o gece onu buraya getiren çekimi takip etme zamanı. Annesini gördüğü zaman.

Bu düşünce onu dehşete düşürdü. Lore, Gömülü Nöbet'ten geriye kalanların evlerini yaptıkları yeri bir daha asla görmek istemiyordu. Işıltılı, mika benekli duvarları, fosforlu bir parıltıyla parıldayan sarkıtları, mezarın obsidyen gövdesini değil. Kendine has garip bir şekilde güzel ve korkunçtu ve onu çağırıyordu.

Tanrıçanın istediğini yapmak istemiyordu. Ama bu kaçınılmazdı, bunu artık biliyordu. Eğer bunların sona ermesini istiyorsa, bu kaçınılmazdı.

Lore bilinçli bir düşünceye sahip olmadan önce kuyudan ve spiral merdivenlerinden uzaklaştı.

Ve attığı ilk adımla birlikte zihni dalgalandı, tanrıça öne çıktı.

"Lore!" Gabe arkasından seslendi; koşuyordu, bedeni onun direktifleri olmadan hareket ediyor, karanlığın derinliklerine doğru hızla ilerliyordu. "Lore, ne yapıyorsun?"

Şeftali rengi elbisesiyle uyumlu ince terliklerini kesen ayaklarından başka cevap yoktu. Lore uzaktan eski botlarını özliyordu. Artık nerede olduklarını bile bilmiyordu.

Ayrıca uzaktan, nasıl dehşete düşmesi gerektiğini düşündü. Yeraltı mezarlarının derinliklerine, Nyxara'nın mezarına doğru koşuyordu ve şu anda hareketlerini yönlendiren kişinin kendisi olmadığını biliyordu. Tanrıçanın, Lore'un vermediği şeyleri ele geçirdiğini hissedebiliyordu; yukarıdaki dünyada gün ışığı vardı ama burası sonsuzdu

Gece ve her şey O'na aitti.

Arkasından küfrediyor. Gabe, onun cüssesindeki bir adamın koşabileceğinden daha hızlı koşarak onu takip ediyordu. Meşalesini tekrar yaktığında havada bir çatırtı daha duyuldu, Lore'un ihtiyaç duymadığı sarsılmaz bir alevdi bu. Gayet iyi görebiliyordu.

Aşağıya, yukarıdaki Hisar'ın koridorlarından çok daha kaotik olan yeraltı mezarlarının dehlizlerinde döne döne ilerlediler. Bunca yıl sonra bile bu geçitler tanıdık geliyordu. Çocukken koştuğu zamanlardan hatırladığından daha küçüktü. Annesi ona gözlerinde sevgiyle gitmesini söylediğinde ve Lilia sevgiyle o kadar az şey söylemişti ki buna itaat edilmesi gerekiyordu.

Sonra: açık hava, hafif mavimsi bir parıltı. Lore buradaki yosun ve mantarların neden ışık saçtığını hiç sormamıştı; burası obsidyen bir mezarın etrafındaki bir yeraltı katedraliydi ve buradaki şeylerin bir anlam ifade etmesine gerek yoktu, sadece öyleydiler. Nyxara zihninde geriye doğru hareket etti, Lore'un tekrar kontrolü ele almasına izin verdi, kendi ellerini, kendi ayaklarını kontrol etmesine izin verdi.

Ama Lore patinaj yaparak durduğunda, bacakları neredeyse hiç yorulmamıştı ve hâlâ kendi bacakları gibi hissetmiyordu, çocukluğunun geçtiği evin korkunç büyüüne hayranlık duymuyordu.

Kemiklere bakmak içindi.

Kemikler ve mezarın açık kapısı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dünyanın düzeni döngülerdir, her şey başlar, biter ve yeniden başlar.

-Altın Dağ'daki ilk Kilise'nin bir parçası olan Kaldienalı keşiş Bran Morinac'ın notları, 165-100 BGF

Önce kemiklere odaklandı. Bu daha mantıklı, daha başa çıkabileceği bir şey gibi geldi. Geniş mağaranın etrafına dağılmışlardı, tamamen bozulmamış iskeletler hâlâ düştükleri pozisyondaydı - bazıları mezardan uzaklaşmaya çalışırken, diğerleri huzur içinde yatıyordu. Bir tanesi ısıltılı duvara tırmanmaya çalışıyordu.

Ve Lore, esrarengiz bir ailevi duyguyla, bu iskeletlerin hiçbirinin annesi olmadığını biliyordu. Lilia burada değildi, Lore'un o gün rıhtımda yanlışlıkla çağırdığı Mortem süpürgesi tarafından öldürülmüştü. Lilia gitmişti.

Lilia onu terk etmişti.

Lore dizlerinin üzerine çökmedi. Güney Mabedi'nde tövbekârların yaptığını gördüğü gibi yavaşça, saygıyla diz çöktü; Koğuş kalabalığının akışı onu yakaladığında ve Kilise'nin kutsal sessizliğine doğru akıntıyı takip etmek kurtulmaya çalışmaktan daha kolay olduğunda. Auverrain'e in sıradan vatandaşlarının, çaresiz olanların, sanki ayakta durmakla zemin arasındaki boşlukta bir şeyler değişebilirmiş gibi, sunakta dizlerini titreterek gıcırdattıklarını görmüştü. Sanki bu hareket bir tanrının dikkatini çekebilir ve umurunda olabilirmiş gibi.

Lore'un istediği bu değildi. Ama vücutu yine de bu kalıbı takip etti, içgüdüsel bir insan parçası daha büyük ve daha nazik bir şeyin aşığı bakmasını, bir değişiklik yapmasını istiyordu, böyle bir şeyin var olmadığını ilk elden öğrenmiş olsa bile.

"Kahretsin." Gabe tek gözünü kocaman açarak onun arkasında durdu. "Kale Duvarına sıçayım." Bakışları sanki her an hareket etmelerini bekliyormuş gibi her bir iskelete gidip geliyordu. Bunun aptalca bir korku olmadığını düşündü; mezara bu kadar yakın olmanın getirdiği bir şey, ölüm diğer her şeyi yiyip bitirirken bile kemikleri yerli yerinde tutmuştu. "Lore, anlamıyorum, ne oldu?"

"Ben." Patlamanın olduğu gün, Nyxara'nın ölü bedeninde kalan tüm Mortem'i Spiritum'la örmek ve yukarıdaki ölümü durdurmak için çekmişti. Ama burada onu örecektir bir yaşam yoktu, ikisini düşünceli bir şekilde örmek yoktu. Bir ölüm telaşından başka bir şey yoktu, ani bir sel halinde büyü. Tüm mağarayı nasıl çökertmemiş ve yüzeyde ardında bir yıkım izi bırakmamıştı, Lore bilmiyordu.

Benim yüzümden, diye yanıtladı Nyxara. Tanrıça üzgün görünmüyordu; tamamen işle ilgiliydi. Sen tüm Ölüm'ü çağırıldığında, mezar açıldı ve bir sızıntı gibi dışarı aktı. Aramızdaki bağlantıyı güçlendirmek için hepsini almana ihtiyacım vardı. Ölü madde aracılığıyla sana ulaşması için gücü yönlendirdim, ama o ilk hücumu . Zamanım yoktu.

Yirmi iskelet. Gömülü Nöbet'in yirmi üyesi, hâlâ burada, yukarıdaki dünya onları unutsa, onlara hakaret etse bile kutsal görevlerini ellerinden geldiğince yerine getiriyorlardı. Tanrıçanın tekrar yükselmediğinden emin olmak için.

Ama vardı.

Gabe daha fazla açıklama istemedi. Elindeki meşaleyi bir silahmış gibi tutarak mağaranın ağızında geri çekildi. Onun kendisinden uzaklaşmasını izledi, sadece bir adım, ama bu yeterliydi. Hatta aşılannmış

Hestraon'un gücüyle, ondan korkuyordu.

Gel. Nyxara, onu sendeleyeyen bacakları üzerinde ayağa kaldırarak ileri doğru itti. Ayakları, kaslara, kemiklere emir göndermemiş olsa da bir adım atıyor. Zaman kısa Lore ve bilmen gereken şeyler var. Bastian'ı ve geri kalan herkesi kurtarmak istiyorsan, hemen Bana gel.

Bu kez yürürken kendi yönetimi altındaydı. Lore ilerledi ve obsidyen mezarın içine girdi.

Gabe bağırmaya başladığı sırada ağır kapı arkasından çarparak kapandı.

Yine de Lore onu dinlemiyordu. Tüm dikkatini önündeki siyah taşın üzerindeki ceset çekmişti.

Çok güzeldi. Lore, Nyxara'nın bedeninin, kıtanın her yerinde bulunan element tanrıalarının bedenleri gibi iri ve kayaya dönüşmüş olmasını beklemişti, bir tanrıça yekpare bir taşan yapılmıştı. Ama Nyxara Lore'un boyu civarındaydı, gerçi biraz daha ince ve uzundu, saçları parlak siyahtı ve kaidesinin kenarlarından taşacak kadar uzundu. Teni ay gibi solgundu, gözleri kapalıydı, narin ellerini göğsünde kavuşturmuş, çürüme belirtisi göstermeyen beyaz zambaklardan oluşan bir buketin etrafına sarmıştı. Ebedi ve ölümsüz, Lore'a bir tanrının olması gerektiği söylenen her şey.

Mezarın içindeki atmosfer uğulduyordu. Lore ellerinde bir ayla işaretlenmiş, her tutulmada buraya gönderilen diğer insanları ve girdiklerinden daha kötü bir halde nasıl çıktıklarını düşündü. Mezarın kendi dokusunu çekiştirmeye çalıştığını, onu emebileceği ipliklere dönüştürmek istediğini hissedebiliyordu. Gücünü çekip almak ve döndürmek için.

Bunun için çok geç. Onun için çok geç.

Onlarla denedim. Her şeyi birini bulmaya çalıştım. Yine de Nyxara hiçbirini için üzgün görünmüyordu. Ama her zaman buraya, Apollius'un Benim için yaptığı hapishaneye, Beni ilk ölümümünden korumak için bir yere geri gönderildiler. Bu mezar, her Benim gücümü onlardan yaraladı, olduğum her şey için tutma yeri oldu. Ama Beni alamaz

senden. Boşlukta çok uzun süre kaldım, bekledim ve ne için olduğunu bilmeden. Başından beri sendin.

"Neden?" Kelimenin tadı kül gibiydi.

Tanrıça bir an sessiz kaldı, düşünüyordu. Emin değilim, dedi sonunda. Ama sanırım bunun nedeni birbirimize çok benzememiz, Lore. Benim olduğum kız, senin olduğun kadın. İkimiz de ait olacak bir yer arıyoruz ve asla tam olarak bulamıyoruz.

Tüm bunlar çok fazlaydı, Lore'un kalbinin taşıyamayacağı kadar ağır bir gerçektir. Kaidenin üzerindeki tanrıçaya baktı - bir kadın, sadece bir kadın - yüz hatları bulanıklaşana kadar. Neredeyse kendi yüzüne benzeyene kadar.

Nyxara'nın taş levhanın üzerindeki göğsü yavaşça yükselip alçaldı. Yüzyıllar boyunca bir şekilde hâlâ hayattaydı. Gömülü ama yaşıyor.

Ne yapacağını biliyorsun, dedi Nyxara zihninde ve sesi Lore'un gibi çıkıyordu, sanki boğazları birbirine karışmış ve uyum sağlamış gibiydi.

Artık kaçmayı bırakmalıydı. Ona ancak bu şekilde ulaşabilecek gerçekleri öğrenmeliydi. Lore elini kaldırdı ve nazikçe tanrıçanın alnına koydu.

Sanki Nyxara bir uçurum kenarı, Lore da bir nehirmiş gibi onu kendine çekmiş, yerçekiminin gücüyle sürüklüyordu. Lore çığlık atmak için ağzını açtı ama hiçbir şey çıkmadı.

Son

damlasına

kadar içti.

düşmek

ve gözlerinin arkasında yeni bir şey çiçek açtı.

Rüyalarındaki gibi bir şey.

kız

Kumsala oturdu ve başını arkaya doğru eğerek güneşin tadını çıkardı. Bir şekilde anakaradaki evinden hem daha parlak hem de daha yumuşaktı; olması gerekenden daha fazla aydınlatan ama mucizevi bir şekilde yakmayan daha saf bir ışık. Sahilin beyaz kumu, sanki biri incileri ezip buraya serpmiş gibi parıldıyordu; mavi gelgit ayaklarını örtmek için yıkandı ve sonra banyo suyu gibi ılık bir şekilde uzaklaştı. Deniz yukarıdaki gökyüzüyle aynı renkteydi, ikisi ufuk çizgisinde eriyordu.

"Gördün mü?" Sırıtarak onun yanına oturdu. Yıllardır onu seven, onun da sevdiği en iyi arkadaşı. Apollius güneş ışığı gibiydi, kahverengi saçları yanık bakır rengindeydi, yeşil gözleri ışıltı ışıltı. "Sana güzel olduğunu söylemiştim."

"Sihir gibi hissettiriyor," dedi ve bunda ciddiydi.

Adamın yüzünde tuhaf bir şey titreşti ve sonra kızın parçalarını ayıramayacağı kadar hızlı bir şekilde kayboldu. "Hadi gel." Ayağa kalktı, onu yukarı çekti. "Diğerleri dağın tepesinde."

"Orada ne var?"

Sırıttı. "Sihir."

Ona dağ demek abartılı olurdu. Ya da en azından tırmanılabilecek kadar kolay olduğu için öyle hissettiriyordu. Bu takımadaki yedi ada arasında -tıpkı Apollius'un onlara söylediği gibi tuhaf bir şekilde ıssız görünen- en düz olanı buydu. Kumsalın genişliği bir anda

Ağaçlarla kaplı geniş bir alan, daha sonra düz, ağaçlık bir tepeye sahip daha yüksek bir platoya açılan yumuşak etekler haline geldi. Ailesinin ölümünden sonra aylar süren keşif gezisinden döndüğünde onlara buraları göstereceği için çok heyecanlanmıştı. O kadar güzeldi ki, Nyxara'yı kendine yakın tutarken, ona inanması için görmesi gerektiğini söylerken yüzü keşifle kızarmıştı. Hepsinin göreceğini.

Küçük dağa tırmanmaları uzun sürmedi. Eğer dağın eteklerindeki deniz kadar mavi küçük bir havuzda öpüşmek için durmasalardı ve bu öpüşme başka bir şeye dönüşmeseydi daha az zaman alırdı. Issız adanın sessizliğinde Nyxara, arkadaşlarının rüzgârda inlemelerini duyabileceğinden emindi.

Hestraon'un duyacağı düşüncesi yanaklarını renklendirdi.

Zirvenin tepesine vardıklarında diğer dördü onları bekliyordu. Braxtos heyecanla Nyxara'nın tanımadığı çiçekli bir bitkinin yapraklarını inceliyordu. Lereal bir tepenin üzerinde durmuş, gözleri kapalı, rüzgâr tınışını çekiştirirken yüzünde nazik bir gülümseme vardı. Uzun kıvıll saçları güneşte parlayan Caeliar tırnaklarını inceliyordu, görünüşe göre etkilenmemişti, ifadesi asıktı. Onları kesinlikle duymuştu. Caeliar Apollius için bir mum tutuyordu ama Nyxara'nın gerçekten anlayabileceği bir şekilde değil. Parayı kızlarından daha çok önemseyen ebeveynleriyle zor bir hayat yaşamış ve bunu kendisini koruyabileceğini düşündüğü insanlara bağlanmaya çalışarak telafi etmişti. Nyxara'yı kıskanmasına neden olan şey Apollius'a duyduğu ilgi değildi. Bir şekilde Apollius'un onu güvende tutabileceği fikriydi.

Hestraon patikanın kenarında, dudakları ince bir çizgi halinde onlara bakıyordu.

Nyxara gözlerini kaçırıldı ve Apollius'un elini daha sıkı tuttu. Bir daha asla. Ortaya çıkarsa her şeyi mahvedeceğini bildikleri bir hataydı bu. Apollius uzun zamandır yoktu, yıllardır sorduğu sorunun cevabını arıyordu. İkisi de onun geri dönmeyeceği korkusuyla hareket etmişti.

söylenmemiştir, ama artık yapılmıştır. Bitti.

Apollius da onun elini sıktı ama vakit kaybetmedi. Hepsı çocukluklarından beri arkadaşı; törene ihtiyaçları yoktu. "Beni takip edin, millet. Bunun etkileyici olduğunu düşünüyorsanız, bir de onu görene kadar bekleyin."

"Neyi gördün?" Caeliar kaşlarını kaldırarak sordu. Sırıttı. "Fount."

"Hayır." Hestraon başını iki yana salladı, bakışlarını Nyxara'dan ayırırken asık suratı kendine rağmen bir sırıtışa dönüştü. "Onu gerçekten bulmuş olmanızın imkânı yok. Sadece adayı görmemizi istediğini sanıyordum?"

"Sanırım gelip kendiniz bakmanız gerekecek." Apollius ağaçların arasına doğru ilerlemeye başladı. İki yanlarındaki ormanın, platonun bittiği yerde açık havaya dönüşmesi tekinsizdi. Bu yerle ilgili bir başka dünyevi şey daha, normal kuralların dışında görünmesinin bir başka yolu. Nyxara, eğer biri Fount'u bulacaksa, bunun böyle bir yerde olacağını tahmin ediyordu.

Ağaçlar kırıldı ve bir açıklığa doğru açıldı. Ufalanan taş sütunlar bir çatının kalıntılarını tutuyor, kayadaki çatlaklar yosun ve bol miktarda açan çiçekle doluyordu. Yıkık yapı, her şehirde inşa edilen plazalara benziyordu, hepsinde kendi küçük çeşmeleri vardı, dünyalarını yaratan şeye saygılarını sunuyorlardı.

Ama bu yıkık meydanın ortasındaki çeşme Nyxara'nın daha önce gördüklerinden hem daha güzel hem de daha sadeydi. Soluk taş, sanki güneş ışınlarıyla örülmüş gibi altın dikişlerle parlıyordu. Dudakları bir dizi küçük oyma çevreliyordu. Bir güneş, bir ay, bir yaprak, bir rüzgârın girdabı, bir dalganın tepesi. Çeşmenin ortasında küçük bir su fıskiyesi gürül gürül akıyordu. Suyun geldiğini göremedi; fıskiye'nin içinde suyu yukarı doğru itecek herhangi bir mekanizma gibiydi. Etrafındaki su da bozulmamış, düz ve ayna gibi parlıyordu.

Yaklaştıkça kulakları çınlıyor, neredeyse şarkıya dönüşüyordu-

Kolunda bir el. Hestraon. Onu kendi tarafına, çeşmeden uzağa çekti, sıkıntılı görünüyordu.

"Bu kadar mı?" Braxtos'un sesi pek ikna olmuşa benzemiyordu.

"Kesinlikle öyle." Apollius önlerindeki çeşmeye, yaklaşmakta olan bir orduyu izler gibi, bir tür acımasız heyecanla baktı. "Dünyanın kaynağı. Her şeyin özü. Hepsi burada."

Altısı birden O'na baktılar, şaşkınlıktan dilleri tutulmuştu.

"Nasıl emin olabiliyorsun?" Hestraon, her zamanki şüpheli tavıyla Nyxara'nın kolunu yakar gibi bıraktı. "Yani, evet, adada bir çeşme var ama adadaki çeşme olduğunu nereden biliyorsun?"

"Ona bir soru sordum," dedi Apollius. "O da cevabı biliyordu."

Hestraon'un gözleri Nyxara'nın kilere kayd ve aralarında gerilmiş bir ip olduğunu anladı. Üçü birbirini en uzun süredir tanıyan, en iyi tanıyan kişilerdi. İki de Apollius'un Fount'a ne tür bir soru soracağını, en başta onu neden aradığını biliyordu.

"Eee?" Lereal mavi gözlerini araladı, ruhani yüzü merak doluydu. "Soru neydi?"

"Sen öldükten sonra ne olacak?" dedi Apollius, hâlâ Fount'a bakarak. Yüzüne o tuhaf ifade geri gelmişti, Nyxara'nın sahilde bir anlığına gördüğü karanlık. Nyxara'nın bir yanı, uzun zamandır kalbini kurcalayan sorudan bu kadar kolay vazgeçmesine şaşırmıştı ama burası gerçeğe tahammülü olmayan bir yer gibiydi. Sanki burada sorulan her soru, ilk başta anlayamayacağınız bir cevap olsa bile, doğru cevabı alacakmış gibi.

"O zaman ne dediğini paylaşmak ister misin?" Caeliar bir tutam saçını parmağının etrafında döndürdü, gözleri keskin olsa da sıkılmış görünmeye çalışıyordu.

Gölge Apollius'un yüzünde kaldı, yeşil gözleri onları getirdiği altın çeşmeye, dünyanın oluştuğu varsayılan tüm gücün kaynağına dikildi. O

yarım bir kahkaha attı. "Cevabı bildiğini söyledim," dedi. "Bana söylediğini değil. Hazır olmadığımı söyledi. Yaşayan hiç kimse sırası gelmeden önce ne olacağını bilmemeliymiş."

Braxtos kollarını kavuşturdu. "O zaman en başa döndün. Fount'u buldum ama işe yaramıyor."

"İşe yaramaz değil." Apollius bir adım öne çıktı ve Nyxara'yı da kendisiyle birlikte sürükledi. Fount'a ya da her neyse ona daha fazla yaklaşmak istemiyordu ama elini tutuşu ona fazla seçenek bırakmıyordu. Hestraon da bir adım öne çıktı, eli Nyxara'ya doğru kalktı ama sonra tekrar yanına düştü.

Çenesi bir hapisane kilidi gibi sıkıydı. İkisi de bunu her zaman yapardı. Sanki en iyisini onlar biliyormuş gibi, sanki o korunması gereken, kırılgan bir şeymiş gibi davranıyorlardı. Sanki kendi zihni onun için bir gizemmiş ve ikisi de bunu ondan daha iyi biliyormuş gibi.

Bazen çok yorucu oluyordu. Kendini gayet iyi tanıyordu.

"Fount bana cevaplarını vermedi," dedi Apollius, Buraya getirdiği, bunu paylaşmak için seçtiği arkadaşlarıyla yüzleşmek için döndü. "Ama onlar var. İçinde bir yerde. Ve biz onları bulabiliriz."

Sözlerinin kafalarında yer etmesi ve tam olarak ne önerdiğini anlamaları biraz zaman aldı. Önce Lereal fark etti. Başlarını salladılar. "Oraya girmemizi mi istiyorsun?"

"İçeri girmeyin," dedi Apollius. "Ondan içiyoruz. Onun bir içimize alırız." Suyun düz yüzeyine dik dik baktı, yansıması öfkesini ona geri yansıtıyordu. "O zaman bizden bir şeyler saklayamaz."

Lereal altın sarısı saçlarının uçlarını gergin bir şekilde çekti. "Üzgünüm Apollius, ama bunu gerçekten yapmak istemiyorum."

Kimse bu fikirden özellikle etkilenmiş görünmüyordu. Braxtos ve Hestraon yıkık plazanın kenarında geri çekilmiş, aralarında temkinli bakışlar atıyorlardı. Caeliar, Apollius'u doğru duymadığını düşünmüş gibi kaşlarını çattı.

Ama Nyxara sadece Fount'a baktı. Gücü, hafife alınmayacak biri olmayı düşündü,

Kimsenin korumaya ihtiyacı olduğunu düşünmeyeceği biri. Koruma, sonuçta sadece kontroldü. Hayırsever bir el tarafından tutulan bir tasma yine de bir tasma idi.

Apollius'un elinden kurtuldu.

Lereal'e önce kaşları çatılmış bir şekilde ona baktı. "Evin yolunu biliyor musun, Lereal?"

Tehdit değil. Henüz değil. Ama potansiyel orada asılı duruyordu ve her an simyaya dönüşebilirdi.

Braxtos buna izin vermedi. Her şeyi açık bir dille anlatırdı. "İçmezsek bize evin yolunu göstermeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Teknik olarak sen söyledin." Apollius gülümsedi ama gözleri kısık ve sertti.

"Neden?" Caeliar kollarını kavuşturdu ve kalçalarını eğdi, ancak bu duruş gözlerindeki hırslı bakışı azaltmadı. "Cevabı istiyorsan, iç."

"Bunu zaten denedim," dedi Apollius hızla. Ama boynunda bir tik, çenesinde bir gerginlik vardı. "Benden daha fazlasına ihtiyacı var."

Hestraon ona, sonra da Nyxara'ya baktı. Yalan söylediğini biliyorlardı, en azından kısmen. Ama söylenecek ne vardı ki?

"Bazen senden nefret ediyorum," dedi Hestraon Apollius'a ve şaka yapıyor gibi görünmüyordu. Nefret ve sevginin bu kadar kolay birbirine karışabilmesi, tutkunun akışkan formlara bürünmesi tuhaftı.

Apollius yine pek de gülümsemeyen bir ifadeyle Fount'u işaret etti. "Önce ben gideceğim, bir içki daha alacağım. Sana korkacak bir şey olmadığını göstereceğim. Sen de peşimden geleceksin."

Ve beşi ne kadar tedirgin görünürse görünsün, bunu yapacaklarına şüphe yoktu. Apollius uzun zamandır küçük gruplarının lideriydi; hiçbiri ona karşı çıkmayı düşünmemişti. Onun varlığıyla ilgili bir şey vardı, sanki diğer herkesten daha fazla ağırlık taşıyordu, sanki bir odadaki tüm havayı kaplıyordu. Yolculuğundan dönüp hepsine sonunda Fount'u bulduğunu söylediğinden beri, bu kişisel ağırlık daha da artmıştı.

Apollius altın çıkıntıya doğru adım attı. Orada hiç

Ellerini uzatıp cam gibi berrak suya daldırdı ve duru parlaklığı bozdu. Dalgalar genişledi, yanlara ulaştı, bir gelgit gibi devam etti, sanki Fount'un kendi ritimleri varmış gibi. Sanki burada başlayan bir döngü sonsuzmuş gibi.

Apollius ellerini kaldırdığında ellerinden su aktı ve avuçlarında parladı. Gözlerini kapattı. "Bana ihtiyacım olanı vereceksin," diye mırıldandı, neredeyse bir tehdit gibi. "Tüm cevapları bileceğim."

Size yalan söyleyemeyecek bir şeye sahip olmak kulağa çok hoş geliyordu. Dünyanın sırlarını bilmek, böylece sizi asla gafil avlayamazdı.

Ellerini ağzına götüren Apollius'un yanına Nyxara koştu. Yüzünü onunkine yaklaştırdı, dudaklarını açtı ve onunla aynı anda içti.

Adam irkildi ama sadece bir anlığına. Sonra ona daha da yaklaştı ve o da ellerini kaldırdı, böylece su kaçmayacaktı ve ikisi de derin derin içtiler. Sanki biraz önce, adam onun içindeyken, ağzı onunkinin üzerindeyken olduklarından bile daha yakındılar. Sanki aynı madalyonun iki yüzü gibiydiler, güneş ve ay, aydınlık ve karanlık.

Yerde bir gümbürtü. Bir şeylerin çatırdadığının belli belirsiz sesi.

"Bir tane daha," diye mırıldandı Apollius, suyun geri kalanını parmaklarının arasından akarken bile ağzına doğru eğerek. "Bir tane daha al."

Ve yaptı. İki yudum aldı ve şimşek gibi çaktı. Apollius'un ıslak elleri Nyxara'nın yüzünün iki yanına geldi ve onu değerli bir şeymiş gibi kucakladı. "Senden asla ayrı kalmayacağım,"

dedi, ağzından Pınar'ın suları akarken. "Sonsuza dek benim olacaksın ve asla bana karşı konuşmayacaksın, sırlarımı paylaşmayacaksın ya da bana ihanet etmeyeceksin. Beni asla terk etmeye çalışmayacaksın, asla."

Nyxara'nın kaşlarının arasında belli belirsiz bir çizgi belirdi. Kelimeler yılanlar gibi, prangalar gibi zihninin etrafında dönüyordu.

Bir çatlak daha. Fount'a baktı. Küçük oymalardan ikisinin arasında belli belirsiz kılcal çatlaklar vardı. Güneş ve ay.

Yerde bir başka gümbürtü, hafif bir deprem. Asla daha büyük bir şeye dönüşmedi, ama atmosferle ilgili bir şey kırıldı, biraz daha az kararlı hale geldi, ekseninden hafifçe kaydı.

Apollus sertçe oturdu, elleri ondan uzaklaştı, boşluğa bakıyordu. "Biliyorum," dedi ve Apollus bunun umutsuzluk mu yoksa coşku mu olduğunu anlayamadı. "Biliyorum."

Ve Nyxara'nın görüşü parladı.

Fount'un suyu onu bileşik parçalara ayırdı, şeritlere ayırdı. Vücudunu, hiçbir şeyi hissetmiyordu, tüm farkındalığı uzaklara savrulmuş ve dağılmıştı.

Dünya da indirgenmiş, en temel bileşenlerine kadar kaynatılmış, onu madde ve büyüden oluşan bir miasma ile çevrelemişti. Güç parçaları, bundan önce gelmiş olan dünyalar, bundan sonra gelebilecek dünyalar. Dünyanın ruhu burada toplanmış, kaynıyor, mutasyona uğruyor ve kendini sürekli yeniliyordu.

Burada, kendisi hakkındaki tüm eski fikirleri silinip gitmiş, yerini utanç, kıskançlık, umut gibi ilkel duygulara yer bırakmayan parlak bir kesinlik almıştı. Yakıcı olsa bile ona sıcaklık veren her şeye sarılan hüznü kız. Karanlıktan korkmayan kadın. Kendisi de bazen bunun kulağa ne kadar hoş geldiğini düşünürken, ölümden bir çıkış yolu bulmaya kafayı takmış bir adamı seven kişi. Ne kadar huzurlu ve sessiz.

Tüm bu şeyleri temsil eden bir şey, Fount'un dünyadan yarattığı miyasik denizde yanından akıp gitti. Belki de ona ait olabileceğini hissettiği bir şey.

Düşünmedi. Uzandı ve o sihirli, güçlü ipliği yakaladı ve bırakmadı, o da mücadele etmedi.

İplik onun içine doğru büküldü, çok uzakları topladı

parçaları haline geldi. Varlığı onun etrafında yeniden şekillendi, Fount onun Kendisinin bir parçasını almasına ve sahiplenmesine izin verdi.

Sizin de bir sorunuz var mı? Ne bir ses, ne de anlayabileceği bir şey. Zihnine konuşan bir şey, iletişim kurabilmek için kendini dile dönüştürüyordu. **Bu yüzden mi böyle bir şeye tutunup onu kendinin yapmaya çalışıyorsun? Onun gibi güç mü istiyorsun?**

"Evet," diye yanıtladı Nyxara, sanki konuşuyormuş gibi hissediyordu ama bu durumda bir ağzı olduğundan bile emin değildi. İsteddiği şey güçtü, değil mi? Karşı konulamaz olmak. Egemen ve kendisine ait olmak.

En azından dürüstsün, dedi Fount. **Sorunuz nedir o zaman?**

"Şimdi biraz huzur bulacak mı?" Apollius'un yüzündeki o karanlık parıltıyı bir kez daha gördü. "Sonunda ona biri öldükten sonra ne olduğunu söyleyecek misin?"

Babası, annesi, kardeşleri. Hepsi anlamsız bir cinayette, küçük lordlar arasındaki bir sınır kavgasında katledilmişti. O zamandan beri, ölümün ne kadar kolay geldiğini, bir aşık gibi nasıl kaydığını ve herhangi bir gün gibi görünen bir günde saniyeler içinde sizi nasıl boğduğunu gördükten sonra, bilmeyi takıntı haline getirmişti.

Kimsenin sonradan gelecek bir şey kavramı yoktu; gittiğinizde gitmiştiniz. Apollius bunu kabul etmedi. Apollius dünyanın kendi etrafında dönmesini istiyordu, onun sırlarını bilmek ve eğer istediği gibi değilse onları değiştirmek istiyordu.

Ona insan olduğu sürece bilemeyeceğini söyledik, dedi Fount. **Şimdi hiçbir insanın içinde barındıramayacağı bir güce sahip. Ve bilecek.**

"İnsan yok mu?" Nyxara sordu ama şaşırılmış gibi değildi.

Sen de al, diye cevap verdi Fount. **Hepiniz, daha fazlasına açsınız. Bu güç sizi insandan daha fazlası yapacak, ama insan olmayan şeylerin bile bir sonu var. Anlıyor musunuz?**

"Evet." Ve bedeni kendini yeniden yapılandırarak olacağı şeye dönüşürken bile öyle yaptı. Karanlık ve ay ışığı, uzun bir dinlenmenin huzuru. İnsan değildi, ama yine de ölümlüydü, çünkü ölüm yaşamın sarsılmaz uyarısıydı ve gerçek bir kaçış yoktu.

Bir gün gideceksin, dedi Fount. Ama bu güç sana iki hayat, iki ölüm veriyor. Biri olduğun insan için, diğeri de dönüştüğün tanrı için. Güç her zaman yeni bir kap bulacak ve ikinci ölümüne kadar ona bağlı kalacaksın, dinlenemeyeceksin. Anlıyor musun?

"Evet." Ama yapmadı, gerçekten yapmadı. Kim yapabilir ki?
O zaman ol.

Kısa bir an için, bir sonsuzluk için, Apollius'un aradığı cevapları biliyordu. Ölüm ona, yeni Kraliçe'sine kendini açtı ve o da ölümün sonuna kadar her şeyi gördü.

Ama sonra gitmiş, içinde derinlerde bir yere kilitlenmmişti. Ve sonra hiçbir şey bilmiyordu.

tanrıça

Seni mutlu etmek için ne yapabilirim?"

Bu nakarat başka birinin ağzından çıksaydı yalvarır gibi olabilirdi. Ama Apollius'un ağzından her zaman bir emir gibi çıkardı.

Nyxara cevap vermedi. Daha önce birkaç kez ona bu adadan ayrılmanın kendisini mutlu edeceğini söylemişti, Fount'tan içtiklerinde ne olacağı gerçeğini onlara anlatmasının kendisini mutlu edeceğini söylemişti. Gerçi bu kısım tam olarak adil değildi, bunu belirtmek için hiç vakit kaybetmemişti. Onları zorlamamıştı. Kendi özgür iradeleriyle içmişlerdi. Eğer içmeselerdi işe yarayacağından şüpheliydi.

Fount'un hepsini tanrı yapacağından şüpheliydi. Hızla çürürken, dünyanın ruhundan çekip aldıkları güç dengeyi bozarken hepsini bu adaya hapsederdi.

O gün, Fount'un kenarı kırıldığında, üzerinde oymalar bulunan üç parçanın bütünden ayrıldığını bilmeleri gerekirdi. Bir güneş, bir ay, yapraklı, dalgalı ve rüzgârlı bir başka parça. Onları düştükleri yerde bırakmışlardı.

Apollius'a cevap vermedi. Sessizliğini korudu ve ayaklarını kayalıklardan sarkıtarak mavi üzerine mavi ufka baktı. Fount'tan aldıklarından beri ağaçlar seyrelmişti, bazıları hastalanmıştı, diğerleri ise sanki ada altısının aldığı özden hastalanmış gibi eğreti, doğal olmayan şekillerde büyüyordu. Nyxara'nın doğruca kıyı şeridini görebilmesi için manzarayı yeterince açmıştı.

Tekneler geliyordu. Küçük teknelerdi, ama insanlarla doluydu

Fount'u, dağdaki tanrıları duymuşlardı. Keşfedildiklerinde, Çeşme'den içtikten sonra hem yıllar hem de günler geçmiş gibi hissetmeleri tuhaf bir şeydi. Burada zamanın hiçbir anlamı yoktu.

En azından denizciler gelene kadar öyle değildi. Bir gece kıyıya vurmuşlar, mevsimsiz fırtınalı bir okyanus tarafından buraya savrulmuşlardı. Caeliar hâlâ suları yumuşatma, onları doğru düzene sokma numarasına sahip değildi. O ve Nyxara gelgitler için birlikte çalışıyorlardı ve onlar da bozuktı. Dünyanın dizginlerini ellerinde tutuyorlardı ama nasıl bineceklerini bilmiyorlardı.

Apollius denizcileri iyileştirdi. Braxtos ve Hestraon gemiyi onardı. Ve Lereal bir rüzgârla gemiyi eve gönderdi - fırtına çıkarmak yerine doğru yöne göndermeyi başardıkları ilk rüzgârlardan biriydi bu.

Hacılar kısa süre sonra geldiler.

Çoğu zaman sadece dua etmek için geliyorlardı, ama bazıları kalıp güneye bakan kıyı boyunca kulübeler inşa ettiler. Nyxara ve diğerleri bundan hoşlanmazdı ve gelen insanlarla pek ilgilenmezlerdi ama Apollius ilgilenirdi. Onları iyileştirir, ayaklarına kapanıp minnettarlıkla ağlamalarına izin verirdi. Kalanların kulübeleri arasında dolaşır, yandaşlarını toplar, onuruna bestelenmiş şarkıları söyletirdi. Bazıları ayrıldığında, bir elini kaldırır ve teknelerinin ufukta kayboluşunu izlerdi.

Nyxara, insan tövbekârların gidişini izlerken her zaman neredeyse acı veren bir kıskançlıkla dolardı.

Seyyahların arasına pek sık inmezdi. İyi de oldu. Fount'un ona verdiği güçler onların görmek isteyeceği türden güçler değildi. Hiçbirinin gecenin daha hızlı çökmesine ya da ayın mevsiminin dışında ağarıp solmasına ihtiyacı yoktu.

ölü bir bedeni diriltmek için ona ihtiyacı yoktu.

Bunu sadece bir kez yapmıştı, denizcilerden sonra bir tekne dolusu insanın adaya geldiği ilk seferlerden birinde. Bir çocuktı. Bu yüzden denedi. Hastalanan ve annesiyle birlikte adaya varamadan ölen bir çocuk.

iyileşmek için buradaydı. Ama ya Nyxara yanlış bir şey yapmıştı ya da insanları kendi bütünlüklerine geri döndürmek onun ötesinde bir güçtü, çünkü çocuk bir dehşete dönüşmüştü, kara gözlü ve çenesi tutmuyordu ve annesi onu geri alması için çığlık atmıştı, geri al, daha kötüydü.

Ondan sonra gelen insanlarla çok fazla etkileşime girmedi.

"Nyxara." Adı kulağa bir dua gibi geliyordu. Daha önceki düşüncelerinin yörüngesi göz önüne alındığında bu düşünce rahatsız ediciydi; bu düşünceden sıyrıldı. Apollius onun yanına oturmak için alçaldı. Bir an, derin bir nefes. "Sana üzgün olduğumu söyledim. Fount'un ne yapacağını bilmiyordum-"

"Ama bir şey yapacağını biliyordun," diye mırıldandı. "Bir şey yapacağını biliyordun ve her ne yaptıysa onunla yalnız kalmak istemedin, bu yüzden bizi içine sürükledin. Bunu neden yaptın? Neden kendi sonuçlarınla yüzleşmeyi bir türlü öğrenemedin?"

Bunu tartışmaya devam ettiler, tekrar tekrar, muhtemelen kabul etmesi gereken zamandan çok sonra. Onlar tanrıydı; tövbekârları vardı. Apollius'u Fount'ta birden fazla kez görmeye gelmişti - şimdi yeni inşa edilmiş ve insan eli sayesinde pırıl pırıl parlayan yıkık plaza, kırık parçalar toplanmış ve onurlu yerlere yerleştirilmişti - ve onu bir el yazması üzerinde biriyle ya da bir başkasıyla çalışırken, tavsiye verirken görmüştü. O yaklaştığında hep dururlardı.

İstediği buydu. En azından eğik bir şekilde. İlahiyat, cevapları için ödediği bedeldi. Bunun bedelini diğerlerine de ödetmek ona haksızlıktı. Onların sevgisini kullanmak ve onu zincire vurmak.

Bir an sessiz kaldı. Sonra: "Sen de kendi başına hiçbir zaman başarılı olamadın, sevgilim."

Gözlerini kapattı.

Ona söylemek istememişti. Bir şeylerin ağzından kaçtığı o samimi anlardan biriydi, birkaç gün -Kaç kişi olduklarından emin değildi, hepsi Çeşme'den içtikten sonra. Dünyanın bu şekilde döndüğünü görmek ve

Yeni güç Nyxara'ya birbirlerinden istemeleri gerekenin gerçek olduğunu, bunun onlara zarar veremeyeceğini düşündürdü. İçlerindeki yeni güç sayesinde, içlerinden biri yalan söylediğinde bunu anlayabiliyorlardı. Bu yüzden Apollius'a Hestraon seyahatleyken onunla geçirdiği geceleri, birbirlerini nasıl teselli ettiklerini, onu Apollius'u sevdiği gibi sevebileceğini düşündüğünü anlatmıştı.

Pek iyi gitmemişti. Artık tanrı olabilirlerdi ama Apollius'un hâlâ kıskanç bir damarı vardı.

"İkiyüzlü," dedi Nyxara sakince, denizden gelen esinti saçlarına dolansın diye arkasına yaslanarak. "Sanki hepimizle yatmamışsın gibi, öyle ya da böyle."

Gerçek. Özellikle de ada yavaş yavaş çürürken burada kapana kısıldıklarından beri. Apollius dışında herkes hacılardan uzak durmaya çalıştığı için yapacak pek bir şey de yoktu.

"Aynı şey değil," dedi Apollius. "Bana onu beni sevdiğin gibi sevdiğini söylemiştin. Bununla ne yapmam gerekiyor Nyxara? En çok sevdiğim kişi sen olduğun halde nasıl hissetmem gerekiyor?"

"Artık seni sevecek bir sürü insan var," dedi hacıların sahile inişini izlerken. "Benim sevgim neden önemli olsun ki?"

Gözleri parlıyordu, yeşilin kenarlarında uhrevi bir altın rengi vardı. "Çünkü önce benimdi."

Sen her zaman benim olacaksın, demişti birlikte Çeşme'den su içtiklerinde. O zamanlar bu onu sadece biraz rahatsız etmişti, kaşlarını çatmasına yetecek kadar. Şimdi ise zehir gibi geliyordu ve adamın zihninin etrafına ördüğü ince bağların onu sık sık içine çektiğini hissedebiliyordu.

Onun ayağa kalktığını hissetti, kendisine doğru uzanırken havanın hareket ettiğini, bir sıcaklık çatırtısı hissetti. Nyxara gözlerini açtı ve adamın uzattığı ele merakla baktı.

"Dövüşmek istemiyorum," dedi Apollius. Diğer elinde bir şey vardı; onu sinirli sinirli çevirip duruyordu. "Sana bir şey yaptım."

Peki başka ne yapacaktı? O da savaşmak istemiyordu. Hepsi bu , hayır. Yavaş yavaş yıkılan bir adada, onlara tapacak kadar aptal insanlarla birlikte iki hayat ve iki ölüm.

Onun elini tuttu.

Onu bir koruya götürdü.

Buradaki ağaçlar adadaki diğer ağaçlardan çok daha sağlıklı görünüyordu, hiçbir çürüme belirtisi olmadan dümdüz ve uzun boylu büyüyorlardı. Nyxara onların tam olarak doğal olmadıklarını söyleyebilirdi. Çok tekdüze, renkler çok canlı. Çeşme'den su içmeden önce burada bulunan eski büyüme ve yabanılık gibi değil, sanki daha önce gerçekten orman görmemiş biri tarafından yapılmış gibi bir taklit.

Ama yine de sevdi.

Bir elini ağaç kabuğuna bastırdı, yeşil kafesin içine baktı. Dallar bir duvar gibi, bir sığınak gibi yakınlaşmıştı. Dönüştüğü şeyden saklanabileceği bir yer. Ötesinde, gökyüzünün mavisi, pırıl pırıl ve sonsuzdu.

"Braxtos yetiştirdi," dedi Apollius. "Ona ben söyledim."

Apollius'tan emir alarak, onun liderlerine dönüşmesine izin vererek içine düştükleri kalıpların bir başka hatırlatıcısı. Nyxara elini kaba ağaç kabuğuna daha sert bastırdı. Braxtos yeni gücünü yönetmeye diğerlerinden daha iyi alışmıştı. Ada hâlâ yavaş yavaş ölüyor olsa da, ilkbaharda birkaç çiçek, yazın birkaç yeni ağaç, sonbaharda rengârenk yapraklar açmayı başarmıştı. Altı kişi zamanı hâlâ ölçebilen tek kişi oydu.

"Buraya bizden başka kimse gelemez," diye onu rahatlatmıştı Apollius. "Sadece tanrılar. İnsan yok. Burası bizim için kutsaldır."

Ve özel bir yerde olmak biraz kutsal hissettiriyordu. Kimsenin ona bakıp korkunç bir tanrıça görmeyeceği bir yerde.

Farklı göründüklerini biliyordu. Yıllar onları kanatmıştı.

Çoğunlukla, aralarındaki farklılıkların yarattığı şaşkınlık, şimdi gördükleri figürlerin daha önce oldukları kadar tanıdık gelmesini sağladı. Ama tövbekârların onlara nasıl baktığını gördü; huşu ve dehşetin karışımı. Parmakları keskinleşerek koyu renkli pençelere dönüştü. Caeliar'ın kollarını yanardöner pullar kapladı ve Hestraon'un gözlerinin beyazı kor-turuncu parladı. Apollius'un teni sanki damarlarında güneş ışığı dolaşıyormuş gibi parlıyordu, neredeyse Fount'un kendisi kadar altın rengindeydi.

"Braxtos da bunun yapılmasına yardım etti." Apollius yanında sinirli bir şekilde dönüp duran elini uzattı. "Taşı topraktan çıkardı. Hestraon onu dövdü. Ona ne için olduğunu söylemedim ama söylememe gerek olduğunu da sanmıyorum. O biliyordu."

Nyxara onun eline baktı.

Bir yüzük.

Güldü. İlk içgüdüğü buydu. Bir yüzük, bu kadar insani ve sıradan bir şey, tüm bunları onun ısrarıyla aşmışken?

Yüzünde fırtınalı bir ifade belirdi ve konuştuğunda bir emir tonundaydı. "Evlen benimle."

Hayır. Burada onları evlendirecek bir mahkeme yoktu, memlekette olduğu gibi, onları arkadaşlarının ve akrabalarının önüne çıkarıp bağlandıklarını ilan edecek bir Kral yetkilisi de yoktu - ama sadece sembolik bile olsa bunu istemiyordu, şimdi değil. Fount'tan önce onunla gözünü kırpmadan evlenebilirdi ama şimdi o farklı bir şeydi. Daha güçlü bir şey.

Herkesin onun için sıraya girmesine karşı çıkan bir şey.

Ama Nyxara bunları söylemedi. Onun yerine, "Bana zaman ver." dedi.

Ve şaşırtıcı bir şekilde, yaptı.

Zamanının çoğunu koruda geçirirdi. Diğerleri de bazen gelirdi ama burası onun alanıydı ve onlar da bilirdi ki

o. Lereal kayalıklara giderken oradan geçerdi, orada rüzgârın konuştuğunu duyabildiklerini söylerlerdi. Nyxara'ya Caeliar'la yaptıkları deneylerden bahsederlerdi - Caeliar nasıl uyurdu ve Lereal onun rüyalarında nefesinin kalıplarını takip eder, onları izler, bazen Caeliar'ın rızasıyla onları manipüle ederdi. "İlginç," dedi neredeyse yarı saydam ellerini birbirine dolayarak, "ama aynı zamanda beni biraz korkutuyor. Ya başka biri öğrenebilirse? Ne yapabilirler?"

Nyxara sırt üstü yatıp bulutsuz gökyüzüne bakarak, "Bu konuda endişelenmenize gerek yok," diye onları rahatlattı. "Başka hiç kimse senin gibi güce sahip değil."

"İşe yaramasını sağlayan benim gücüm değil, sanmıyorum." Lereal dalgınca saçlarını ördü, gözleri çok uzaktaydı. Kemiklerinin ince fildişi rengi ellerinin cam gibi derisinde parlıyor, dirsekten hemen önce güneşin dokunduğu beyaz ete dönüşüyordu. "Her güçte işe yarar. Hepsi aynı kaynaktan geliyor, bu yüzden Fount'tan herhangi bir sihre sahip olan herkes, aynı sihre sahip olan başka birinin rüyalarında yürüyebilir." Örgülerini bıraktılar. "Daha fazla deney yapmam gerekecek. Not alın."

Nyxara, tanrılıklarında bir tür amaç bulabilen, sahip oldukları gücü anlamak isteyen arkadaşlarına imreniyordu. O daha çok unutmak istiyordu.

Braxtos bazen ağaçları kontrol etmek, yaptığı işin nasıl durduğunu görmek için uğrardı. O yakındayken ağaçlar yeşillenir, ona doğru açılırdı. Tırnak diplerinden ve gözlerinin kenarlarından fışkıran minik yapraklar da aynı şeyi yapıyor, daha uzaklara uzanıyor, dantel gibi ondan kıvrılıyordu. "Belki bunu tüm ada için yapabilirim," diyordu ama denediğinde bile değişiklikler kalıcı olmuyordu. Çürüme yeşilliği yiyip bitirdi, ıslak ve pis kokulu, her gün biraz daha kötü.

Caeliar koruya neredeyse hiç gelmiyordu. Bunu yaptığında Nyxara ile tartıştı ve ona Apollius'un teklifini kabul etmeyerek saçmaladığını söyledi. Eğer Nyxara

Ona istediğini verdiğinde, aşkı adadan kaçmak için daha çok çalışmasını sağlayabilir.

Apollius'un artık gerçekten anlamıyordu. O sadece sahipti.

Bu yüzden Caeliar çoğunlukla kuzey kıyısında deniz kenarında kalıyor, dalgaları dürtüyor, adadan çıkmanın bir yolunu bulabileceğine inanıyordu. Ne zaman akıntıya doğru yürüse, tüm vücudu kasılıyor, acı kaslarını büküyor ve kalbi neredeyse gözle görülebilecek kadar hızlı atıyordu. Yenilmiş bir şekilde kuma geri düşüyordu. Ayrılmaya çalıştıklarında hepsine aynı şey olmuştu ama tekrar tekrar denemeye devam eden tek kişi oydu. Tövbekârlar Caeliar'dan uzak durmayı, kuzey kıyısından tamamen kaçınmayı öğrenmişlerdi. Sadece güney sahilinden dalgaların sürüklediği odunları topluyor, evlerini, altı isimlerinin oyulduğu yüksek binalarını inşa ediyorlardı.

Hestraon koruya geldiğinde hiçbir şey söylemezdi, genelde söylemezdi. Sadece Nyxara ile otururdu, sessiz.

Braxtos'un koruya doğru koştuğu, otların yerde dalgalandığı ve sonra ayaklarının bastığı yerde anında öldüğü gün onunla birlikteydi. "Bu sefer akıntıya kapıldı," dedi gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde, kıyıdan buraya kadar koşmasına rağmen nefes nefese kalmamıştı. "Gel de gör."

Vücutlarındaki değişiklikler onları farklı, daha hızlı ve sıvı bir şekilde, neredeyse Fount'taki su gibi hareket ettiriyordu. Nyxara ve Hestraon Braxtos'u dağdan aşağıya kadar takip ettiler, kulübelerin ve katedrallerin etrafından dolaştılar, tekne yapımcıları adadan gönderdikleri gemiler üzerinde harıl harıl çalışıyorlardı, dünyaya Fount'un yerini almak üzere yükselen yeni tanrıların haberini getiriyorlardı. Onların ardından işler dursa, her insan diz çöküp yüzünü yere bastırsa bile üçü bunu görmezden geldi.

Caeliar kumsaldaydı, sanki okyanusa bakıyordu.

ona kişisel olarak hakaret etmişti. Ayakları köpüğe sıkıca basmış, elleri iki yanında kenetlenmişti. Lereal birkaç metre geride durmuş, kollarını kavuşturmuş, neredeyse görünmez olan tırnaklarını dişleriyle endişelendiriyordu. Apollius ortalıkta görünmüyordu.

Yaklaştıklarını duyunca Caeliar arkasını döndü, gözleri çıkmak çıkmaktı. "İzle," dedi, hiçbir şey söylemeden. İleriye, denize doğru adım attı.

Su onun için yarıldı, iki yanında küçük duvarlar oluşturdu, çıplak ayakları yumuşak bir halıymış gibi deniz kabuklarının ve mercanların üzerinde ilerledi. Nyxara onu bunu yaparken o kadar sık görmüştü ki tam olarak nerede duracağını biliyordu; kıyı şeridinin birkaç metre ötesindeki midye kaplı bir kayanın hemen ötesinde.

Caeliar ona ulaştı. Devam etti.

Derinlere doğru kararlı bir yürüyüşle ilerledikçe su duvarları da yükseliyordu. Nyxara, eğer hiçbir şey onu durdurmazsa, kıtaya kadar bu şekilde yürüyeceğini, deniz tabanını bir balo salonuymuş gibi geçeceğini biliyordu.

Ama sonra Caeliar dondu kaldı. Tüm vücudu dimdik, çok dimdik durdu, sonra sanki dev bir yumruk etrafını sarmış, onu kâğıt gibi buruşturmuş gibi yana doğru kasıldı. Boğazından boğuk bir çığlık koptu ama bu acıdan çok öfkeye yakındı.

Diğer herkesin gözleri denizdeki arkadaşlarında kalmıştı ama Nyxara'nın ensesine bir şey dokundu, bir farkındalık. Döndü.

Apollius, çakılların kuma dönüştüğü yerde, çürüyen ağaçların başladığı yerde. Elini uzatmış, parmaklarını havaya kaldırmış, tam Caeliar'a doğrultmuştu. Onun içindeki yaşamı manipüle ediyor, ipliğini yumruğunda yakalıyor, bir kafes gibi örüyordu.

Nyxara'nın gözleriyle buluştu. Başka tarafa bakmadı.

O gece koruda Hestraon'la karşılaştı. Öpüştüler, birbirlerine kaydılar, ısı, ten ve ter ve sonrasında gökyüzüne, karanlıkta bir mücevher gibi asılı duran aya bakarak uzandılar.

"," diye mırıldandı. "Bizi burada tutan o."

Hayal kırıklığına uğramış ama şaşırmamış gibi iç çekti. "Ama neden?"

"Çünkü asla yalnız kalmayı öğrenemedi." Ona karşı bu kadarını söylemek bile zihninin kenarlarını ağrıtmaya yetmişti, bir hayalet şakaklarını çekiyordu. Bağları, sınırlarına kadar gerilmişti.

"O yalnız değil. Artık tüm dünya ona tapıyor." Hestraon ona baktı, gözlerinde ay parlıyordu. Korunun ortasında bir ateş yakmıştı ve alevler taş gibi uzun ve hareketsiz duruyordu. "Belki de elinde bu olduğuna göre, geri kalanımızı için onu ikna edebilirsin. Belki senin de gitmene izin verir."

Nyxara bunun doğru olmadığını biliyordu. Onu asla bırakmayacaktı. Ama belki de diğerleri için umut vardı.

Sonra ayağa kalktı ve elini Hestraon'a uzattı. O da elini tuttu. Apollius'u bulmaya gittiler.

Meydandaydı, Çeşme'nin kenarında oturmuş, ayna gibi yüzeyine bakıyordu. Tövbekârlar burayı bir saray haline getirmiş, ona giymesi için altından giysiler ve görkemli işlemeler getirmişlerdi ama şimdi giydiği cübbe basit bir ketendi, omzundan sarkıyordu ve altında hiçbir şey yoktu.

Yanına gittiğinde konuşmadı ama adamın keskin nefes alışından üzerinde Hestraon'un kokusunu aldığını anlayabildi. Onu öptü ve cüppesini kenara itti.

Hestraon Nyxara'nın arkasında, Nyxara'nın cüppesini bedeninden çekip çıkararak onu diğer adama gösterdi. Onun omzunu öpmek için eğildi ve Apollius'un Nyxara'nın saçında olmayan eli Hestraon'unkine dolandı, onun yerine başını aşağı iterek onu

köprücük kemiği ve boynu boyunca öptü. Apollius arkasına yaslandı ve Nyxara bir adım öne çıktı, Hestraon'un elleri onun belindeydi.

Hayır. Bu benim.

Daha sonra, Hestraon gittiğinde ve Fount'un yanında sadece Apollius ve Nyxara yatarken, dirseğinin üzerinde yukarı doğru itti. "Sonunda onu sisteminden çıkardın mı?"

"Öyle mi?" diye karşılık verdi.

Eli kızın saçlarındaydı. Neredeyse acı verecek kadar sıkılmıştı.

"Bir daha olmayacak," dedi, hem cevaptı hem de değildi. Bacağını adamın üzerine atıp onu yere sabitledi. Adam yine sertleşmişti; kadın onu içeri kaydırды, sertçe sıktı. "Seninle evleneceğim, Apollius."

Gözlerini dikmiş bakarken bile kalçalarını döndürdü. "Bir pazarlık seziyorum."

Nyxara yutkundu, kendine rağmen bir inlemeye karşı savaştı. "Seninle evlenirim," diye tekrarladı, "eğer diğerlerinin gitmesine izin verirsen."

Hırıltı geri dönmüş, yüzünü buruşturmuştu. Daha önce yakışıklıydı; şimdi o kadar güzeldi ki dehşet vericiydi, derisinin altından akan altın fosforlu ışıltı onu insan biçimli bir güneş gibi parlatıyordu. "Bu anlaşılmayı yapabilirim," dedi, ona tekrar, daha sert bir şekilde sokularak. "Sen benimle olduğun sürece, kaynağın yakınında, güç de öyle olacak. Birbirimize ihtiyacımız var Nyxara, hep oldu." İticiliği yavaşladı, artık onu gerçekten sevdiğini ve sadece ona sahip olmak istemediğini hissettiren bir şeye dönüştü. "Sen burada olduğun sürece, gerisine ihtiyacım yok."

Adam yukarı doğru sallandı ve kadın her zamanki gibi onun etrafında parçalanan gökyüzünü soluk soluğa seyretti.

Ama kadın onunla evlendi ve adam hâlâ diğerlerini adada tutmak için her ne yaptıysa kaldırmadı. Kıyıda çıkmaya çalıştıklarında hâlâ acı içinde kıvranıyorlardı.

"Bana bir söz vermiştin!" diye bağırdı ona çeşmenin meydanında; kuşaklar boyu tövbekârların, çürümeden önce devirebildikleri ağaçların gövdeleri ve dalgaların sürüklediği odunlarla bir saray inşa etmişlerdi. Mevsimlerin dengesi bozulmuştu; sonbahardı ama yağmur sanki ilkbaharın çukurlarıymış gibi çatıya vuruyordu. Bir zamanlar, hepsi ne kadar uzun süre gücü elinde tutarsa, o kadar iyi olacaklarını düşünmüştü, ama tam tersi doğru çıkıyordu. Dizginler uzun zamandır ellerinden kaymıştı; dünya bir kaçaktı.

"Ben yaşamın ve günün tanrısıyım," dedi Apollius, ona saldıramasın diye bileklerini tutarak. "Kimseye borçlu değilim."

Meydandan ayrıldı. Yüzüğü uçurumdan aşağı attı. Düşerken altın gibi parlıyordu.

gitti

Kaçmaya karar gün, sayılamayacak kadar uzun günler dizisindeki herhangi bir gün gibi görünüyordu.

Hestraon diğerlerini kuzey sahilinde topladı. Nyxara ona ay yükselene kadar beklemesini söylemişti. O zaman onun dikkatini dağıtacaktı. O zaman Apollius onları durdurmadan gidebilirlerdi.

"Peki ya sen?" diye sormuştu ve kız cevap vermemişti.

Şimdi, ayın kantaron renginden çivit rengine dönüşerek gökyüzünde kayboluşunu izlerken, huzur gibi bir şey hissediyordu. En azından onun gibi bir varlığın ulaşabileceği kadar yakın.

Elinde bir meşale tutuyordu, Hestraon'un onun için yaktığı bir meşale, alev uzun ve sarsılmazdı. Korusunu yiyip bitirirken bile bu şekilde kaldılar, ağaçları bir ateş parıltısı dalgası içinde tükettiler. Ortada durup dumanı derin derin içine çekti ve yavaş yavaş kararan gökyüzünde dönmesini izledi.

Aşağıdan bağırışlar. Tövbekârlar görmüştü; kutsal koruyu kurtarmak için acele ediyorlardı. Nyxara yanan ağaçların oluşturduğu halkadan çıktı ve Fount'a doğru ilerlemeye başladı.

"Neler oluyor?" Apollius yaklaşırken sordu. O sabah bir başka gemiyi, düzeltilmesine yardım ettiği ciltli bir elyazmasını taşıyan bir grup adamı uğurlamıştı. Yorgun görünüyordu.

"Katedrallerden birinde yangın çıktı." Bunu kayıtsızca söyledi, cüppesini omuzlarından sıyrarak ona doğru yürüdü. "Takipçilerinizin dikkatinin dağınık olmasından faydalanabileceğimizi düşündüm. Bugünlerde seni yalnız bulmak zor."

Ve gözlerinde hâlâ bir ışık olmasına rağmen

ona gelsin. Bırakın onu öpsün, bırakın onu Fount'un yanına yatırsın.

Nyxara onun üzerinde sallanırken ayı izledi, adam kalçalarını kavrayıp adını haykırdıkça ortasına bir sıcaklık yayılıyordu.

Onu seviyordu. Hala seviyor. Her şeyden sonra bile.

"Bize neden ihtiyacınız var?" Bunu sormak istememişti, aklındaki kelimelerin dilinden dökülmesini istememişti. Ama onunla bu şekilde birlikte olmak, istemediği zamanlarda bile her zaman gerçekleri ortaya çıkarmıştı.

Kızın saçlarını yüzünden geriye doğru topladı. "Sadece sana ihtiyacım var."

Düşündüğü kadar rahat değildi.

"Neden soruyorsun?" diye sordu adam, kalçalarını döndürerek kadının dudaklarını ısırmasına neden oldu.

Cevap vermedi.

Apollius durdu. "Neden, Nyxara?"

Birbirlerine yalan söyleme konusunda hiç iyi olmamışlardı, değil mi?

Bir küfür savurarak onu üzerinden itti ve ayağa fırlatarak, hepsinin sahip olduğu o garip, hızlı yolla, yıkık tepelerden aşağıya, dalgaların sürüklediği saraylarından dışarı koştu. Kuru gökyüzüne karşı yanıyor, tövbekârlar onu söndürmeye çalışırken uzaktaki haykırımlar hayalet gibi yankılanıyordu.

Kıyıya vardığında tüm arkadaşları gitmişti. Deniz bile kendi ritmine geri dönmüştü. Hükmettikleri şeylerin içinden geçip kaçmışlar, onları kaçmak için kullanmışlardı - rüzgârda Lereal, suda Caeliar, ateş olmayı bekleyen havadaki çatırdayan sıcaklıkta Hestraon, toprakta Braxtos. Gitmişlerdi, güvendeydiler, uzaktaydılar, artık hapsedilmemişlerdi.

Nyxara güldü. Ağzı çözüldü ve kıkırdatarak havayı neşesiyle doldurdu ve Apollius'un eli yüzünde kırılana kadar durmadı.

Yüzünde sağlam olmayan bir gülümsemeyle ona baktı. "Sence kaçmışlar mıdır?" diye mırıldandı. "Sizce herhangi biriniz

benden, yaşam tanrısından kaçabilir mi? Sana sahibim, Nyxara. Hepiniz benimsiniz. Benden uzakta bir hafta bile dayanamazlar. Solacaklar, ilk ölümlerini yaşayacaklar ve ikinci yaşamları için bir araç bulana, ikinci ölümlerini yaşayana kadar tüm o güç benim olacak." Yakına eğildi. "Ve bu gerçekleştiğinde onları bulacağım, sevgilim. Onları çabucak bulacağım."

O da ona tokat attı ama bu yeterli değildi. Kara pençeli elleri yüzünü tırmalıyor, kutsal kanı çekmek istiyordu. "O zaman neden gitmelerine izin vereceğini söyledin?" bağırdı.

"Bunun doğru olmadığını biliyordun." Ellerini tuttu, yine nazikçe. "Sana yalan söylemedim sevgilim, sadece istediğini düşünmene izin verdim. Ama ayrılamayacağımızı biliyordun. Biz ayrı yaşayabilecek şeyler değiliz artık. Hepimiz aynı kaynağın parçalarıyız ve onu barındırdığımız sürece bir arada kalmak zorundayız." Onun yüzünü avuçladı. "Anahtar sensin Nyxara. Benimle birlikte içtin, tıpkı benim gibi iki kez içtin ve gücün daha büyük bir kısmını aldın. Sen ve ben sonsuza dek birbirimize bağlıyız."

"Yani beni asla bırakmayacaksın." Bunu biliyordu ama bunu duymak bir hançer gibi hissettirdi.

"Asla." Bunu bir sevgi ifadesi gibi söyledi.

"Bunu biz istemedik." İtmeye çalıştı ama Apollius onu sıkıca tuttu. "Hiçbirimiz bunu istemedik!"

"Yapacaksın." İki eliyle başının iki yanını tutarak gözlerini görebilmesi için boynunu eğdi. "Nyxara, sana söz veriyorum, yapacaksın. Senin şeyler biliyorum. Seni kurtarmanın bir yolunu bulacağım." Durakladı. "Ben sadece seni korumak istiyorum, sevgilim."

Koruma. Bir kafes, bir tasma, daha lezzetli bir isimle kontrol.

Her şeyi gölgede bırakan öfke, mantıklı düşünceleri ve korkuyu bastırana kadar içinde yükseldi. Geriye doğru sarsıldı ve pençeleriyle kendi boğazına uzandı.

Altın ışık bileklerine zincirlenmişti. Yandı; haykırdı.

"Hayır, sevgilim," diye mırıldandı Apollius. "Bundan bu şekilde kurtulamazsın." Kızın saçlarını geriye doğru düzeltti. "Sadece seni getirmeliydim. Diğerlerini bırakmalıyım. Eğer bilseydim, yapardım. Sen ve ben tek tanrılar olabilirdik."

"Asla bir tanrı olmak istemedim."

Düşünceli bir bakış kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "Anlıyorum," diye mırıldandı. "Bu işimi kolaylaştırabilir. Belki bunu sana verebilirim."

Ama bunu söyleme şekli, onu bırakma konusunda fikrini değiştirdiğini düşündürmedi. Sadece onu içinde tutmak istediği kafesi yeniden düşünmüştü.

Onu kırık Fount'a doğru sürükledi, gücün onlara verdiği sıvı çabukluğuyla değil, bir insanın yapacağı gibi hareket ediyordu. Nyxara karşı koymaya çalıştı, onun pençesinde kıvranıyordu ama adam onu dağın tepesine, kayaların üzerine doğru sürükledi. Yıllardır orada manastırlarını, kulübelerini ve manastırlarını inşa eden tövbekârların yanından geçtiler. Kendisine yardım etmeleri için onlara bağırdı. Duymamış gibi davrandılar. Kutsal koru kül olmuştu.

Fount'a vardıklarında Apollius sonunda onu bıraktı. Tökezledi, taşın üzerinde kıvrıldı. Sırtını, oymaların Çeşme'nin dudağından koptuğu yere dayamıştı.

"Güçleri buraya geri mi döndü?" Apollius hırladı, Fount'un altın dudağını beyaz parmak eklemleriyle kavradı. "Artık beni terk ettiklerine göre? Yoksa ilk ölümlerini beklemek zorunda mıyım?"

Hayır. Yukarıdan, aşağıdan ve arkadan, yeri gümbürdeten, gökyüzünü çatlatabilecek bir ses. **Bu şekilde çalışmıyor. Güç eninde sonunda buraya akacak ama bu çok uzun zaman alacak. Kırılmışken hepsini tutamayız.**

Apollius uzandı ve suyun yüzeyine vurarak dalgalanmasını sağladı. "Ve sonunda Sana döndüğümde, bana istediğimi nasıl elde edeceğimi söyler misin? Yeterince güzel dans ettim mi? Kazandım tapınmayı Sana gerçekten

istedin mi?"

Fount, **ölümsüzlüğün imkânsız olduğunu** söyledi. **Bunu sana söylemiştik.**

"Bunu kabul etmiyorum!"

Kabul edin ya da etmeyin, gerçek bu. İki ölümünüz var, daha önce sahip olduğunuzdan bir fazla.

İşte o zaman Nyxara ondan bir tane almaya karar verdi. Yukarı uzandı, pençeli elleri adamın göğsünü oyuyordu-

"Lore!"

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Günah işliyorsan, bunu say.

-Ratharcen atasözü

Nerede olduğunu bilmiyordu. Kim olduğunu da. Baş ağrıyor, vücudu aslında yapmadığı şeylerden dolayı acı çekiyor, içine dökülen tüm anılara karşı haykırıyordu.

"Lore!" Yine o kelime. Onun adı. Biri elini çekiyordu. "Lore, gitmeliyiz, mezar çöküyor!"

Uzuvları onun talimatlarına uymuyordu, görüşü bulanıktı. Ama ses haklıydı. Tavandan siyah taş parçaları yağıyor, yansıtıcı duvarlar çatırdıyordu. Önünde, bir kaidenin üzerinde güzel ve hareketsiz bir kadın duruyordu.

Lore izlerken, güzel beden çürümüş, yıllar süren çürüme sürecini dakikalar içinde tamamlamıştı. Yüzü çöktü, eti çürüdü, kafatasına dönüştü, toza dönüştü. Solgun ellerindeki zambak buketi vıcık vıcık oldu ve çürüdü, maddeleri cesedinkine karıştı.

Nyxara'nın ilk ölümü, nihayet.

Elini çekiştiren her kimse giderek daha tanıdık gelen bir sesle küfrediyor, anılarının örgüsünü çekiştiriyor, onları eski haline getiriyordu. Bedeni havaya kaldırılmış, geniş bir omzun üzerinden sarkıtılmıştı.

Geniş omuzun sahibi - Gabe, Gabe'di, değil

Hestraon ama Gabe mucizevi bir şekilde zorla açtığı kapıdan dışarı çıktı. Bunu yapar yapmaz tavan düştü ve mezar kendi içinde parçalanırken mağarayı salladı.

Şok dalgası onları yere serdi, Lore Gabe'in elinden kurtulup öne fırladı. Bir şey takırdayarak kafa kemiklerinin yanına çarptı. Ayağı bir iskelete takılmıştı, iskelet paramparça olmuş, sararmış bir fildişi yığınının başka bir şey haline gelmemiştir.

Dehşete kapılmaya, boğazına düğümlenen çığlığı serbest bırakmaya vakti yoktu. Lore, artık parçalanmış olan iskeletin arasından geçip ayağa kalktı, tam zamanında düşüp kendi kafatasını kesinlikle parçalayacak olan bir kayadan kurtuldu.

Kendisine neredeyse çelme takacak olan bir omurgayı kenara itti ve bunun için bir an ezici bir suçluluk hissetti. Sonra Gabe'le birlikte mağaradan çıkıp koridorlarda koşmaya başladılar, yeraltı mezarlarını oluşturan toprak ve kaygan taş üzerinde kayıyorlardı. Toz ve toprak tavandan aşağıya doğru sallanıyordu ve Lore durdu, son koridorun Gömülü Tanrıça Katedrali'ne, yani doğduğu yere açıldığı yere baktı.

Düşen bir kaya görüşünü engelledi. İyi de oldu. Şimdi duygusallaşmanın sırası değildi.

Gabe onun kolunu tuttu ve ileriye doğru çekti. Yüzeye yaklaştıkça yerdeki gümbürtü de azalıyordu. "Her şey çökecek mi?" diye sordu nefes nefese.

"Sanmıyorum," dedi suratsızca, "ama bunu öğrenmek için burada olmamayı tercih ederim."

Koridorlar boyunca, köşelerden genişçe dönerek, ta ki ileride kuyudan bir ışık huzmesi parlayana kadar. Alacakaranlık çökmüştü.

Nyxara mı? Lore kendi kafasının karanlığında belirsizce mırıldandı. Orada mısın?

Söz yok, ama bir baş sallama izlenimi var. Oradaydı. Yorgun ama orada.

Kuyuya tırmanırken tanrıçanın anıları Lore'un içini parçalıyor, bir yankı halinde Gabe'in sırtını takip ediyordu

Bir zamanlar Bastian'ı aynı merdivenlerden çıkarken nasıl takip ettiğini hatırlıyordu. Nyxara'nın olduğu kız, Apollius'u onu harabeye kadar takip edecek kadar sevmişti. Kalbini söküp atan tanrıçaya dnşmişti.

Eğer Fount panteondaki herkese iki ölüm verdiyse, bu O'nun ilk ölümü olmalıydı. Bedenen lmşti ve şimdi gücü Bastian'da yaşıyordu. Nyxara bilincini dışarı göndermenin bir yolunu bulmuştu, bedeni teknik olarak mezarda hâlâ hayattaydı ama şimdi o da ilk ölümünü yaşamıştı ve Lore bir şekilde bunun onun kafasının içinde daha da gcl olacağı anlamına geldiğini biliyordu.

İki lm ve şimdi hem Apollius hem de Nyxara bir ölüm yaşamıştı. Onları dünyadan nasıl kovacaklarına dair bir cevaptı bu ama Lore bundan kaçındı. Bu onun istemediği bir cevaptı.

Ve orada başka bir cevap vardı. Apollius Nyxara'nın gitmesini istememişti çünkü Nyxara giderse gücü azalacaktı. Kehanette sylen-diği gibi, gücü aynı yollarla yaratılır ve yok edilir.

Gabe merdivenlerin tepesine ulaştı ve kapağı kenara çekerek kuyuyu hızla alçalan alacakaranlığa açtı. Elini aşağı uzatıp Lore'un dışarı çıkmasına yardım ettikten sonra kapağı tekrar çekip kck Apollius heykelini olabildiğince merkezine yaklaştırmak için döndüğünde taş bahçede kimse yoktu.

İşini bitirdiğinde, yolun kenarındaki ferforje banklardan birine oturdu. Tek mavi gözü endişeyle parlayarak onu izledi. "İyi misin?"

Lore kayıtsız bir ses çıkardı ve onun yanına oturdu. "Dürüst olmak gerekirse, henüz emin değilim. Ne oldu?"

Kaşları göz bandının üzerinden kalktı, sanki soruyu soran gerçekten o olmalıymış gibi, ama yine de ona cevap verdi. "Mezara girdin ve kapı neredeyse sen girer girmez kapandı. zerinde lanet olası bir mandal yoktu, ben de çekerek açmaya çalışıyordum." Acı bir gülümsemeyle elini kaldırdı. Tırnaklar kırılmıştı. Aynı şeydi

Elinde işaret parmağının ucu yoktu, uzun zaman önce Mortem sızıntısında ona uzandığında kaybettiği parmak.

Suçluluk duygusu boğazında düğümlendi. Lore onun elini tuttu ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi.

Bir an sessiz kaldı, devam etmeden önce kucağındaki ellerine baktı. "Kapı kendiliğinden çatladı ve her şey sallanmaya başladı, ben de seni almak için içeri girdim."

Kaşları çatıldı. "Orada ne kadar kaldım?"

"Beş dakika. Belki daha az." Elinin tersini kızın kalçasına vurdu ama parmaklarını açmadı. "Senin sıran."

Nefesini içine çekti ve bir hışımla dışarı verdi. "Nyxara'nın anılarını gördüm. Altın Dağ'da geçirdiği zamana dair. Hepsinin nasıl tanrı olduğunu."

Gabe dondu kaldı. Bunun sadık birine ya da eskiden sadık olan birine nasıl geleceğini düşündü. Tüm dünyanın takip ettiği dinin yükselişini görmüştü ve bu o kadar çirkin, insani bir şeydi ki.

Bu yüzden onun bir sonraki sorusunun ne olacağını biliyordu. "Godsfall'u gördün mü?"

Hayır. Yapmamıştı. Elemental tanrıların nasıl ayrıldıklarını görmüş, Apollius'un O olmadan uzun süre dayanamayacaklarını söylediğini duymuştu ve bu doğrudu, değil mi? Sonunda adadan kaçmışlar ama hepsi yavaş yavaş ölmüş, cesetleri canavarlaşmış ve taşlaşmış, Fount'tan içtikleri gücü sızdırmışlardı.

Şimdi arkadaşlarına sızan güç. İkinci hayat. "Onun başlangıcını gördüm," dedi Nyxara'nın pençeleri Apollius'un göğsünü parçaladı. "Ama hepsi buydu."

Gabe'in parmakları onunkilerde sertleşti. Elini çözdü. "Anlaşılan," diye mırıldandı. "Sana gerçekten ihtiyacımız olan şeyleri göstermeyeceği belli."

"Yapardı." Lore bunu biliyordu. Nyxara, anılarının geri kalanını Lore'un kafasına , ona konuşamadığı her şeyi gösteremeden mezar çökmeye başlamıştı. Bunun Lore'la bir ilgisi olmalı.

Apollius'a nasıl bağlandığıyla ilgiliydi, ikisi de Çeşme'den su içerken Apollius'un ettiği yeminlerle. Apollius onu bir şekilde durdurmuş muydu? Neler olduğunu biliyor muydu?

Bu düşünce omurgasındaki sinirleri diken diken etti.

Gabe iç çekerek bankta arkasına yaslandı ve elini uzatıp göz bandının altını ovuşturdu. "Peki sana işe yarar bir şey söyledi mi? Tüm o anılarda tanrıları kafamızdan atmamıza yardımcı olabilecek herhangi bir şey?"

Kolay bir cevap vardı ama bu ikisinin de katlanabileceği bir şey değildi. Lore'un düşüneceği bir şey bile değildi.

Bir başka olası çözümün parçası, bir planın tohumu zihninde dönüp duruyordu. Ama Gabe bunu da durduracaktı. Çileden çıkarıcı, güzel, yalnız adam; ikisini de kaybetmeye dayanamazdı.

Bu yüzden Lore yalan söyledi. "sana haber veririm."

Gabe başıyla onayladı. Sonra banktan kalktı. "Geç oluyor. Sabahın köründe yapacak bir şeyler bulup durduğumuza göre, fırsatımız varken uyusak iyi olur."

Yüzü gözünde bulanık görünüyordu. Nyxara'nın anılarında Hestraon Gabe'e benzemiyordu ama Lore şimdi onları hatırlamaya çalıştığında görebildiği tek şey onun yüzüydü. O koruda, onun üzerindeki yüzü, zevkli bir gerginlik, gözleri kapanıyor ve sonra tekrar açılıyordu, sanki onu böyle görmenin bir anını bile kaçırmak istemiyordu, hiçbirini boşa harcamak istemiyordu. Nyxara'nın, Apollius'la birlikte onu hatırlarken görmesine izin verdiği yüzünün kısa anları, Nyxara'nın onu kırmasından ve kendine saklamasından önce.

Lore'un Gabe'e karşı hissettiği arzusunun ne kadarı gerçekten ona aitti? Hestraon'un gücü onu seçmiş, onları gerçekte sahip olmadıkları bir şefkatin içine çekmiş olsa bile, bunun ne kadarı tanrıçanın onu bir araç olarak seçmesiydi?

Apollius'un Bastian'ı bir kostüm gibi giydiğini düşündü.

Nyxara'nın daha nazik olsa da aslında aynı şeyi ona yaptığını.

Bastian bir keresinde ona buna benzer bir şey söylemişti. Nazikçe yapıldığı sürece ne zaman kullanıldığını fark etmediği hakkında.

Görünüşe göre pek bir şey değişmemiştir.

Ay ışığı Gabe'in bir gözünde parlıyor, diğer gözünün olması gereken yerdeki yamanın derisi tarafından yutuluyordu. Aydınlık ve karanlık, yüzünü ikiye bölüyor, onu aynı anda iki şey yapıyordu. Ona bir adım daha yaklaştı, Kilise tütsüsünün kokusu nefesini dolduruyordu. "Lore?"

"Bu benim," dedi. Ve onu öptü.

Uzun zaman önce ortak kule dairelerinde paylaştıkları o geceki öpücükten farklıydı, gerçek dışı ve ruhani ve sadece sıcaklıkla, vücutlarının birbirlerinden ne istediğiyle bilgilendirilmişti. Bu kasıtlıydı, buna karar verilmişti ve Lore kendini onun her kaslı kıvrımına göre şekillendirdi, onları olabildiğince birbirine eritti.

Nyxara'nın avatarı olmak, burada köklü bir akrabalık olduğu anlamına geliyor olmalıydı, onun bir parçası Gömülü Tanrıça'daki bir parçayı yansıtıyordu ve bu kesinlikle hissettiği aşkın her ikisine de ait olabileceği anlamına geliyordu, değil mi? O Gabe'i seviyordu, Nyxara da Hestraon'u seviyordu. Bastian'ı seviyordu ve Nyxara kendisine rağmen Apollius'u seviyordu. Bunların hepsi tutulamayacak kadar fazlaydı ama Lore bırakmıyordu. Hiçbirini.

Gabe'in ağzı aç bir şekilde onunkinin üzerinde açıldı, dili dudağında gezindi. Gabe'in nefesini içine çekti, kendi dilinin onunkinin üzerinde kaymasına izin verdi, ikisinin de istediği bir şeyin taklidini yaptı. Adamın sertliği karnına baskı yapıyordu ve kadın ona uzanmak istedi ama bu zalimce olurdu. Ona bunu verecek zamanı yoktu. Şu anda yoktu.

Yapması gereken şeyler vardı.

Yine de, omuzlarına, boynuna, köprücük kemiğine öpücükler kondurduğunda, onu yakınında tuttu. Ve dişleri, dudakları ve dili derideki bir çürüğü sevdiğinde

Kulağının altında, onu itti, yapmasına izin verdi, acıdan zevk aldı.

Bir derin öpücük daha ve Lore öpücüğü kesen kişinin kendisi olması gerektiğini düşündü ama öyle olmadı. Gabe başını sallayarak geri çekildi. "Yapamayız," diye mırıldandı.

Bir kez daha o geceyi ve nasıl bittiğini hatırladı ve öpücükle şişmiş dudaklarını alaycı bir gülümseme kapladı. "Her şey ne kadar değişirse, o kadar aynı kalır."

Kaşları çatıldı. Sonra güldü. Bir süre sonra kadın da ona katıldı.

Taş bahçede kıkırdadılar, kayalık yapraklar yankıları geri püskürtüyordu. Gabe midesindeki kaslar ağrıyormuş gibi belinden eğildi; Lore akan gözlerini sildi. Histerileri yatıştığında Gabe kollarını ona doladı ve çenesini başının üstüne koydu. Lore onun beline sarıldı ve yüzünü omzuna gömdü.

"Üzerime sümük mü siliyorsun?" "Bilmesen daha iyi."

Kahkahalar tamamen dindikten sonra sessizlik içinde durdular. Bir süre daha birbirlerine sarıldılar ve sonra ayrıldılar. Gabe onun alnını öpmeyi -bu Bastian'ın hassasiyetiydi- ama yüzünü okşadı, başparmağı yanağında ve sonra çenesinde gezindi. "Seni geri götüreceğim."

Önce yapması gereken şeyler vardı. Gitmeden önce toplaması gereken şeyler. Lore'un halletmesi gereken iki iş vardı ve ikisini de o durduracaktı. "Ben iyi olacağım. Sen git biraz uyu."

Lore onun kendisini burada yalnız bırakmaya direnmesini bekliyordu. Ama Gabe başıyla onayladı. Elini nazikçe sıkarak karanlığın içinde kayboldu ve Kilise'ye geri döndü.

Artık onun ayak seslerini duyamayana kadar bekledi. Sonra Lore ilk işini tamamlamak için seraya gitti.

Nemli havada yoğun bir gül ve kan kokusu vardı. Lore sık sık bir şekilde ağzından nefes alırken

Tozlu bahçe ekipmanlarının bulunduğu raflara baktı ama bu da dilinin bakır tadı almasına neden oldu, ki bu da pek bir gelişme sayılmazdı.

Aradığı şeyi bulduktan sonra arka odaya girdi.

Anton uyumuyordu. Bunun artık yapabildiği bir şey olup olmadığını bilmiyordu. Ama diğer gözü kapalıydı, başı tavan penceresine doğru eğikti ve kanın paslı lekelerini siyah, beyaz ve grinin tonlarına dönüştürüyordu.

"Ay söndü," dedi Lore. "Sabaha kadar tanrınızdan başka bir şey duyacağınızı sanmıyorum."

Kuru, kazıyıcı bir kahkaha. "Sabahı görmeme izin vermeyeceksin."

Anton yavaşça başını eğdi. Boynundaki dikenlerden biri derisine takıldı ve yavaş, şiddetli bir çiçek açarak onu itti. "O da gerisini okudu," diye mırıldandı. "Kehanetin o son kısmı için elimi yönlendiren şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Apollius değildi. Daha eski bir şeydi. Şeytani bir şey."

Lore buna inanmadı. İyilik ve kötölük çizgileri o kadar çok keşmiş ve birbirine karışmıştı ki, artık çözölmesi

"Bana yazdırdıklarını okuyamadım," diye devam etti Anton. "Ama tanrımın öfkesi bana bunun olmaması gereken bir şey olduğunu söyledi. Ben de onu sakladım. Asla bulunmamalıydı, asla yazılmamalıydı. Apollius'un kendisi şimdiye kadar onu yok etmiş olmalıydı."

Bastian, kafasındaki tanrıyı kafeslemek için elinden geleni yapıyordu. Belki de Apollius kehaneti yok etmeye çalışmıştı, böylece yapılan ve yapılmayan güçleri bilmeyecekti. Belki de Bastian onu bundan uzak tutmuştu.

Çileden çıkarıcı, güzel, yalnız bir adam.

"Yaşayarak her şeyi mahvetmenin bir yolu daha," dedi Anton ama sesi yorgun geliyordu. Sanki Lore'un varlığını sürdürmesi felaketten sıkıntıya dönüşmüştü. Sesi acıyla doluydu; Lore böyle yaşamının her şeyi mahvedeceğini düşünüyordu.

diğerlerinin yanında sönük kalır.

Bahçe makasını kaldırıp bıçakları Anton'un boynunun iki yanına yerleştirirken Gabe'i düşündü. Bunu yapmaya kendini nasıl ikna edemediğini. Hem Anton olduğu için hem de hâlâ umutsuzca iyi olmak istediği için.

Lore bunu geçmişti.

Anton hiçbir şey söylemedi. Mücadele etmedi. Biraz daha dik durdu ya da durmaya çalıştı, hâlâ o güllere dolanmıştı. "O zaman beni Parlayan Diyar'a gönder, ölüm cadısı. Beni yarattığın bu dünyadan kurtar."

"Umarım hak ettiğin dünyayı bulursun," dedi Lore.

Sonra makası kapattı.

Bir kereden fazla sürdü. Makaslar körelmişti.

Bittiğinde -bunlar olurken zihnini boşalttı, boğazının kırılmasının ıslak çıtırtı sesini, kemiğin kıymığını duymamaya çalıştı- Anton'un başı yerdeydi, makasın dişlerine takılmış gül çiçekleriyle çevriliydi. Lore eğilip güllerden birini alırken onun kafasına bakmadı.

Anlamsızdı. Bunu seradan çıkıp artık kapalı olan kuyuya doğru yürürken bile biliyordu. Annesi orada değildi. Eğer yeraltı mezarlarında bulunduyorsa bile, muhtemelen Nyxara'nın ölümünden sonra öldürülmüştü.

Hâlâ. Lore kuyunun kapağını karanlık bir yarığı ortaya çıkaracak kadar itti ve gülü yarıktan içeri bıraktı. "Bana yardım et anne," diye fısıldadı. "Gitmek zorundayım."

Sonra topuklarının üzerinde döndü ve bahçeyi terk etti.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Yol sizi geri götürene ve rüzgar sizi daha yakına çekene kadar.

-Malfouran güle güle

Lore, Bastian'ın odasına çıkan döner merdivenin dibinde durdu ve derin bir nefes aldı.

Burada olmamalıydı. Çantasını hazırlamıştı, iki işinden ikincisini yapıyordu. Pelerini üzerindeydi, elleri Anton'un kanından temizlenmişti; hazırды. Geceydi, yani Bastian Bastian olmalıydı, ama tanrılar güçleniyordu ve emin olmanın bir yolu yoktu. Kendisi olsa bile, onun gitmesine izin vermek istemezdi. Açıklaşa bile, onu vazgeçirmeye çalışacak, hatta belki de odasına ya da Kirythean'larla birlikte nezarethaneye kilitleyecekti. Bu pek de karakterine aykırı olmazdı.

Elini cebindeki küçük kumaş parçasına götürdü. Bunun için hazırlık yapmıştı.

Gidebildiği kadar uzağa gitmeliydi. Caldien, hatta Ratharc, belki. Daha uzağa, eğer oraya ulaşabilirse. Mortem artık onu şehre, Nyxara'nın bedenine bağlamıyordu; istediği yere gidebilirdi.

Ve belki de o gittiğinde Apollius'un Bastian üzerindeki etkisi -tanrıların onun arkadaşları üzerindeki etkisi- azalacaktı. Hatta tamamen ortadan kalkabilirdi.

Her şey ona bağlıydı. Yaşadığı gerçeği üzerine. Apollius

belli ki Bastian'ı ele geçirmeyi bekliyordu ama Lore'un gücünün bir kısmına sahip olana kadar bunu yapmamıştı. Nyxara'nın anılarında, aynı anda Fount'tan içmişler ve kendilerini birbirlerine bağlamışlardı. Annesi ona kıyametin tohumu diyordu, Anton ve August onu Bastian'a yakın olması için Hisar'a çekmişlerdi, böylece onun gücü kendisinininkini keskinleştirebilecekti. Apollius'unkini.

Eğer o gitmiş olsaydı, belki de bu durum ortadan kalkardı.

Başlangıçta ortaya atılan iki çözümden daha az acımasız bir çözümdü. Bastian'ı öldürmek, ki bunu düşündüğü anda reddetti. Sadece kişisel olarak buna katlanamayacağı için değil, Auverraine de katlanamayacağı için.

Diğer bariz seçenek ise Anton'un o gece başladığı işi bitirmektir. Ama bu düşünce Lore'un aklından çıkmadan önce sadece bir kalp atışı kadar aklından geçti. Bir hayat için savaşmıştı, lanet olsun. Bunu bir kenara atacak değildi ya.

Geri kalanını değer verdiği herkesten uzakta yaşamak zorunda kalacağı anlamına gelse bile.

Ağzı kararlı bir çizgide, merdivenleri tırmandı.

Bastian uyumuyordu. Pencerenin önünde duruyordu, siyah saçları dağınıktı, onun yaklaşmasını izlemek için döndüğünde gözleri parlıyordu. Bu, onları iyice görene kadar onu durdurdu - yorgun, karanlık ve kendi. Gecenin hendeği Apollius'u hâlâ kafasının içinde gömülü tutuyordu. Bu da bir şeydi.

Pencereden döndü. Karanlıkta bile gözleri kulağının altındaki yere, Gabe'in öpücüğünün bıraktığı ize gitti. Çekingen bir tavırla uzanıp parmaklarını iz üzerinde gezdirdi. "Onun gibi kokuyorsun," diye nefes aldı. "Kilise tütsüsü."

Lore hiçbir şey söylemedi. Onun dokunuşuyla nabızı hızlandı.

Bastian'ın eli düştü. "Gidiyorsun." Bu bir soru değildi. Gömleksizdi, ay ışığında çıplaktı, bu yüzden boynundaki tendonun tüylerini, dizginlenmiş öfkesini gizleyecek hiçbir şey yoktu.

"Yapmak zorundayım."

Omuzlarındaki kaslar . "Sana emrediyorum

için."

"İyi deneme."

"Ben hâlâ senin kralınım." Kollarını kavradı, parmakları etine batıyordu. Kolları sıcacıktı, çok sıcaktı ve hâlâ ne olduğunu asla çıkaramadığı o pahalı kolonya gibi kokuyordu.

"Yapmak zorundayım," diye tekrarladı. Eli onun tenini istiyordu; avucunu onun omzuna koymasına izin verdi. "Eğer gidersem, O'nun senin üzerindeki etkisi zayıflayacak. Güç aynı şekilde oluşur ve bozulur. Ben burada olduğum için büyün arttı, gidersem azalacak."

Kız konuşmasını bitirmeden başını salladı. "Başka bir yolu olmalı. Gitmen güvenli değil Lore, İmparatorluk pençelerine düşmüşken, herkes senin kim ve ne olduğunu bilirken olmaz."

"Burası benim için de güvenli değil." Bastian'ın omzundaki eli birazcık, tırnaklarını geçirecek kadar esnedi. Bastian'ın nefes alış veriş hızlandı ve bir an için çardakta oldukları zamanı hatırladı. Bastian ona tam olarak ne yapması gerektiğini söylemesi için yalvarmış, kontrolü ele almasını istemişti.

Şimdi bunu düşünemezdi. "Amelia'yı Apollius öldürdü, Bastian."

Gözleri kapandı. Boğazından aşağı bir yutkunma geçti. "Hayır, yapmadı."

Kaşları birbirine yaklaştı.

Bastian'ın gözleri açıldığında, içlerinde şiddetli bir ışık vardı. Apollius'un ki kadar korkutucuydu ama tamamen kendisine aitti. "Ben yaptım. Olay olduğunda kontrol onda değildi. Ben kontrol ediyordum."

Kadının eli ondan uzağa düştü. Adam onu yakaladı ve kendi eliyle kavradı. "Seni öldürmeye çalışıyordu," dedi, yüzü yerine parmaklarına bakarak, cesedin zaten sahip olduğu her şeyi ona anlattı. "Buraya geldi, beni gördü. Güneş hâlâ parlıyordu; benim O olduğumu sandı."

Elini tutmaya devam etmesine izin verdi. Şu anda bile geri çekilmek gibi bir arzusu yoktu ve bu onu biraz dehşete düşürdü.

"Bıçağı vardı," diye devam etti, başı hâlâ aşağı eğikti, saçları gözlerini saklıyordu. "Ve beni gördüğünde, gururlu olmamı bekledi. Mutlu olmamı." Başını iki yana salladı. "Benim , onun kraliçesi olmak için eğitildiğini söyledi. Nasıl yoldan çıktığımı, Nyxara'nın beni daha önce olduğu gibi tekrar büyümeye çalıştığını anladığını ama bununla ilgileneneğini söyledi."

Amelia koridorda ona bakıp alay ediyor, bir şey aldığını düşünüyordu. Demonde ile evliliğin sahte olması gerekiyordu, o zaman Devereaux'ların büyük kızlarını Kraliçe yapmak için plan yaptıklarını kimse bilmeyecekti.

Ama sonra tüm planları suya düşmüş, Lore yaşamaması gerekirken yaşamış, Bastian onu Kral yapmak için komplo kuran herkesi Yanık Adalar'a göndermişti. Onu hemen evlendirmişler, güvende tutmuşlar ve 'da tutmuşlardı. Amelia muhtemelen bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu, Apollius'un Bastian'dan görevi tamamen devralıp Lore'u kovana kadar sabretmesi gerektiğini düşünüyordu.

"Düşünmedim," diye mırıldandı Bastian. Konuştukça sesi gittikçe kısılmıştı ve şimdi ancak bir fısıltıya dönüşmüştü. "Spiritum kullandım. Kalbine gönderdim. Kalbi o kadar sert attı ki durdu." Sonunda başını kaldırıp onun gözlerine baktı. Gözlerinde pişmanlık görmeyi bekliyordu ama hiç yoktu. "Sonra öne çıktı. Boğazını kesti, gözünü bıçakladı. Sebepsiz yere, zaten ölmüştü. Sırf yapabildiği için." Ürperdi. "Apollius onun gücünü aldı. Caeliar Amelia'nın içindeydi, tıpkı benim içimde olduğu gibi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Ama Apollius biliyordu. Apollius, Caeliar uyandıysa Braxtos, Hestraon ve Lereal'in de uyandığını biliyordu. Belki de onların kim olduğunu biliyordu ve sadece zamanını bekliyordu.

Ama Lore giderse, umarım yok olup giderler. Dünyalarındaki lekesi yok olacak, büyüsünün manyetizması onları bırakacaktı. Zıtlıklar Yasası tersine döndü.

"Yani gitmek zorunda değilsin," dedi Bastian, sanki onun aklını okumuş ve karşı bir argüman istiyor gibiydi. Alnını bastırdı ve ellerini daha önce bulundukları omuzlarına geri getirdi. Parmaklarını onunkilerin üzerinde kavislendirdi ve tırnaklarını onun tenine bastırdı, o acıyı, o baskıyı istiyordu. "Seni güvende tutacağımı söylemiştim, Lore. Seni Kraliçe yaptım. Burada kalacaksın."

"Henüz Kraliçe değil." Sesini çıkarmadı ama adamın istediğini bildiği için tırnaklarını daha sert geçirdi. "Ve bana emir veremezsin."

Gözleri yukarı kaydı, onunkilere sabitlendi, karanlık ve sıcaktan akıyordu. "Ama bana emir verebilirsin."

Başka bir konuya geçmişlerdi, artık sadece onun gitmesi hakkında konuşmuyorlardı, gerçi bu konu hala askıda duruyordu. Artık aralarındaki ateşten, kız tırnaklarını biraz daha bastırıp güneşten yanmış tenini çukurlaştırdığında gözlerinin nasıl parladığından, alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırışından da bahsediyorlardı.

Bastian'daki değişim onu büyülemişti, bunu sağlayan da kendisiydi. Bastian her zaman kendini o kadar kontrol ediyordu ki, girdiği her odaya hükmediyordu; bazen kendini güvende hissettiğinde bunu ortaya koymak istemesi gerçekten şaşırtıcı olmalı mıydı? Böyle bir güven duygusunu hissettiği kişinin, ona neler olduğunu herkesten daha yakından bilen o kadın olması?

"Yapabilirsin," diye mırıldandı aralarındaki nemli havaya, bıraktıkları küçük boşluğa. "Emret bana, Lore. Lütfen."

Nefesi kesildi; tırnakları daha sert battı. "Neden?"

"Çünkü o zaman sensin." Sesi boğuk çıkmıştı. "Çünkü bana emir vermeni istersem ve sen de bunu yaparsan, Apollius ve Nyxara olmadığını biliyorum. Biziz. O asla yapmaz." Tekrar yutkundu. "En azından benim seni sevdiğim gibi sen de beni seviyormuşsun gibi davranabilmek istiyorum. Kafalarımızdaki tanrılar olmasa bile yine de yapacağını. Sen-"

Onu bir öpücükle kesti.

Bastian onun içinde eridi, kolları vücuduna dolandı ve onu kendine yakın tuttu. Lore elini onun saçlarından geçirip hafifçe çekti; Bastian bir iç çekişle eğildi, dişleri onun dudağını . "Emret," dedi Bastian onun ağzına karşı. "Bana ne istediğini söyle. Göster bana."

Lore daha önce de başkalarıyla bu tür konularda sorumluluğu üstlenmişti ama o zaman da bunu kendisinden istediği için değil, ihtiyacı olanı aldığından emin olmak için yapmıştı. Bu onu bir an için şaşırttı ama çalkalanan düşüncelerini kapatmaya çalıştı, içgüdüsünün kontrolü ele almasına izin verdi.

Bir anlık dehşet, o güven içgüdüsü Nyxara'nın öne çıkmasına izin verecekti, Lore'un zihnindeki varlığı ilk ölümüyle güçlenmişti. Ama tanrıça . Tanrıça gitmiş olarak kaldı. Bazı şeyler sadece tek bir zihne ait olmalıdır.

Bastian'dan geri çekildi, eli hâlâ Bastian'ın saçlarına ve elini Bastian'ın yüzünü kanopili yatağa çevirmek için kullandı.

"Git." Gitti, yere dökülmüş çarşaf ve yastıkların bulunduğu, karmakarışık yatağın kenarına oturdu. Sertliği, uyumak için giydiği ince pantolonun üzerinde belirgin bir şekilde ortaya çıkıyordu; onu avuçladı, gözleri onun gözlerinde yanıyordu, ağzı hafifçe açıktı, sanki bunu yaptığına inanamıyordu, tam istediği gibi, ona sahip olmasına izin verdiğine

Bu.

Lore geceliğini çıkardı ve yerde bir yığın halinde bıraktı. Altına giydiği ince kombinezon, ona doğru yürürken ayaklarının etrafında kıpırdandı, göğüslerinin tepe noktaları yünlü kumaşa göze çarpıyor ve onu ürpertiyordu. Ona bir el salladı. "Çıkar. Hepsini."

O da sanki yıllardır onun bu emri vermesini bekliyormuş gibi itaat etti. Lore onu ilk kez çıplak gördüğünde gözleri büyüdü, teni güneşten bronzlaşmış ve arzudan kızarmıştı ve bacaklarına bastıran serin parkeyi hissedene kadar onun önünde dizlerinin üzerine çöktüğünü fark etmedi.

Adamın gözleri kızın gözlerinde pusluydu, eli kızın elini kavrayacak kadar yaklaşmıştı.

yanağını okşadı. "Güzel," diye mırıldandı, sanki bu kelimeyi onun zihninden koparıp almış gibiydi.

Ama kadın uzanıp adamın elini tuttu ve sıkıca yatağın üzerine koydu. "Ben sana söyleyene kadar bana dokunmayacaksın," dedi, çok fazla düşünmesine izin vermedi, sadece onun ve kendisinin arzusuyla hareket ediyordu. Adamın ağır aletini eline aldı, parmaklarını önce yukarı sonra aşağı doğru hareket ettirdi. Gözleri kapandı, başı geriye savruldu, nefesi boğazında düğümlendi. "Orada otur ve istediğimi yapmama izin ver."

"Evet." Ay ışığıyla yıkanan, gölgeleri boynunun sütununda oynaşan, her kasını ve her yara izini ortaya çıkaran, hepsi onun görmesi için çıplak olan üstlerindeki gölgelik için mırıldandı. "Sen ne istersen."

Lore onu ağzına aldı.

Bu genellikle hoşuna giden bir şey değildi. Ama her ne sebeple olursa olsun, Bastian'la bunu yapmak istiyordu, onun burada olmasını, dudaklarının altında nefes nefese kalmasını, ellerinin yatak örtüsüne dolanmasını istiyordu çünkü emirlerine uymak, o söyleyene kadar ona dokunmamak için çok çabalıyordu. Adamın tadı misk ve tuz gibiydi ve kadın onu daha da ağzına çekip dilini oynatırken minnettar bir ses çıkardı. Elleri onun kalçalarında, sırtına doğru kayarak göğüslerinin yatağın kenarına sürtünmesine neden oldu; bu iyiydi ve boğazında titreşerek ondan başka bir memnuniyet sesi çıkardı.

"Tanrılar, Lore." Bastian sesi sanki o oluyordu. Yatağın üzerindeki yumruklarına bakınca boğma işini yapanın kendisi olduğu anlaşıyordu, en azından çarşafı. "Böyle devam edersen bu iş başlamadan bitecek ve kendime gelmek için en az yarım saate ihtiyacım olacak."

"Buna izin veremem," diye mırıldandı ona karşı, yavaşça çekildi, yatağın kenarında bacaklarının arasında durdu. Ona doğru uzandı, emirlerini hatırladı, çarşafı tekrar kavradı ve sanki dehşete kapılmış gibi ona baktı.

Adamın elini tuttu ve göğsüne götürdü, ince iç arasından yumuşak ve dik görünüyordu. "Dokun bana." Onun

Sesi de boğuk çıkıyordu, adam onu takip ederken nefesi boğazında düğümleniyordu. "Biliyorsun, hatırlıyorsun-"

Bastian yaptı, parmakları bir tutamla kapandı; kız soluk soluğa ona doğru eğildi, kalçaları umutsuzca sürtünme arayışıyla öne doğru sallandı. Bastian kısık bir ses çıkardı, neredeyse bir hırıltı gibiydi ve bir eliyle onun arka tarafını tutarak kendine doğru çekti. Parmakları bir göğsünde çalışmaya devam ederken, ağzı diğerinde başladı, ince kumaşı kaygan bir karmaşa haline getirdi, hafifçe ısırdı, dilini döndürdü.

Ve tanrılar, şimdiden yaklaşıyordu, çok uzun zaman olmuştu, onu çok uzun zamandır istiyordu. Lore elini meme ucundan çekti, onun yerine kalçalarının tepesine doğru itti, kalçaları hâlâ onun dokunuşunu bekleyerek hareket ediyordu. Bastian başka bir alçak sesle yönünü değiştirdi, iç çamaşırının altı yerine üstünden geçti. Parmağını, onu arzulayan yere doğru yavaşça çekti, onu yukarı kaldırmaya yetecek kadar baskı uyguladı ama onu aşağıya göndermeye yetmedi.

"Bastian." Adı titrek çıkmıştı, ikisinin de istediği gibi değildi; kadın kalçalarını ona doğru itti. "Lütfen."

"Emirleri veren sen değil misin?" Parmağını bir kez daha yavaşça, işkence edercesine sürükleyerek ona gülümsedi. "Açık ol."

Ve tabii ki bunu böyle tersine çevirecekti; tabii ki Bastian Arceneaux işleri tersine çevirebilecek ve sorumlu olması gerekirken onu titreyen bir karmaşa içinde bırakabilecekti. Lore elini onun saçlarına doladı ve eğlenen, donuk gözlerine bakarak onu kendinden uzaklaştırdı. "Parmağınla bana daha sonra dokunmayı planladığın şekilde dokun," diye emretti, nefesi kesilmişti. "Lütfen Bastian, lütfen
-"

Son sözleri, adamın eli nihayet geceliğinin altına girip parmağını içine soktuğunda kesildi. Elini salladı, topuğu tam da ihtiyacı olan yere çarptı ve parçalanması uzun sürmedi, yıldızlara ve karanlığa bölündü, başı geriye atıldı ve her kası vücudu gergin ve sonra

titriyor, titriyor.

Bastian onu yatakta sırtüstü çevirdi, geceliği kalçalarının üzerinde sıkışmıştı. "Bu sefer emir beklemeyeceğim," dedi Bastian, kadının hâlâ incecik olan bacaklarını ayırarak. "Bekleyemeyecek kadar çok istedim." Ve sonra ağzı onun üzerindeydi ve başı tekrar dönüyordu, vücudu başka bir serbest bırakma için kıvrılıyordu.

İlkinin hemen ardından geldi ve Lore doğrulup onu üzerine çekmek istediğinde Bastian'ın eli leğen kemiğine sertçe yapışarak onu aşağıda tuttu ve gözlerinin arkasında yeniden kıvılcımlar uçuşmasına neden oldu. "Henüz değil," diye mırıldandı Bastian dizinin kıvrımına doğru, bacağının uzunluğunu öptü ve sonra tekrar yukarı çıktı. "Tadı çok güzel." Sonra tekrar onun merkezine geldi, onu tekrar sardı ve bu sefer Lore paramparça olduğunda çığlık attı.

Ama kontrolü tekrar ele almaya hazırdı, bir sonraki bölümün nasıl geçmesini istediğini biliyordu. "Arkada," dedi nefes nefese, yatağa döndü, elleri ve dizleri üzerinde durdu.

Adam kadının istediğini yaptı ve sırtının küçük kısmını okşadı. "Böyle istediğine emin misin?"

O yaptı. Nyxara'nın anıları hâlâ zihninden tamamen silinemeyecek kadar yakındı ve en azından o anılarda böyle olmamıştı. Daha önce de olmuştu, bundan emindi ama tanrıçanın kafasında gördüğü bir örnek değildi. Bunun sadece onlara ait olmasını, araya başka bir şey sokulamayacak, sadece Bastian'a ve kendisine ait bir anı olmasını istiyordu. "Emirleri veren benim, değil mi?"

Kıkırdadı, arkasına yerleşmeden önce ellerini kaburgalarında gezdirdi. Sonra itti, nefes aldı, verdi ve onun içindeydi, sıcak ve yakındı.

Bir an öyle kaldılar, ikisi de zor nefes alıyordu. Sonra Bastian kıpırdandı, dizlerinin üzerine oturdu ve onu yukarı çekerek birbirlerine bağlı kalmalarını sağladı, böylece neredeyse kucağına oturacaktı. Omzunu öptü, eli hafifçe boynunun ön tarafına uzandı, sıkmadı, sadece oradaydı. Diğer eli bacaklarının arasındaki sinir demetine gitti. Parmağı

üzerinden fırçaladı; gergin, hoş bir ses çıkardı.

"İşte böyle," diye homurdandı Bastian ve sonra hareket etmeye başladı, kalçaları yavaşça ona doğru bastırıyordu.

Onun ritmine ayak uydurdu, parmağı tam ihtiyaç duyduğu yerde daireler çizerken, diğer eli göğsündeki hareketi taklit ederken, o yukarı ittikçe aşağı doğru sıktı. "Bunu ne kadar düşündüğümü biliyor musun?" diye mırıldandı saçlarına. "Kaç kez kendimi sıktığımı ve senmişsin gibi davrandığımı biliyor musun? Sen bu lanet Hisar'a geldiğinden beri başka kimsem olmadı Lore. Tek düşünebildiğim, tek istediğim sensin, bu beni delirtiyor."

Gabe'in onu öptüğü yerin diğer tarafındaydı, dokunuşunun hoş bir çürük bıraktığı yerdeydi. Bastian'ın dişleri karşı kulağının altındaki deriyi hafifçe ısırarak sordu.

Onu geri itti.

Gabe'in bıraktığının aynası olan kendi izini bırakarak ona bakarken hırıltısı boynunda titreşti.

Lore hareket ettikçe her şey bulanıklaştı, ta ki hissedebildiği tek şey o olana kadar... Sonra Lore dağıldı ve o da arkasından geldi, bağırışını Lore'un saçlarına sakladı.

Birbirlerinden ayrıldılar, yana düştüler. Bastian onu kendine yaklaştırdı, kollarını beline doladı, göğsünü sırtına yasladı. İkisi de konuşmadı.

Lore gözyaşının yanağından süzülüp yastığa düştüğünü hissedene kadar ağladığını fark etmemişti.

Ama Bastian fark etmiş olmalıydı, çünkü dirseğini yukarı kaldırdı, başparmağıyla izi nazikçe temizledi. Yine de hiçbir şey söylemedi -söylenecek ne vardı ki?- ama eğildi ve onu öptü, yumuşak ve hiçbir şey istemeyen bir öpücük.

Ve bir süre öylece yattılar, terleri kuruyordu. Ortalığı dağıtmışlardı ama yatak yeterince büyük olduğu için yuvarlanıp gittiler, bu daha sonra halledilecek bir sorundu.

"Uyumalıyız," dedi Bastian esnemesinin ardından, sanki yolu yarılamış gibi.

Lore gözlerini sımsıkı kapadı ve ona daha da sokuldu. Bekledi, nefesleri eşitlenene kadar dinledi.

Ta ki onun etrafındaki tutuşu gevşeyene kadar.

Sonra onu rahatsız etmemeye dikkat ederek yataktan çıktı.

Elbisesi hâlâ buruşuk bir yığın halinde duruyordu; Lore eğildi ve cebini bulana kadar kumaşı karıştırdı. Kumaş hâlâ içindeydi ve hafifçe kimyasal madde kokuyordu.

Kloroform. Koku neredeyse nostaljikti, ona Gabe'i ve At'ı yetiştirdikten sonra onu ara sokakta ilk kez gördüğü anı, onu buraya getirmek için komplo kuran her şeyi hatırlatıyordu.

Ve şimdi dışarı çıkıyordu.

Bastian'la yatmayı planlamamıştı. Bunu kullanmayı, Bastian'ı uzun süre bayıltmayı, Bastian gidene kadar onun gittiğini anlamamasını sağlamayı, onun -ya da Apollius'un-kendisini takip etmesini zorlaştırmayı planlamıştı.

Değerli zamanını ama pişman değildi. Tek bir şeyden bile.

Lore yavaşça Bastian'ın yanına gitti. Bastian sanki hâlâ oradaymış gibi yan yatmış uyuyordu ve bu Lore'un göğsünde acı verici bir sancıya neden oldu.

Lore elindeki bez parçasını yüzünü kaplayana kadar indirdi. Kıpırdamadı, sadece derin bir nefes aldı ve memnun bir iç çekişle bıraktı.

Nefesini tuttu, tutmazsa hıçkırıklara boğulacağından korkuyordu, Lore bezi avucunun içinde buruşturdu ve aceleyle giyindi, kalçaları hâlâ yapış yapıştı. Sonra aceleyle odasına indi, çantasını aldı ve Citadel'i arkasında bırakarak kapıdan çıktı.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Gerçek yırtıcılar uyumaz, sadece beklerler. Dikkatli olun.
-Caldienalı bir avcıdan mektupla yazılmış tavsiye
Farramark Üniversitesi'nde arşivlendi

Hisar'dan çıkmak olması gerekenden daha kolaydı. Lore bunun mantıklı olduğunu düşündü; Presque Mort hâlâ Gabe'in Kilise'de çıkardığı yangınla meşguldü ve kan ceketlilerin de öyle olduğunu tahmin ediyordu. Koridorlar neredeyse terk edilmişti, dairelerinin dışındaki olağan muhafızlar da ortalıkta yoktu.

Lore, Amelia'nın öldürüldüğü gece de orada olmadıklarını hatırlıyordu. Gerçi şimdi onun neden öldürüldüğünü bildiğine göre, bunun kasıtlı olup olmadığını merak ediyordu. Belki de Amelia gitmesi için kan ceketlilere rüşvet vermişti.

Bu düşünce Lore'un ürpermesine neden oldu ama yoluna devam etti, zengin koridorlardan geçerek Kuzey Mabedi'ne ve Bastian'ın uzun zaman önce onları içinden geçirdiği fırtına kanalına giden yeşile doğru ilerledi. Tüm bunların tek bir iyi yanı varsa, o da Bastian'ın artık kendi başının çaresine bakabileceğini bilmesiydi. Evinin önündeki muhafızlar uzun zamandır kimseyi dışarıda bırakmaktan ziyade onu içeride tutmak içindi. Apollius ona bir şey olmasına izin vermezdi.

Lore, boğazındaki acı dolu sesin dışlarının arasından geçmeyeceğinden emin olana kadar ön kolunu ağzına bastırdı.

Kuzeydeki yeşil alanın kapısı sessizce açıldı. Burada bir muhafız vardı, her ne kadar planlarını bozacak olsa da Lore bunun için saçma bir şekilde minnettardı. Bir pelerin giymişti, kapüşonu başının üzerine kadar çekilmişti ama gidişi muhafızın ilgisini çekmemiş gibiydi. İki saray mensubu kapının yanındaki bir çalının dibinde öpüşüyordu ve tüm dikkati onların üzerindeydi.

Hızla arnavut kaldırımli yollardan geçerek bakımlı ormana doğru ilerledi. Bu ona zihnindeki, Nyxara'nın anılarındaki ormanı hatırlattı ve aceleyle Kilise duvarına ve röğara doğru ilerlerken başka bir şey düşünmeye çalıştı.

Lore tanrıçanın az önce Bastian'la olanları görüp görmediğini ya da bir şekilde kendini tamamen geri çekip çekmediğini merak etti. Tüm bu süre boyunca Nyxara'yı zihninde hissetmemişti, bu yüzden sadece tanrıçanın en azından denediğini varsayabilirdi. Geri dönebilirsin, dedi kafasının içindeki karanlığa. Bu iş bitti.

Asla olmaz, diye yanıtladı Nyxara. Onu bir daha hiç görmesen bile, asla bitmiş gibi hissetmeyeceksin.

Bu rahatlatıcı değil miydi?

Gömülü Tanrıça, Lore'un şu anda uygulamakta olduğu plan hakkında hiçbir şey söylemedi, yokluğunun tanrıların etkisini azaltacağı umuduyla Auverraine'den siktir olup gidiyordu ama Lore onun rahatladığını hissedebiliyordu. O halde doğru yol buydu. Bunu düzeltmenin yolu buydu.

Tamir edilebildiği kadar.

Çünkü sonuçta Lore'un tek yaptığı kaçmaktı. Bu konuda hem fiziksel hem de zihinsel olarak iyiydi, hoş olmayan her şeyi görmezden , kendini mümkün olduğunca olaylardan uzaklaştırıyordu. Evet, belki Lore gittiğinde tanrılar arkadaşlarının zihinlerindeki yerlerini kaybedeceklerdi, tıpkı onun varlığının Bastian'ın gücünü uyandırdığı gibi, ama Apollius yenilmeyecekti. Sadece ertelenecek, ötelenecekti. Bastian'ı varisi, aracı olarak seçmişti ve eğer bu plan bozulursa, belki de işler

normale dönecekti. Apollius Bastian'ı beklediği yere geri dönecek ve dünya bir süreliğine kendini düzeltecekti. Belki de Lore'un yaşayacağından daha uzun bir süre, tanrıçayı da yanına alarak Nyxara'ya ikinci ölümünü yaşatacaktı.

Ama Apollius geri gelecekti. Bir gün geri dönecek, Arceneaux soyundan yeni bir gemi seçecek ve o zaman Nyxara'nın onu yumuşatmaya çalışmasına bile gerek kalmayacaktı. Sadece kendisi, merhametine kalmış bir dünya ve kafasında karısı olan hiç kimse onu durdurmaya çalışmayacaktı.

Lore, ağaçların arasından hızla geçerken Nyxara'ya, "Bu konuda senden gelecek herhangi bir bilgi harika olur," diye çıkıştı.

Ekleyecek bir şeyim yok, diye yanıtladı Nyxara. Oldukça kısa ve öz bir şekilde özetledin.

Lore sinirli bir ses çıkardı.

Giderin üzerindeki ızgara kilitliydi ve Bastian'ın aksine, Lore botunda ya da başka bir yerinde maymuncuk taşımıyordu, çünkü artık botları bile yoktu. Ama Mortem demirle yaşıyordu; ellerini uzattı ve ipleri bükerek metali bir cınlamayla kanalizasyondan düşene kadar eğip bükte. Lore küfrederek etrafına bakındı ama kimsenin duyacak kadar yakında olmadığı anlaşıyordu.

Ellerine baktı. Avuç içleri neredeyse ceset griyle kaplanmıştı, Nyxara'nın anılarını izlediği zamanlardan kalma bu ölü renk parmaklarına doğru yayılmaya başlamıştı. Çok çekici.

Su her zamanki gibi iğrençti; Lore atlarken içini çekti, temiz kıyafetler giymek için nafile bir çabayla çantasını başının üstünde tuttu. Diğer uca doğru ilerledi, çıkıntıya tırmandı - bir Prens ya da keşişin yardımı olmadan tek başına çok daha zordu - ve Mortem'i tekrar ızgaraya yönlendirdi, menteşelerinden döndürdü ve aşağıdaki suya sıçrattı.

Menfezden çıktığında, eteğini kurutmak için nafile bir çabayla salladığında, diğer taraftaki sokak neredeyse terk edilmişti. Ona göre hava hoş. Lore çantasını omuzladı.

tekrar yürümeye başladı ve bu sırada yolun bazı kısımlarının hatırladığından çok daha iyi durumda olduğunu fark etti. Bazı köşelerde tahta payandalar ve taş yığınları duruyordu, devam eden inşaat o gün için bitmişti. Bastian, iyi şeyler yapıyor. Umursamayan bir tanrı onu yavaşça ele geçirse bile hâlâ çabalıyordu.

Boğazındaki dikenli hissi yuttu.

Liman dışına yapılacak yolculuklar için biletler, kuzey rıhtımına en yakın, terk edilmiş depolara varmadan önce, biri Val ve Mari'nin karargâhı olan harap bir gişeden satılıyordu. Lore gecenin bir yarısı birinin görev başında olmasını beklemesi gerekip gerekmediğinden emin değildi, bu yüzden ışığın açık olduğunu görmek hoş bir sürpriz oldu. Açık pencereye doğru yürürken kapüşonunu çıkarmadı ve kısa bir süre sesini değiştirmeyi düşündü ama bunun ertelemekten çok dikkat çekeceğine karar verdi. "Ratharc'a en yakın gemi ne zaman?"

İyi seçim, diye mırıldandı Nyxara kafasının içinde. Adalardan uzak durmak istiyorsun.

Penceredeki kır saçlı kadın gri kaşlarını kaldırdı ama elindeki hırpalanmış romandan başını kaldırmadı. "Kim soruyor?"

"Ratharc'a yelken açmak isteyen biri," dedi Lore dişlerini sıkarak. En azından gideceği yer tanrıça tarafından onaylanmıştı.

Kadın oflayarak romanı kapattı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Yaklaşık dört saat önce limandan kalkan tüm ticari gemiler bir sonraki duyuruya kadar iptal edildi," dedi, sanki bu durum canını sıkıyormuş gibi bir sesle. "Ratharc'a gitmek istiyorsanız, kendi geminizi bulmanız gerekecek ve bunun için mürettebat bulma konusunda iyi şanslar. Kimse Kirythean'larla birlikte bokun üzerindeki sinekler gibi dalgaların üzerinde yelken açmak istemez."

"Bu yüzden mi ticari seferler yapılmıyor?" Lore sakın görünmek için takdire şayan bir iş yaptığını düşünürken, tüm organları ona doğru düşmüş gibiydi

toes. "Kirytheanlar yüzünden mi?"

"Ticari seferler yok çünkü Hisar'daki Kral olmaması gerektiğini söyledi." Kadın kitabını tekrar açtı, görünüşe göre Lore'un daha iyi bir dikkat dağıtıcı olmayacağına karar vermişti. "Dürüst olmak gerekirse neden hâlâ burada olduğumdan emin değilim. Ama işverenim bilet satmadan burada oturduğum için bana ödeme söyleyene kadar burada kalacağım. Foghorn ve Fiddle'daki odamdan iyidir." Ve kitabına geri döndü, Lore kovulmuştu.

Lore bilet gişesinden çıkıp sıra sıra dizilmiş depolara doğru ilerlerken bacaklarını kum torbası gibi hissediyordu. Apollius Nyxara'nın yeraltı mezarlığındaki ilk ölümünü hissetmiş, bunun ne anlama geldiğini biliyor olmalıydı. Lore'un Nyxara'nın cesedini bulduğunu, Nyxara'nın anılarını aldığını ve kaçmanın Bastian üzerindeki etkisini azaltacağını öğreneceğini biliyordu. Onu buraya hapsedmişti.

İmparatorluğun dışında kalmak istiyorsa, karayoluyla gidebileceği tek yer Caldien'di. At arabasıyla bile oraya gitmek haftalar alırdı ve izini sürmek çok kolay olurdu...

Vücudu, zihni ona söylemeden tanıdık bir yolu izledi, bildiği sokaklardan geçti, denizden gelen rüzgâr pelerininin nemine hoş bir merhem oldu. Kapüşonunu geri sıyırdı ve esintinin saçlarındaki teri kurutmasına izin verdi. Bastian'dan, yaptıkları her şeyden gelen ter. Gözlerini kırpıştırarak kapattı ve Bastian'ı gördü; yatağın ucunda çıplak, gözleri kapalı ve huşu içinde, ay ışığında gümüş gibi parlayan ellerini çarşafın içine sokmuştu.

Val ve Mari'nin deposunun önünde durdu, çünkü başka nereye gidebilirdi ki?

Ona öğrettikleri özel vuruş. Bir an sonra kapı açıldı ama arkasındaki figür Lore'un annelerinden biri değildi.

Michal'dı.

Onu tanıması bir anını aldı, bir yıldan daha uzun bir süre birlikte yaşamış rağmen.

Koğuş meydanında At'ı kaldırırken görmüştü, o gün tüm hayatı ekseninden dönmüş ve onu Hisar'a getirmişti. Gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı. "Lore?"

Ama o çoktan kaçmaya başlamıştı, çoktan arkasını dönmüştü, bunun bir hata olduğunu biliyordu-

Eli kızın kolundaydı, nazikçe. "Lore, iyi misin?"

Ve kesinlikle değildi, belki de hiç olmamıştı ve Lore hıçkırıyordu, o zaman Courdigne'de olduğu gibi yere çöküyordu, tanrılar ne zaman bu insan olmuştu? Yirmi dört yıl boyunca ağlayan, hüngür hüngür ağlayan biri olmamıştı ve şimdi en ufak bir baskı altında buruşuyor, onu ayakta tutan tüm iskeleler Mortem'den beslenen kayalar gibi kırılmanlaşıyordu.

Bu baskının hiçbirisi hafif olarak adlandırılmaz, Nyxara kafasının içinde mırıldandı. Kendine biraz merhamet et.

Bu, Gabe'e bir keresinde söylediği bir şeyi yankıladı ve onu daha çok ağlattı.

Michal'in eli omzunda, endişeli sesi depoya geri dönüyordu. Solmuş bir eşarbin dalgalanışı, Mari'nin evrak işleriyle uğraşırken kurumasınlar diye ellerine sürdüğü kalın losyonun kokusu, deniz camından boncukların şingirtisi ve Val'in Lore onu tanıdığından beri sahip olduğu iş gömleğinin pürüzleri.

Lore gözyaşları içinde bile onların sorularını, endişelerini ve acil açıklama taleplerini bekliyordu. Ama bu beklenen şeylerin hiçbirisi olmadı. Sadece Val'in elleri yüzünde, Mari'ninki omzundaydı. "Hadi fare, içeri girelim."

Onu uydurma bir karyolaya götürdüler, o da uzandı ve yorganı başına çektiler. Her şeye rağmen Lore uyudu.

"Her ne olduysa bunun aniden ticari gemilerle ilgili olduğunu söylemenin abartılı olduğunu düşünmüyorum.

engelleniyor."

Val'in sesi, birini uyandırmak istemiyormuş gibi alçaktan geliyordu. Lore o kişinin kendisi olduğunu düşündü.

"Bunu bilmiyoruz." Mari, sinirlenmeye doğru hızla ilerliyordu. "Belayı ödünç almanın bir anlamı yok."

"Daha çok bela kapımıza dayanmış gibi görünüyor," dedi Michal hayıflanarak.

Lore battaniyenin altında kaşlarını çattı. Michal ne zamandan beri Val'in ekibinin bir parçasıydı? Neden buradaydı ve burada olmaya ondan daha çok hakkı varmış gibi davranıyordu?

"Hisar'da bir şeyler olmuş olmalı." Mari, yine. "Yeni nişanlısıyla ilgili bir şey." Sesi sempatik geliyordu. Lore onu annesinin kapısına geri getiren şeyin sadece romantik sorunlar olmasını diledi.

"Yeni nişanlısı, lanet olası Aziz Kral," dedi Michal alaycı bir homurtuyla.

Val, "İşte bu yüzden bunun gemilerle bir ilgisi olduğunu ve sadece bir sevgili kavgası olmadığını düşünüyorum," dedi. "Tanrı biliyor ya, Lore daha önce bu tür şeylerin kafasına girmesine hiç izin vermemişti."

Michal'in buna ekleyeceği bir şey varsa da bunu kendine sakladı.

Val kâğıtları toplarken bir koşturma oldu; Lore'u tartışmaya başlamadan önce aylık rakamları gözden geçiriyor olmalıydılar. "Kral tüm deniz yolculuğunu dondurdu ve sonra Lore ortaya çıktı. Bu iki şey bağlantılı olmalı."

"Haklısın." Lore yorganı başından çekti, doğruldu ve gözyaşı ve uyku sakızıyla dolu gözlerini ovuşturdu. "Öyleler."

Val onun aniden uyanmasına hiç şaşırmış görünmüyordu; sadece ben demiştim der gibi bir ifadeyle Lore'u işaret etti. Mari endişeli görünüyordu; Michal ise sanki Lore hakkında konuşurken yakalandığı için utanmış gibi mahcup görünüyordu.

Gözlerini ona dikti, sonra annelerine baktı. "Ne zamandan beri senin için çalışıyor?"

"Bir sözleşme imzaladığımızdan beri," dedi Mari, Lore'un karyolasının ucuna gelip oturarak. Elini Lore'un karmakarışık dalgalarının üzerinde gezdirdi. "O zamandan beri düşündüğünüzden çok daha fazla insan bizimle ilişki kurmaya çalıştı."

Lore'un diğer tarafına oturan Val, "Kanlı paltoları izlemek zorunda olmamanın keyfi," dedi. "En azından o kadar yakından değil. Şimdi, ne diyordun?"

Onlara her şeyi anlatmadı. Anlatabileceğini sanmıyordu, çok fazlaydı - kafasındaki tanrıça, Bastian'ındaki tanrı, sadece mümkün olduğunca uzağa giderek erteleyebileceği bir kıyamet tehdidi. Ama Lore onlara yeterince anlatmış, yıpranmış kenarları göze çarpmayacak şekilde işlemişti. Onlara ülkeyi terk etmesi gerektiğini, bunu yapmazsa işlerin kötü gideceğini söyledi.

Val ve Mari'nin birbirlerine attıkları yan bakışlardan, Michal'in kollarını göğsünde sımsıkı kavuşturduğundan bunun onlara ne düşündürdüğü belliydi. "Onu yine döveceğim," dedi, rıhtımdaki o günü, Bastian'a tam olarak kim olduğunu gösteren boks maçını hatırlayarak. "Bunu daha önce de yaptım."

"Öyle bir şey değil. Bana zarar vermedi." Bastian incitmemişti; her incinen Apollius olmuştu. "Ben sadece... eğer gitmezsem, kötü bir şey olacak."

Mari ve Val arasında bir bakış daha, bu seferki düşünceliydi. "Mouse," dedi Mari sessizce, "bunun seninle bir ilgisi olabilir mi... nasıl..."

"Mortem sorunuz mu?" Val nezaketi bir kenara bırakarak konuştu. Lore'un elini tuttu, avuçlarının gri derisine baktı ve kaşlarını çatı. "Yoksa hâlâ bir tane var mı? Görünüşe göre şehrin geri kalanında yok."

"Bende hâlâ bir tane var." Lore elini kıvrarak kapattı ve homurdandı. "Aslında tüm Mortem sorunlarına sahibim."

Val başını salladı. "Bununla bir ilgin olup olmadığını merak ettim."

Yüreği burkuldu, bir şekilde annesinin işini ve gelen diğer her şeyi mahvetmiş olma endişesi

uzun zamandır ertelenmiş bir acele. "Bu durum buradaki işleri nasıl etkiledi?" Mari umursamaz bir el salladı.

"Dürüst olmak gerekirse, pek bir şey olmadı.

Zehir bir bedenin içindeki Mortem üzerinde çalışır; insanlar hala onu acı için, kafayı bulmak için kullanıyor. Artık sadece biraz daha fazla almanız gerekiyor, hepsi bu."

bir şey daha azalmıştı.

"Gitmezseniz başınıza kötü bir şey geleceği konusuna dönmek istiyorum." Val asla konudan saptırılacak biri değildi.

"Bundan biraz daha fazla açıklamaya ihtiyacımız var, fare."

Lore başını ellerinin arasına aldı ve tüm bunları basit kelimelere dökmenin bir yolunu bulmaya çalıştı.

İyi şanslar, dedi Nyxara, sesi zayıftı. Lore tavana yerleştirilmiş tek tavan penceresine baktı; şafak bulutları kızartıyordu. Gecenin bir yarısı tökezleyerek buraya geldikten sonra ne kadar uyuduğunu merak etti.

"Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum," dedi sonunda, sessizce. "Sadece bana güvenmeni istiyorum. Lütfen."

Val ve Mari arasında hızlı bir bakış, Mari'nin çok iyi hatırladığı bir bakış. Mari başını salladı, içini çekti. "Neye ihtiyacınız var?"

Rahatlama öyle sert vurdu ki, yumruk yemiş gibi hissetti. "Auverrain'den çıkmam gerek. İmparatorluk tarafından kontrol edilmeyen bir yere gitmeliyim. Eğer gemi yoksa, tek seçeneğim Caldien gibi görünüyor."

"Bekle." Michal elini kaldırdı. "Caldien'e mi gitmeniz gerekiyor? Bu da en az iki haftalık bir yolculuk demek, tabii hızlı bir vagon bulursanız. Yalnızca maliyeti bile-"

"Yardımcı olmuyorum Michal," dedi Val.

Michal ağzını kapattı ve kollarını tekrar göğsünde kavuşturdu.

"Ama o haklı." Mari kaşlarını çatı. "Caldien'e karadan gitmek sonsuza kadar sürer ve bir servete mal olur. Servet kısmını muhtemelen karşılayabilirsiniz -üzerinizdeki elbise küçük bir servet değerinde- ama görünüşe göre zaman çok önemli."

Onlara, Val ve Mari'ye çok müteşekkirdi, hiçbir zaman suçlamaya ya da cevap istemeye çalışarak vakit kaybetmemişlerdi. Bunun için daha sonra zaman olacağını biliyorlardı; tek istedikleri Lore'un ihtiyacı olan şeye sahip olduğundan emin olmaktı. Onları o kadar çok seviyordu ki canı yanıyordu.

Mari sözlerine şöyle devam etti: "Neyse ki özel mülkiyete ait gemiler üzerinde herhangi bir kısıtlama yok, en azından şimdilik,". "Bizim küçük bir gemimiz var. Sizi Caldien'e götürmek için yeterli olur ve kıyıya yakın kalırsanız Kirythean gemileri için endişelenmenize gerek kalmaz."

"Yelken açamamam çok kötü," diye mırıldandı Lore. "Yapabilirim," dedi Michal iç çekerek.

Gözleri irkildi ve onunkilerle buluştu. "Sen..."

Omuz silkti. "Belli ki yardıma ihtiyacın var," dedi. "İmkânlarım varken bunu sağlamamak bencillik olur."

Lore yanağının içini çiğnedi. "Teşekkür ederim Michal."

Bir kahkaha attı. "Bunu, beni kira ödemekten kurtardığın onca zamanın karşılığı olarak düşün."

Mari başını salladı, konu kapanmış gibi görünüyordu. "Michal seni sabah Caldien'e götüreceksin, sen de oradan bize yazacaksın. Bize ne zaman ne yazabileceğini söyle."

"Bu konuda son derece sakın davranıyorsun," diye mırıldandı Lore.

Val omuz silkti ve ayağa kalkarak bir kolunu karısının omuzlarına attı. "Seninle işlerin karışacağını hep biliyorduk, fare. Hazırlıklıydık." Lore'a çarpık bir sırıtış attı. "Bizi genç tutuyor."

Val ve Mari alçak sesle gemiden, geminin nereye yanaştığından, gemiyi çalıştırmak için ne kadar gizli olmaları gerektiğinden ve geminin seyahat halinde olduğundan emin olmak için kimi gönderebileceklerinden bahsederek ofise geçtiler. Kapı arkalarından kapandı ve Michal ile Lore yalnız kaldılar, ikisi de göz teması kurmak istemiyordu.

Michal garip sessizliği bozdu. Garip; Lore

Bunu yapmak zorunda olan kişi olmaya alışkındı. "Yani sana karşı zalim değil miydi?"

"Hayır." Bu konuda daha fazla konuşmaya çalışırsa yine ağlamaya başlayacaktı ve açıkçası ağlamaktan yorulmuştu. Lore yatakta bacak bacak üstüne attı, ellerini birbirine düğümledi. Nişan yüzüğü parmaklarını kesiyordu; gitmeden önce çıkarmamıştı.

"Eğer öyleyse bana söyleyebileceğini biliyorsun."

"O değildi, Michal. Bunun onunla hiçbir ilgisi yok. Benimle ilgisi var." Yarı gerçek, yarı yalan.

"Peki." Nefesini bir hışımla dışarı üfledi. "En azından bu iyi."

Yüzüğünü çevirdi.

Bir süre sonra Michal geldi ve sanki onu itmesini bekliyormuş gibi nazikçe yanına oturdu. Michal itmedi, onun yerine yana kayarak yer açtı.

Michal kıpırdandı ve küçük karyolanın gıcırdamasına neden oldu. "Sanırım Caldien'de seninle kalmayı teklif etmemi bekliyorsun," dedi. "Ve bunu istemediğini söylemenin kibar bir yolunu bulmaya çalışıyorsun. Ama bu konuda endişelenmene gerek yok." Gözlerini ona doğru kaydırđı. "Ben seni aştım."

Lore homurdandı, yüksek sesle ve bir bayana yakışmayacak şekilde. "Harika bir haber, teşekkürler."

"Yardıma olur diye düşündüm."

Bundan sonra sessizlik o kadar da kırılğan hissettirmedi. Lore içini çekerek şakaklarını ovuşturdu. "Seni bir kez daha saçmalıklarımın içine çektiğim için üzgünüm."

Michal omuz silkti. "En azından her zaman ilginç saçmalıklar oluyor." Düşünceli bir ifadeyle ona tekrar baktı. "Umarım yakında biraz dinlenebilirsin, Lore. Umarım basit bir şeyler bulabilirsin. Basitliğı hak ediyorsun bence."

Bastian'ı düşünürken, Gabe'i düşünürken, hiçbir zaman gerçekten basit olamayacağını düşünürken gözyaşları tekrar gözlerini tehdit etti. Ağzını gülümsemeye zorladı.

Kapı çalındı, Val'in ekibinin geldiğini gösteren şifreli bir kapı değil, ama birinin ritmik vuruşu

Giriş talep ediyorum.

Ofisin kapısı açıldığında Lore ayağa kalktı, Val'in yüzü kapıya bakarken solmuştu. "Bloodcoats," diye hırladı ve eşikten geri dönüp tabancasıyla dışarı çıktı. "Lore, sen ve Michal gidin-"

"Lore!" Kapının arkasından tanıdık bir kadın sesiyle onun adı haykırıldı. Alie'nin sesi. "Lore, biziz!"

"Kaldır şunu!" Lore odanın içinde koşarak kapıya gitti ve kapıyı kırarak açtı. Diğer tarafta Gabe, Malcolm ve Alie duruyordu, hepsi de seyahat için giyinmişti ve bir gece önce hiç uyumamış gibi görünüyorlardı.

"Burada olacağını düşünmüştüm." Gabe bunu zafer kazanmış gibi söylemedi. Yanılmış olmayı diler gibi söyledi. "Lütfen bana ülkeyi terk etmeye çalıştığını söyle."

Başını salladı, kaşları derin bir şekilde çatılmıştı. "Görünüşe göre sen de öylesin."

"Apollius'un cinayetle bir sorunu olmadığından emin olduğumuza göre iyi bir fikir gibi göründü." Bir zehir kaçakçısı tarafından neredeyse vurulacak olmasına aldırmayan Malcolm, çantasını yere bırakarak kapıdan içeri girdi. "Lanet olası gemilerin olmaması çok kötü."

"bakalım." Val neyse ki tabancasını sokmuştu ama gözleri Gabe'in yüzünü tanıyarak kısılmış olsa da, bu ani davetsiz misafirden memnun görünmüyordu. "Bu Apollius ve cinayet meselesi de ne?"

Gabe içini çekerek tek gözünü kapattı. "Aziz Kral... en azından biz öyle düşünüyoruz..."

Kolay açıklama yapmaya çalışmak buraya kadarmış. "Bastian Apollius tarafından ele geçirilmiş," dedi Lore. "Ve bu iyi bir şey değil."

Val'in ağzı açık kaldı. Mari'nin de. Hâlâ karyolada oturan Michal, hafif bir esinti onu devirecekmiş gibi görünüyordu.

"Biliyor musun?" Val elini salladı, sanki bir tahtayı silip tekrar deneyecekmiş gibi. "Gerçekten bilmek istemiyorum. Sanırım bu üçünüzün de Caldien'e gidecek bir gemiye ihtiyacınız olduğu anlamına geliyor?"

"Hayır, yok." Lore arkadaşlarına döndü, kaşları düşüktü. "Eğer ben gidersem, tanrılar kafanızdan çıkacak. Ben katalizörüm. Benimle gelemezsiniz, yoksa güç büyümeye devam eder."

Üçü de farklı inanmazlık ifadeleriyle ona baktı. Alie, Lore'un omzuna doğru eğilerek Val ile konuştu. "Bir gemi harika olurdu, teşekkürler."

Val keskin bir baş hareketiyle ofise geri döndü, nefesinin altında küfrediyordu. Mari, Lore'a ergenlik çağındayken ve başını belaya sokmak üzereyken attığı bakışların aynısını attı ve karısını içeri kadar takip etti.

Ama Lore'un işi bitmemişti. "Yapamazsın-"

"Hayır, yapamazsın." Alie onu omzundan sertçe dürttü. "Caldien'e ya da başka bir yere tek başına gitmiyorsun Lore. Eğer teorin doğruysa ve mesafen Apollius'un Bastian'ın kafasından çıkmasını sağlayacaksa, bu harika. Ama işimizi şansa bırakmayacağız." Sesi yumuşadı. "Ne kendimizi ne de seni."

Tartışmak anlamsız olurdu. Lore içini çekti. "Peki. Sanırım seni biliyor?" Endişeyle Gabe'e baktı. "Hepinizin ne olduğunu biliyor mu?"

"Emin değiliz," diye cevap verdi Alie. Karyolalardan birine oturmuş, kollarını kavuşturmuştu. "Ama O... birkaç saat önce gittiğinizi fark ettiğinde pek de makul davranmadı. Amelia'ya olanlar da hepimizin burada olmamamızın daha iyi olacağına karar vermemizi sağladı."

Malcolm yere bakarak usulca, "Korkakça bir çıkış yolu gibi geliyor," dedi, "ama başka ne yapabileceğimizden emin değilim. Caldien'de, üniversitede tanıdıklarım var. yakın bağları var. Eğer onunla bir yapabilir ve neler olduğunu anlatabilirsek, belki biraz yardım alabiliriz."

Biraz yardım. Bir savaş. Auverraine'in kapısına dayanan bir başka savaş. Ama... "Bunu tam olarak nasıl açıklayabileceğimizi düşünüyorsun?"

Malcolm burnunun kenarını ovuşturdu. "Çalışacağız

Bunu oraya vardığımızda öğreneceğiz."

Lore'un çenesi sıkıştı. "Peki Kirytheanlar? Onlar ne yapıyor?"

"Bildiğim kadarıyla hiçbir şey," dedi Alie. "Kimse onlarla pek ilgilenmiyor; tek konuşmak istedikleri senin gitmen. Bazıları bunu Amelia'nın cinayetiyle ilişkilendiriyor, bazıları da tekne patlamasıyla ilgili olabileceğini düşünüyor." Yeşil gözleri sempatikti. "Şu anda en yaygın söylenti, onu Bastian'la birlikte yakaladığın için öldürdüğün ve Bastian'ın da adaletin karşısına çıkabilmen için seni geri almaya çalıştığı yönünde."

Lore bir kahkaha attı. "Sanırım bu benim patlayıcı meraklısı bir hain olduğumu düşünmekten daha iyi."

Durumun bu şekilde çarpıtılması, parçaların neredeyse gerçeğe dönüşmesi onu şaşırtmamalıydı. Alie'nin yanına ağır ağır oturdu ve işlediği gerçek cinayeti düşündü. Gabe buradaysa bunu bir süre kimsenin öğrenmesi mümkün değildi.

Ona söylemeli. Yakında. Ama şimdi değil.

Bir boğaz temizleme sesi; Michal grubun kenarında durdu. Son derece görünüyordu ama bunu itiraf etmektense ölmeyi tercih eder gibiydi. "Evet," dedi, "Ben Michal ve sanırım birkaç saat içinde teknenizin kaptanı olacağım. İyi haber şu ki, Bastian Arceneaux'yu boks ringinde birden fazla kez dövdüm, bu yüzden gerekirse bunu tekrar yapabileceğime eminim. Kötü haber ise bir tanrıyı dövebileceğimden şüpheliyim."

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Tanrılarının yolları her zaman insanların yollarına üstün gelecektir. Bilmeniz gerekmeyen şeyleri anlamaya çalışmayın.

-Kutsal Yasa Kitabı, 864. Bölüm

Val'in ekibinden iki kişi depoya geldi -lie, Malcolm, Gabe ve Lore sorulardan kaçınmak için arkaya saklandılar- ve geminin nerede saklandığı ve Caldienan sahiline doğru yüz milden fazla yol almadan önce yapılması gerekenler hakkında talimatlar aldılar. Mari onlara işin özetini anlattı. Her şey Lore'a anlamsız geliyordu, arma, iskele ve bir sürü kaldırma. Neyse ki Michal ne yaptığını biliyor gibiydi, yani doğru giden bir şey vardı.

Lore neredeyse bunu dileyecekti, çünkü zihninin büyük bir bölümünü karaya oturmak, batmak ya da bir okyanus yolculuğunda endişelenmesi gereken başka şeyler hakkında endişelenmeye ayırmak zorunda kalacaktı. Bu ona Bastian'dan başka, onu burada yalnız bıraktıkları gerçeğinden başka düşünecek bir şey verirdi.

Tıpkı tanrılarının uzun zaman önce Apollius'a yaptığı gibi.

Kaçınmaya çalıştığı tek düşünce Bastian değildi. Val ve Mari'yi görmek ona Lilia'yı, kuyuya attığı gülü düşündürdü. Hâlâ hayattaysa bile öz annesinden yardım gelebileceğine dair hiçbir umudu olmadığını düşünmüştü. Ama görünüşe göre bu pek de doğru değildi,

Çünkü yardım gelmediği, bir kez daha yüzüstü bırakıldığı gerçeği midesinde bir delik gibi hissediyordu.

Mürettebat gittiğinde ve artık saklanmak zorunda olmadıklarında, oturmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Oturmak ve beklemek. Endişeli zihinlerinin elverişli olduğu bir durum değildi bu, bu yüzden Alie bir paket kâğıt çıkardı ve Lore'a ikisinin de oynamak için gerekli dikkati olmadığı karmaşık bir oyun öğretmeye çalıştı, Gabe volta atarken Malcolm ve Michal uzaktaki karyolalardan birine oturup hararetli bir şekilde konuştular.

Alie kaşlarını onlara doğru kaldırdı. "Görünüşe göre Malcolm yolculuğumuz boyunca bol bol dikkat dağıtacak."

Lore omzunun üzerinden Michal'ın Malcolm'un yaralı kollarını süzdüğü yere baktı. "Michal'e bekârlık yemininden bahsetmem gerekecek, her ne kadar bunu ciddiye alan tek kişinin Gabe olduğundan emin olsam da."

"Daha çok Malcolm'un eski kitapları tartışmaya olan bitmez tükenmez hevesi konusunda onu uyarman gerekecek gibi." Alie bir el daha dağıttı. Lore kazandığından oldukça emindi ama gerçekten hiçbir fikri yoktu.

Val bir saat sonra mürettebat geminin... yani geminin düzgün olduğunu bildirmek için geri döndüğünde hepsini tekrar kutuların arkasına topladı. Ondan birkaç dakika sonra da gidiyorlardı.

Mari Lore'u sertçe kucakladı, saç örgülerinin ucundaki deniz camı boncuklar müzikal bir şekilde şingirdiyordu. "Bize yaz," diye mırıldandı. "Eğer bunu yapamazsan, biz sana geliriz."

Lore'un kolları annesine sıkıca sarıldı. "Şimdi gelemez misin?" Burada olmak onu her zaman genç haline döndürüyordu, korku her zaman annelerini yakınında tutmaya çalışmak anlamına geliyordu. Şimdi bunu düşünmek zorunda kalmaktan, onları Bastian'dan -Apollius'tan- korumak istemekten nefret ediyordu ama Auverraine'de kalacakları düşüncesi, yaraya yapışan bir sülük gibi soğuk bir dehşete yol açıyordu.

"Öylece gidemeyiz fare," dedi Mari, sıcak ellerini Lore'un yanaklarına koymak için geri çekilerek. "İnsanlar burada bize güveniyor. Ve bu bizim için şüpheli görünecektir."

"Sizden hemen sonra gideceğim."

Onları sorgulamaya gelecekti. Lore bunu biliyordu ve Apollius'un sorgulama tarzının nazik olmayacağını da biliyordu. "Lütfen Mari. Sana geldiğimi bilecek. O-"

"Bize nereye gittiğinizi soracak. Biz de bilmediğimizi söyleyeceğiz." Omuz silkti, gözlerinde sert bir ışık parlıyordu. "Aziz Kral'ın alacağı tek cevap bu, beynindeki tanrı olsun ya da olmasın."

"Yaralanmanı istemiyorum," diye fısıldadı Lore, gözlerinin arkası yanıyordu.

Mari onun saçlarını nazikçe kulağının arkasına itti. "Aşkın yarısı budur fare," diye mırıldandı. "Korkuyla yaşamayı öğrenmek. Buna değeceğine karar vermek."

Lore ona tekrar sarıldı.

Sırtındaki sıcaklık-Val, her ikisini de kordonlu kollarıyla sardı. "Seni seviyorum," dedi, sesinin hırçın tonu göstermek istediğinden çok daha fazla duygu hissettiğini söylüyordu. "Bize yaz. Elimizden geldiğince oraya geleceğiz, her şekilde."

Mari, karısının saç örgüsünü hafifçe çekiştirmek için uzanarak, "Buradaki tüm yarım kalmış işleri tamamladıktan sonra," diye onayladı.

"Sen güvende kalmaya odaklan," diye devam etti Val. "Bizim için endişelenme."

"Yapacağımı biliyorsun." Lore'un yüzünün Mari'nin omzuna yaslandığı yerden kelimeler dağınık bir şekilde çıktı. Val'i dürttü. "Bırak anne, nefes alamıyorum."

Her ne kadar her açıdan anne ve babası olsalar da, ikisine de isimlerinden başka bir şeyle nadiren hitap ederdi. Val bir an tereddüt etti, sonra ona daha sıkı sarıldı. "Ne dedin? Seni anlayamadım."

Lore karmakarışık bir ses çıkardı ve üçü de gülmeye başladı, sonra da birbirlerine bastırılmaktan titriyorlardı. Sonunda Val bıraktı, Lore'un elbisesini ve pelerinini düzeltti. "Tanrılar öldü ve ölüyor, bu elbise burada giyemeyeceğin kadar güzel."

Lore yüzünü buruşturdu. "Caldien'e varır varmaz satacağım. Bot giymeyi özledim."

Arkalarında, Alie alt dudağını dişlerinin arasına alarak onları izledi. Lore annesinden ayrılırken Alie'nin kendi annesini ve Courdigne'de çürümeye terk edilen Bellegarde'ı . Arkadaşının yanına gitti ve kollarını ona doladı, yarı yarıya diğer kadının kasılmasını ve kaskatı kesilmesini bekliyordu ama Alie burnundan uzun, derin bir nefes çekerek kucaklamaya karşılık verdi.

"Her şey girecek," diye mırıldandı

Lore. Alie sadece başını salladı.

Gökyüzünü ince pembe çizgilerin kapladığı sabaha doğru ilerlediler. Lore yaklaşan şafağı, içinde kıvranan sinirlerle inceledi. Dün gece Hisar'dan sorunsuz bir şekilde ayrılmıştı ve Val ile Mari'nin deposunun kapısını kıran muhafızların olmaması Bastian'ın onlara haber vermediği anlamına geliyordu -Alie onun zaten uyanık olduğunu, gittiğini zaten bildiğini söylemişti. Kontrol Apollius'taydı. Bastian'ın onun nereye gittiğini bildiği kesindi. Her şey bu bilgiyi kafasında saklayıp saklayamayacağına, Apollius'un bulamayacağı bir yere mühürleyip mühürleyemeyeceğine .

Ya da belki Bastian emri kendisi verirdi, tanrısal bir etkiye gerek yoktu. Yalnız kalmaktan, onu kurtarabilecek tek şey bu olsa bile gitmesine izin vermekten korkuyordu.

Lore düşünürken diğerlerinin arkasına düştü, kaygan ayaklarının üzerinde sis dönüyordu. Dün gece fırtına kanalında yürüdükleri için lekelenmişlerdi; Lore'un bir yanı daha Caldien'e varmadan korkunç bir fırtına kanalı hastalığına yakalanmayı bekliyordu. Bu Nyxara için ikinci bir ölüm olmaz mıydı?

Alie onun yanına geçerek diğerlerinin daha ileriye gitmesine izin verdi ve arnavut kaldırımlı yolu takip ederek tüccarların kadirgalarını tuttukları küçük rıhtımlardan birine indi. "Hiç deniz yolculuğuna çıkmadım," dedi Alie, açıkça olaylara olumlu bir ışık tutmaya çalışarak. "Ya da Caldien'e. Ya da bir üniversiteye." Homurdandı. "Yani burası yeni

benim için deneyimler. Citadel'den, yaz tatili için soylu birinin evinden daha uzağa hiç gitmedim."

Garip, zenginlik bile bir kafes olabilir. Sefil bir hapisneden ziyade yaldızlı bir hapisane.

"Ben de hiç gitmedim," dedi Lore. "Çiftlik arazilerine gidene kadar Dellaire'in dışına hiç çıkmadım. Mortem izin vermedi."

"Ama şimdi olacak," diye mırıldandı Alie, Lore'un ellerine bakarak. Kollarını salladığında avuç içlerindeki gri deri ortaya çıkıyordu. Sanki Nyxara'nın ilk ölümünden beri yayılıyormuş gibi, daha önce olduğundan daha geniş bir alanı kaplıyormuş gibi görünüyordu.

Lore'un içgüdüleri ellerini yumruk yapmaktı ama buna karşı koydu. "Şimdi olacak," diye kabul etti.

Bir an için sessizlik içinde yürüdüler. Ta ki bir silah sesiyle bozulana kadar.

Soğuk Lore'un vücuduna yayıldı. Bunun sebebinin bir kurşunun ortasından geçmesi olduğunu anlaması bir an sürdü.

"Oh," dedi neredeyse sinirlenmiş bir şekilde, sonra da yere düştü.

Dizleri kaldırım taşlarına vuruyor, nefesi uzun bir solukta geliyordu. Dün gece Bastian'a gitmeden önce hızlıca hazırladığı çanta sokağa yayılmıştı, seyahat için uygun olmayan parıltılı elbiseler, düşünmeden çantasına tıktığı şeyler. Onların parıltısı gözüne çarptı, genişledi, neredeyse görebildiği tek şey, beyninin takıldığı tek şey haline geldi.

Bağırıyor. Koşan ayaklar. "Onu vurmaman gerekiyordu, seni aptal, onu geri istiyor! Eğer ölürse seni çizdirir ve dörde böldürür!"

Lore yere baktı.

Karnında kan var. Geçmişten bir yankı. Eğer nefesini toplayabilseydi gülerdi.

Nefes. Yaşam. Spiritum.

Yanıdaki Alie çığlık attı, ama sonra çekildi, kan ceketliler aniden caddeye akın etti.

Depolarda saklanıp ulaşabildikleri herkesi esir alıyorlardı. Lore şu anda buna dikkatini veremezdi. Bunun yerine gözlerini kapadı ve kendini soğuktan yanan acıya odaklanmaya zorladı. Parmaklarının etrafına altın iplikler sararak, onları karnında, August'un aylar önce onu neredeyse tam olarak bıçakladığı yerdeki kurşun yarasının üzerinde yoğunlaştırdı.

Bu sefer iyileşmesi daha zordu. Kurşun, bıçağın olmadığı bir şekilde vahşiydi, çelişkili bir gerçektir - biri çok daha kişiseldi, ama diğerinin mesafesi ona şiddet katıyordu. Kadının iç organları merminin yörüngesinde parçalanmıştı ve mermi hâlâ içindeydi, organla kaburga kemiği arasında bir yerde sıkışmıştı. Bunu onarmak, bıçak yarasını iyileştirmekten çok daha fazla çaba ve merminin kanlı boşluktan yavaşça çıkıp kasları ve eti emmesi çok acıtıyordu.

Etrafındaki kaos arka plandaki gürültüye dönüştü; neler olduğunu görmek için konsantre olması gerekiyordu, bir yandan da bir silah sesini tersine çevirmeye çalışırken bu oldukça zor bir işti.

Alie çığlık atarken kan ceketliler onu tuttu, çığlık sesi boş sabahın içinde yankılandı. Bir muhafız ellerine demirler geçirmiş, seğiren parmaklarıyla çağırdığı sert rüzgârlara karşı savaşıyordu. Yolun ilerisinde Malcolm ve Gabe diğer muhafızlarla dövüşüyordu ama sadece hançerlerle değil, Alie'nin yaptığı gibi ince bir şekilde de değil. Elleri dışarıya doğru uzanıyordu; Malcolm'un işaret ettiği yerde, şaşırtıcı derecede güçlü, cilalı çizmelerin etrafına dolanan ince çim bıçakları öne doğru fırladı. Gabe'in ellerinden ateş fışkırıyor, kırmızı paltoları tutuşturuyor, yanık et ve saç kokusu deniz kenarındaki havaya yayılıyor, boğuk çığlıklar tarafından takip ediliyordu.

Pekala. Eğer Apollius diğer tanrıların gemileri bulduğunu bilmeseydi, şimdi bilirdi.

"Aptallar," diye mırıldandı Lore, ağzındaki kan uyuşmuş dudaklarına ve çenesine sıçramıştı. Gitmek zorundaydılar. Gitmek zorundaydılar.

Rıhtım, yolun hafif yokuşundan aşağıya doğru görülebiliyordu.

Mari ve Michal gemiye koşmuş, halatlar ve kancalarla... bir şeyler yapıyorlardı... Lore bunun gemiyi yelken açmaya hazır hale getirmek için yapıldığını sanıyordu. Denize açılmak zorundaydılar. Gabe, Malcolm ve Alie o gemide olmalıydı. Eğer olmazlarsa, bu bir ölüm cezasıydı.

İç organları tekrar bir araya gelirken nefesi daha düzenli geliyordu. Kan ceketliler onu çoğunlukla yalnız bırakmışlardı, sanki vurulduğu için ona dokunmaktan korkuyorlardı, bir şekilde ölümüne karışmaktan korkuyorlardı.

Ölüm. Diğer gücü.

Lore ayağa kalktı. Bacakları titriyordu ve çok ince elbisesi kana bulanmıştı. Tepenin aşağısında, şu anda bile onun hareketlerine uyum sağlamış olan Gabe gözüne takıldı. Bir şeyler haykırdı ama daha fazla silah sesinin ve alev fırlatırken yanan adamların haykırışlarının arasında kayboldu. Bazıları depoları tutuşturmuştu; birden fazlası alev alev yanıyor, yoğun dumanlar çıkarıyordu. Alie'nin çığlıkları, kan ceketliler onu caddenin yukarısına doğru çekerken yankılandı.

Ama Lore sadece Gabe'i izliyordu, şafağın solgun ışıltısında garip bir şekilde göze çarpan ateş ışığında yüzü buruş buruştu.

"Gitmeniz gerek!" Bağırışıyla birlikte ellerini açarak gemiyi işaret etti; Mari ve Michal halatlarla bir şeyler daha yapıyordu ve Val iskelede durmuş, tabancasını yaklaşan her kan ceketliye ateşliyordu. Çok iyi bir nişancıydı ve en az üç kıpkırmızı beden denizin kenarına yığılmıştı. "O gemide olmalısın! Alie'nin icabına bakabilirim!"

Muhtemelen boş bir söz. Ama Apollius üzerinde bir miktar etkisi vardı, Apollius'un istediğı bir şeydi bu. Elbette arkadaşının hayatı için pazarlık yapabilirdi. Tanrı uysal bir varlıktı, fikrini değiştirebilirdi; bir şeyler yapabilirdi. Yapmak zorundaydı.

Ama içlerinden birini kurtarabilse bile, Lore hepsini kurtarabileceğini sanmıyordu.

Gabe karşılık olarak bir şeyler bağırdı, muhtemelen bir şehit-

Onu terk etmeyeceğine dair duygular gibi. Ama Lore buna hazırlıklıydı.

Ellerini uzattı. Kaldırım taşlarındaki harcı çekiştirdi.

Patladılar.

Dikkatli bir hassasiyetle yönlendirmişti; parçalara ayrılan tek taşlar kan ceketlilerin etrafındaydı, onları geri düşürdü, şarapnel uçarken birden fazla kafada kanlı oyuklar açtı. Uçan bir taş parçası Lore'un omzuna çarptı; hiç düşünmeden onu iyileştirdi, altın bir Spiritum ipliğini parmağının etrafında döndürerek içinden geçirdi.

Patlayan sokak Malcolm ve Gabe'i gemilere yaklaşmaya zorladı. Lore ellerini kaldırdı, Mortem'i yakaladı, bir sıra kayanın daha patlamasını sağlayarak onları daha da geriye itti. Gerekirse bunu rıhtıma kadar yapardı.

Sonunda Gabe durumu anlamış, ölüirse kimsenin işine yaramayacağını fark etmiş gibiydi. Böyle devam ederse ölecekti de; Hestraon'un ateş i manipüle etme gücüne sahip olabilirdi ama kan ceketlilerin silahları vardı ve hedefini bulması için tek bir kurşun yeterdi. Çenesini acı dolu, çaresiz bir çığlığa benzeyen bir hareketle kıran Gabe döndü ve Malcolm'u da arkasından sürükleyerek gemiye doğru koşmaya başladı. Val, onlar daha gemiden inmeden iskeleyi kaldırmaya başladı ve onları yanmış bir keş iş karmaş ası içinde güverteye yuvarladı. Kan ceketlilerden oluşan kalabalığ a ateş etmeye devam etti, ancak çoğu şimdi Lore'un yönüne doğru dönüyordu. En çok istedikleri şey oydu. Onun için gelmiş lerd i.

İsted iğı şey i.

Gemi rıhtımdan uzaklaştı, Mari ve Michal hazırlıklarını tam olarak bitirmemiş gibi halatlar denize düştü, ardından gelecek fırtınanın önüne geçmek için erkenden yelken aç tılar. Ve bir tane olacaktı. Lore'un bundan hiç ş üphesi yoktu.

Ama görünüşe göre Val ve Mari de Caldien'de görece güvenli bir yere gidiyorlardı. Bu iyi bir şeydi.

Kanlı ceketliler etrafını sardı. Bileklerini kelepçelediklerinde, elbisesinin üzerindeki kana, kurşun deliğinin olması gereken yere dikkatle bakmadıklarında dikkat etmedi. Sadece geminin ufukta giderek küçülmesini izledi.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Benim adaletimden kaçamazsınız.

-Kutsal Yasa Kitabı, 190. Bölüm

Bir yanı, kan ceketlilerin onu Hisar'a geri getirirken ketum davranacaklarını düşünüyordu. Prangalarını çıkaracaklarını, kendi kanıyla sertleşmemiş bir elbise giymesine izin vereceklerini düşündü. Ama öyle bir şey yapmadılar. Dellaire halkı onları izlerken Lore ve Alie'yi rıhtımdan alıp sokaklarda yürüttüler, arkalarından fısıltılar yükseliyordu. Baldıran Kraliçesi, Ölüm Cadısı Kraliçesi, katil, belki de hain.

Bunu ona yakıştırdıklarını unutmuştu, söylentilerin Hisar Sarayı'nda ne kadar hızlı yayıldığını unutmuştu. Duvarların ötesine ne kadar hızlı geçtiklerini.

Yanında, Alie başka bir kanlı ceketlinin pençesinde gevşek bir şekilde asılı duruyordu, soluk saçlarından bir tutam yanağına doğru kıvrılmak üzere düşüyordu. Her nasılsa, Lore'un kanı gök mavisi eteğine bulaşmış ve kollarında morluklar oluşmuş olsa bile hâlâ ruhani görünüyordu. Sessizliğini koruyor, dümdüz önüne bakıyor, korku koyu yeşil gözlerine hayvani bir parıltı veriyordu.

Bastian'ın Alie'ye bir şey olmamasını sağlayacak kadar kalması gerekiyordu. Lereal'in avatari olmasına rağmen onun hayatını bağışlamaya yetecek kadar.

Elbette Bastian'dan geriye biraz kalmıştı.

Hisar'ın kapıları açıldı. Kanlı paltolar

onları yürüttü.

Saraylılar Hisar'a giden yollar boyunca toplanmış, ellerinin arkasından mırıldanıyor ve Lore'a açık bir tiksintiyle bakıyorlardı. İlkinin ona tükürmesi hiç de şaşırtıcı değildi. Tükürük Lore'un yanağından aşağı damladı. Lore tepki vermedi. Onlara daha fazla cephane vermemek için dümdüz önüne baktı. Huzursuzluk ve şiddet havada asılı kalmış, nem gibi yoğun, sadece bir açıklık bekliyordu. Bu ne kadar kötü olursa olsun, her zaman daha da kötüleşebilirdi. Lore en azından Apollius'un onu herkesin önünde öldüresiye dövmeyeceğinden emin olabilirdi. Çoğunlukla.

Tanrılara şükürler olsun ki Alie aynı muameleyi görmedi. Kalabalıktan aldığı bakışlar neredeyse... saygılıydı. Hayranlık, merak.

Diğer kadın gözlerini Lore'a çevirdi. Biliyorlar, dedi Alie'nin yüzü, çıplak bir korkuyla. Bir şekilde kim olduğumu biliyorlar.

Lore ilk başta Lereal'i, Alie'nin kafasında, parmaklarında gizlenen tanrı gücünü düşündü. Ama onun kimliğinin başka bir yönü vardı, Lore'un unuttuğu bir şey. Onu kurtarabilecek bir şey.

Alie, August'un kızıydı. Bir Arceneaux.

Elbette Bastian, Apollius'un onu öldürmesine izin vermezdi.

Taht odasının kapıları açıldı. Daha fazla saray mensubu demir parmaklıkları zeminde sıralanmış, duvarların yanında toplanmış, sessiz, bakışlarını dikmiş ve nefretlerini kusuyorlardı. Tahtta oturan Aziz Kral, dizlerini tüm alanı kaplayacak şekilde açmış, dirseğini koluna dayamış, yanağını yumruğuna dayamıştı. Güneş ışınlarıyla ışıldayan tacı başının üzerinde yükseliyor, lal taşları solaryum penceresinden gelen ışıktaki parlıyordu.

Poz tamamen Bastian'a aitti. Ama gözler tamamen Apollius'a aitti.

Kanlı ceketliler Lore ve Alie'yi odanın ortasına bıraktılar, zeminden geçen demir parmaklıklardan biri ayaklarının altında kıvrılıyordu. Lore'un prangaları şingirdadı. Alie'nin parmakları sanki rüzgârı tekrar çağıracaktı gibi ileri geri hareket etti ama sonra vazgeçti.

Apollius tahtında kıpırdanarak Bastian'ın parmaklarını dikleştirdi

birlikte, düzeltilmesi gereken çocuklara bakar gibi onlara bakıyordu. Ağzı yana doğru kıvrılmıştı ve Lore o ağzı, sıcaklığını, söyleyeceği şeyleri hatırladı. Gözlerini sıkıca kapattı.

Apollius nihayet konuştuğunda, bu ona değildi. "Seni güvende bulduğuma sevindim," diye mırıldandı, sözleri Alie'ye yönelikti. "Kardeşim."

Taht odasında o kadar derin ve eşzamanlı bir nefes alış veriş oldu ki, Lore sonrasında hava kalmasına şaşırdı.

"Yüce Rahip ve baş kütüphaneci tarafından kaçırıldığınızda çok endişelenmişim," diye devam etti Apollius, sesi kararlıydı ve gerçek olarak kabul edecekleri hikâyeyi anlatıyordu. "Eğer bu kadar hızlı hareket etmeseydik başarılı olacaktı. Nişanım beni yavaşlatmak için bir girişimde bulundu ama tanrılara şükürler olsun ki başarısız oldu." Kahverengiden çok altın rengi olan gözleri Lore'a döndü ve hınzır bir gülümseme dudağının kenarını kıvrıdı. "Bir dahaki sefere böyle bir şey denediğinde daha itaatkâr olmalı."

Saraydan daha fazla fısıltı duyuldu, şok olmuşlardı. Aziz Kral'ın konuşma şekli, zehirli Kraliçe'sini hayatta tutmayı, onu etrafında tutmayı planlıyormuş gibi geliyordu, kesinlikle bu doğru olamazdı? Amelia Demonde'u bir kıskançlık krizinde öldürdükten sonra değil mi? Gemiye bir patlayıcı yerleştirdikten sonra değil mi?

Ama Lore bunu düşünmüyordu. O kelimeyi düşünüyordu, itaatkâr kelimesini, ne anlama geldiğini. O görmüştü, Bastian'ın anılarını parçalamış ve birlikte geçirdikleri son geceyi yeniden yaşamıştı, sadece onlara ait olması gereken bir şeyi. Onun bunu yapacağını, eninde sonunda Bastian'ın savunmasını kırarak kadar güçlü olacağını biliyordu. Yine de bu onu öfkelen-dirmişti. Ağlamak istemesine neden oldu.

Bununla mücadele etti, bunun yerine O'nun Alie için yalanlar söylemesinin, mahkemeye onun bir Arceneaux olduğunu söylemesinin ne anlama geldiğine odaklandı. Bu onu öldürmeyeceği anlamına geliyordu, değil mi?

Ya da Apollius'un bu oyunda çok önde olduğu anlamına geliyordu.

ayak uydurmaya çalışmak anlamsızdı.

Apollius ona yavaş ve ateşli bir bakış attı, sanki Lore'un kırılmasını, ağlamasını ister gibiydi. Ağlamayacağı belli olunca Alie'ye döndü. "Babam annene çok davrandı. Bunun için özür dilerim. Ama seni layık olduğun yere yükseltmek istiyorum, Alienor. Arceneaux ailesinin bir üyesi, Apollius'un seçilmişlerinden biri olarak sana sahip olman gereken her şeyi vermek istiyorum." Ağzında bir sırıtma belirdi. "Bu amaçla senin için bir nişana aracılık ettim. Daha önce sahip olduğundan çok daha iyi nişan, sanırım ikimiz de aynı fikirdeyiz."

"Nişanlanmak istemiyorum," dedi Alie. "Bir Arceneaux olmak istemiyorum."

"Daha önce de duyduğum bir argüman," diye mırıldandı Apollius, gözleri parlayarak. "Buna alışacaksın." Elini ve sesini kaldırarak sadece ikisine değil odadakilere hitap etti. "Alienor Arceneaux, size nişanlınızı takdim edebilir miyim?"
-Jax Aronicus, Kirythea İmparatoru."

Sessizlik. Hisar Mahkemesi nefesini tuttu.

Bastian'la birlikte kürsüye bir figür çıktı. Lore'un onu en son nezarethanenin gölgelerinde gördüğünde, burada, güneşli taht odasında olduğunu anlaması bir dakika sürmüştü.

Caius.

Caius, Jax'ti.

Parçalar kemik gibi birbirine yapıştı. Kirytheanlar neden hapisanede çürümekten bu kadar memnundular. Bastian - Apollius- neden babasını öldüren adamı tanıyabileceği korkusuyla onları Gabe'le tanıştırmamıştı. İmparatorluk neden diplomatlarının tutuklanmasını bir savaş nedeni olarak görmemişti. Başından beri hepsi bir plandı.

Bu da Apollius'un Bastian'ı Lore'un bildiğinden daha uzun süredir ele geçirdiği anlamına geliyordu. Hâlâ kendinde olduğu o berraklık anlarında ona anlatmayı bildiğinden çok daha uzun süredir. Bastian Apollius'tan bir şey saklayamıyordu ama tanrı ondan çok şey .

Bir tüm komplo Bastian olmadan dışarı dönmüştü

Bilerek. Apollius'un istediği dünyaya bir başlangıç.

Buradan başlayarak tüm dünyayı kapsayan bir Kutsal Krallık.

Alie ağzı açık bir şekilde İmparator'a baktı. "Hayır," diye fısıldadı, boğuk bir sesle. Sonra, daha yüksek sesle. "Hayır, yapmayacağım."

Apollius tahtına geri oturdu. "Jax ve ben barışı tartışıyorduk." Sesi odadaki her kulağa ulaşıyor, bu kelimeyi meşhur bir sopanın ucundaki havuç gibi sallıyordu. "Vardığımız sonuç, birleşmenin en mantıklısı olduğu yönünde. Tüm kıtayı tek bir taç altında toplayarak tek bir krallık haline gelmek. Benim tacım."

Önce kıta, sonra dünya. Kirythean'ları İmparatorluklarını devretmeye nasıl ikna etmişti?

Yoksa İmparatorluğu'nun amacı başından beri bu muydu? Geri döneceğini bildikleri bir tanrı için krallık mı kuruyorlardı?

Jax Alie'ye bakıyordu, yüzü okunmuyordu. Ama Apollius'un sözleriyle döndü ve başını derin bir şekilde tahta doğru eğdi. Bir kraliyet mensubunun diğerine yaptığından çok daha derinden.

Daha çok bir adamın tanrısına yaptığı gibi.

"Bunu yapmak için," diye devam etti Apollius, Jax'ın selamını başıyla onaylayarak, "ailelerimizi birleştirmeliyiz. Kendimizin yapamayacağı bir şeyi kıtadan isteyemeyiz."

Alie'nin gücünden bahsedilmedi. Zihnindeki tanrıdan bahsedilmedi. Bu Lore'u rahatlatmalı, belki de Apollius'un Gabe ve Malcolm'un peşine düşmeyeceğini, belki de Alie'nin Lereal'in Fount'taki payına sahip olduğunu bilmediğini düşünmesini sağlamalıydı.

Ama öyle olmadı. Sadece O'nun hepsi için planının ne kadar kötü olabileceğini merak etmesine neden oldu.

"Bastian." Alie'nin sesi inceydi. Hâlâ bağlı olan ellerinde bir titreme başladı. "Bastian, lütfen."

Apollius Bastian'ın gözlerinin içinden ona baktı. Hiçbir şey söylemedi ama ona küçük bir gülümseme verdi, başını hafifçe salladı. Bastian diye biri yoktu, artık yoktu.

Mide bulantısı Lore'un boğazını tırmaladı.

Alie ürkütmek istemediği bir hayvanmış gibi yavaşça hareket eden Jax kürsüden indi. "Alie'nin yanında olmak için elimden geleni yapacağım."

sana iyi bir koca, Alienor." Zekice, onun titreyen elini tuttu ve kendi eliyle kapattı. "Birleşmemiz Enean kıtasının ve ardından dünyanın birleşmesini sağlayacak."

Alie hiçbir şey söylemedi. Yanakları çillerinin altında bembeyaz kesilmişti.

"Şimdi bir nişan yapıldı," dedi Apollius, sonunda ayağa kalkarak, "bir diğeri sona eriyor."

Lore gözlerini tekrar kapattı, O'nun ilerlediğini görmek istemiyordu, Bastian'ın bedenini bir kukla gibi kullanmasını izlemek istemiyordu. Etrafında hastalıklı bir memnuniyetle mırıltılar yükseldi. İşte peşinde oldukları adalet buydu. Sonunda Baldıran Kraliçesi'nin, aralarına girmesine asla izin verilmemesi gereken bu sahtekârın sonu gelmişti.

Onun elini tuttuğunu ve parmağındaki nişan yüzüğünü ayarladığını hissettiğinde bile gözlerini açmadı. "Gösteri zamanı, sevgilim," diye mırıldandı, o kadar yakındı ki dudaklarının kulağının kabuğuna değdiğini hissedebiliyordu.

"Ben senin sevgilin değilim," diye mırıldandı Lore, tırnakları O'nun elini tırmalıyordu. Bu ona dün geceyi hatırlattı ve gözlerini açıp O'na bakmak yerine duvardaki altın fresklerden birine bakarken bile kalbi çarptı. "O da değil. Ve burada da değil."

"O her zaman burada." Adamın eli kadının yanağına geldi ve yüzüne doğru dönmeye zorladı. Bastian'ın yüzüydü ama değişmişti, açılar daha keskinleşmiş, neşenin tüm izleri kaybolmuştu. Onu sevmeyen hiç kimse fark etmeyecekti. Sadece o ve Gabe.

Apollius hâlâ fısıldayarak, "O her zaman senin kafanın içinde," diye devam etti. "Ve şimdi ilk ölümünü yaşadığına göre, senin üzerindeki etkisi daha da güçlü olacak." Kavrayışı sıkılaştı. "Bu hoşuna gitti mi, Lore? Onun anılarında bizi sikişirken görmek? Benim de seninkilere bakmam adil olurdu."

Sözsüzce hırladı ama Apollius arkasına yaslanmış, tekrar tahtı işaret ediyordu. "Alexis, lütfen? Sadece basit yeminler yeterli olacaktır." Sırıttı ve sesini taşımak için yükseltti. "Hepinizin bir ceza beklediğini biliyorum. Çünkü

Amelia Demonde'u öldürmek suçundan Yanık Adalar'a gönderilmek üzere nişanlandım. Ancak Farramark'tan aldığım habere göre, geçtiğimiz haftalarda patlayan geminin parçaları test edilmiş. Amelia Demonde sorumluydu."

Kalabalıktan şok nefesler. Bir tane de Lore'dan.

O şimdi hangi oyunu oynuyordu?

Apollius onun gözlerini tuttu ve gülümsedi. "Lore, gücünü kullanarak Amelia'nın suçunu hepimizden önce keşfetti ve adaleti sağladı," dedi. teşekkür etmeliyiz, cezalandırmamalıyız. İşte bu yüzden onu Kraliçem yapıyorum. Bugün."

Lore boyun eğmedi. Dizleri kilitli ve sağlam kaldı, elleri prangalarının içinde titremedi. Ama keskin bir nefesle ve odanın sessizliği bu nefesin yankılanmasına neden oldu.

Tanrı daha fazla tepki alamadığı için neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Ona uzun uzun baktı, gözleri parlıyordu, sonra Alexis'i ileriye doğru salladı.

Alexis ise tamamen yabancı görünüyordu. Presque Mort siyahını gizleyen beyaz cüppeler giymişlerdi -Lore neredeyse boyunlarında asılı duran Kanayan Tanrı'nın Kalbi kolyesini görmeyi bekliyordu, artık bir Yüce Rahip gittiğine göre aceleyle yapılmış bir atama, ama orada değildi. Gabe'de olmalı. Gabe hâlâ resmi olarak bu görevi yürütüyor olmalıydı, ama bunun uzun sürmeyeceği kesindi.

Compendium Alexis'in elinde açıktı. Lore'un gözleriyle karşılaştılar, sonra elbisesinin önündeki kana baktılar, şaşkın ve neredeyse suçlu görünüyorlardı. Elleri kutsal kitabı kapatacakmış, reddedecekmiş gibi hareket etti.

Ama Lore başını sertçe salladı. Kimsenin onun için kılıçtan düşmesine izin veremezdi, şimdi olmazdı.

Alexis titrek bir iç çekişin ardından Ölümlüler Yasası Kitabı'ndan okumaya başladı. "Ve eğer iki kişi Apollius'un gözünde birleşmek isterlerse, gece ve gündüz gibi birbirlerinden ayrılmaya çalışmalıdırlar..."

Lore gerçekten dinlemedi. Lore solaryuma baktı.

Demirler ve kanlı bir elbise içinde Aziz Kral'la evlenirken tahtın üzerindeki pencereden, üzerlerine parlayan güneşe baktı, çok sıcak ve çok parlaktı. Auverrain Kraliçesi olduğunda, alkışları bile duymadı.

Apollius onu öptüğünde, o sadece gözlerini kapattı.

Apollius onu Kuzey Mabedi'ne götürdü.

Lore hâlâ zihninde sürükleniyordu, hâlâ düşüncelerinin sadece en zayıf bağına tutunuyordu. Bu onu paniğe kapılmaktan alıkoyuyor, içinde bulunduğu duruma tarafsız bir gözle bakmasını sağlayacak kadar uzak tutuyordu. Apollius'un onu Bastian'ın yatak odasına, yani bir gece önce onunla birlikte uyuduğu yere götüreceğini düşündüğü için, gittikleri yönü sadece küçük bir rahatlama olarak algıladı.

Hayır. Bunu düşünme. Onu düşünme.

Onları takip eden saray mensupları ya da yeni evliliklerini kutlayan neşeli bir grup yoktu. En azından prangaları bir noktada çıkarılmıştı.

Apollius onu hızla patikadan geçirip Kuzey Mabedi'nin çift kapısından içeri sokarken, "Aklına bir şey gelmesin, karıcığım," dedi. "Unutma ki ben de Mortem'e kanal olabilirim. Kendine gelmeni beklerken seni taşla yapıştırmak istemiyorum ama mecbur kalırsam yaparım."

Aklına hiçbir fikir gelmemişti. Tuzağı yüzyıllar boyunca kurulmuştu ve ondan kurtulmak için yaptığı her girişim onu daha da dolaştırmıştı.

Kutsal alan boştu. Sıralar pırıl pırıl parlatılmış, platformu çevreleyen mangallar yakılmış ve güzel kokulu tütsülerle doldurulmuştu. Koridorda kırmızı gül yaprakları sıralanmıştı ve kürsünün üzerinde iki kadeh şarap bekliyordu. Mabedi bir gelin odasını süsler gibi süslemişti.

Midesi bulandı.

Apollius kızın kolunu sıkıca tutarak onları taç yapraklarıyla kaplı koridordan aşağıya doğru yönlendirdi. Kürsüye vardıklarında, bir kadeh şarap aldı ve diğerini ona uzattı.

Yere dökerken O'nun gözlerinin içine baktı.

Apollius iç çekerek bardağını kürsüye geri koydu, güneş ışınlarıyla parlayan tacını çıkardı ve sıralardan birinin üzerine koydu. Apollius ona doğru uzandı; kadın geri çekildi, terlikleri halıyı yapış yapış hale getirmişti. Adam kaşlarını kaldırarak elini bıraktı. "Bu bir savaş olmak zorunda değil, Lore. Bastian'ı , değil mi? Onunla evlenmeyi planlıyordun? Aslında hiçbir şey değişmedi."

"Evet, öyle oldu." Boğazında biraz tükürük biriktirmeye çalıştı, sesinin daha az cızırtılı, daha az zayıf çıkmasını sağlayacak kadar yutkundu. "Sen o değilsin. Sen... Sen onu çaldın!"

O kemerli kaş daha da kalktı, o tanıdık gülümseme daha da yukarı kıvrıldı. Apollius bir parmağını şakağına vurdu. "O hâlâ burada," diye mırıldandı. "Ve eğer uslu durursan, belki ara sıra dışarı çıkmasına izin veririm. İkinizin birlikte vakit geçirmesi benim için sorun değil. İzlemesi eğlenceliydi."

Lore'un öfke çılgılığı fazla değildi, sadece ince bir şerit halinde öfkeli bir sestti. Parmaklarını uzattı, bükte, yerden siyah iplik gibi bir Mortem fırtınası çağırdı.

Ama Apollius bunu tahmin etmişti; altın ellerinin etrafında parladı ve ipleri keserek onları çözdü. Mortem ve Spiritum şimdi ikisi tarafından tutuluyor olabilirdi, ama yine de biri diğerini iptal edebilirdi.

Apollius şarap birikintisinin üzerine basarak, "Bunlara hiç başlamayalım," dedi yumuşak bir sesle. Lore tekrar ve tekrar geri çekildi, ta ki sırtı vitray pencereye çarpana kadar. Yüzü gökkuşağı renklerine bürünmüş, parlıyordu. "Güç konusunda Benimle boy ölçüşemeyeceğini biliyorsun, Lore. Daha doğrusu, edebilirsin ve sorun da bu. Biz mükemmel, eşit bir eşiz. Uyumlu bir çiftiz."

Şimdi tam önündeydi, onu kendi bedenine -Bastian'ın bedenine- ve pencereye hapsediyordu, bir eli başının yanında duruyordu. Tıpkı ara sokaktaki gibi.

Bastian onu bir boks maçına getirdiğinde, babasının casusu olduğunu düşündüğü için ona hırlıyordu. Tüm bunları daha da kötüleştiren şey, ne kadar tanıdık olduğuydu; Bastian'ın kendisine doğru bastırdığı her çizgiyi biliyordu ve onun olmadığını biliyordu.

Apollius'un diğer eli kalktı ve kadının yanağını kavradı. Onun gözlerini aradı. "Dördümüz de birbirimizle yaşamamanın bir yolunu bulabiliriz, Lore."

"Bir İmparatorluk kuruyorsun," diye hırladı. "Tüm dünyayı mahvediyorsun, çünkü sonsuza dek yaşamak istiyorsun ve bunu yaparken de tüm dünyanın emrinde olmasını istiyorsun. Bununla yaşamamanın bir yolunu asla bulamayacağım."

"Sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun," dedi Apollius, başparmağını onun yanağında gezdirerek. "Kim demiş Kutsal Krallık kötü olmak zorunda diye? Hepimiz birleştik, birlikte."

"İmparatorluklar böyle işlemez," dedi Lore, O'na bakmak zorunda kalmamak için başını çevirmeye çalışarak. Adam çenesindeki tutuşunu sıkılaştırdı. "İmparatorluklar dokundukları her şeyi dümdüz ederler."

"Ne istersen onu düşün." Apollius'un onun İmparatorluk hakkındaki görüşlerini umursamadığı açıktı. "İkimiz de senin politik bir zekâya sahip olmadığını biliyoruz. Senin endişen Bastian ve seni burada bırakan arkadaşların için."

Lore gerildi, geminin şimdiye kadar ne kadar yol aldığını merak ediyordu.

"Gabriel bile seni terk etti," diye mırıldandı Apollius. "Yine de önce bir mücadele verdiğini duydum. Ateşle savaşmış. İlginç."

Sarktı.

"Onları geri getirdiğimde veda etmene izin vereceğim," diye devam etti Apollius. "Onu öldürmeden önce. İstedğin kadar kapsamlı bir veda." Sırıttı. "Hakkım olan gücü geri almanın başka yolları da var. Diğerleri iyi davranırsa, daha az şiddet içeren yöntemler kullanırız. Ama Hestraon... Onun ölmesini istiyorum."

Yani O biliyordu. Biliyordu ve bir planı vardı.

"Belki Bastian'ı bunun için dışarı çıkarırım." Yaklaştı, böylece

Dudakları onun şakağına değdi. "Hem öldürmek, hem de vedalaşmak. O da onu önemsiyor. Eski günlerdeki gibi olacak-"

Lore dizini kaldırıp Apollius'un kasıklarına doğru itti. Apollius homurdandı ama Lore'u tutuşunu gevşetmedi; bir tanrının acıya tahammülü çok yüksekti. Lore'un kafası cama çarptı, göz kapaklarının arkasında yıldızların yüzmesine neden olacak kadar sertti.

"Sen de aynısın," diye hırladı. "Tıpkı O'nun gibisin. Sana çok daha fazlasını verebilecekken, onlar için her şeyini feda etmeye hazırsın." Altın rengi gözleri onunkilere baktı, araştırdı, dudağı dişlerini ortaya çıkarmak için kalktı. "Orada mısın, sevgilim? Hâlâ benden saklanıyor musun?"

Lore'un boğazından boğuk, acı dolu bir kahkaha koptu. "Seninle konuşmak istemiyor."

"Göreceğiz." Çenesini daha sıkı kavradı, dudaklarını yaklaştırdı. "İmparatorluk ve yeniden uyanan dostlarımızla ilgili soruları şimdilik bir kenara bırakalım. Ne de olsa bugün bizim düşün günümüz. Kendimiz hakkında konuşmalıyız."

O'nun pençesinden kurtulmaya çalıştı, ama O onu prangalar gibi sıkı sıkı tuttu, pencereye sabitledi.

"Eğer ben sonsuza dek yaşarsam," dedi parmağını çenesinde gezdirerek, "bu Bastian'ın da yaşayacağı anlamına gelir. Eğer onu gerçekten seviyorsan bunu istemen gerekmez mi?" Başını yana eğdi. "Yoksa bu sevgi gerçekten senin mi? Sadece Nyxara ve Ben'in yankıları mı?"

"Değil," dedi, başını O'nun kulağına fısıldadı, "çünkü Nyxara Seni sevmiyor. Artık sevmiyor." Kuru ve hırıltılı bir kahkaha attı. "Senden nefret ediyor, Apollius. Gitmeni benden bile çok istiyor."

Tanrı tekrar hırladı, bir eli çenesinde sıkılaştı, diğeri saçlarını kavradı ve başını yana çevirdi. Acıdı ve Lore haykırdı ve belki de bu Nyxara'nın ikinci ölümü olacaktı-

baskısı bir yok oldu; Lore neredeyse düşüyordu, dizlerine yeniden güç gelmeden önce pencereden aşağı kaydı. Apollius ondan uzakta, o su birikintisinin içinde duruyordu.

Şarap dökülmüş, saçları yüzünü gizleyecek şekilde başı öne eğilmiş, nefes alıp veriyordu.

Sonra yukarı baktı.

Apollius değil.

Bastian.

Dehşete düşmüş görünüyordu, gözleri irileşmiş ve morarmıştı, dudakları solmuştu. Lore ona doğru hamle yaptı ama adam elini kaldırarak ondan uzaklaştı. "Yapma." Sesi harap olmuştu, sanki saatlerce çığlık atmış gibiydi. "Yaklaşma Lore, yapamam- O çok-"

Sonra gitmişti, gözleri kahverengiden altın rengine dönmüştü. Bastian soğuk bir esintiymiş gibi omuzlarını salladı. "Bu muhtemelen iyi bir şeydi," dedi neredeyse kendi kendine. "Sonunda Sana kavuştuğuma göre Seni öldürmeye devam edemem. Bu bir kayıp olurdu. Beni çok kızdırıyorsun Nyxara."

Apollius döndü ve taç yapraklarıyla kaplı koridordan kapıya doğru ilerledi. "Akşam karanlığında konuşuruz," dedi. "Elimi tutmak biraz daha zor olabilir ama karımdan haber almak istiyorum."

Kapı O'nun arkasından usulca kapandı.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Özellikle iyi yemekleri olan bir hapishaneye ne derler?
Evlilik.

-Kirythean tavernasında duydum

Lore bir ara uyudu. Sıralardan birine kıvrılmış, tövbekâr dizler için tasarlanmış bir yastığı başının altına sıkıştırmıştı. Rahatlık açısından pek bir işe yaramadı ama çok yorgundu ve vücudu yatay hale gelir gelmez uykuya daldı.

Uyku nihayet geldiğinde bir rüya görmeyi bekliyordu. Ama bu beklediği gibi değildi, Nyxara'nın anılarını canlandıranlardan biri değildi. En azından aynı şekilde değildi. Bu rüya büyüyle, siyah ve altın çizgilerin bükülmesiyle, gölge ve beyaz ışıkla ilgiliydi. Gölge genişliyor, genişliyor ve sonra beyaz ışık mümkün olan son anda geri çekiliyordu. Bu ona herkesi kurtardığı, hayatlarını ve ölümlerini ait oldukları yere geri koyduğu rıhtımı hatırlattı, her ne kadar Spiritum'dan Mortem'e simyalama çoktan başlamış olsa da.

Tuhaftı, diye düşündü tam olarak uyku olmayan, tam olarak uyanıklık olmayan o ara boşlukta. Her zaman gerçek dirilişin gücünün ötesinde olduğunu düşünmüştü. Teknik anlamda öyleydi de. O gün o insanları geri getirebilmesinin tek nedeni

Zamanın dışına adım attı; ikincisi, yaşam ölüme dönüştüğünde gerildi, genişledi ve kavrayabileceği bir şey haline geldi. Gerçek ölüm, gerçek yaşama geri dönüyordu.

Hatırlaması gereken bir şey gibi görünüyordu.

Boynu ağrıyarak uyandığında Nyxara yine aklındaydı, düşüncelerinin arkasında karanlık bir varlık. Ama bu Lore'un alıştığı o kolay taşıma değildi. Bu, beyni kafatasından dışarı çıkmaya çalışıyormuş, bağları kopacak kadar gerilmiş gibi beyaz-sıcak bir acı patlamasıydı. Kuru boğazıyla güçlükle ses çıkararak bağırdı, sanki bir işe yarayacakmış gibi ellerini kulaklarının üzerine kapattı.

Onu öldürmek zorundasın. Nyxara'nın sesi , her kelimesi bir savaştı. Apollius'un Çeşme'den su içtiklerinde ona bağladığı bağa karşı zorlanıyordu.

Ama Lore çoktan başını sallamaya başlamıştı, sanki tanrıça görebiliyormuş gibi, hem acıyı hem de onun emrini yadsırcasına. "Yapmayacağım. Yapamam."

Gömülü Tanrıça onu ikna etmeye çalışmadı. Acı, sanki daha fazla riske giremezmiş gibi, geldiği gibi geri döndü.

Lore pencereye baktı. Altın güneş ışığı hâlâ vitraydaki Apollius tasvirinin arasından süzülüyordu; göğsü delik, kanlı elleri uzanmıştı. Bastian'ın bedenindeki Apollius onu tuzağa düşürdüğünde tam da ikisinin arasındaydı. Metaforlar hakkında konuş.

Ama bunu düşünmek için fazla zaman harcamadı, çünkü dışarının hâlâ aydınlık olduğu gerçeğine kendini kaptırmıştı. Hâlâ aydınlıktı ama bu aydınlık hızla düşüyordu ve Nyxara yine de konuşmuştu.

"Artık gündüz konuşabilirsin," diye mırıldandı Lore.

Zihninin derinliklerinden gelen bir iç çekiş gibi bir şey. Bana ilk ölümümü verdin. Bunu bir hediyeymiş gibi söyledi. Senin içindeki özüm artık daha güçlü.

"Bu bize çok iyi geliyor."

Nyxara homurdandı. Kendi kafasının içinden gelen bu sesi duymak son derece rahatsız edici bir şeydi.

"Ona yalan mı söyledim?" Lore bir süre sonra sordu, gözleri hâlâ pencereye sabitlenmişti. "Ondan nefret ettiğini söylediğimde mi?"

Uzun bir sessizlik. Bilmiyorum, dedi Gömülü Tanrıça.

Lore dizlerini yukarı çekip bacak bacak üstüne attı ve başını geriye atarak yüksek tavana, karanlık kirislere, elmas damlayan avizeye baktı. "Tanrılık bir aldatmaca, eğer sana kesinlik bile getiremiyorsa."

Bir homurtu daha.

Işık yavaş yavaş alaca karanlığa, karanlığın derinliklerine doğru azaldı. Lore kapı açılana kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu.

Apollius'u bekleyerek etrafına bakındı, Bastian'ın gece çöktüğü için yüzeye biraz daha yakın olabileceğini umuyordu. Ama o değildi.

Jax'ti.

Kirythea İmparatoru, koyu renk pantolon ve yakası altın defne yapraklarıyla işlenmiş kıpkırmızı bir tunikle mütevazı bir şekilde giyinmişti. Kılıcı ya da hançeri yoktu ama sırtında kısa bir mızrak vardı ve keskin ucu onun da etkili olacağını garantisini veriyordu. Lore'un önünde durdu, ellerini arkasında kavuşturmuştu, kaşları çatıktı. Konuşmadı.

Jax'in daha önce diplomat gibi davrandığı zamanlarda da yırtıcı bir rahatlığı vardı. Sanki kendini diğer saray mensuplarına benzetiyormuş gibi bir kurnazlık. Artık bu yoktu. Gerçek Jax katı ve ciddiydi, nötr ifadesinde bile hafif bir endişe vardı. Bu çekiciydi ya da onu görmek Lore'un dişlerini tek tek sökme isteği uyandırmasaydı çekici olurdu.

Lore iç çekti. "Yardımcı olabilir miyim? Yoksa sadece bakmaya mı geldiniz?"

"Bana senin inatçı olacağını söylemişti," diye mırıldandı Jax mükemmel, aksansız Auverrani dilinde, sanki Hisar'da geçirdiği zaman için alıştırma yapıyormuş gibi. "Almaya çalıştığı tüm gemiler arasında senin en zoru olacağını söylemişti.

Başa çıkılması zor bir durumdu ve bu yüzden ritüelin ötesinde yaşamanıza izin verilmemesi şarttı." Bir iç çekiş. "Keşke öyle olsaydı. Sanırım sen hayatta kalmayı başardıktan sonra senin zor biri olmandan hoşlanmayı öğrendi."

"Benim ne olduğumu sana kim söyledi?" Ama o biliyordu.

"Apollius, elbette." Jax ona çizmelerini kendi başına bağlayabileceğinden şüphe duyduğunu belirten bir bakış attı. "Kanayan Tanrı'nın görüldüğü tek kişinin eski Rahip Exalted olduğunu mu düşünüyorsun?"

Doğrusu Apollius'un başka birine görüneceği hiç aklına gelmemişti ama bunu düşünmesi için de bir neden yoktu. Kıtadaki -bildiği kadarıyla dünyadaki- herkes Apollius'a tapıyordu, ancak bazıları bunu diğerlerinden farklı yapıyordu. Apollius'un takipçilerinin çoğuna görümler bahşetmesi mantıklıydı.

Özellikle de sahip çıkmak istediği İmparatorlukların varisleri.

Jax onun yüzündeki düşüncelerin yörüngesini takip etti ve alay etti. "Auverrani çok kibirli. Karısının yattığı yer olarak sizin ülkenizi seçtiği için O'nun daha yüksekte olduğunuzu sanıyorsunuz." Omuzları gerildi, sanki arkasında kenetlenmiş elleri yumruklara dönüşmüştü. "Sana Nyxara'yı vermek bir lanetti, lütuf değil."

"Bana mı söylüyorsun," diye mırıldandı Lore.

Ancak Jax'in bu konuda pek çok duygusu olduğu açıktı ve bunları dile getirmekten de geri durmayacaktı. "Sadece Apollius'a gücünü bahşedecek kadar uzun süre yükselmesi gerekiyordu ama Arceneaux gemisi gidip bunu mahvetmek zorunda kaldı." Başını iki yana salladı. "Ben kendimi önerdim. Ama İmparatorluğunu alıp Kutsal Krallığın başlangıcı yapabilmek için babamı öldüren ben, O'nun istediği kişi değildim. O, Bastian Arceneaux'yu seçti ve bundan vazgeçmeyecekti."

"Muhtemelen Bastian daha yakışıklı olduğu içindir."

Bunu küstahça bir iğneleme olarak söylemişti ama Jax sırtıttı. Bunca zaman karşısında kıpırdamadan durmuştu ama şimdi bir adım ilerledi ve kadın sırtını sıraya yasladı. Jax sessizce "O'nun aracını," dedi. "Bu henüz başka

komplikasyon. Apollius'un seninle ilgilenmesini sağladın."

Lore'un omurgasına buzlar saplandı. "O sadece Nyxara'yı önemsiyor. Beni hiç umursamıyor."

"Bu doğru olsaydı daha kolay olurdu," diye mırıldandı Jax. "Ama O ikinizle de ilgilenmeye başladı. Ve eğer birine sahip olamazsa, diğerine sahip olacaktır."

Omurgasındaki buz, yavaş yavaş yükselen bir korkuyla organlarına yayıldı.

Lore yutkundu. "Yani bu yüzden mi gemiyi içinde biz varken havaya uçurmaya çalıştın? Apollius senin istediğin gibi davranmıyor muydu?"

İmparator onun böyle bir şeyi önermesinden bile dehşete düşmüş görünüyordu. "O biz değildik. Söylediği gibi sizi öldürmeye çalışan Amelia Demonde'du."

"Saçmalık. Amelia bir bombayı kışından tanıyamazdı, sayısız cehennemde nasıl olur da çok iyi korunan bir gemiye bomba yerleştirebilirdi?"

"O Caeliar'ın avatarıydı. Gemi okyanustaydı. Bombaya ihtiyacı yoktu."

Dişlerini bir kez daha sıktı. Eğer Amelia bir gemiyi havaya uçuracak kadar gücünü biliyorsa, bir süredir Caeliar'ın avatarı olduğunun da farkındaydı. August'u ve onun beden değiştirme, bir bedenine yerine başka bir beden koyma hakkındaki fikirlerini düşündü. Belki de Amelia Lore'u öldürerek Nyxara'nın gücünü alabileceğini, onun yerine Gömülü Tanrıça'nın avatarı olabileceğini düşünmüştü. Apollius'un yaşamak istediği panteonun bir diğer üyesi olabilirdi.

Amelia bahçede ağlıyor, her şeyin berbat olduğunu söylüyordu. O da Lore'un yaşadıklarının neredeyse aynısını yaşıyordu. Farklı koşullarda birbirlerine yardım edebilecekleri tüm yolları düşünmek göğsünü ağrıtıyordu.

"Peki." Lore başını salladı. "Yani Amelia gemileri havaya uçurdu ama belli ki senin burada gizli bir amacın var. Apollius seni neden herkesten sakladı?"

"Bir İmparator düşman topraklarına öylece giremez," diye alay etti Jax. "Özellikle de onu tanıyabilecek birileri varsa."

"Gabe," diye mırıldandı Lore.

Jax'in kara gözlerinde bir parıltı belirdi. Mabedin sadece bir avuç aplik ve parlayan mangallar tarafından aydınlatılan loş ışığında şeytani görünüyordu. "Kendisi için iyi şeyler yapmış gibi görünüyor. Tek gözlü bir hainin yapabileceği kadar iyi."

"O, tüm dünyanın kendi yönetimi altında olması gerektiğini düşünen tamamen çılgın bir dini fanatik değil, bu yüzden evet, sizden daha iyi durumda."

"Benim yönetimim altında değil," diye düzeltti Jax, yine de dini fanatik kısmına dokunmadı. "Ben sadece O'nun rahibiyim, sağ koluyum. Apollius tek gerçek tanrı, tek gerçek kraldır." İçini çekti. "Apollius neredeyse tüm planlarımız için O'nun aracını bir kenara itebildi. Arceneaux gerçek amacımız ve benim gerçek kimliğim hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ama bu bilgi olmadan bile Gabriel'den uzak tutulmamız konusunda ısrarcıydı."

Onu korumaya çalışıyordu. Bastian Caius'un Jax olduğunu bilmiyordu ama yine de Kirtythean'ların Gabe'den uzak durmasını istemiş, babasını sürekli hatırlatarak onun incinmesini istememişti. Aynı odada bulundukları tek zaman o İlk Gün ayiniydi ve Lore, Gabe erken ayrıldığında Bastian'ın yüzünde beliren kısa rahatlama ifadesini hatırladı.

"Plan her zaman Alie'yi seninle evlendirmek miydi?" Lore sordu. "Bastian onun üvey kız kardeşi olduğunu her zaman biliyor muydu?"

Bastian'ın adı Jax'in dudağının kıvrılmasına neden oldu ama başını salladı. "Her zaman şüpheleniyordu, evet, ama bu bilgiyi halka açıklamayı hiç planlamamıştı. Alie öğrenir öğrenmez bunu yapmasını istemediği sürece. Ama Apollius bunun faydalı olabileceğini düşündü."

İnsanları tahtadaki piyonlar gibi hareket ettiren Apollius.

"Eğer ona zarar verersen..." Lore tehdidini nasıl bitireceğini bilmiyordu. Onu öldüreceğini söylemek çok hafif kalıyordu.

Ama Jax neredeyse gemiyi havaya uçurduğu suçlaması karşısında olduğu kadar dehşete düşmüş görünüyordu. "Karıma asla zarar vermem."

Apollius'un saçını çektiği yerin kafa derisinde yarattığı ağrıyı ve onun saçını yana doğru bükmesinin boynunda yarattığı sancıları hâlâ hissedebiliyordu. Eğer Jax Alie'ye zarar vermeyi reddederse, bu onu tanrısından daha yüksek bir yola çıkarırdı.

Başını tekrar arkaya yasladı, gözleri gölgeli tavanı buldu, yorgunluk aniden tüm endişelerini bastırdı. "Neden buradasın, Jax? Apollius'un düğün gecemizde bize eşlik etmesini isteyeceğini sanmıyorum."

"Ben sadece destek olmak için buradayım," diye cevap verdi.

Lore'un gözleri tavana dikildi. Bu, Apollius'un desteğe ihtiyacı olduğunu düşündüğü anlamına geliyor olmalıydı... çünkü Bastian daha önce Tanrı'nın elinden bir anlığına kurtulmuştu.

Elleri kucığında yumruk oldu. Umut çok küçük bir şeydi, sadece göğüs kemiğinin altında bir kıpırtı, ama oradaydı ve onu alacaktı.

Nyxara kafasının içinde sessiz ve hareketsizdi.

Jax'in gözleri odanın arka tarafına kaydı, kapı yavaşça gıcırdayarak açılmaya başlamıştı. "Aslında, işte şimdi kocan geliyor."

Lore arkasını döndü.

Apollius, hâlâ. Loş ışık yüzünün detaylarını gizliyordu ama hareketleri Bastian'a hiç benzemiyordu: köşeli ve kesindi, Bastian'ın rahat kayıtsızlığından eser yoktu.

Apollius yaklaşırken Jax eğildi; tanrı elini salladı. Bu harekette Lore'un gözüne çarpan bir şey vardı ve o küçük umut çırpıntısını bir kıvılcıma dönüştürdü.

Parmaklarında bir titreme.

"Kutsal Olan," dedi Jax, biraz endişeli görünerek, "bu gece olması gerektiğinden emin misin? Eğer sorun yaratıyorsa-"

"Kapa çeneni, Jax."

Ve Jax yaptı. Kirythean İmparatorluğu'nun korkulan liderini bu kadar itaatkâr görmek neredeyse komikti. Öyle görünüyordu ki

endişelendim.

Kıvılcım bir kor haline geldi.

Apollius Lore'a döndü. Ve evet, orada, titrek ışıktaki bile, onun yüzündeki savaşı görebiliyordu. Bastian, kendi zihninin derinliklerine itilmiş, yüzeye çıkmak için savaşıyordu. Ona geri dönmek için her şeyini veriyordu.

Nyxara onu öldürmesini söylemişti. Bunu yapmak, Lore'a bu talimatı vermek için bağlara ve inanılmaz acılara karşı koymuştu. Ama Bastian'dan geriye bir parça bile kaldığı sürece bunu yapamazdı. Yapamazdı.

Tanrı'nın konuşması biraz zaman aldı, sanki önce kendini toparlaması gerekiyordu. Bastian'ın gözlerini kapattı ve tekrar açtı. "Nyxara. Konuşmamızın zamanı geldi."

KIRKINCI BÖLÜM

Ölümün somut bir şey değil, manipüle edilebilen bir şey olduğunu öğrendik.

-Malfouralı doğa bilimci Hakim Belcar'ın notları, 3
AGF

Lore ona Nyxara'nın burada olmadığını, dinlendiğini ve kendisiyle konuşmak istemediğini söylemeyi düşündü. Ama tanrıça zihninin arkasında kıpırdanıyordu, ay ışığıyla kesilmiş bir karanlık çalkantısı ve Lore buna katlanmayacağını biliyordu. Birbirleriyle gerçekten yüz yüze konuşmalarının üzerinden yüzyıllar geçmişti ve bunun zamanı çoktan gelmişti.

Lütfen, dedi Nyxara Lore'un kafasının içinde. İzin ver bana. Ve Lore ne istediğini biliyordu. Ve bunun olmasına izin verdi.

Daha önce olduğu gibi, Anton'un kehanetinin altındaki kadim yazıyı okuması için tanrıçanın öne çıkmasına izin verdiğinde, bu neredeyse bir rahatlama gibi gelmişti. Orada olduğunu bile bilmediğiniz bir taşı ayakkabınızdan çıkarmak gibi, uzun zamandır ağrıyan bir kası yatıştırmak gibi neredeyse unutmuştunuz. Lore hâlâ zihnindeydi, hâlâ duyabiliyor ve görebiliyordu ama her şey su altında duyulan bir sesin tuhaf tınısına sahipti ve her şey kuyruklu yıldız izleri gibi, çizgili mürekkep gibi görünüyordu.

Ama O'nun yanağına dokunduğunda, Lore bunu hissetti.

Lore'un bedenindeki Nyxara, bir tutulmayla yaralanmış avucunu hissedince kaskatı kesildi. Dokunuşları nazikten oyuculuğa çok çabuk geçebiliyordu.

"Aşkı," diye mırıldandı Bastian'ın sesiyle. "Seni çok özledim."

Bunu göstermek için tuhaf bir yolun var, dedi Lore. Ama bunların hepsi duygu ve düşünceleriydi ve Nyxara kontrolü elinde tutarken ağzından çıkmamıştı.

Tanrıça hiçbir şey söylemedi, sadece titrek bir iç çekti.

Apollius yaklaştı, diğer elini kucakladı Nyxara'nın boynunu, birkaç saat önce acımasızca büktüğü boynunu. "Beni hâlâ sevdiğini biliyorum," diye mırıldandı. "Sevmeseydin bunu yapmazdın."

Ne yaptın? Lore sordu.

Titreyen bir iç çekiş daha, cevabı sesinden ziyade zihninden geliyor. Anılarım. Mezar çökmeden önce yeterince uzağa . Onlardan bahsedemem, sadece gösterebilirim ve bilmen gereken daha çok şey var...

Apollius'un parmağı dudaklarında -Lore'un dudaklarında- gezinirken tanrıçanın gözleri dalgalanarak kapandı, nefesi derinleşti. Lore bağırmak istedi, Nyxara'ya Lore'a anıların geri kalanını göstermenin bir yolunu bulması gerektiğini haykırmak istedi ama bu anlamsız olacaktı. Nyxara yine Apollius'un esaretine yakalanmıştı. Tıpkı çağlar ve çağlar önce kimsenin bulamaması gereken o adada olduğu gibi. Sadece birini seven ve bu sevginin geri döndüğünü görünce safça şaşırان bir kız, karanlık olsa bile, acı verse bile.

Alnını onunkine yasladı -Bastian'inkini Lore'unkine- ve sanki onu ciğerlerine çekip orada hapsedebilecekmiş gibi derin derin nefes aldı. "Ve Beni hâlâ sevdiğin için," dedi, elleri morartıcı bir tutuşla sıkılaşıarak, "Sana bir şans daha vereceğim."

Eğer Lore ciğerlerini kontrol edebilseydi, ani acıya karşı nefesini tutabilirdi. Ama kontrol onda değildi ve Nyxara sanki buna alışkınmış gibi dişlerini sıkmakla yetindi.

"Aziz Kraliçe ol," diye mırıldandı Apollius. Parmakları acıyla içeri girerken bile sesi hâlâ çok yumuşaktı. "Benim ol, sonsuza dek, söz verdiğin gibi." Ezdiği elini kaldırdı ve öptü. Sebep olduğu acıyı yatıştırdı. "Bu dünya Bize hizmet etmek için yaratıldı."

"Ama değildi," diye nefes aldı, sevdiği ve nefret ettiği her şey tek bir varlıkta toplanmış bir halde daha da yaklaşırken O'na karşı çıktı. "Bizden önce buradaydı. Dünya, Fount. Onlar Bize hizmet etmiyorlar."

"Öyle." Tekrar gerildi ve dudağını ısırdı. "Onları ben yapacağım."

"Dünyanın temellerini çekecek ve onları parçalara ayıracaksın." Nyxara gözlerini indirdi ve eline baktı. Çok uzun zaman önce kendisine verilen, Apollius'un bir şekilde yeniden bulup bu ölümlü parmağa taktığı yüzüğe. İçinde hapsoldüğü, Apollius'un ele geçirdiği insanı seven insana. Çok fazla, çok fazla. "Dokunamayacağın bir sonsuzluğu , hükmetmen gereken şeyi çözeceksin."

"Ona dokunabilirim. Dokunabiliriz. Sen yanımdayken, gücümüz bir aradayken, Biz ve sadece Biz. Biz onun ötesinde bir şey olduğumuzda ölüm Bize dokunamaz."

"Ölümü biliyorum," dedi Nyxara. "Fethedilemez. Sadece ertelenebilir. Ve ben bunu yapmana yardım ettim, Apollius. Yapmam gerekenden çok daha fazla."

Tutku ya da acıdan kaynaklanabilecek bir duruşla birbirlerine kenetlenmişlerdi. İkisi de olabilirdi. "Bana cevabını ver," dedi Apollius sonunda. "Açıkça söyle. Benim yanımda mı duracaksın, sevgilim? Yoksa Beni düşman mı edineceksin?"

Lore çığlık atmak istedi, kendi kafasının içinde kilitlenmişti ama tek yapabildiği karanlığa bağırmaktı. O seni sevmiyor, Nyxara! Sana sahip olmak istiyor! Bu aynı şey değil!

Biliyorum, diye iç geçirdi Nyxara. Ama bazen birlikte yaşayabilirler.

Lore'un ağzıyla cevabını verdi. "Hayır, Apollius,"

Fısıldadı. "Yapmayacağım."

Lore kendi kafasının içinde bir yolcu olmanın verdiği tuhaf, bulanık görüşle bile Apollius'un yüzündeki alaycı ifadeyi görebiliyordu. "Peki o zaman," dedi Apollius. "Benim ne işime yararsın?"

Eli geri çekildi ve Lore'u lanetledi, ama Nyxara bir tanrının darbesiyle yüzleşemeyerek kayboldu ve kontrolü tekrar Lore'a bıraktı, Apollius'un eli aşağıya inerken kontrolü ele almak için çılgık atarak ileri atıldı-

Tanrı, eli tam Lore'un yüzüne çarpacakken yana doğru kırıldı, darbe et yerine tahta bir sıraya çarptı ve duyulabilir bir kemik çatırtısıyla yere düştü. Apollius boğazından kısık bir sesle hırladı. Jax ileri atılmaya başladı ama tanrı diğer elini uzatarak onu durdurdu.

"Bunu ödeyeceksin evlat," diye homurdandı Apollius. Ama eli iyileşmeye başladığında, kemikler kendilerini düzelterip yerlerine oturduklarında bile sesi zayıftı. Başını kaldırdı, siyah saçları yüzünden geriye doğru dökülüyordu.

Ve yüz Bastian'dı, Bastian kendi gözlerinden bakıyordu.

"Lore." Tek söyleyebildiği onun adıydı. "Lore, ben-"

Yine gitti. Apollius, artık iyileşmiş olan elini sallayarak karanlık mabet havasında altın rengi izler bıraktı. "Bu cevabı beklemeliydim," dedi Lore'a doğru bir adım daha atarak. Lore geri çekilmeye çalıştı; dizleri sıraya çarptı ve sert tahtaya ağır bir şekilde oturdu. "Ama ona son bir şans vermek istedim, anlıyor musun? Eski günlerin hatırına." Ona tokat atan el şimdi yanağını okşuyordu, neredeyse dayanılmaz derecede sıcaktı. "Beni gerçekten seviyordu. Dediğim gibi. Benden nefret etmiş olabilir ama Beni de sevdi."

"O ne yaptı?" Lore sordu. "Seni sevmeseydi bunu yapmayacağını söylediğinde, neydi o?"

Ama Apollius Nyxara'nın anılarıyla, eski tarihle ilgilenmiyordu. Gözlerinde bir kararlılık ışığı vardı, görev başındaki bir tanrı gibiydi. "İşte , Lore,"

dedi, onun adını diline dolamaktan zevk alarak. "Oldukça basit, gerçekten. Çok önemli bir istisna , tutulma gecesi olması gerekenin hemen hemen aynısı. Bana Nyxara'nın gücünü vereceksin. Sonra da benim Kraliçem olacaksın." Gülümsedi, Bastian'ın gülümsemesine benziyordu, özellikle kendinden memnun olduğunda ona verdiği gülümsemeye. "Yaşayacaksın. Tüm dünyayı bunun için lanetlemedin mi?"

İstediği tek şey buydu, ayın gecesi boyunca aklından hiç çıkmayan nakarat buydu. Hayatı, kendi hayatı, her ne kadar önemsiz ve yırtık pırtık bir şey olsa da.

Kendi bencilliğini başkasının sırtına yüklemesine izin vermeyin.

Lore bu sözlerin bir anı mı yoksa Nyxara'nın kafasının içinde tekrar mırıldandığı sözler mi olduğunu bilmiyordu.

"Dünyayı ben lanetlemedim," dedi Lore. "Hepsi sendin."

"Eminim bunun doğru olmasını isterdin." Apollius hâlâ sırtıyordu,

Ama gözlerinde bir titreşim vardı. Korku değil, ihtiyat. "Nyxara senin içinde yükselmemiş olsaydı, diğerlerinin güçlerine sahip olacaktım. Ama sen yaşamayı seçtiğinde diğerleri de onu takip etti. Elemental büyülerin Fount'tan tekrar çıkmasına ve dünyanın dengesini değiştirmesine neden oldun."

"Bunların hiçbiri benim suçum değil." Lore sırasından kalktı ve O'na dik dik baktı. "Bu yolu seçtin, çünkü ölmekten korkuyorsun. Kuşkusuz Kendin için yarattığın cehennemle yüzleşmekten korkuyorsun. Çünkü mesele bu, değil mi? Eğer Parlayan Âlem varsa, oraya gidemezsin."

Gözlerindeki korku hâlâ tam değildi ama daha yakındı. Sanki bir gerçeğin üzerine gitmiş ama tam olarak ona ulaşamamış gibiydi. "Sen kendi seçimlerini yaptın Apollius," dedi Lore.

"Ama onlarla asla yalnız yaşayamazdın. Ne o zaman, ne de şimdi."

Adamın kendisine tekrar vurmaya çalışacağını düşündü, elinin seğirdiğini gördü. Ama eli onun yanında kaldı. Bastian, orada, savaşıyordu.

Onu öldürmelisin, Lore. Başında daha fazla acı vardı ama şimdi korkunç ve öfkeli bir Tanrı ve O'nun verdiği ültimatoma karşısında bu ikinci plandaydı. Yapmak zorundasın, sona başlamak zorundasın.

Ama Bastian.

"Yalnız ya da değil, yaşamak ölmeye tercih edilir." Apollius bir parmağını çenesinin altına götürdü. "Eminim sen de aynı fikirdesin. Ve pek de iyi bir seçim olmasa da elindeki seçenek bu: Bana Nyxara'nın gücünü ver ve yaşa. Ya da ölürsün ve ben yine de onu alırım." Dudaklarına dokundu, tüy kadar yumuşaktı. "Onu Bana nasıl vereceğini biliyor."

Lore donup kalmıştı, orada parmak ucundaydı, umutsuzca bir çözüm arıyordu, ikisinden birini ya da ikisini de ölüme götürmeyecek bir çıkış yolu arıyordu. Bastian'ın içeride kilitli olduğunu kendine unuttursa bile Apollius'u öldürebileceğini sanmıyordu-Jax tam buradaydı, mızrağı elindeydi. Eğer ölüme kanalizasyonla etmeye çalışırsa, tanrı ipleri koparabilirdi; aurası Spiritum ile o kadar parlıyordu ki, Lore denemese bile neredeyse görebiliyordu.

Apollius onun saçlarını okşadı, kahverengi-altın bir tutamı parmağının etrafında döndürdü. Başparmağı kızın çene çizgisinde gezindi ve gözlerinin içine baktı.

Ve Bastian'ın biraz öne çıkmasına izin verdi.

Tanrı hâlâ kontrolü elinde tutuyordu, en azından bedenini. Bastian'ın kaslarının her biri sıkı ve gergindi, hareketsiz kalma çabasıyla neredeyse titreşiyordu. Ama gözler tamamen ona, Bastian'a aitti ve dehşete kapılmışlardı.

"Lore." Sesleri aynı gırtlaktan çıkıyordu ama onunki Apollius'unkinden çok farklıydı, sanki çığlık atıyormuş gibi çığ ve boğuktu. "Bunu yapmak zorundasın."

Apollius'un hâlâ kontrol ettiği ağzında kendini beğenmiş bir gülümsemenin titreşimi, dehşete kapılmış gözlerle o kadar uyumsuzdu ki. Bastian'ın Lore'a anlaşmayı kabul etmesi gerektiğini, Nyxara'nın gücünden vazgeçmesi ve Apollius'un yanında yaşaması gerektiğini söylediğinden emindi.

Ama Lore, Bastian'ın bunu kastettiğini düşünmüyordu.

"zorundasın," dedi tekrar, ağzının memnun kıvrımına uymayan kelimeler, korkunç bir tanrı ve insan bileşimi. "Benim için."

Onun için. Kendi bedenine hapsolmuş, bir tanrının korkunç şeyler yapmak için onu giymesini izleyen gerçek kendisi için. Ona karşı çıkan herkese savaş açmak, dünyayı parçalara ayırmak için.

Lore gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında Bastian gitmiş, yerine Apollius gelmişti.

Temelli gidip gitmediğini bilmenin bir yolu yoktu. Belki de yüzeye çıkmak için savaşmaya devam edebilirdi, tekrar tekrar, kontrolün kendisinde olduğu anlardan kesitler. Ama bu ne tür bir hayattı? Eğer onu seviyorsa, yeterli bir hayat mıydı?

Yaşamı ve ölümü ellerinde tutuyor, onları birbirine örüyor, kendi iradesinin dokuması haline getiriyordu. Her ikisine de sahip olmanın, ipleri aynı iğneden geçirmenin bir yolu olmalıydı. Rıhtımı, sıranın üzerindeki o rüyayı düşündü. Yaşam ve ölümün bir ve aynı olduğu, hem gerçek hem de mevcut olduğu, her iki dönüşün de alınabileceği çatallı bir yol olduğu anı.

Nyxara kafasının içinde sessiz, sessizdi.

"Yapacağım," diye mırıldandı ve bu hepsine aynı anda verilen bir cevaptı.

Nyxara'nın ona gücünü nasıl geri vereceğini bildiğini söylemişti ve Lore'un rızası ona bunu yapması için yeterli kontrolü vermişti. Lore'un ağzına bir şey doldu. Su, gözeneklerinden sızarak dilini ve dişlerini kapladı. Serindi, tadı tatlıydı, ona bir şekilde gece vakti, durgun, sessiz ve ayı yansıtan bir havuzu hatırlattı.

Nyxara'nın Fount'tan içişi. Lore bundan vazgeçeceğini söylemişti ve o artık Nyxara'ydı, önemli olan her şekilde. Elleri baktı.

Parmaklarının derisi yavaş yavaş taşa dönüştü ve nişan yüzüğünün altın-gümüş bandının altından gri avuç içlerine doğru süzüldü. Diğerlerinin başına gelen de buydu. Güçlerinden feragat ettiler, gerçekten feragat ettiler,

Dünyanın tellerini koparmak için gizlice heyecan duyan her parçalarını inkâr ettiler. Pınar'ı yuttuklarında içlerinden akıp gitmiş ve insan parçalarını da beraberinde götürmüştü.

Ölüm içeri sızmıştı. Lore bunu etrafındaki her yerde, Kuzey Mabedi'nin ve onun bir parçası olduğu daha büyük Kilise'nin taşlarında, ahşaplarında ve camlarında, Hisar'ın etrafına ördüğü, soylularla halktan insanları sonsuza dek ayrı tutan duvarlarda hissetti. Kutsananlar ve lanetlenenler. Kutsallar ve lanetliler.

Taş parmaklarına doğru uzanıyordu, ölümün o telleri. Bir aşık gibi etraflarında kıvrıldı. Ve içindeki ölüm onu karşılamak için yükseldi, hayatı yavaşça simyalanarak aydınlıktan karanlığa ve ölüme dönüştü.

"Çabuk ol." Apollius onun başını okşadı, artık çok değerli bir şeymiş gibi davrandı. Onu reddeden tanrıçanın yerine geçen bir şey. Sahip olunacak yeni bir şey. "Onu Bana ver, Lore. O zaman hepsine sahip olacağım, sadece kırık Fount'a geri dönen tortulara değil. Taşı durduracağım ve yaşayan bedenini ölümsüz yapacağım."

Güçten nasıl vazgeçileceğini biliyordu. Tek bildiği buymuş gibi hissetti. Lore dudakları onunkilere değdiğinde karşı koymadı.

Sanki aralarında bir şey olabilirmiş gibi ona sarıldı. Çünkü kendisiyle O'nun aldığı beden arasında, kendisiyle hâlâ orada bir yerlerde olduğunu bildiği adam arasında bir şeyler vardı.

Lore Çeşme'nin suyunu ağzında tuttu, O'nun içmesine izin vermedi, henüz değil. Geri çekildiğinde O'nun hayal kırıklığına uğramasını bekledi, taş bileklerinden yukarı süzülürken su hâlâ çenesinin dibinde birikiyordu. Bu su onu boğmalıydı, ama boğmadı, sanki tüm vücudu sadece onun kullanımı için bir kadeh haline gelmişti.

Ama Apollius ona huşu gibi bir şeyle baktı. Bu, Bastian'ın gözlerinde yorgun, teslim olmuş ve aynı küçük umut koruyla biraz öne fırlamasına yetecek kadar onu hazırlıksız yakaladı.

Nyxara'dan önce Mortem'i kanalize edebilmişti.

kafasının içinde. Tutulma ayini ona Spiritum'u kanalize etme yeteneği vermişti. Nyxara'dan kurtulmayı başarsa bile bunlara tutunabilir miydi? Sadece bir anlığına. Bunun işe yaraması için yeterince uzun bir süre, ölümün ön odasında oylanmak için yeterince uzun bir süre.

"Seni seviyorum," dedi Lore o tatlı, kristal suyun etrafında. "Bu biziz. Bu benim."

Ve Lore yutkundu.

Aynı zamanda, elinde topladığı Mortem'in iplerini çekti.

Kilise etraflarında parçalandı.

Kilisedeki her taş yerinden fırladı, ağır kirişler tavandan düştü, elmas avize garip ve güzel bir çınlama sesiyle kırıldı. Jax beklediği yerden böğürerek kapılara doğru koştu ve bir kiriş girişin önüne düşüp yolu kapatmadan hemen önce dışarı çıktı. Bir başka kiriş Lore ve Apollius'un arasına düşerek onları zıt yönlerle savurdu.

Uçan şarapnel Lore'un şakağına isabet etti ve dünyası karardı ama bilincini kaybetmedi. Lore'un kısa bir süreliğine vazgeçtiği ve tekrar geri aldığı Nyxara'nın gücü, Fount'un ićeceđi, rıhtımdaki patlamanın olduğu gün yaptıklarını yapmasını kolaylaştırmıştı.

Zamandan kaçmak. Yaşam ve ölümün, sönüşünü izleyebileceği yıldızlar olduğu o yere düş.

Ya da yeniden yak.

Ama beklemek zorundaydı. Her ikisinin de kıvılcımları neredeyse sönene, Spiritum'un parıldayan beyaz ışığının neredeyse tamamı Mortem'in kara bulutuna karışana kadar beklemek zorundaydı. Onları geri getirebileceği ikinci bir ölüme kadar -hem kendisini hem de Bastian'ı, Nyxara ve Apollius'u geride bırakmayı umarak.

Eğer zamanlamayı doğru yapabilirse. Eğer ikisini de tanrıların kıvılcımlarının sönmesine yetecek kadar uzun süre öldürebilirse, sonra onları sadece kendileri olarak geri getirebilirdi. Eğer onlara tutunabilirse

bu kadar sıkı bir güç.

Onu görebiliyordu. Bastian, Apollius. Tek bir beden, o kadar çok ışığın içindeydi ki, bu haliyle bile bakmak zordu. Ondan yıldız patlamaları yayılıyordu, bir kuyruklu yıldız gibi, yaşam gidiyor ve ölüm devralıyordu. Apollius kendini iyileştirebiliyordu ama bir anda bu kadar saldırıya maruz kalmak onun için çok fazlaydı, ölümün aldığı ölümlü bedene sızabileceği çok fazla yer vardı. Denedi, bunu görebiliyordu, Spiritum'un telleri bütüne geri sarıldı, ama her zaman bir başkası dışarı fırladı, her zaman bir başka ölümcül yara vardı.

Kendisinin Spiritum'dan Mortem'e geçişi çok daha hızlı gerçekleşiyordu. Belli belirsiz, kayanın düşüşünü ve ezilmesini hissetti, vücuduna çarptı, keskin kenarlı parça parça yaşamı dışarı attı. Ama uzaktı; acı yoktu, burada yoktu. Zamanın kıyısı, yumuşak ve sıvı gibi. Sonsuzluktan önceki yer.

Nyxara'nın istediği buydu. Bastian'ın istediği. Bir ölüm. Onun ikinci, Apollius'un ikinci, Bastian'ın tek ölümü. Ama Lore hem yaşamı hem de ölümü elinde tutuyordu. Lore o iğneyi geçirebilirdi. Nyxara ve Apollius'u ikinci, bedensiz yaşamlarından kurtarabilir ve hem kendi bedenini hem de Bastian'inkini tanrıların bıraktığı boşluğun etrafına yeniden örebilirdi.

Bunu yapabileceğine inanması gerekiyordu.

Ama dikkatli olmak zorundaydı. Burada, bir şeyin başka bir şeye dönüştüğü anda kalmalı, onu çekiştiren ve yoluna devam etmesini isteyen akıntıları görmezden gelmeliydi.

Işığı soldu, soldu. Titrek bir şeye dönüştü, söndükten saniyeler sonra bir mum fitiline, Spiritum'un parlak iplikleri karanlığa doğru uzanıyordu. Bastian'inki de yakındı, ikisi de zar zor tutunuyordu, ölüm sürünen bir örümcek ağı gibi giderek yaklaşıyordu.

Ve sonra işte o an geldi. Yaşamların ölüme göz kırptığı, bir beden her ikisi de olduğu o an. Lore, orada, kıyıda, kafası kendinden başka her şeyden boşaldığında bu son kalp atışını durdurdu, ama hala gücünün tortularını tutabiliyordu. O ölmüştü ve

Bastian ve tanrıların tutunacak bir hayatı yoktu.

Nyxara gitmişti. Lore'un düşüncelerinin arkasında bir boşluk vardı, sanki zihninde her zaman boş kalacak bir yuva açmıştı. Ama tanrıçadan hiçbir iz yoktu. Solup gitmişti. Ölmüş ve gitmişti, kesinlikle, sonunda.

Umarım... ama Lore bunu nasıl bitireceğini bilmiyordu. Her iki hayatı da acımasız olan Gömülü Tanrıça için ne umduğunu bilmiyordu. Belki de umudun kendisi yeterliydi.

Nyxara gittiyse, Apollius da gitmiştir. O ve Bastian ölmüşlerdi, şimdi onlara bakan herkes bunu söyleyebilirdi. Nyxara'nın ondan yapmasını istediği şey buydu, Bastian'ı öldürmek ve böylece Apollius'u öldürmek, bu yüzden Lore için de işe yaramalıydı, değil mi?

Şimdi hem büyüye hem de kendine tutunmak zordu. Akıntılar onu ele geçirmişti, onu uzaklaştırmak istiyorlardı ve tüm hayatı, yaşamaya devam etmek için pervasız bir kararlılıkla tanımlanmış olsa da, Lore neredeyse onlara izin vermek . Onu nereye götüreceklerini, bu atriyumun neye açılacağını görmek istiyordu. başındaki boşluğu hissedebiliyordu, karanlıktan, eşiği tamamen geçene kadar kimsenin anlayamayacağı şeylerden oluşan açık bir ağız. Sonsuzluk, beklemek, tıpkı rıhtımda hissettiği gibi.

Diğer insanların Mortem'e kanal olma becerisi kazandıklarında gördüklerinin bu olup olmadığını merak etti. Çok fazla şey merak ediyordu ve belki de bu anın geçmesine izin verirse bulabileceği cevaplar vardı. Bu iplerden vazgeçerse, bu kavşakta huzurlu karanlığa giden yolu seçerse.

Ama Bastian ve Gabriel'i bırakamazdı. Kalbinin iki yarısının da ona burada ihtiyacı vardı.

Lore'un uzanması, hâlâ kendi bedenine ve Bastian'ın bedenine yapışmış olan ince, dağınık Spiritum iplikçiklerini, patlayan yıldızları kavraması muazzam bir çaba gerektirdi. Onları kavradı, bükte. Onu içinden geçirdi, bu şekilde

ve Bastian'a doğru gönderdi.

Spiritum tekrar Bastian'ın hareketsiz formunda birleşti. Sönüktü ama oradaydı ve artık dışarı sızılmıyordu. Yaşıyordu. Canlı ve yalnızdı, sadece bir an için ölmüştü, Apollius'u kovmaya yetecek kadar.

Şimdi onun için.

Kendi hayatını ellerinde tutmak başkasınınkini tutmaktan daha zordu. Lore gerçekliğe, zamanın kıyısına geri adım atarken Spiritum'un iz bırakan iplerini yakaladı, onları zayıf ellerine doladı ve tekrar tenine nüfuz etmelerini sağladı. Kendisinin iyileştiğini, Mortem'in gerilediğini hissetti ama Tanrılar, daha kötüydü. Karanlık, akıntılar ve sonraki her şeye açılan kapı olan yıldız boşluğu akıp gitmiş, onu toz ve hayal edilemez, ezici bir acı içinde bırakmıştı.

Lore, Mortem ve Spiritum'un farkındalığının kaybolmasını bekliyordu. Kendini öldürmüş, Bastian'ı öldürmüş ve tanrıları sürgün etmişti; güçlerini de beraberlerinde götürmeleri gerekmez miydi? Ama hâlâ ipleri hissedebiliyor, isterse onlara uzanıp dokunabiliyordu.

Bastian'ın belli belirsiz yönünden gelen bir inilti duydu ve kendini ağlamaktan alıkoyamadı, yüksek sesle, haysiyet gibi bir şey kalmamıştı. Çünkü o yaşıyordu. Özgürdü.

Değil mi?

Dışarıdan gelen ayak sesleri, bağırışlar. "Kral ve Kraliçe içeride! Kurtulup kurtulmadıklarına bakmalıyız!"

"Of Kurs onlar yaptı." Jax'in Ses, buyurgan.

"Aziz Kral, Apollius'un kendisi tarafından kutsanmıştır."

Kutsanmak biraz olabilir.

Lore'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Ama , iki bedende dört ölüm-

Hayır. Kederli. Ölüm kandırılmaz, Lore. Bizimle olmaz. Sadece sürerse sayılır.

Lore'un hıçkırığı bir çığlığa dönüştü, yüksek sesle, uzun ve öfke dolu-

toz ve molozla boğuluyordu. Dışarıda birileri onu duyduklarını, bunun hayatta oldukları anlamına geldiğini haykırdı ama Lore aldırmadı. Her şey kararına kadar çığlık attı.

EPILOG

Gabe

Dalgalara uyandı.

Şaşırmadım. Haftalardır o lanet gemideydiler ama bu doğru olamazdı. Gabe daha önce hiç denize açılmamıştı - Presque Mort'tan önceki hayatı bunu gerektirmemişti ve sonraki hayatının da buna zamanı - ve kaç gün geçtiği gibi şeyleri takip etmenin, elinizde sadece deniz ve gökyüzü varken kolay bir şey olmadığını fark etti. İlk başta uyuduğu zamanları saymayı denemişti ama yapacak başka bir şey olmadığından, kendini gece çöktüğünden çok daha sık uyurken buldu.

Yapacak bir şey olmadığını söylemek belki de haksızlıktı. Gerçekten de yapacak çok şey vardı ama o bunların hiçbirini nasıl yapacağını bilmiyordu. Val, Mari ve Michal, mutfak çok küçük olduğu için işleri gayet iyi idare ediyor gibi görünüyorlardı. Michal'in dikkati sık sık Malcolm tarafından dağıtılıyordu, ikisi küpeştenin yanında oturup Gabe'in asla duyamayacağı şeyler mırıldanıyorlardı ama o, halatların çekilmesi gerektiğinde halatları çekiyor ve kaldırılması gereken şeyleri kaldırıyorlardı. Val dümen tutuyor, soluk yeşil gözlerini ufka dikeyiyor, sanki ufuk ona kişisel bir haksızlık yapmış gibi bakıyor, Mari de bir geminin suyun üzerinde sıçramaya devam etmesi için gereken her şeyi yapıyordu. Gabe ona izin verdiğinde yardım etti. Çok da kötü değildi.

sık sık. Herkes kendi içine kapanmak isterdi.

Gabe hem biliyor hem de bilmiyordu. Kendi başına kaldığında, dikkatini dağıtacak hiçbir şey olmadığında, tek yapabildiği geride bıraktığı insanları düşünmekti.

Alie. Lore. Bastian.

Alie, götürülürken çılglık atıyordu. Lore yine kan kaybediyordu, iki ay önceki o korkunç gecenin korkunç bir yankısı ve bir kez daha hiçbir şey yapamıyordu, hiçbir şey. Hem nefret ettiği hem de aynı ölçüde sevdiği Bastian, Gabe'in tapmayı öğrendiği tanrı tarafından tamamen ele geçirilmişti. O anda, Lore kanlar içindeyken, Alie çılglık atarken ve ara sokaklardan kanlı paltolar yağarken düşündüğü şey buydu. En azından onları görebileceğini. Veda edebilirdi. Bastian'la asla böyle bir şansı olmayacaktı. Yaşadığı tüm çelişkili duyguları ona anlatma, yüzüne öfke yerine şefkatle dokunma şansına asla sahip olamayacaktı.

Sonra ateş çıktı. Mortem'in hiç olmadığı kadar hızlı ve güçlü bir dalga gibi üzerine gelmişti, çünkü bu onundu. Bu ona ve kafasının içindeki tanrıya aitti, Apollius'un Bastian'la ya da Nyxara'nın Lore'la konuştuğu gibi onunla konuşmayan tanrıya. Zihninin arkasında ona yanmasını söyleyen yabancı bir kordu sadece.

O da öyle yaptı. Ellerini uzattı ve yaktı.

Ama yine de Alie ve Lore'u yakalamışlardı.

Gabe ayağa kalktı, kollarını kadırganın küpeştesine dayadı, rüzgâr saçlarını mahvediyordu. Düzeltilmesi gerekiyordu ve saçlarını geriye iterken başını kaldırıp baktı.

Sonra gözlerini

kıstı. Arazî.

"Sanırım..." Dalgaların uğultusunda sesi çok kısıktı, daha yüksek sesle tekrar denedi. "Bu Caldien mi?"

Malcolm başını kaldırdı. Yüzüne yorgun bir gülümseme yayıldı.

"Öyle olmalı."

"Öyle." Val'in ağzından çıkan kelimeler nadirdi ve sesinin duyulması hepsinin ona doğru dönmesine neden oldu. Yaşlı zehir koşucusu hiçbirine bakmadı, gözlerini ufka dikmişti. "Yarına kadar orada oluruz. Sonra Farramark'ın içlerine doğru üç günlük bir yolculuk daha yapacağız, eğer arkadaşlarınız oradaysa."

"Arkadaş demek abartılı olur," diye mırıldandı Malcolm. "Meslektaş desek daha doğru olur."

"Plan yaparken uyuyabileceğimiz bir yer olduğu sürece sorun yok." Gabe yaklaşmakta olan sahile dik dik baktı. "Eğer Apollius bir savaş istiyorsa, biz ona bir savaş getiririz."

Lore

Dalgalara uyandı.

Dalgalar ve birbirine yapışmış düzinelerce yıkanmamış beden gibi kötü bir koku. Gözlerini açtığında gökyüzü berraktı, koyu çivit rengi yıldızlarla doluydu ve dolunayın parıltısının yanında soluklaşıyordu.

Tanrım, başı
ağrıyordu. Lore
yavaşça doğrulup
oturdu.

Düzinelerce yıkanmamış beden gibi kokuyordu çünkü aslında düzinelerce yıkanmamış bedenle doluydu. Kendini bulduğu yerin zeminini doldurmuşlardı, hepsi uyuyordu, yer değiştiriyor, horluyor ve ayın parıltısı altında gerçekleşen bir dizi başka nahoş bedensel işlev, parçalanmış, tuz lekeli ahşap korkuluklara kadar uzanıyordu.

Onun ötesinde, okyanus.

"Kraliçe nihayet bilinçli varlığıyla bizi onurlandırıyor."

Çok hızlı döndü ve ağrıyan boynunu gıcırdattı. "Siktir," diye mırıldandı Lore, yaralı elini kaslarına vurarak.

"Gerçekten de çok kraliçece." Konuşmacı arkasına çömelmişti; gözlerinin çoğu katarakt olmuş ve dişlerinin çoğu çürümüş bir adamdı. Nefesi de kötü kokuyordu. Başını sallayarak, "Evlen ve sonra da harca," dedi. "Ol' Sainted Arse seni sadece o çöküşten sonra hala hayatta olduğundan emin olacak kadar tuttu, sonra da seni neşeli yoluna gönderdi. Çok kötü bir şey." Eli kalktı, saçının bir telini yakaladı. "Bahse girerim

Adalar'a ulaştığımızda popöler olacak. Bahse girerim kendine yepyeni bir mahkeme bulacaksın-"

Lore artık Mortem'i bu kadar kolay çağırabilmesinden korkmayı çoktan geçmişti. Yokuş aşağı akan bir su gibi kolayca ona akıyor, geminin ölü tahtasından, adamın gömleğinin yırtık pırtık kumaşından siyah iplikler yayılıyordu. Elini uzatırken onu hızla kendine yönlendirdi.

Nazikçe, onun istenmeyen parmaklarının etrafına, uçlarını taşa çevirmeye yetecek kadar Mortem ördü.

Adam bozuk bir sesle arkasına yaslandı ve kadının yaptıklarına baktı. "Demek ki haklıymışlar," dedi elini yaklaştıarak. "Sen bir ölüm cadısısın. Adalar'da bile söylentileri duymuştum ama aslında inanmamıştım."

"Bu doğru." Lore kendini sert güverteden yukarı itti. "Ve hatırlayacağından emin olduğumda, o parmakları senin için düzeltebilirim bile."

Yüzünü buruşturarak korkuluklara doğru ilerledi ve eğilerek temiz hava almaya çalıştı. Derin nefes alışları paniğe dönüşme riski taşıyordu ama kendini sakinleşmeye zorladı, tuzlu su serpintisini içine çekerek yüzüne çarpmasına izin verdi.

Bir hapishane gemisi. Yanık Adalar'a gidiyordu. Ve Bastian onu buraya göndermişti.

Bir an için bu kısmın doğru olmayabileceğini düşündü. Belki de emri Jax vermişti ama Bastian'dan gelmiş gibi davranıyordu. Ama bu işleri daha iyi yapmazdı; bu Bastian'ın hâlâ bilinçsiz olduğu anlamına gelirdi.

Ya da hala Apollius'un yaşadığı yer.

Kilise'yi yıktıktan sonra yaşadığı son birkaç berraklık anı zihninde yeniden canlandı. Kafasının içindeki o tanıdık ses.

Lore yavaşça avucunu çevirdi. Hâlâ bir ceset kadar gri.

Ve daha az önemli olan ama yine de midesini başka bir şey. Yüzüğü gitmişti. Apollius yüzüğü almış olmalıydı.

onu hapishane gemisine bindirmeden önce geri verdi.

"Bunu istemiyorum," diye tısladı çünkü bunu tüm dünyaya duyurmanın gerekli olduğunu hissediyordu. "Mortem'i istemiyorum. Nyxara'nın bir avatari olmak istemiyorum. Hiç istemedim."

Dalgalar geminin bordasına vuruyordu. Gökyüzü dinledi.

Gözlerini kapattı. Kafasının arkasında boş olduğunu düşündüğü yeri yokladı. Hâlâ buradasın, değil mi?

Bir duraklama, isteksiz. Evet.

"Siktir." Lore bu kez o kadar yüksek sesle söyledi ki, mahkûm arkadaşlarından birkaçı ayaklarının etrafında kıpırdandı. "Siktir!"

Deli Baldıran Kraliçesi, ay ışığında kendi kendine konuşuyor.

Yanık Adalar'a, Fount'a yakın bir yere gidiyorsun. Nyxara'nın sesi yorgun geliyordu. Orada hâlâ O'nun gücünü besleyeceksin. Kaynağına yakın.

Lore dişlerini acıyla birbirine bastırarak konuşmanın geri kalanını sessiz geçirdi. Neyi yanlış yaptım? Bana O'nu öldürmemi söyledin ve ben ikimizi de öldürdüm!

Öldün, evet. Teknik olarak. Ama eşiği hiç geçmedin. Onu geri aldın. Ölüm yarım önlemleri kabul etmez, Lore. Kafasının derinliklerinde bir iç çekiş. Hâlâ iki ölümü var ve ikisini de hissetmeli.

Lore'un parmakları korkulukta sıkılaştı, eski ahşap onun kavrama gücünün altında gıcırdadı. Ne demek hâlâ iki ölümü var?

Nyxara'nın yeminleri yüzünden açıkça söyleyemese de cevabı bilecek kadar uzun bir sessizlik. Lore ve Gömülü Tanrıça aynı türdendi. İkisi de boşluklar bulmaya çalışıyordu. İkisi de yarım önlemler almaya çalışıyordu.

Hapishane gemisinin pruvası karanlık suda ilerlerken Lore ileriye baktı. Yanık Adalar'ın sisi ve külü güvertenin etrafını sarmış, onu duman kokusuyla çevrelemişti.

"Sen de aynı şeyi yaptın," diye fısıldadı, yüksek sesle konuşarak

sadece zihninde değil. "Onu kurtarmaya çalıştın. Bedeni hala burada bir yerde. Hâlâ yaşıyor."

Kafasının içindeki tanrıçadan uzun, ürpertici bir iç çekişten başka bir şey gelmedi.

Bastian

Dalgalara uyandı.

Apollius onu ele kendi bedenine hapsolmak, altın bir okyanusta yavaşça boğulmak gibiydi. Ara sıra, bazen kısa süreliğine kontrolü ele geçirecek, kendi ağzıyla konuşacak, kendi uzuvlarını hareket ettirecek kadar bile olsa, yüzeye çıkıyordu. Genellikle, Bastian'ı bir kostüm gibi giyerken tanrının tam olarak ne yaptığını görmek için sadece gözlerinin dışını görmeye yetiyordu.

O olmadan da yapabilirdi, gerçekten.

Böylece Lore'un hayatta olduğunu gördü. Yaralarının iyileştiğini gördü, gerçi şakağında bir şeyin ona çarptığı yerde güneş patlaması gibi bir yara izi olacaktı; bu sadece güzelliğini daha da sertleştiriyor, yumuşaklığını yalanlıyordu. Lore yumuşak değildi ama yumuşak ve kıvrımlı görünüyordu. Buna bayılırdı.

Ama aynı zamanda onu Yanık Adalar'a gönderen emri kendi eliyle imzaladığını da gördü. Yüzeye çıkmak için bağırdı, çağırdı, pençeledi ama kontrol sürekli elinden kayıp gidiyordu.

Her seferinde daha da kayganlaştı.

Sessiz ol, evlat. Apollius'un sesi gerçek bir ses değildi, burada değildi - altın akıntıda bir titreşimdi, uzayın her cebinde yankılanıyordu. İşin bitti.

Ve onları düşünmek zorunda olmasaydı düşünürdü de. Hiçbir zaman onun kendisine ihtiyaç duyduğu kadar ihtiyaç duymayacak olsa da uğruna her şeyi yapabileceği Lore. Ve kafasının içindeki tanrıdan korumak için elinden geleni yaptığı ama yine de çapraz ateşte Gabe. Sevdiği iki insan, kolayca yok edebileceği iki insan.

Altın akıntı tekrar üzerine kapandı.

Aşağıda

Çiçek solmuştu. Karanlıkta yatıyordu, yaprakları dağılmıştı, kırmızı rengi neredeyse tükenmişti. Karanlıkta görülebilecek gibi değıldi zaten. Gözleri loşluğı aalışkın olmayan biri tarafından görülemezdi.

Dudaklarını birbirine bastırarak çiçeğı baktı. Ne yaptığıyla, kim olduğıyla yüzleşemeyerek burayı terk etmişti. Ama bir şey onu geri çekmişti, kendisine ihtiyaç duyulduğı bilgisi. Kendisinden istenmişti.

Kızının kuyuya attığı gülü yerden aldı.

Sonra plan yapmaya başladı.

TEŞEKKÜRLER

Üçlemelerin orta kitapları gariptir. Bu kitap beni en az beş kez öldürmeye çalıştı. Ajansım Whitney Ross'a ilk seferinde beni engellediği için, editörüm Brit Hvide'a da diğer dördünde beni kurtardığı için teşekkür ederim. Kitaplarım sizin yardımınız ve anlayışınız olmadan var olamazdı ve sonsuza dek minnettarım.

Başta Ellen Wright olmak üzere tüm Orbit ekibine her zamanki gibi teşekkürler - kitaplar siz olmadan bu işi yapamaz.

Pod'a, sen benim güvenli yerimsin.

Sarah, Ashley, Chels, Stephanie, Jensie, Elizabeth, Nicole ve Leah'ya... Hepinizi sonsuza dek seviyorum.

Caleb'e ve çocuklarımıza; siz benim halkımsınız ve sizi kelimelerin anlatamayacağı kadar çok seviyorum.

Son olarak, okuyuculara. Çalışmalarımı desteklediğiniz, bana ulaşıp sizin için ne anlam ifade ettiğini söylediğiniz ve bu işi yapmama izin verdiğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Tüm bunların gerçekleşmesinin sebebi sizsiniz. Sizin için hikâyeler üretmeye devam etmek için sabırsızlanıyorum.

Bir Sonraki Harika Okumanızı Keşfedin

En sevdiğiniz yazarlar hakkında ön gösterimler, kitap önerileri ve haberler alın.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

Hannah Whitten tarafından

NIGHTSHADE TACI

Yüksükotu Kralı
Baldıran Kraliçesi

WILDERWOOD

Kurt İçin Taht
İçin

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.